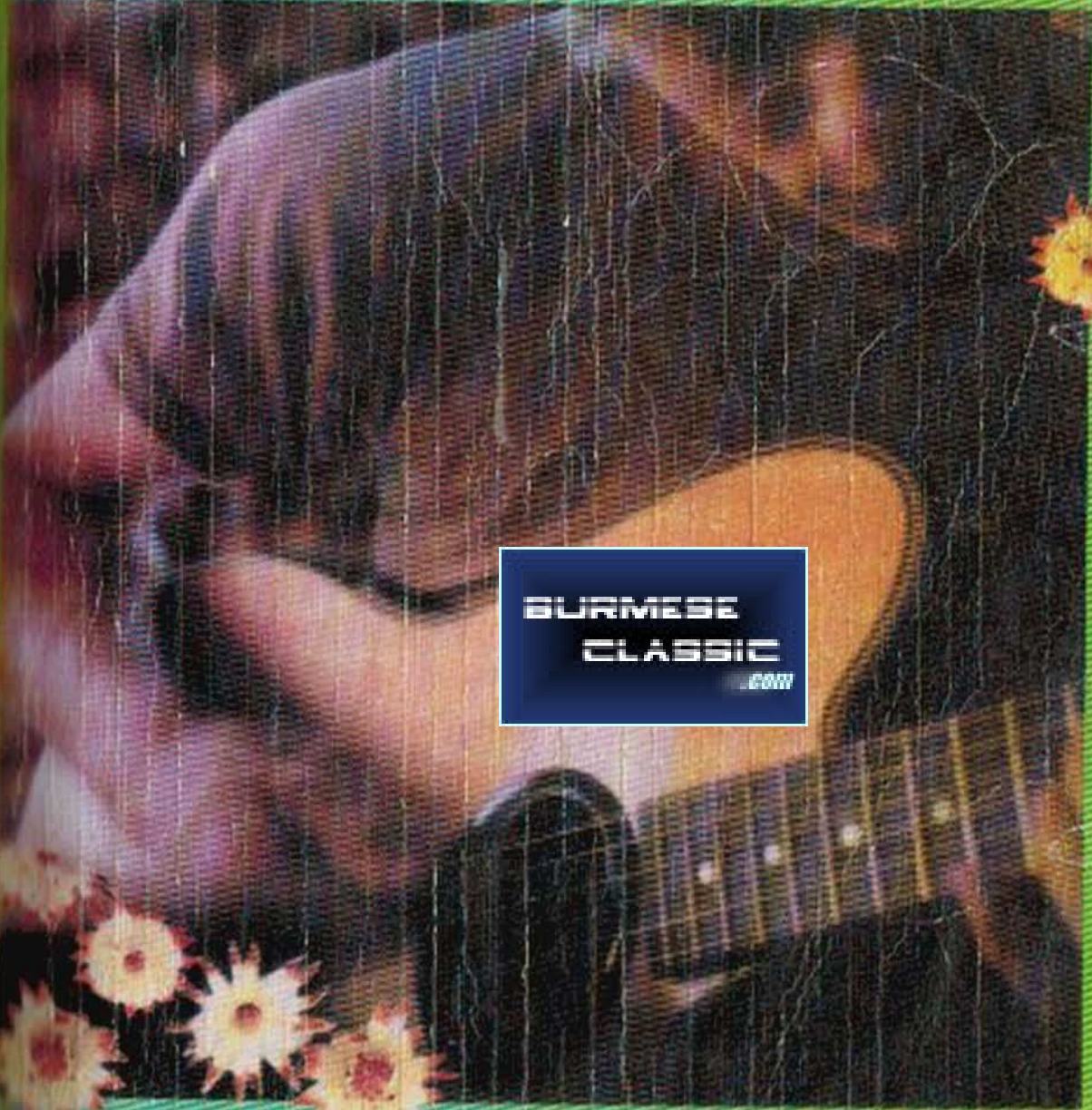

မြားစစ်သည့်

ခရေပုပြင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မောင်နှမများအတွက်
အထူးအကျိုးအမြတ်
အစီအစဉ်

ခရစ်ယာန်

ဘုရား (၅)မျိုး (Borani White Rum, Vodka, Gin, Triple Sec, Tequila)ကို တစ်ကောင်စီနှင့် သကြာကျည် တစ်ကောင်စီ
 သံပုရာကျည် (သံပုရာသီးစေ့ တိုက်ဖိုက်ပုစိမ့်ပုရာကျည်)၊
 ကော်လံဘို ကိုရို ရောခဲပုံရလေးနှင့် ကေးဖျော်စကော့ Shake လုပ်ပြီး
 ကိုရော်ဆန်ဆန်သည် ဖန်ညှစ်ပွဲထဲတွင် ရောပါစေပဲ တည်က...
 Fresh Cake ကို ခွက်ပုံသည်ကဲ့သို့ ထပ်ပွဲညှစ်ကော့ Cocktail
 ကျွဲအစားမို့... "Long Island Tea" ဟုခေါ်၏။

ဘုရား (၅)မျိုး (သံပုရာ၊ ဂျင်၊ ဘရာနီ၊ ဘရင်ဒီ၊
 ဝေတကုန်)ကို တစ်ကောင်စီနှင့် ပုစိမ့်၊ ဘဝကော်သက်စား၊ ဗွန်ဂျင်
 (ဘဝကော်ပုစိမ့်၊ ကိုရော်ဆန်ဆန်)၊ ဘဝကော်စားကို
 ကိုင်ဆောင်ပေးပြီး ကေးဖျော်စကော့ Shake လုပ်ပြီး ပေးဆပ်ခြင်း
 ဘုရားဆန်သည် ဖန်ညှစ်ပွဲထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ပါစေပဲ တည်က... ခွန်ပွဲ
 ဘုရားဆန်ကို ဖန်ညှစ်ပွဲထဲတွင် ထပ်ပွဲညှစ်ကော့ Cocktail
 ကျွဲအစားမို့... "ဂိုဠီ" ဟု ခေါ်၏။

၈၀
၆၆

တေးဂီတအဖွဲ့
၁၀၀၅-၁၀၀၆ / ၁၀၀၇-၁၀၀၈
၁၀၀၉-၁၀၁၀

"ငါ... မှင့်ကို သမုန်စင်စင်တစ်ဦးရှိ၏။ မာသိုင်း ဘူရီ...
ငါမှန်စေချင်တဲ့ ဘဝရှိ... ငါမှန်ချင်တဲ့အခြေအနေမျိုးအကုန်အစင်
မှင့်ကို မပျစ်ပျော်တဲ့နည်းနဲ့ ပန်တီပေးလို့ ငါခင်ပွားတစ်ယောက်..."

လူ့စားသိုက်
... ..

(*)

* ည တွင် * လ ရှိ၏။
ကြယ်စင်တို့လည်းရှိ၏။
လေပြည်နှင့် ညဉ့်ငှက်တို့လည်းရှိ၏။
ခရေပင်တွေအောက်မှာ
ကညွန်တော် ရှိ၏။
လက်ထဲမှာတော့
ဂစ်တာတစ်လုံးရှိ၏။
သို့သော်...
သံစဉ်တွေမရှိ။
သို့ရာတွင်...
ရင်၌... လတ်ဟာခြင်းတို့ရှိ၏။
အလွမ်းတို့ ရှိ၏။
ကြေကွဲခြင်း တို့ရှိ၏။
ထို့ကြောင့်...
ဂစ်တာလေးက၊ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၏။
ထိုအခါ...
မျက်လုံးတို့တွင်...
မျက်ရည်တို့ရှိကြ၏။

နှလုံးသားတွင်...

တမ်းတခြင်းတို့ ရှိကြကုန်၏။

သူမကတော့...

ချစ်ခြင်း၏အခြားသော အရပ်တွင် ရှိလေသည်။

ထိုအရပ်သည် သည်းခံချင်စရာမကောင်း လောက်ဆောင်ကို

ဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်းနေ၏။

‘ည’သည်အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၏။

လမင်းနုကြယ်စင်တွေ ဝုံစုံလင်လင်ရှိနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို မော်ကြည့်မိတော့ မိကူးကို သတိရ၏။

‘လ’သည်ပင် ဂိုဒေါင်ခေါင်မိုးအထက်တည့်တည့်အရပ်ကို ကျော်လွန် သွားပြီဖြစ်သည်။ ညလေပြည်က တမ်းတမှုကို ပိုမိုပြင်းပြစေတဲ့အခါ အခေးက ညဉ့်ငှက်အော်သံသံသဲ့ကို ကြား၏။

ဒီအချိန် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အစိုးရစက်သားတဲ့ သတ္တဝါဆိုလို့ ကိုယ်နှင့် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်ပဲရှိမည်ထင်သည်။

မိကူး ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော။ အဆက်အဆံမလုပ်ပဲ စိမ်းစိမ်း ပြတ်ပြတ်နေနေ တာကြာပြီ။ ဆိပ်ကို သွားတော့လည်း စကားမပြော...

လမ်းမှာတွေ့လျှင်လည်း လှည့်ရှုပင်မကြည့်...

အိတ်တွေ ကပ်ကူဖို့သွားတော့လည်း လူကိုမြင်တာနဲ့ အခန်းထဲဝင်သွား ပြီး ပြန်ထွက်မလာတော့...

ခရေပင်တွေမှားကို မိကူးလုံးဝမလာတော့...

သူမရဲ့ အသွင်က ‘သေခန်းပြတ်ပြီ’ ဆိုတဲ့ အသွင်ကို အတိအကျ မထင်နေ၏။ တစ်ဝိုင်းတည်းတစ်ခြံတည်းနေနေကြပြီး ကမ္ဘာခြားနေသလို မတားရခြင်းက ရင်အစုံကို လစ်ဟာခြင်း မှာကျင်ခြင်းတို့အတိအကျ မထင်နိုင်ပါလျှက်နဲ့ အလွမ်းမီးတောက်နေရပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်က ဆိုးဝါးလွန်း လှစွာ...

အလွမ်းစိတ်တွေနဲ့ ဂစ်တာတီးဖို့ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် အချိန်တွေသာ ကရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည်။ ဂစ်တာလည်းတီးလို့မရ... သီချင်းလည်း မဆို ပြီး... ဂစ်တာလေးကို မိကူးအမှတ်နဲ့ ယုယုစွာတွေးပွေ့မိတဲ့အခါ တမ်းတ ပြင်းမျက်ရည်တို့ရောက်နေဖို့၏။

နေနိုင်လိုက်တာ မိကူးရယ်...

ရက်စက်လိုက်တာဟာ...

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ကို ရုပ်ကြွေးပြတ်လှချလိုက်တဲ့အခါ မှောင်မှောင်မဲ့မဲ့ အပျိုတွေနဲ့ ခရေပင်ကြီးတွေကို မှာကျင်စွာမြင်တွေ့ရ၏။

မီးကျသွားသော မျက်ရည်တို့ မြက်ပင်လေးတွေကို စွန်းထင်းလွှားကြ ပြည် ထင်သည်။

အခုနေ့များ ကျွန်တော့်ပေါ်ကို ခရေပင်ကြီးတွေ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် လဲပြိုကျလာလျှင် အလွန်ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်။

လွမ်းတယ်...မိကူး...

တောကြားပြေးလေ့ရှိ ငိုလ်မအရပ်လေးနှင့်တူသည်ဟု ဂိဇိထင်သည်။ ထို့အပြင် လူမခေါင်းက ဆံပင်ပျော့ပျော့ဆီအိလေးတွေကိုလည်း ဂိဇိသဘောကျသည်။
 ဒူးလေးနှစ်လုံးကိုပိုက်ပြီး ငုတ်ဘုတ်လေးထိုင်နေတဲ့ သူမကို ဂိဇိက ငါး
 ကြည့်နေမိသည်။ ကူးကူးစိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတော့ သူလည်းစိတ်မကောင်း
 ပြန်နေရသည်။ ဟိုတစ်ခါလာကဗလဝစာအုပ်မရှိဘူးဆိုလို့ ဦးလေးဖြစ်သူဝယ်
 ထားထားတဲ့ ဗလာစာအုပ်ကို ပေးခဲ့ပြီးပြီး

(*)

“ငါ ... ကျောင်းတောင်မတက်ချင်တော့ဘူး ဂိဇိ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲဟ ...”
 “ဒီမှာကြည့်ဦးလေ ... ငါ့ဂါမန်လေးက အရမ်းပါးနေပြီ ... ပြန်မှာ
 ကြောက်လို့ထိုင်ရင်တောင် သတိထားပြီး ထိုင်နေရတယ် ...”
 “နင့်မှာထမိလေးရှိသားပဲ အဲဒါပဲဝတ်ပေါ့...”
 “နင်ဘာသိလို့လည်း ... ထမိတလည်း ပြုချေပြန်၊ လှည့်ဝတ်လို့တောင်
 မရတော့ဘူး”
 “ဒါဆိုလည်းနင့်အဖေကို ဝယ်ခိုင်းလေဟာ ...”
 “ပြောတော့လွယ်တယ်ဂိဇိ ... အဖေဝင်ဆွလေးနဲ့ ထမင်းတောင်နေည်း
 စားနေရတာ။ ဒီကြားထဲအမေဆေးပိုးလိုရင် ဟိုက ဆွဲရုံ ဒီက ဆွဲရုံနဲ့၊ တစ်ခါ
 တလေ နင့်ဦးလေးဆီကတောင် ချော့ရသေးတယ်။ မဖြစ်ပါဘူးဟာ ... အဖေ
 ကိုသနားတယ်”
 “ကျောင်းတော့မတက်ပဲ မနေပါနဲ့ဟာ... နင်ပဲ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ချင်
 တယ်ဆို ...”
 “အေးပါဟာ ငါကျောင်းတက်မှာပါ။ စိတ်ညစ်လို့ပြောမိတာ”
 လူကြီးလေးလို့ပြောနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း ‘ဂိဇိ’ စိတ်ညစ်သွားရ၏။
 မျက်လုံးပြူးပြူးပိုင်းပိုင်းကြီးတော့ ပါးဖေါင်းဖေါင်းလေးနဲ့ ‘ကူးကူးနိုင်’ ကို
 ‘ဂိဇိ’ တော်တော်ခင်ပါသည်။ ကူးကူးနိုင်က နှုတ်ခမ်းထူထူဖူးဖူးလေးနှင့်

အခုလည်းသူမ စိတ်ညစ်ချေပြန်ပြီတဲ့...
 အဝတ်အစားဝယ်ပေးဖို့ အထိတော့သူ့မှာပိုက်ဆံမရှိ ...
 နေတိုင်းရနေတဲ့ မုန့်ပိုးတွေကိုလည်း သူမနဲ့အတူတူသုံးနေတာမို့
 ပြုဖြစ်...
 ကူးကူးစိတ်ညစ်နေတာ ဂိဇိမမြင်ချင် ...
 ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။
 သူတို့ဘဝယ်ချွမ်းလေးနှစ်ယောက် ခရေပင်ကြီးတွေအောက်မှာထိုင်ရင်း
 “ဘေးခြေနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ...
 ခရေပင်လေးတစ်ပွင့် ဂိဇိခေါင်းပေါ်သို့ ကြွေကျ၏။ ခေါင်းပေါ်မှတစ်ဆင့်
 ပျံ့သားမှာကျလာသော ခရေပင်လေးကို ကောက်ယူပြီးနမ်းလိုက်သည်။
 “ခရေပင်လေးတွေက မွေးတယ်နော် မိကူး ... ဟာ ... ငါအကြံရပြီ”
 မူးသူးကလှည့်ကြည့်၏။
 “ငါတို့ခရေပင်တွေကောက်ပြီး ရောင်းရအောင်၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံကိုရပြီး
 ပြန်ကတက် ဂါမန်ဖြစ်ဖြစ် ထမိဖြစ်ဖြစ်ဝယ်မယ်လေ ...”
 “ဖြစ်ပါ့မလားဟာ ...”
 “ဖြစ်ပါ့မလားဟာ ... ဒီမှာကြည့်အမ်း... ခရေပင်ကြီးတွေ ခရေပန်းတွေ
 ပြင်း အနားကြီးထဲ၊ ရုံးဝင်းထဲမှာဆိုတော့ လာကောက်မယ်လူလည်းမရှိ
 ပူး ... မိကူး ... နင်ခရေပန်းသိတတ်တယ်မဟုတ်လား နိုးကြားအေးနဲ့
 ...”

“အင်း ... သီတတ်တယ် ...”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့မနက်အစောကြီးထဲပြီး ခရေပန်းတွေကောက်ပယ်
ငါက လိုက်ကောက်မယ် နင်ကသိပေး။ ငြိမ့်ရင်ကျောင်းတို့သွားရင်း ကားကိုမှာ
ရောင်းမယ်လေဟာ... ဘယ်လိုလဲ”

တူးကူးချက် နှစ်လေးပျံ့လှ၏။

“အေး ... ကောင်းတယ်။ ဒါဆို ငါတို့ခနက်အခောကြီးထဲရောအပေါ့
နော် ...”

“အေးပေါ့ဟ ... တျောင်းကပြန်လာရင်ပဲလည်း ရသလောက်ကောက်
ထားမယ်လေ... ညထူရင်လည်း ကောက်မယ်။ မနက်ကထူရင်လည်း ခောခော
ပြီး ကောက်မယ်။ ခရေပန်းတစ်ကုံးကို တစ်ဆယ်ဟ ဆယ်ကုံးဆိုတစ်ရာ
ဆယ်ရက်ဆိုတစ်ဆောင်... ဒါဆိုရင်ဝယ်ချင်တာ ဝယ်လို့ရပြီမိကူး”

“အေးနော် ... ငါတောင်မတွေးမိဘူး။ နင်သိပ်တော်တာပဲ ဂီဂီ
ရယ် ...”

တူးကူးကာ ချီးကျူးတော့ သူသဘောကျစွာရယ်၏။

“ကဲ ... လာ ... လာ အခုပဲခကောက်ကြစို့”

“အေးပါ ... ကြည့်စမ်းခရေပွင့်လေးတွေ အနားကြီးပဲ ...”

“ဖွဖွလေးကောက်နော်မိကူး တက်ခနင်းမိခေနဲ့”

“အေးပါဟ ...”

နှစ်ယောက်သား ခရေပွင့်လေးတွေကို အပြေးအလွှားကောက်ကြ၏။
ပန်းကောက်ရင်း ဂီဂီသိချင်းဆိုတော့ တူးကူးကာပါ သံပြိုင်လိုက်ဆို
၏။

“ဟေ့ ဂီဂီ၊ နင် လုမကောတံနဲ့ ဟိုဘယ်မှာသွားကောက်ပါလား
အများကြီးပဲ ...”

“အေးပါဟ ... ဟီး ... ဟီး ... ရောဒီမှာ ငါ့ဦးထုပ်ထဲထည့်ထား။

ပြည့်သွားရင် ခြင်းတောင်းသွားယူမယ် ... ဒီမှာတစ်ပွင့် ဒီမှာတစ်ပွင့် ...
အနားကြီးပါကွယ် ... အမြဲကြောက်မော တော်ကြားမှောင်တော့မယ် ...”

“အေးပါတဲ့ ... ဒီမှာကောက်ချေပါတယ် ...”

“.....”

“.....”

ငါးဘန်းကျောင်းသား (ဆယ်နှစ်) အရွယ်ကလေးငယ်နှစ်ယောက်
ပဲချင်းလေးတွေသံပြိုင်ဆိုရင်း ခရေပန်းကောက်နေကြ ပုံလေးကတစ်ကယ့်ကို
ကြည့်နေစရာပါ။

ဂီဂီဦးလေး ဦးမောင်တို့က ရုံးအုပ်စာရေးကြီးမို့ ရုံးနောက်ထဲရှိ ဆန်
ပိုင်းခေါင်ဟောင်းကြီးနှင့်တွဲထားသော တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာနေ၏။

ကူးကူးနိုင်ရုံ အင်ဦးမိုးနိုင်ကတော့ ရုံးမှာအတွေ့ထွေလုပ်သားဖြစ်သည်။
ပျိုအပြင်ညှိုင်းရုံးခေတ်အလုပ်ကိုလည်း လုပ်တာမို့၊ ဂီဂီတို့အခန်းလေးနှင့်

တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသော သူပိမိုးပျဉ်ကာ အိမ်ပုလေးမှာနေလေသည်။
မရှိမိခေါင်ဟောင်းကြီးသည် ရုံးနှင့်တော်တော်အလှမ်းကွာသော နေရာမှာ

ပျိုကို နောက်ကျောပေးထားသော အနေအထားနှင့်တူညီရှိ၏။ ငိုခေါင်ရုံရှေ့မှာ
တော့ အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြေတွက်လပ်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုအနက် သိပ်သည်း

ပူဝပ်စွာ ပေါင်ကျောက်နေသော ခရေပင်ကြီးတွေလည်းရှိ၏။
ဂျွဲကြီးတွေက သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်း

တည်းမှာ အပ်နှံထားကြသည့်အတွက် ဂီဂီတို့သူငယ်ချင်းလေးနှစ်ယောက်မှာ
ကူးအတူ လာအတွေ့နှင့် အမြဲတမ်းတော့တဲ့ ရှိနေကြတော့သည်။

အသက်ထူ အရွယ်ထူဖြစ်ကြသော်လည်း ဂီဂီနှင့် ကူးကူးတို့ ဘယ်တော့
မှ ရှုံးမဖြစ်ကြ။ အမြဲတမ်းသင့်သင့်မြတ်မြတ်နေလေ့ရှိ၏။

ခရေသန်းတွေကောက်ပြီး ကိစ္စအိမ်ထဲဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ ဦးမောင်ကို တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း အရက်သောက်နေပြန်သတဲ့။

ဦးမောင်ကို ...။

တူလေးတစ်ယောက်သာ တွယ်တာစရာရှိသော ဂျာနီ ကြီးနဲ့အရက်ကို အဖော်လုပ်သည်။ သို့သော် ဘယ်ဘော့မှ အလွန်အကျွံ နှိပ်လေးမရှိ ... အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်ပြီး အချောအဆင်း မလိုက်စားတတ်သူမို့ အိပ်ယာ မဝင်ခင်ညပိုင်းအချိန်မှာ အိပ်ပျော်စားဝင်အောင် မှီဝဲခြင်းမျိုးလည်းဖြစ်၏။

ကိစ္စက ဦးလေးဖြစ်သူအဆင်သင့်ခွဲပေးထားသော ညစားကို ငြိမ်လက်စွဲပိုင်စားလိုက်သည်။

ဦးမောင်ကိုက ဆိတ်သားခြောက်ကြော်တစ်ချောင်းကို တစ်စုံစီခွဲဝါးရင်း တူတော်မောင်ကို ပြုံးပြီးလေးကြည့်နေ၏။

ထမင်းစားပြီးတော့ ပန်းကန်ဆေးနေစဉ်မှာပဲ ...

“ဂီနို”

“ဗျာ ... ဦးမောင် ...”

“ဦးမောင်တို့ ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်... လာပြီ ဦးမောင်”

ကိစ္စက မတ်ဆွက်ကြီးနှင့်ရေ အပြည့်ခပ်ပြီးဦးမောင်တို့ရှေ့မှာ ခုပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးမောင်ကိုအနားမှာ အသာလေးဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဦးမောင်ကိုက ပုလင်းထဲမှအရက်တို့ ဖန်ခွက်ထဲသို့နည်းနည်းငှဲထည့်၏။ ထို့နောက်ရှေ့ရေကော ဖြည်းဖြည်းချင်းမျှမ်း၍ သောက်၏။

ထို့နောက် ဆိတ်သားခြောက်ကြော် တစ်ချောင်းယူပြီး သံပုရာသီးစိတ်လေးနှင့် ပွတ်ကာဝါး၏။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ... ဘီအီး (BE)လေးနဲ့ ဆိတ်သားခြောက်ကြော်လေးနဲ့ လိုက်မှလိုက်... သား... ကိနို... ဆိတ်သားခြောက်ကြော်ကလေးကွာ... ကောင်းတယ်...”

ကိနိုဆံပင်ခွေခွေလိပ်လိပ်လေးတွေကို တယုတယပွတ်သပ်ရင်းပြော၏။

“အရက်က ကောင်းလား ဦးမောင် ...”

“အင်း ... ကောင်းတယ်။ အရမ်းကောင်းတယ် ... အင် ... မင်းဘာ

မေးလိုက်တာလဲ။ မှတ်ထား ... အရက်ဆိုတာ ငါ့အတွက်ပဲကောင်းတာကွ

ပိုင်းအတွက်ဆိုရင်ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူး မင်းကြီးလာရင် အရက်သောက်

ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့။ သောက်ရင် မင်းကိုငါအသေရိုက်မယ် ကြားလား

ကိနို ...”

“ဟုတ်တဲ့ ...”

“ဟုတ်တဲ့ဆို သွားတော့ အိပ်ချေတော့ ... ဒီနားမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာ

လဲ ... မနက်ကျရင် ကျောင်းသွားရဦးမယ် မဟုတ်လား ... အိပ်ချေတော့ ...”

ကိစ္စက ဆက်ပြီးထိုင်နေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာမေးစရာတွေရှိနေသည်။

“ကိနို ... အိပ်ချေတော့လို့သားကို ပြောနေတယ်လေ ... သွား

အိပ်တော့...”

“ဦးမောင်ကို သားမေးစရာရှိလို့ဗျာ ...”

“မေးစမ်း ... ဘာမေးမလို့လဲ ... သား ဘာသိချင်လဲ”

“ဟို ... သားရဲ့ အဖေနဲ့အမေအကြောင်းပြောပြ ... ဒီတစ်ခါမငြင်း

ဦးမောင်၊ ပြောပြနေရင် သားသိချင်လို့ပါ ...”

“မသိချင်စမ်းပါနဲ့သားရာ ... စိတ်ညစ်စရာတွေချည်းပဲကွ။ သိလို့

ပြည့် ဘာမှထူးခြားလာမှာမှ မဟုတ်တာကွာ ... သွား သွား ... အိပ်ချေတော့

ကိစ္စ ... သားကလီမှာတယ် ...”

တူတော်မောင်ရဲ့နောက်ကျောလေးကို အသာအသာပွတ်သပ်ရင်းပြော၏။

“မရဘူး ပြောပြ ဒီတစ်ခါ ပြောပြမိရင် ဦးမောင်အရက်တွေကို သားနိုး
သောက်ပစ်မယ်”

“ဟာ ... ဟောကောင် ... အဲဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့ သားကြီးလာရင် ဦးမောင်
ပြောပြမယ်ကွာ ဟုတ်ပြီလား ... သွား အိပ်နေရတော့အောင် ...”

“ကြီးလာမှပြောလည်း ဒီအကြောင်းပဲ အခုပြောလည်း ဒီအကြောင်းပဲ
မရဘူးအခုပဲသိရင်တယ်၊ ဦးမောင်ပြောပြရင်သား မအိပ်တော့ဘူး ...”

ပြောပြမပြင်မရတော့ဘူးဟု ဦးမောင်ကို နားလည်လိုက်သည်။
ဂီနိုပုံစံက ဘယ်လိုဆွေးနွေးရမည့်ပုံမပေါ်...

ဦးမောင်ဖြစ်သူကို ရုတ်ခမ်းလေးနည်း ငှက်တစ်တစ်နဲ့ နှိတ်ကြည့်နေရင်၊
“ဟင်း... ခက်တယ်ကွာ...”

ဦးမောင်ကို သက်ပြင်းလေးတစ်ခွက်ချရင်း ငြီးထွား၏။
တကယ်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလေးပြီး ဘာမှမထူးခြားဟာမှာ

မဟုတ်ဘဲ ဒီအကြောင်းတွေကို ကြီးစားပြီးမေ့ပစ်ထားတာကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း
လေး...

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် သာသနာ့ရုံးကလေးအကြောင်းတွေကို ပြောလို
ရသလောက် ဦးမောင်ပြောပြမယ်၊ ပြောပြရင် ဘာမှထပ်ပြီးမေးမေး ရတော့ဘူး
ကြားလား”

ဂီနို ခေါင်းညှိတ်၏။
သိရင်တာတွေထပ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ မျက်နှာလေးကဖြိုးနေသည်။

ဦးမောင်ကိုရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ ရုတ်တရက်ယူကံသမီးလာတာက
ဆွေးမြေ့ကြောင့်ဖြစ်၊ အရိုးအယောင်တွေပါ ...

မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောရတော့မယ်လေ ...
တူလေးကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှနေအဆေးသို့ မျှော်ကြည့်

ရင်း ဦးမောင်ကို သက်ပြင်းချ၏။ ထို့နောက်...

“ဒီလိုကွာ ဂီနိုရဲ့... ဦးမောင်တို့ အဖေဖေ အမေမေခင်တုန်းကအိမ်မှာ လေထိုး
ပျက်တာနဲ့ သံဂဟောဆက်တဲ့လုပ်ငန်းလေးရှိတယ်...”

“ဟိုတက်လမ်းထဲက လေရပြီ၊ သံဂဟော ဆိုတဲ့ ဆိုင်မျိုးလာဦးမောင်”
“အေး... ဟုတ်တယ် အဲဒီဆိုင်လောက်တော့မကြီးကျယ်ဘူး။ ဆိုင်သေး

ပေးလေးပေးကြော... မင်းအဖိုးနဲ့အဖွားက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သိပ်
မုန်းကြတာက အလုပ်လုပ်ရင်လည်း လင်မယားနှစ်ယောက်တက်ညီလက်ညီ

ပျက်ကြတယ်။ အမေက အဖေအဖွားကနေ ဘယ်တော့မှမခွာဘူး။ တစ်နေ့မှာ
... ကန့်”ထည့်တဲ့အလုပ်ပဲ ပေါတစ်ခင်းကို မစူးစမ်းပဲမကြာရင်း အလုပ်ထဲ

ကုန်ပစ္စည်းတွေပစ်တယ်... အဖေမော့ အမေမော့ ပွဲချင်းပြီးပဲ ...”
“ပွဲချင်းပြီးဆိုတာ ဘာလဲဦးမောင်”

“အဲဒီနေ့ရာမှာတင် ဆုံးသွားတာလိုပြောတာသားရဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ
ဦးမောင်နဲ့ မင်းအမေက ကျောင်းကိုရောက်နေကြတယ်လေကွာ။ ဦးမောင်က

ကျောင်းနေကာပဲနီဆေးတယ် မင်းအဖေ ငါ့အစ်ကိုကြီးကတော့ ရှစ်တန်း
ကျောက်နေပြီပေါ့။ အဖေဖေအဖေဆုံးတော့ ဦးမောင်တို့ညီအစ်ကိုလေး

နဲ့ယောက် အားကိုးရာမဲ့ခဲ့ကြတာပေါ့ကွာ... ဆွေမရှိရုံမရှိဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို
... ကိုးရခန်းတောင် မသိခဲ့ကြဘူး။ အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့ကောင်းမှုနဲ့ပဲ

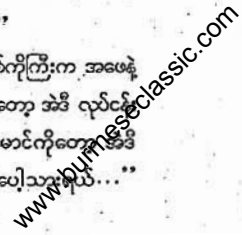
... ကောင်းမှုအဖွားကို သင်္ကြယ်လိုက်ရတယ်”
“အဖိုးနဲ့အဖွားမရှိတော့ ဦးမောင်တို့ကို ဘယ်သူထမင်းကျွေးလဲ”

“ဦးမောင်တို့ကို ကထိတ်မထုံပူပူနီဥား သား ... အဲဒီတော့အစ်ကိုကြီး
... ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကျွေးခဲ့ရတယ်...”

“သားအမေက ဘာအလုပ်လုပ်ခဲ့တာလဲ ဦးမောင်”
“လေထိုးကျွတ်အဖို့ သံဂဟောအလုပ်ပဲပေါ့ကွာ။ အစ်ကိုကြီးက အဖေဖေ

... မရှိတုန်းကတည်းက အဖေဖေအမေကို ကူလုပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ အဲဒီ လုပ်ငန်း
... ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်တတ်နေတယ်လေ... ဦးမောင်ကိုတော့အဲဒီ

... ကစပြီး သူ့ရတဲ့အထိ ကျောင်းခက်တာပေးခဲ့တယ်ပေါ့သားရဲ့...”

ဂီဇိုလေးက ဦးမောင်ကိုပြောလာတာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရှားထောင်ရှောင်...

“ဦးမောင်က တံတောင်ပေါ်တယ်ကွာ မိဘတွေအရှိန်တော့ပေမယ့် မညာကို အေးအေးချမ်းချမ်း ဆက်သင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ငါ့ဆိုးတာထက် မင်းအဖေ... လူငယ်ပီပီ အရွယ်ကျောက်လာတော့ မင်းအဖေရဲ့ရည်စုံခဲ့ကြတယ်...”

“ရည်စုံတယ်ဆိုတာဘာလဲဦးမောင်...”

“ရည်စုံတယ်ဆိုတာ... ချစ်တာကြိုက်တာကိုပြောတာတွေ ဂီဇိုရဲ့ သမီး ရည်းစားတွေ ဘာတွေဖြစ်တာကိုပြောတာ။ မင်းအဖေက အရာရှိကြီးရဲ့သမီး၊ သူ့အဖေက မြို့ပိုင်ကြီး၊ မင်းအဖေက မြောင့်တယ် ချောတယ်ဆိုတော့ သူကမမြီးကြိုက်တာ။ ငါ့အစ်ကိုလူနိုးကြီးက မင်းအဖေလို သူ့ဌေးသမီး၊ အချောအလှကိုမမြီး မကြိုက်ဘဲချစ်ပါဘူး။”

“မြို့ပိုင်ကြီး ဆိုတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဂီဇိုနားမလည်... ရာထူးကြီးကြီး တစ်ခုလဲ နေမှာပေါ့ဟုသာ သဘောပေါက်ရ၏။”

“အဲဒါတော့ အဖေရဲ့အဖေမန့်ရလား ဦးမောင်...”

“ရလို့ မင်းကိုအဖေရဲ့အဖေမန့်ရတဲ့အဖေမန့်ရလား... မင်းအဖေမန့်ရဲ့ မိဘတွေက အစ်ကိုကြီးဆိုမင်းအဖေမန့် လုံးဝသဘောမတူကြဘူး။ အဲဒါတော့ ခိုးပြေးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေကဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ကိုလုံးဝမခံနိုင်ဘူးဘူး။ မင်းကိုလည်း မွေးပြီးရော လင်ကိုရောသားကိုပါပစ်ပြီး သူ့မိဘတွေဆီလိုက်သွားတော့တာ။ အစ်ကိုကြီးက သူ့ပင်ငွေပေးထဲကနေ ဦးမောင်အတွက် ကျောင်းပေးပို့ပေး ထောက်ရှာသားတယ်မဟုတ်လားတွေ အဲဒါတော့ ငါတို့ဒီသားအလေး သိပ်ဆင်းရဲခဲ့တာပေါ့...”

မင်းအဖေတော်တော်ရက်ရက်တာတွေ ဘာအဖြစ်မှမရှိပဲ မင်းအဖေမန့်ရဲ့ မင်းကိုရက်ရက်ကောက်ကောက်ထားပစ်ခဲ့ပြီး ခြေရာပောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါအချိန်မှာ ဦးမောင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းနေပြီး ကျောင်းပြီးတော့မှ ဒီအလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တာ။

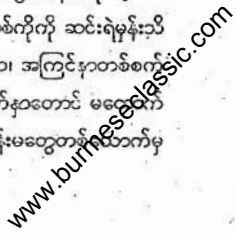
အစ်ကိုကြီးက သူ့မိန်းမကို သိပ်ချစ်တာကွ ဂီဇို အဲဒါစိတ်နဲ့ပဲ ပရက်သမားဖြစ်သွားခဲ့ရတာ။ အရက်တွေသောက် ဆေးလိပ် ကွသောက်နဲ့ ငှောက်ဆုံး တီဘီရောဂါနဲ့ သေခဲ့ရတယ်...”

“တီဘီရောဂါဆိုတာ ဘာလဲ ဦးမောင်”

“တီဘီဆိုတာ အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါပေါ့သားရဲ့ ... ဦးမောင်တို့ ရင်ဘတ်ဆံမှာ လေတွေကိုရှုရှုသွင်းလိုက် ရှုရှုထုတ်လိုက်လုပ်နေတဲ့ အဆုတ်ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီအဆုတ်မှာရောဂါရပြီး သေရတာ။ သံကဟေထက်နေတဲ့အချိန်မှာ ထွက်လာတဲ့ အဆွေတွေကိုအခြေရှုနေရလို့ ဒီရောဂါရတယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ။ ဦးမောင် ဒီအလုပ်ဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးရောဂါရင်နေပြီ။ တစ်စုဆိုးတာက ဦးမောင်မိတ်ဆင်းရဲမှန်းတော့ မင်းအဖေဟာ သူ့ရောဂါအကြောင်း လိုက်ထပ်မေးခဲ့ဘူး။ သူကမပြောတော့ တစ်ခါတလေမှ မင်းအဖေဆီပြန်လာတတ်တဲ့ ဦးမောင်လည်းမသိဘူးပေါ့ကွာ... အရက်ကြောင့် ပိန်နေတယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့စိတ်ပယ်။ အင်း... သားနှစ်၊ နှစ်သားလောက်မှာ အစ်ကိုကြီး ဦးမောင်ဆီကို ကျောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါအချိန်မှာ မင်းအဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးကမ်းယောက်တောင်ရနေပြီတဲ့လေကွာ... ဘယ်လောက်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမလဲ။ မင်းရဲ့တွဲလင်နဲ့သားကို ပစ်သွားပြီး ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားကို ထပ်ယူခဲ့တယ်တဲ့...”

ဂီဇို ဈာန်ဝန်းမှာ မျက်ရည်လေးတွေစိုလာတာကို ဦးမောင်ကိုမမြင်... မိတ်ဖျားစရာအကြောင်းတွေကို အားနှင့်မာန်နှင့် ဆက်ပြောနေ၏။

“သူ ဝိတ်ကြောင့် အစ်ကိုကြီးအသေစောခဲ့ရတာကွ ဒီမိန်းမကို ငါတစ်ယောက်တည်းတော့မှ မကြေဘူး။ အဖေကတည်းက ငါ့အစ်ကိုကို ဆင်းရဲမှုနဲ့သိလျက်နဲ့ ယူပြီးကလေးတစ်ယောက်ရမှ စွန့်ပစ်သွားတာ။ အကြင်မှာတစ်စက်စက်လေးမှမရှိတဲ့မိန်းမ။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ကလေးလေးမျက်နှာတောင် မမွေးမကွာ။ အလွန်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ... ဒီလိုပဲကွ... သားရ မိန်းမတွေတစ်ယောက်မှ

မကောင်းဘူး။ ငါ့ရည်းစားကလည်း ချစ်သလောက်ကုန်ပြန်ပြန် ငါ့ကိုမိမိသွားတဲ့
 တာပဲ။ ငါ့ပေးတဲ့ ငါ့က မင်းအေးအေးဖိတ်ခံပေးသွားကွ... သူ့အိမ်ထဲမှာပစ္စည်းက
 ဘာတွေရှိလို့လည်းကွာ... ဟုတ်တယ်ပိုလား လောကကြီးမှာ မိန်းမအရရှိ
 သေတဲ့မသားဆိုတာမရှိပါဘူး။ ရှိရင်လည်း သဲခါပျော့ညိုလို့သေရတာအ အနကော
 ဘာထူးလို့လဲ... ငါ့မိန်းမအဖေ မရှိပေးမယ့် ငါ့ခင်ပွန်းကလည်း နေရချိန်တော့
 နားထောင်အေးသေးတယ် ကိုယ်ရတဲ့ပိုက်ဆံကိုယ်တာသာပဲ။ ကိုယ်တာသာ
 စား၊ သူ့အဖွဲ့သားသမီးကို လုပ်ကျွေးနေစရာတောင်မလိုတော့ဘူး။ ပါတိတ်
 မိုးလည်းမပျံရဘူး။ မိန်းနားကပ်ဝယ်ပေးဖို့ ဝတ္တရားလည်း မခံရတော့ဘူး။
 နားကိုအေးလို့ ဟား... ဟား... ဟား ကိုယ့်ဒီဘက်ကိုယ်နိုင်မို့ပဲလို့တာကွ
 သားရှ... ဟား... ဟား... ဟား... ဘာသာပူမှမရှိတော့ဘူး ကောင်း
 တယ်..."

ဦးမောင်တို့က အားရပါးရပြောရင်းအရက်ခွက်ကို ကပ်မော့ခါး
 ကိစိုကတော့ တရုတ်ရုပ်ခွံ ငိုနေပါတော့သည်။

"ဟင်... ဂီဇို... သား၊ မင်းဦးနေတယ် ဟုတ်လား... လာစမ်း..."

ဦးမောင်ကိုက ကိစိုခန္ဓာကိုယ်လေးကို ချွေးကုန်ပေးပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာထွေး
 ဖက်ထားလိုက်၏။

"ဘာကိုပြောတာလဲ သားရာ ... ယောက်ျားဆိုတာ မခိုရဘူးနဲ့ ခံနိုင်ရည်
 ရှိရတယ်... ငိုကယ်ကိုတာ ယောက်ျားတွေကုပ်တဲ့ ဘလုပ်မဟုတ်ဘူး။ တိတ်
 တိတ်... မနိုနဲ့ သားနားဦးမောင်တစ်ယောက်လုံးကိုတယ်။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့
 ဦးမောင်ဘဝမှာ တွယ်တာပျော့ခိုလို့ သားပဲရှိတာ။ ဦးမောင်ကလေးကို ဘွဲ့ရတဲ့
 အထိ ကျောင်းထားပေးမှာကွ မနိုနဲ့ဟော့ဘွား... တိတ်တော့ ဦးမောင်က
 အဲဒီလိုပိုတာကို မကြိုဆိုဘူး... သားတိတ်တော့အော်"

ရင်ခွင်ထဲမှာထွေးပေးပြီး မျက်ရည်တွေကိုသူတီးအားကာ ချောသော်ငြား
 ကိစိုအိုမရုပ် ... တာပဲခင်ပွန်းကိစိုရင်သီးချင်တာကို မေးပြန်၏။

"ခါ... ခါဆို ... သား... သား အေးအေးကအခုရှိသေးတယ်ပေါ့နော်။
 သမေ တယ်မှာအခုလဲတင်... ဦးမောင် သိတယ်မဟုတ်လား..."

ထိုအခန်းကွန်းကြောင့် ဦးမောင်ကို မျက်နှာကပ်ထန်မာကျော့သွား၏။

"တော့ပြီ ကိစို... ဦးမောင်ပြောပြီးရင် ဘာမှထပ်မမေးရဘူးလို့ ပြောထား
 ဟယ်မဟုတ်လား။ အုတ်ကံကိုတယ်တော့မှ ဒီမေးခွန်းမေးမေးနဲ့။ ငါဘယ်တော့
 ပုံ ပြောမှန်းမဟုတ်ဘူး။ နွမ်း (ရှမ်း)ဒီးနဲ့ ဖိတ်သလင် သူကြပ်မှ ကိုယ်ကြင်
 ပေါ့... ဘာသံယော့ဦးမှ မထားနဲ့။ အခကတည်းက မင်းအမေသာ
 ယင်းကိုထည့်တွက် နဲ့ရင် ဒီလိုတောင်မချေရဘူး"

"ခါ... ခါဆို... ဦးမောင်နဲ့အဖေ ယေဝယ်တုန်းက ဘယ်မှာနေကြ
 ကာလဲ..."

ဦးမောင်ကို သဘောကျအောင်ရယ်ခါး။

"ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ညောင်လေးကပ်ထွာတစ်မိုက်နဲ့
 ကားနွဲ့ကိစို သဲလွန်စနုကလေးပေါ့ဟုတ်လား။ မှတ်ထားသား... အတိတ်
 သို့ကဲ့အခုတွေကို ဘယ်တော့မှ မြေရာမဟာတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဦးမောင်
 ကားလုံးကို ပြည့်ညီညာညာအဖွဲ့အစည်းကိုနဲ့။ မင်းဘယ်လိုပေးပေး ဦးမောင်သေတဲ့အထိ
 ပြောပြခဲ့မဟုတ်ဘူး။ ဒီအခုတွေကိုကြိုမြင်လို့ သဲလွန်စအားလုံးကို မျှောက်ပစ်
 လိုက်တာကြောင့်ပဲ။ ဦးမောင်နတ်ပုံကင်ကိုတောင် ရန်ကုန်မှတစ်ပုတ်ပဲပြောင်း
 လုပ်ထားတာ။ လက်ခံလှော့သားရုပ်ပိုင်း မင်းကြီးလာတဲ့အခါ ကြိုက်သလောက်
 ပြုစမ်း တာသဲလွန်စနုမနွဲ့စေရဘူး... ကံကံသားရယ် ညှဉ်လည်းနက်နေပြီ
 ဘာမှ လည်း ခံစားမနေတော့နဲ့။ လောကကြီးမှာ သားရယ် ဦးမောင်ရယ်ပဲ
 ပျိုကယ်လို ခေကာင်အေး ဦးမောင်တို့ကမ္ဘာလေးဟာ ချမ်းသာပေးမယ့် ပြည့်စုံပါ
 တယ်ကွယ်... အေး... မင်းအရွယ်ရောက်လာရင်တော့ မင်းကို ဦးမောင်
 ကိုယ်တိုင် မိန်းမပေးတေးမယ်ပေ... မဟုတ်ပြီလား..."

"မညူချင်ပါဘူး ဦးမောင်ရာ၊ ဦးမောင်ပဲပြောတယ်လေ... မိန်းမတွေ
 မကောင်းဘူးဆို"

“ဟေ့ ...ဟေ့ ...ဒီလိုတော့လည်း ဟေ့တံဘူးလေကွာ၊ မိန်းမတွေ
မကောင်ဘူးဆိုပေမယ့်။ မင်းအဖွား ငါ့အဖေလို .. ဟိုဘက်အိမ်က ကိုစိုးပိုင်
မိန်းမလို.. ဆင်းရဲပေမယ့် ကိုယ့်ယောတိုင်းကို သစ္စာရှိရှိပေါင်းတဲ့ မိန်းမတွေ
လည်းရှိပါသေးတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ငါတို့မျိုးဆက်ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။
အဲဒီတော့ မင်းအမေလိုမဟုတ်တဲ့ မိန်းမကိုရှာပြီး ပေးစားရမယ်ကွာ ဟား...
ဟား ...ဟား”

ဦးမောင်ကိုက သူ့ဘာကို သူ့သဘောကျပြီး ရယ်နေပြန်၏။ သူပြော
နေတာတွေအားလုံးကို ဂီဇိုနားမလည် ...

“မို့ဆက်ဆိုတာ ဘာလဲဦးမောင် ...”

“သား မှားလည်း မလိုသေးပါဘူးကွာ.. သားက, ကလေးပဲရှိသော
သားအရွယ်ရောက်တော့ ဦးမောင်ရှင်းပြမှာပေါ့ ... ကဲကဲသားလေး အိပ်တော့နော်
... ဦးမောင်လည်းအိပ်ချင်ပြီ ... သွားအိပ်တော့ ဦးမောင်အိပ်ယာ ခင်းထား
တယ်။ ခြင်တွေမဝင်အောင် ခြင်ထောင်ကိုဖျော့နဲ့သေချာဖို့ပြီးမှအိပ် ဟုတ်ပြီလား
... သွားတော့”

ဦးမောင်ဖြစ်သူနားမှ လေးကန်နဲ့နာထလာပြီး အိပ်ယာဝင်လိုက်ရပေမယ့်
ဂီဇိုအိပ်မပျော်ပါ။ ခိတ်ကူးထဲမှာ မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ အမျိုးမျိုးပုံဖော်မြင်ပေမည်
ကြည့်နေမိတော့သည်။

“အမေ့ကိုတွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ ...”

(*)

ဂီဇိုမြေလှမ်းတွေ တက်ကြနေသည်။

သူမကတော့ ဂီဇိုဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေးလိုက်ပါလာ၏။ တစ်ချက်
တစ်ချက်လည်း ဂီဇိုလွယ်ဆိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးကို မခံမရဲကြည့်နေလိုက်
လာသည်။

ဟန်တဲပါပါလွယ်သင့်ပြီး လွယ်ထားတဲ့ ဂီဇိုလွယ်အိတ်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်
ပိတ်ဖြင့် လူကြီးတွေမမြင်အောင် ဝှက်ယူခဲ့သောစရေပန်းကုံးလေးတွေရှိနေ
ကြ၏။ တကယ်တမ်း ပန်းရောင်းရမည်ဆိုတော့ သူမ, မရောင်းရဲ.. ရှက်နေ
မည်။

“ပျော်စရာကြီးနော် ...မိကူး ပန်းတွေကုန်သွားရင် ပိုက်ဆံတွေရ
မှာ”

“အင်း... နော်”

ဂီဇိုက တက်တက်ကြွကြွပြောပေမယ့် သူမ, မပွင့်တပွင့်မြေ၏။
ကားဂိတ်ရောက်တော့ ဂီဇိုတစ်စရေပန်းကုံးအချို့ကိုခွဲပြီးပေး၏။

“ရှေ့မိကူး... နှင်ကတစ်ဝက်ယူ ကားတွေပိုင်မိရင် ပန်းယူဦးမလားလို့
ပျားမေး.. ယူမယ်ဆိုတင်ကုံးကို တစ်ဆယ်နဲ့ရောင်း။ ပိုက်ဆံကိုသေချာရေပြီး
ပျားမှာ ပန်းကုံးတွေပိုပါမသွားအနဲ့။ အိုတောင်းရင်လည်း မရဘူး လို့ပြော...
ကြားလား ...”

“အင်း... အင်း”

“လမ်းကူးရင်ကားတွေကို သေချာကြည့်ပြီးမှကူးနော်.. ပျားနဲ့”

“အင်း... အင်း...”

“မိဘွား... ပိုက်ဆံအရွှေငါးကြီးကြီးပေးပြီး ပန်းအုန်းနည်းနည်းပဲဝယ်ရင် ငါ့ဆယ်စီးယူလိုက်ပါလား အစ်မရယ်၊ တစ်ရာတိုက်ယူလိုက်ပါလား အစ်မရယ် လို့ ပြောရတယ်ဟာ... နည်းနည်းပဲယူမယ်ဆိုရင်လည်း အကြွေပဲအေးပါ ဘာသာ ပြောရတယ်ဆိုလား... ငါတို့မှာ ပြန်အမ်းခရာမရှိဘဲဆိုက်ဆံမပါဘူး၊ ရောင်းရင်း ရောင်းရင်အိမ်မှာ ပြန်အမ်းခရာမရှိဘူး”

“အင်းပါ ...”

“ပိုက်ဆံ အမြန်ယူ၊ ပန်းအုန်းပေး... ငြိုးရင် နောက်တစ်ကားတို သွားရောင်း၊ သူ့ဘာသာလက်လုပ်လုပ်နော် ကြောင်တောင်တောင်လှုပ်နေနေ၊ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ နားလည်လား ...”

“အေးပါဟယ် ... ငါ့ဒီပါတယ် ...”

“အေးပါလက်ခံနေနဲ့ ဟိုမှာ မီးနီအုတ်ပြိုင် ...လား ...”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝိနီက ပြိုင်မိနေသော ကားတစ်စီးအမှတ်ကို လှစ်ကနဲ ပျောက်သွား၏။

ကံကောင်းထောက်မရွာဖြင့် ဝိနီပထမဆုံးသွားရောင်းသောကားက ငါးဆယ်စီးထယ်ပြီး ရောင်းပေးပါလိမ့်သွား၏။

ဝမ်းသာအားဖြင့် ပိုက်ဆံယူပြီးတော့ နောက်တစ်စီးဆီသို့ ဂီနီဖြူးကပ် ပြန်၏။

ဂီနီတပ်ထောက် ငှက်ကားမှာပြေးရောင်းလိုက် ဒီကားမှာ ပြေးရောင်းလိုက် နဲ့ ဗျာသာခတ်နေချိန်အထိ သူ့ကောတော့ ပထမအောင်းပေါ်မှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ် ... ငေါင်စင်းစင်းလေးရစ်နေဆဲ...

မီးပွိုင့်စိမ်းသွားတော့ ကားတွေ မပြေးထွက်၏။

ဝိနီက ကားသွားကားလာကျကြည့်ပြီး လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲလှစ်ကနဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်ပြန်ရောက်လာသည်။

သူမက ဂီနီကို မျက်လုံးလေးအရိုင်းသားနှင့် ကြောင်ပြီးကြည့်နေဆဲ...

“ဝိနီ... ဂီနီ... ငါ... ငါ...”

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ မိဘွား... ရောင်းလဲမရောင်းဘူး။ ဒီမှာကြည့် မျှစ်ဆယ်ကြီးတောင်ရှိပြီ။ သုံးစီးပဲဝယ်သွားတာဆရာ ဟဲ ...ဟဲ ဒီတစ်ခါ ပါးရင်ပြေးရောင်းဟာ... ငယ်တယ် ဈေးပဲခဲမိကြဘူး။ ဟေ့ ...နင်ဘာဖြစ်နေ ကာလဲ၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...”

“ဝိနီ... ငါ... ငါ... မရောင်းရဲဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟဲ၊ မချကြကန်နဲ့၊ အစ်မကြီးတွေရင်... အစ်မပန်းယူဦး ပဲလား လို့မေးလိုက်... အစ်မကိုကြီးတွေရင်... အစ်မကိုကြီး ပန်းယူဦးမလား လို့သာမေးလိုက်။ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး။ ဖျော်စရာတောင် ကောင်းသေး ကာလဲ... တွေ့လား ရှစ်ဆယ်ရပြီ... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ငါ... ငါ... မရောင်းရဲဘူးဟိုနီ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းရဲတာလဲ ...”

“ငါ ... ငါ... ရှက်တယ်...”

တုန်တုန်ရီရီဖြင့်ပြောတာလေးကို ကြည့်ပြီး သူမကိုသနားသွားမိသည်။ ဟားလေ... မိကားက မိနီးကလေးဆိုတော့ ရှက်ရှာမှာပေါ့...

“ဟဲ... ကဲ... နင့်လတ်ထဲက ပန်းတွေငါ့ကိုပေးလိုက်တော့... ငါပဲ ရောင်းလိုက်တော့မယ်၊ ရော့... ငါ့လွယ်အိတ်နဲ့ ထမင်းဘူး ခဏယူထား၊ နှုတ်ဒီ နားလေးမှာပဲရပ်နေ ကြားလား... ကျောင်းချိန်က အဝေးကြီးလိုပါ သေးတယ်”

“အေးပါ... ငါဒီနားကဆာင့်နေမယ်...”

“ဟော... မီးနီဖြူးပြီ... ငါသွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်...”

ဝိနီ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြေးထွက်သွားတော့ သူမမျက်လုံးအောက် လယ်ကလယ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဂီဝိက ဝှိုင့်မိနေတဲ့ကားတွေဆိုတာ အပြေးအလွှားပန်းသွားရောင်းပြန်၏။
ဒီလိုနဲ့ မီးပျိုင့်သုံးခါလောက်နဲ့တော့... ဂီဝိလက်ထဲမှာ ဘာမျှမကျန်တော့...

ဂီဝိ ချွန်နှစ်လေးက ဝမ်းသာမှုကြောင့် ပြုံးပွင့်လို့နေလေသည်။

“ဟား... ဟား... ပန်းတွေကုန်သွားပြီ။ ကြည့်စမ်းလိုက်ဆဲတွေ ဟိုကား
ပေါ်က အစိကိုကြီးဆိုပိုတဲ့ဖိုက်ဆဲတောင်ပြန်ယူမသွားဘူးဟာ... တစ်ဆယ်
နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် ဂျစ်ဆယ် ...တစ်ရာ ...”

ဝမ်းသာအားရပြောရင်း လက်ထဲကပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်နေပြန်သည်။

“ဟာ... မိကူး နှစ်ရာငါးဆယ်တောင်ရတယ်ကြည့်စမ်း တစ်ရာတည်း
နဲ့ နှစ်ရာငါးဆယ်ရတယ်။ ဒါဆိုတစ်ပတ်လောက်ရောင်းပြီးရင် နှင်လှံချည်ဝယ်
လို့ရပြီ ဟား... ဟား... ချွန်လိုက်တာကွာ...”

“အေးနော်... နင်လည်း တစ်ခုခုဝယ်လေ...နော် ဂီဝိ”

“မလိုပါဘူးဟာ ငါလိုရင် ဦးမောင်ကိုငယ်ခိုင်းမှာပေါ့။ နင့်အတွက်
လှံချည်ဝယ်ပြီးလို့ စိုက်ဆဲတွေဆိုသေးတယ်ဆိုရင် သိမ်းထားမှာပေါ့။ နင်လိုတဲ့
အခါ အဆင်သင့်ဖြစ်တာပေါ့ဟာ...”

“ကောင်းတယ်ဂီဝိ... နင်ပဲသိမ်းထားနော်၊ နင်စားချင်တာလည်း
ဝယ်စားပေါ့”

“အေးပါ ...လာ ...သွားကြမယ်...”

နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပါးသောနေလှမ်းများဖြင့် ကျောင်းသို့ရှိတက်သွား
ကြလေတော့သည်။

(*)

ဂီဝိပန်းရောင်းတာ ငါးရက်ရှိပြီ...
ငါးရက်အတွင်းမှာ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်နှစ်ရာတိတိ စုမိနေပြီဖြစ်သည်။
မရွံ့က ရေကင်းမိတ်ရက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လှံချည်ဝယ်ဖို့ သွားခဲ့ကြ
...သည်။ သို့သော် မဝယ်ဖြစ်ခဲ့။ မိကူးလိုချင်သော လှံချည်လေးက ဈေး
...သွားပြီ...

တစ်ယောင့်ငါးရာ... တဲ့...
သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်မညစ်ကြ ... နောက်နှစ်ရက်ဆို
...ဖြစ်ပြီပဲ။ အခုလည်းပန်းရောင်ထားတာ တစ်ရာလောက်ရနေပြီဖြစ်သည်။
...ထဲမှာလည်း တစ်ရာကျော်ကျော်နီးလောက် ကျန်သေးသည်။

“အင်း... မနက်ဖန်ဆိုဝယ်လို့ရပြီ...”
တွေ့နေစဉ်မှာပဲ မီးပျိုင့်ကဒီသွားပြီး အလယ်ယာ၌ ကြော့ရှိကားပေါ်မှ
...ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်၏။
ဝမ်းသာအားရ ပြောသွားလိုက်မိသည်မို့ ပလက်စောင်းနှင့် အနီးဆုံးယာ၌
...ရောက်နေစဉ်လားဟော ကားတို့ခြေခံလိုက်...

“အား...”
“ဂျီ” (ကားဘရိတ်အုပ်သံ)
အချိန်လွှားပြီးဝင်လာသောကားက အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်သည်။
သို့သော် ကားရပ်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ဂီဝိကို ပွတ်ဆွဲလိုက်သလို
...ဟူး၏။ ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။
“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ညီလေး...”

ပလက်ယောင်းအားမှာ လဲကျနေသော ဝိနိုထံသို့အားပေးပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့
လာပြီး ဆွဲထုပေးလိုက်သည်။

“ဟာ... အစ်ကိုကြီး... ရတယ်တာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်
ပါဘူး...”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူက ပန်ဝယ်နေကုန်အောင်သည်... ဝိနို မှတ်ဆွဲသည်
ပိုတိုပိုက်ဆံကို ပြန်ထုမသွားတတ်သည့် အစ်ကိုကြီး။

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါ့ညီရဲ့... ဖြစ်ရတယ်ကွာ၊ ကံကောင်းလို့...
ကားရပ်လိုက် ကိုအချိန်နဲ့ ကြည့်သွားလို့... ဂရုတိုင်းညီ လမ်းမကု
ခင် ကားသွားကားလာတဲ့ အရင်ကြည့်ရတယ်ကွာ”

ကားဆေးရာက သူ့လက်အောက်ခလေးကို ခိုးခိုခိုစွာ ဆွဲကိုင်ရင်းပြော၏။

“ဟုတ်... ဟိုအစ်ကို ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသော်လည်းကောင်း မင်းတံတောင်ဆစ်သွေ ပေါက်ပြဲကုန်ပြီ၊
ကြည့်စမ်းသွေးတွေကောင်စို့နေပြီ တော်ကော်သွန်းသွားတယ်...”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ခဏနေပျောက်သွားမှာ
ကျွန်တော် ပန်သွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်။ အစ်ကိုရော ဒီနေ့ပန်းမဝယ်တော့
ဘူးလား...”

“အညီ... အဲဒီယုံ့တွေ့တိုအကုန်ပေး... ရော... မီးစိမ်းတော့ပေး
သွားတော့”

အိတ်ကပ်ထဲကို ပိုက်ဆံထိုးထည့်ပေးပြီး တွန်းလွှတ်တာ... မိကူးဆီပြေ
လာခဲ့ရ၏။

ကူးကူးကား ပလက်ယောင်းပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး တာဆတ်ဆတ်
တုန်နေ၏။

မျက်စုကိုလည်း စုံမှိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ဝိနိုသူမနားရောင်း
လာတာကိုမမြင်...

“ဟေ့... မိကူး နှင်ဘာဖြီးနေတာလဲ”

“ဟင် ဝိနို... နင်... နင်ကားမဖြစ်ဘူးလား... နင်သေပြီအောက်မေ့
ငါ့ကိုနေတာ... မကြည့်ရဲလို့ မျက်စုတောင် မှိတ်ထားတာ။ နင်...
ဟာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“အေး... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကားရပ်လိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ အံ့ကိုက်မြစ်သွား
...ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... လက်တွေ့နည်းနည်းပွန်းသွားတယ်။ ပန်းတွေကုန်ပြီဟာ
...အစ်ကိုကြီးပဲ အကုန်ဝယ်သွားတယ်။ မနက်ဖန်ဆို လုံချည်ဖိုးပြည့်ပြီ။
... ငါ့ရေကြည်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ရေ၏။

“ဟာ... တစ်ထောင်တန်ကြီးဟာ... တစ်ရွက် နှစ်ရွက်... သုံးရွက်၊

... သုံးထောင်ကြီးများဟောင်... အဲဒါပိုအစ်ကိုကြီးပေးသွားတာ...

... ငွေတာပဲ။ မိကူး နင်လုံချည်နှစ်ထည်တောင် ဝယ်လို့ရပြီဟာ... အိုး...

... ဟိုး... သုံးထောင်ကြီးများဟောင်ဆရာ...”

ပိုက်ဆံတွေကိုကိုင်ပြီး ဝိနိုက၊ နေ့တော့... ကူးကူးနိုင် တစ်ယောက်ကိုရာ
မျှပေး၏။

“ဝိနို... နင်အနာတွေးလာဟင်... ဒီမှာသွေးတွေကောင်စို့နေပြီ၊ ငါဘာလုပ်
ရမလဲ...”

“ရပါတယ်ဟာ... မနာပါဘူး၊ လာ... ကျောင်းသွေးမယ် နင်ဘာအား
...”

“ဟင် အင်း... မစားတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းသွားဖို့... နင်လုံချည်နှစ်ထည်ဝယ်လိုက်တော့ မိကူး...
... ဝယ်ပြီးရင် ပိုက်ဆံတွေကိုတောင်ပိုနေသေးတယ်။ သိမ်းထားရမယ်ဟာ”

“အေးပါ... နှင်ပဲသိမ်းထားလိုက်လေဟယ်... နော်... ကိမို”

“အင်းပါ...”

“အေးလေး... ဒါဆိုလည်းမလိုက်တော့ဘူး။ နင်ပန်းရောင်းပြီးရင်ကား
ကံကစောင့်လေ ငါလာမှ ကျောင်းကိုအတူသွားတာပေါ့ ...”

“အေး... ငါပန်းရောင်းပြီးရင် ကားဂိတ်ကစောင့်နေမယ်”

“ဟဲ့... ကိစ္စ... အမေက ဒီလုံချည်တွေဘယ်ကရတာလဲလို့ မေးရင်
ပယ်လိုပြောလဲ...”

“ဆရာမပေးတာလို့ ပြောပေါ့ဟ.. ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား ...
ပုဂံကံ့ပြီးငါ့တို့ ပန်းရောင်းတာကို ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့။ ငါ့ဦးလေးသိသွားရင်
ပုဂံကံ့ဘူးကြားလား”

“အင်းပါ ... နင်လည်းကြာကြာမရောင်းရတော့ပါဘူး။ ခရေပန်းတွေက
ပျားတော့မှာ။ အခုတောင်ပန်းသိပ်ခရတော့ဘူး”

“ခရေပန်းတုံးရင် ဣန္ဒာယီတွေသတင်းစာတွေရောင်းမှာပေါ့ မိကူးရ၊
ပုဂံကံ့တာကဣန္ဒာယီရောင်းတဲ့ လှူဦးကိုတောင် ပြောထားပြီးပြီ။ ယူရောင်းလို့
ရတယ်”

“ဟဲ့ကိစ္စ... နင်ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေအရမ်းလုပ်ချင်နေရတာလဲ။ ပိုက်ဆံ
ပျက်တော့ ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ”

“စုထားမှာပေါ့ဟ၊ လိုရင်သုံးလို့ရတာပေါ့”

“ဟာကယ်တမ်းကျတော့ ကိစ္စအတွက်ဘာမှ မလိုအပ်ပါ။

ဦးမောင်ကိုဆိုတဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ရင်ခွင်မှာ သားတစ်ယောက်လို့ဆိုလို့
ပျားကံ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ဘာလို့အပ်ချက်မှမရှိ။ အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းတက်..
ပျားကံ့တဲ့ စာကျက်နေရုံပဲရှိသည်။

တူးကူးနိုင်တဲ့ မိသားစုလေးစားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းလွန်းသဖြင့်
ပျားလို့အပ်တဲ့အချိန်မှာ ပိုက်ဆံအဆင်သင့်ရှိနေစေချင်တာ.. ကိစ္စရင်ထဲက
ပျားကံ့လို့သားလေးတစ်ခုရဲ့ စေတနာမျိုးစေ့လေးပါ။

တူးကူးပျော်လျှင် သူပျော်သည်။

တူးကူးစိတ်ညစ်လျှင် သူလည်းစိတ်ညစ်သည်။

(*)

“ရော့မိကူး၊ နှင့်ဘာသာပဲကိုင်ခဲ့တော့”

လုံချည်အပိမ်းလေးနှစ်ထည်ကို လက်ကံထည့်ပေးလိုက်တော့မိကူး
မျက်နှာလေးထဲ ပြုံးလို့..

“ဝမ်းသာလိုက်တာကိုခိုရယ် နှစ်ထည်ကြီးတောင်အောင်.. မနက်ပန်ကျောင်း
သွားရင် လုံချည်အသစ်လေးဝတ်သွားရမယ်။ ငါတို့အဝတ်နေဆုံပန်းကောက်စရာ
မလိုတော့ဘူးနော်... ကိစ္စ...”

“ကောက်ရခါးမှာပေါ့ဟ”

“ဘာလုပ်မို့လဲ.. ဒီမှာလုံချည်ရပြီလေ၊ ပိုက်ဆံကပိုတောင်ပိုနေသေးတယ်၊
မဟုတ်လား။ မလိုတော့ဘူးလေ”

“အခုမလိုလည်း နောက်လိုချင်လိုလားမှာပေါ့.. စာအုပ်ဖိုးတွေဘာတွေ
လိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါကတော့ ဆက်ရောင်းမှာပဲ။ နင်သာနိုင်အောင်
သိပေး...”

“အေးပါ... သိပေးဖို့ပေး။ ငွေတင်တော့ညောင်းတယ်ဟ.. ညဆိုအေး
မသိအောင်ခြင်ထောင်ထဲမှာ ခိုးလုပ်ရတာ”

“မိကူး”

“ဘာလဲ”

“နောက်နေတွေ ငါပန်းသွားရောင်းရင် နင်လိုက်မနေနဲ့တော့.. ငါဘာသာ
တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားသော့မယ်။ နင်လိုက်လာလို့လည်း ဘာမှမပူ
ဘူး...”

ကူးကူးနိုင်ကို အခြေတမ်းပျော်စွာ နေထိုင်တာက... ဂီတပြိုင် ပြော... ဆန္ဒလေးတစ်ခု ဖြစ်နေတာသည်။

ထိုမျှအထိ ကူးကူးကို ဂီတခင်မင်သည်။ တွယ်တာသည်။

စကားတပြောပြောနဲ့ သူ့ကလေးကြာသော သူတို့နှစ်ယောက်ရုံးဝင်... ရဲ့ အဝကို ရောက်လာကြသည်။

တံခါးစမှာ ကူးကူးအဖေဦးနှိုးနိုင်နှင့်ဆုံ၏။ ဦးနှိုးနိုင်က...

“သမီးဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ... ဟိုမှာ နှင့်အဖေ နေမခက်...”

ကူးကူး အဖေအဖေအဖေ... အဖေအဖေပြေးဝယ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ...”

ကူးကူး အိမ်ထက်ကွဲပြားသွားတော့ သူ့ပေါ်လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ကူးကူး

ရဲ့အဖေက ရင်ကွပ်ရောင်ခြည်နဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ ရင်ကွပ်ပြောတတ်သည်။ အခုလည်း ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး အဖော်ထနေတဲ့ရသည်။

အသက်ရှူသံတွေကို အတိုင်းသားကြားနေကြရ၏။

အိမ်ထဲဝင်လာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို စကားပင်မပြောနိုင်အောင် အေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဖေ... အဖေ... သမီးဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်... နှိပ်ပေးရမလား”

သမီးဖြစ်သူရဲ့ အဖေစကားကိုပင် ပြန်မပြောနိုင်အား... လက်ကလေး... ပြီး ခေါင်းလေးခါ၏။

“ဆေးခန်းပို့မှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်မိကူး။ နှင့်အဖေတို့ ခဏကြား”

ထား။ ငါ ဦးနှိုးကို သွားပြောလိုက်မယ်”

ပြောပြီး... ဦးနှိုးနိုင်အောင် သို့ လှစ်ကန်ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။ အ...

ပြေးလိုက်ခဲ့တာနဲ့ ဦးနှိုးနိုင်ကို လမ်းမှာပင် မိသွား၏။

“ဦးနှိုး... ဦးနှိုး...”

“ဟေ... ဂီတ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဦးနှိုးကို လာခေါ်တာ”

“ဟ... ငါ ဆေးသွားစကားမလိုကွ”

“သွားဝယ်မနေတော့ဦးနှိုး... ဒေါ်လေးပုံခံက ဆေးခန်းသွားမှသက်သာ”

“ရဲ့ပဲ”

“ဟကောင်... တိုးတိုးပြောစမ်း ငါ့မှာပိုက်ဆံမရှိဘူးကွ။ ဒီပိုက်ဆံ”

“မင်းဦးလေးဆီက ချေးလာတာ”

“ဦးနှိုး ဘယ်လောက်ချေးလာတာလဲ”

“ငါးရာ”

ဂီတက အိတ်ကပ်ထဲကပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ပြီးပေး၏။

“ရှော ဦးနှိုး... ဆေးခန်းသွားလိုက်။ ဆိုက္ကားငှားပြီးသွားပြလိုက်”

“ဟကောင်ဂီတ... မင်းဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ကျွန်တော်စုထားတာ။ သုံးလိုက်ဦးနှိုး ပြန်မပေးနဲ့”

“ဟေ...”

ဦးနှိုးနိုင်သူ့ကိုကြည့်ပြီးအံ့ဩနေ၏။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာကိုအသိအမှတ်ပြုမိပေမယ့် ယူရမှာကို

“ပြာစစ်သံ၊ ဇနီးသည်ကိုလည်း ဆေးခန်းပို့ချင်သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲမစေခဲ့”

“ဂီတ... မင်း”

“သွားပါတော့ဦးနှိုးရာ... ဟိုမှာဒေါ်လေးကတစ်အားဖြစ်နေတာ”

“ဪ... အေး... အေး... ငါ ဆိုက္ကားသွားငှားလိုက်ဦးမယ်။ မင်း”

“ငါ ပြန်ပေးပေးမယ်ကွ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ရှာမယ်... ဦးနှိုး ပြန်ပေးမနေနဲ့၊ ဦးနှိုးဆိုက္ကားငှားပြီး ပြန်ခဲ့၊ ကျွန်တော်”

“ပျော်တော့မယ်”

“အေး... အေး... ပြန်နှင့်၊ ငါ အခုပြန်လာခဲ့မယ်”

ဆိုက္ကားငှားဖို့ထွက်သွားသော ဦးနှိုးနိုင်ကိုကြည့်ပြီး... သူ့ရင်ထဲမှာ

“ပြာစစ်သံ၊ ဇနီးသည်ရဲ့ရင်ထဲကတော့လည်း ကြည့်မလို့မဆုံး ဖြစ်နေ”

“ဟေ... ကွ”

(*)

ဦးမောင်ကိုက တိုးကပုံအင်္ကျီတိုချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ဒေါသထကြီး ပစ်တင်လိုက်၏။

“ထောက်!”

ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ ‘တက်ခေါက်သံ’ ကြောင့် ဝိနိဗ္ဗာန်ကန်တုန်းသူ့ ရသည်။ ဦးမောင်ကို ခုတင်ပေါ်ရုန်းကန်ထိုင်ချလိုက်သည်အထိ အိမ်ထဲမှ မထင်ရုံသေး... တံခါးဝမှာခေါင်းငုံ့ပြီးရပ်နေဆဲ...

“ဟေ့ကောင်... အထဲကိုဝင်ဖမ်း...”

ဝိနိဗ္ဗာန်ကန်တုန်း အိမ်ထဲသို့ဝင်၏။ ဦးမောင်ကိုမုန်းအထိ မသွားရဲ့...

“ရှေ့တိုးခမ်း...”

ကြောက်ရွံ့ကြောက်ရွံ့ ဦးလေးဖြစ်သူရှေ့မှာအထိတိုးသွားရပြန်သည်။ ရွှေရောင်ကိုင်ထပ်မျက်မှန်အောက်က ဦးမောင်ကိုရဲ့မျက်လုံးတွေကို သူ့ မဆိုင်ရဲ့...

ထွန်းကရမ်းကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေ၏။

“ဂီနီ...”

“ခင်ဗျာ...”

“ငါ့ကိုကြည့်စမ်း...”

မရဲတမ်းနှင့် မေ့ကြည့်၏။

“မင်း... အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“သား... သား... အဲဒါ သား ဟာတွေမဟုတ်ဘူး ဦးမောင်... ကို... အဲဒါတွေက သားသူငယ်ချင်းတွေ... သူက ခဏကိုင်ခိုင်းထားလို့၊ ကို... သူ့အိမ်သာခဏသွားချင်လို့ဆိုပြီး သားကိုကိုင်ခိုင်းထားခဲ့တာ... ဟုတ်ကယ်...”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုမလိမ့်နဲ့။ ငါရောက်နေတာကြာပြီ... ကားသုံးလေးစီးလောက်ရောင်းပြီးအောင် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ မင်းကိုလာခေါ်တာက ပူးလည်လား...”

“ခင်ဗျာ...”

“ဘာခင်ဗျာလဲ... ရုံးကလူတွေပြောနေတာကြာပြီ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး နေ့နေတာကွ။ ဒီနေ့တော့ ဟောဒီငါ့မျက်စေ့ကြီးနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့တာ။ သေချာအောင် စောင့်ကြည့်ပြီးမှ အပိုင်ဖမ်းတာ... ကဲ... မင်းဘာဆက်ပြင်ဦးမလဲ...”

သူ့မှာ ပြောစရာသကားမရှိတော့... ငြင်းစရာစကား မရှိတော့... မောင်းကိုသာ တွင်တွင်လိုထားလေသည်။

“ငါ့ကို ရင်ကွဲအောင်ရုပ်နေတာလား၊ ဂီနီ... ငါ့ရင်ကိုခွဲနေတာလားကွ၊ ကင်။ ပြောစမ်းပါဦး... ရုံးအုပ်စာရေးကြီး ဦးမောင်ကိုရဲ့တူက ကားဂိတ်မှာ ခရေဗန်းရောင်းစရာလားကွ...ဟင်... မင်းကပန်းရောင်းမှ ထမင်းစားဖူးယို ကောင်လား။ ငါ့ရင်ကို ခေးထက်ထက်နဲ့သာ ခွဲချလိုက်ပါတော့ ဂီနီရယ်... သေသွားတဲ့ အစ်ကိုကြီးမြင်ရင် သာနိုင်ကနေထုလာပြီး ငါ့ကို ဖုပ်ချိုးသတ်လိမ့်မယ်ကွ သိလား၊ ဂီနီရဲ့... ငါ့မှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတော့တာ... မတော်ဟာဆကားတိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှင်... တော့ကံ ! ကွာ... စဉ်းတောင်မစဉ်းစားရဲဘူး။ မင်းငါ့ကို မြစ်အောင်လုပ် လိုက်တာပေါ့ဟုတ်လား ဂီနီ...”

“မ...ဟုတ်ပါဘူး ဦးမောင်ရယ် သား... သား...”

“ဘာမဟုတ်တာလည်း... မင်းလုပ်တဲ့အချို့က ငါ့အဖွဲ့လုံးလုံးဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတို့ငါ့အဖွဲ့နဲ့ဘယ်လောက်ပေးကမ်း ဂီနို...”

“ငါ့ဆယ်ပါး ဦးမောင်...”

“တစ်နေ့ငါ့ဆယ်ပါးလောက်ကလေးက ဂီနို မင်းတစ်နေ့ကို ဘယ်လောက်သုံးချင်သလဲ ပြောစမ်း... မင်းတောင်းသလောက်ငါပေးမယ်...”

“လောက်ပါတယ် ဦးမောင်...”

“ကျောင်းစားဆပ်တွေတာတွေရာရ ဂျီတော့လား၊ ကျောင်းအကြီးတွေရာပေးစရာရှိနေလို့လား... မင်းလိုသမျှ ငါပေးနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား... ပြောစမ်း ဂီနို...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးမောင်၊ ဘာမှမလိုပါဘူး...”

“ဒါဆိုဘာလို့ တားကိတ်မှာ ပန်းသွေးရောင်းရတာလဲကွ”

ခုတင်တို လက်ဝါးဖြင့် ဒေါသကြီးစွာပုတ်ရင်း ပြော၏။

ဂီနိုဆက်ကနဲ့ တွန့်သွားပြောသည်။

“ပြောလေ ပြောကောင်း... မင်းဘာဖြစ်လို့ ယင်းကောင်းရတာလဲလို့ ဆေးရတယ်...”

ဘာပြန်ပြောရမလဲ ?... ဦးမောင်ကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ ?...

မိကူးအတွက် ရောင်းရတာဝါလို့ အနုနုတိုင်းပြောရင်လည်း ပြဿနာက ဒီမှာတင်အဆုံးသတ်မည် မဟုတ်ဟုတွေးမိ၏။

မိကူးကလည်း မရောင်းခိုင်းခိုင်း၊ တိုယ့်ဘာသာရောင်းခွဲမိတာ...

“ဟောကောင် ဂီနို... မေးနေတယ်လေဘာ...”

“ဟို... ဟို... သားမလုပ်ဖူးလို့ လုပ်ကြည့်တာပါ ဦးမောင်... ခရော့နဲ့တွေ့က ဒီအတိုင်းကြော့ကျပြီး ခြောက်ခြောက်သွားတာဆိုတော့ နှမြော... လို့ပါ...”

“ဘာကွ မလုပ်ဖူးလို့ လုပ်ကြည့်တာဟုတ်လား... ဒီလောက်သွားလာနေကြတဲ့ကားတွေကြားထဲမှာ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဂီနို ငါတစ်သက်လုံး ဖြေလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး သူ့ဘာသာသုကြော့ကျပြီး”

“ငြောက်သွားတဲ့ပန်းတွေကို မင်းကမြှောက်ရာလားကွ... လာ... ရှေ့တိုစမ်း... ဟိုဘက်လှည့်...”

ဦးမောင်ကိုက အစိုးရုံကြက်မွေးတိုကောက်ယူပြီး အဖြစ်ပေးပါတော့လည်း

ကြိမ်လုံတာ ဂီနိုတင်ပါးနုနုလေးပေါ်သို့ အချက်ပေါင်းများစွာ ကျဆင်းလာသည်တိုင်... အသည်းခိုက်အောင်နာကျင်မှုတွေကို အဆက်မပြတ် ခံစားနေပျလည်တိုင်... ဂီနို တစ်ချက်လေးမျှ မအော်... တစ်စက်လေးမျှ မငို...

ဦးမောင်ဖြစ်သူရဲ့ ဂဏုဏာဒေါသတွေကို ကျေနပ်စွာခံယူ၏။

“နောက်ကို ဒီလိုလှည့်ဦးမလားကွ”

“မလုပ်တော့ပါဘူး ဦးမောင်...”

“နောက်ကို လန်းရောင်းဦးမလားကွ”

“မရှောင်းတော့ပါဘူး ဦးမောင်...”

“ကျောက်ကို... ..”

“မလုပ်တော့ပါဘူး... ..”

“.....”

“.....”

“.....”

ဒေါသတွေနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်နေမိတာကိုသတိထားမိတဲ့အခါ

“မင်းကို ဆက်ချက်ရက်တော့...”

တစ်ချက်လေးမျှ အော်ဟစ်ဆိုယုံခြင်းမရှိတဲ့ တူလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩ

ပြုံးသွားရ၏။

“မင်းနည်းခြင်းတွေရင်ထဲမှာ တလှိုက်လှိုက်တက်လဲတဲ့အခါ... ဂီနိုလေး

ကျွန်းပြီး ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာပတ်ထားလိုက်တော့သည်။

“သားရယ်... ဂီနိုရယ်... ဦးမောင်ကြောင့် သားလေးသိပ်နာသွားပြီ”

“မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါသားရယ်... ဦးမောင်သားကို သိပ်ချစ်လို့ ရိုက်မိတာ

“ဦးမောင်တို့ မရုန်းပါနဲ့ကွာ...”

ရိုက်နှက်ဆုံးမသူမှာ ဦးမောင်ကိုဖြစ်ပြီး၊ ဝမ်းထန်းတနည်း ငိုသူမှာလည်း ဦးမောင်ကိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခါ အရိုက်ခံရသော ဂိဇိုကပင် ဦးလေးဖြစ်သူပို စာနာနားလည်ဖွဲ့ ရော့ရ ရှာလေသည်။

“မငိုပါနဲ့၊ ဦးမောင်ရာ... ဦးမောင်ကိုသားမရနဲ့ပေါ့ဘူး... သားကို ချစ်လို့ဆုံးမတာ သားသိပါတယ်... မရိုနဲ့နော်... တိတ်... တိတ်... ဦးမောင်ရိုက်တာ မနာပါဘူးဗျ... ပဲ... ပဲ... ပဲ...”

မနာပါဘူးဟုသာ ပြောသည်။

ပရုတ်ဆီလိမ်းပေးဖို့ ဆောင်းဘီလေးကိုထုတ်ကြည့်လိုက်တော့... ဂိဇိုတံ ပါသည့်ဥလေးမှာ ဦးမောင်တို့ရိုနှိုက်ချက်တွေကြောင့် သွေးများပင်ဖို့နေ၏။

ပရုတ်ဆီလိမ်းပေးဖို့ပြင်လိုက်သော ဦးမောင်ကိုလက်တွေ တဆယ် ဆတ်တုန့်ရင်နေ၏။

ပရုတ်ဆီလိမ်းပေးဖို့ တင်ပါးလေးကိုထိလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ... “အ...”

ကျိတ်အော်ရင်း ဂိဇိုခန္ဓာကိုယ်လေးဆတ်တန့် တွန့်သွား၏။

ဦးမောင်ကို စိတ်ကိုထိန်းထားနိုင်တော့... “သားရယ်... ဂိဇိုရယ်...”

ဂိဇိုကို တင်းကျပ်စွာဖွဲ့ဖက်ပြီး မိတ်မကောင်ရွာပို့နေပြန်သည်။

“မောက်ဆိုသားလေးကို ဦးမောင်တယ်တော့မှ မရိုက်တော့ဘူး သားရယ်၊ ဦးမောင်ရင်တွေနာလိုက်တာ... ဦးမောင်သားကို တစ်အားရိုက်ပစ်လိုက် မိပြုကွာ...”

မဆိုတင်ကဲ ရေရွတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း.. သေဆုံး သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျားဗူးရှင်အစ်ကိုကြီးကို ဆွတ်ဆွတ်ကျွမ်းကျင်သတ်ရလေ သည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခြင်္သေ့ကလေးရှိနေသည့် ဂိဇိုပံပင်လေးတွေကို ယူသည့် သာဓွမ္မတ်သပ်ရင်း.. တစ်ချိန်က အစ်ကိုကြီးပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတစ်ချို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ်က ... အစ်ကိုကြီး ရုန်တုန်သို့ ရောက်လာခါစအချိန် ဖြစ်၏။ နေရာက ယခုထိုင်နေသော ခုတင်လေးပေါ်မှာပင် ဖြစ်၏။

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရ... ညီလေး မရှင်းတာတစ်ခုပေးပါရစေဦး။ ယားလေးရုံနာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ‘ဂိဇို’ လို့ပေးထားရတာလဲ... အဓိပ္ပါယ်က ကာလဲ... ဗမာနာမည်မျိုးတော့မဟုတ်ဘူး...”

ဖွံ့ခွက်ထဲကို ရစ် (Rum) ချည်းချည်းပွဲ ပေးရင်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထင်တိုကြီးက သူ့ဘေးနားမှာ အိပ်နေနေတဲ့ သားလေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

“သားလေး ခြောက်လသားလောက်ပေါ့ကွာ... ရတနာ ပေးခဲ့တဲ့ဝေဝ နားတွေကိုစပြီး ခံစားနေရတဲ့အချိန်ကပေါ့... စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး ယားလေးကိုချီပြီး မိမိယုံသွားကြည့်မိတယ်ကွ... ဇာတ်လမ်းက ဂျပန်အချစ် ကာတ်လမ်းလေး။ အရမ်းကောင်းတာကွ ရင်ထဲမှာခံစားချက်တွေကလည်း ပိုပိုတာဆိုတော့ မျက်ရည်တောင်ကျမိတယ်... အဲဒီ ဇာတ်လမ်းလေးကို ပြုတ်ရုန်းလို့ ဇာတ်ကားထဲက မင်သားနာမည်လေးကို ပေးခဲ့တာပါကွာ ဖူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး သားလေးကလည်း တနင်္လာသားလေးဆို တော့ နေ့နံလည်းကိုက်တယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့ကွာ...”

“ဘာ ဇာတ်ကားများလည်း အစ်ကိုကြီးရ...”

“ON THE ROAD လေးကွာ မင်းကြည့်ဖူးလား...”

“ဟာ... သိပ်ကြည့်ဖူးတာပေါ့အစ်ကိုကြီးရာ... ကျွန်နော်လည်း အဲဒီ ဇာတ်လမ်းလေးကို ကြည့်တယ်။ နှစ်ခါတောင်ပြန်ကြည့်ထားတာဗျာ... အစ်ကို က အရမ်းကဗျာဆန်တာပဲ ကို... ဟား... ဟား... ဟား...”

“နည်းသားရှိတဲ့ လူတိုင်း၊ ခံစားတတ်တဲ့လူတိုင်း ကဗျာဆန်ကြပါ ဟယ်ကွာ.. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မထားမိကြရင်သာရှိမှာ။ အရက်ရှိသားလေးက စောစောက ကျန်သားလေးလို့ပါ... ပေးပါဦးကူညီလေးရ...”

“တော်ပြီအစ်ကိုကြီး။ ကျွန်းမှာရေလည်း သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်သိမ့်၊ တော်တော်နော်... နီပိကြရအောင်၊ ညီလေး ခြင်ဆောင်ထောင်ပေးမယ်...”

“အေးပါကွာ... ဝေအိပ်ဆိုလည်း အိပ်တာပေါ့... ကြည့်ပါဦးကွာ ဝေတုလေးအိပ်နေတာ သာယာလောက်ချစ်စရာကောင်းလှိုက်သလဲလို့...”

အစ်ကိုကြီးက သူ့သားလေးကို ဖြေကလေးနမ်းလိုက်တဲ့အခါ... သူ့ကလည်း ပါးမေါင်းမေါင်းလေးကို အသားလေးနမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။

အခုတော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လောထကြီးထဲမှာ နေထိုင်တာပါ... သားလေးကို ညီတော်မောင်ရဲ့လက်ထဲမှာ ဖိတ်ချလက်ချအပ်ပြီး လောထကြီးကိုရွံ့ရွံ့သွားခဲ့လေပြီ...
ထိုနယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လောကကြီးမှာ ဘာပဲပြီးတည်းသော လွယ်တာစရာဖြစ်တဲ့ ဂီနိုလေးကို ငိုထားစေတာဟာပဲပဲပါသည်။

“ဪ... အစ်ကိုကြီးရယ်... လောကကြီးထဲမှာ ညီလေးတစ်ယောက်တည်း အပေါ်မို့နေမနေအောင် သားလေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးခဲ့သေးတယ်နော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...”

အတွေးထဲမှာ မည်မျှနစ်မြောနေမိသည်မသိ... သတိရတဲ့အချိန်မှာ ဂီနိုက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်စေကာနေလေပြီ... ဦးမောင်ကို... ဂီနိုပါးမေါင်းမေါင်းလေးကို အသားလေးနမ်းခဲ့ပြီး ခေါင်းနှုံးပေါ်အသားအသွင် ချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်ခြင်ထောင်ချကာ ရုံဆက်သို့ လွှတ်သွားလေတော့သည်။
ဒီနေ့ဂီနိုရေကောင်းမတက်ပြန်တော့ပါ...

ခရေပန်းလေးတွေက ထဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေ၏။

ကူးကူးက သူ့အနားမှာ ကြွေကျလာသော ခရေပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ကာတံထူပြီး နမ်းလိုက်သည်။

“နင်ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ ဂီနို”

“ငါသိပ်နေမကောင်းလို့ဟာ”

“ဘာနဲ့ ငါ့ကိုခွင့်စားပေးလိုက်တာလဲ ကြိုလည်းမပြောဘူး။ ငါကတော့ ဂီနို ကားပိုက်မှာရှာလို့... နင်ကိုတွေ့တော့သွားနှင့်ပြီထင်တာပေါ့။ ကျောင်းကုတ်တော့လည်း နင်ကိုလိုက်ရှာနေသေးတယ်။ ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်မှ ကျောင်းမလာတော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တာ။ ဘာလို့ခွင့်မတိုင်တာလဲ ဂီနို။ ဂီနိုအတိုင်ရင်အနီကန်ခံရမယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား... မိဘတွေခေါ်ပြီးရင် ဦးမောင်လည်း အလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်။ ခက်တယ် နင်နဲ့တော့...”

“အေးဟာ... ငါလည်း နေသွားတယ်”

“လာလေ ထိုင်ပါလား... မိုးတိုးမတိတ်တိတ်နဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
ကူးကူးက ထိုင်ခိုင်းတော့ အမှတ်တမဲ့နဲ့ သူ့အနားမှာ ထိုင်ချလိုက်လို့။ သို့သော် ချက်ချင်းပင်ပြန်ထလိုက်ရ၏။ အချိန်ခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ဂီနိုထိုင်လို့မရ...

“အဟဲ... ငါထိုင်လို့မရဘူးဟာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟိုဟာ... အနားပေါက်နေလို့...”

“အနားပေါက်နေတယ်ဟုတ်လား။ ဘာလဲ... သွေးစုနာလား...”

“ဟေ... သွေးစုနာဟုတ်လား... အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဒီနေ့ အေးမြင့်တို့ ဝါဝါတို့နဲ့ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းကစားတာ အရမ်းပျော်ကောင်းတာပဲဟာ... ဟဲ့ ဂီနို... ကြည့်စမ်း အခုမှသတိရတယ်။ ဒီ... ဝါဝါက လယ်တီစားပွဲ ခြေတယ်နော်... နင်ဟော့ လယ်တီစားပွဲမှာ... ဟော့... သရဖူသေချာနားထားရဲ့သားနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

“လငတပ်ဟာ... ကျကျပေါ့။ အဘန်းတင်မှာ အောင်ရင်ပြီးတယ်”

“နင်ဟာလေ... အဆိုရင်မိကီကီခင်မေးတုန်း။ ငါတယ်လောက်ပြောပြော ရကီမရဘူး။ ပညာတော်ရင် ကြီးလာတဲ့အခါ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတတ်တယ် ဆိုရဲ့။ အဲဒါကတော့သိရဲ့လား မိနီ”

“ငါ့သိပါတယ်ဟာ... တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ရင်ပြီးတာပဲ”

“သိရင်လည်း ပြီးရော။ ဒါနဲ့နင်ဒီနေ့ပန်သွားရောင်းသေးလား မိနီ”

“အေး... ရောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့ဆို ရောင်းလို့မရတော့ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးမောင် သိသွားပြီဟာ။ ငါကားဂိတ်မှာ ပန်းရောင်းတာမိသွားတယ် ဟ...ဟ...”

“ဟယ်... ဒါကြောင့် နင်ကျောင်းမတက်တာမဟုတ်လား... နင်တို ဦးမောင်က ရိုက်သေးလား...”

“မရိုက်ပါဘူး... ဦးမောင်က ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တာ နင်သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကိုမလုပ်ရဘူးလို့ဆိုတာ ပြောတယ် သူလိုက်ကြည့်နေတာတဲ့”

“ဟုတ်လို့လား... နင်မညာနဲ့ နင်ကိုဦးမောင်ရိုက်တယ်မဟုတ်လား...”

ဒါကြောင့် နင်ကျောင်းမတက်တာ အစောဆုံးကမဆိုနိုင်တာလည်း ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ် ဟုတ်တယ်မို့လား...”

“မရိုက်ပါဘူးဆိုဟာ အနာပေါက်နေလို့ပါဆို နင်ကလည်း...”

“အေးပါ... မရိုက်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ။ ထမင်းစားပြီးရင် အိမ်လာခဲ့ ဒီနေ့သင်တဲ့စာတွေကို ငါ့ပြန်ရှင်းပြမယ်...”

“အေးပါ... ပြီးရင်ငါ့ကို စာတပ်တွေလည်းတူးဦး။ စာတွေပြန်ကူးရမယ်”

“စာတွေက ငါ့ပြန်ကူးသေးဖို့မယ်။ နင်သာထမင်းစားပြီး အိမ်ကိုလာ။ ဆင်း... ပန်းရောင်းရတုန်းဆိုတာ ပိုက်ဆံမရတော့ပေါ့မော် မိနီ၊ ငါကလည်း ရောင်းရဲဘူး။ စာအုပ်ဖိုး လိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ...”

“ငါတွေ့ထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်မိကူး”

“ဘာလဲဟ...”

“ငါတို့ ကိုယ်တိုင်တော့ မရောင်းတော့ဘူးလေ... ဒါပေမယ့် ခရေပန်းတွေ ကားဂိတ်က ကိုခင်ဝင်းကို ပြန်ရောင်းမယ်။ ကိုယ်တိုင်ရောင်းတာလောက် ကျ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ကိုခင်ဝင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

“ပေမယ့်ပန်းတွေ ရှိပန်းတွေရောင်းတဲ့လူလေဟာ။ အရင်တစ်ခါကငါ့ကို ဟယ်ကုံးငါးကျပ်နဲ့ ပြန်ရောင်းဖို့လာ ပြောသေးတယ်။ သူ့ကိုသွားပေးစရာ မဟာမိတ်မလိုဘူး။ ဒီအထိလာယူလို့မိမယ်။ တစ်ကုံးကိုငါးကျပ်ပဲ ရမှာမော် မို့လုပ်မလား”

“လုပ်ရမှာပေါ့ဟဲ့... ငါးကျပ်ဆိုလည်း ငါးကျပ်ပဲ။ အလကားနေရင်း ယူဖို့ဟာကို”

“အေး... ဒါဆို ငါ့ ကိုခင်ဝင်းကို ပြောပေးမယ်။ မနက်ဖြန်တော့ ကားဂိတ်မှာ သွားပေးလို့က်မယ်။ နောက်နေ့တွေ အိမ်ကိုလာယူလို့ပြောလိုက် တယ်...”

ပြောရင်း မိနီက ပန်းလေးတွေစ၊ ကောက်၏။
တူးကူးကလည်း ခရေပန်းလေးတွေကို အပြေးအလွှားကောက်၏။
ခရေပန်း လှကောက်ကြရင်း ခေါင်းချင်းဆောင့်မိတဲ့အခါ နှစ်ယောက်လုံး
ထိုင်လျှက်သားလဲ၏။

ကူးကူးက တဟားဟားရယ်၏။
မိနီတစ်ယောက်ဖြင့် မရယ်နိုင်ပါချေ။
“အေး... နာလိုက်တာ...”

(*)

ခရေယန်းလေးတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဝေ၏။
 ထိုအောက် အကြိမ်ကြိမ်ကြွေကျ၏။
 အချိန်တွေတစ်ခုစေ့ကုန်ဆုံးလာပေမယ့် ခရေယွင်လေးတွေကတော့
 အရင်ကအရွယ်အစားအတိုင်းပင်ရှိနေပါသည်။
 သို့သော်...
 ခရေယန်းသောဟ်တဲ့ လက်ကလေးနှစ်ခုကတော့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
 အရွယ်အစားလေးတွေ ကြီးမားလာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။
 ဂိနိုနှင့် တူးတူးနှင်တို့ ရှစ်ဟန်သို့ရောက်ခဲ့ကြပြီ။
 မှုစိတန်းဆိုတဲ့ကုန်းကူးနှင်တစ်ယောက် အပျိုဘော်ဝင်ခဲ့ပြီပေါ့...
 ဂိနိုလည်း လူပျိုဝင်ခဲ့ပြီပေါ့...
 ပန်းကောက်ရင်ကူးတူး၊ ကမေး၏။
 “ဟဲ့... ဂိနို... နှင်ကျော်အေးနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို”
 “နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”
 “ဝါဝါကပြောတာ၊ နှင်ငါနဲ့အတူမပြန်တဲ့နေ့က သူတို့အုပ်စုနဲ့ရန်တွေ
 ဖြစ်ကြတယ်တဲ့... ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ချိန်းပြီး... ထိုးကြဲကြဲကြဲတတ်တဲ့၊
 ပုတ်တယ်မို့လား။ နှင်ပါးက အညိုကွက်ကြီးက ကျော်စေတီထိုးလွှတ်လိုက်တာ
 မဟုတ်လား... ငါ့ကိုမညာနဲ့”
 “အဲ... ငါ့ထိုးလိုက်လို့ ကျော်အေးသွားတော့ကတော့ နှင်မသိဘူး၊
 မဟုတ်လား။ ငါ ဒီဒီကော့တို့ မိမိရရတိုပစ်လိုက်တာဟာ... အားရတယ်”

“ဟယ်... နှင်တော်တော်ဆိုတာလဲ။ ဘာရိုထူးများကို အဲဒီလောက်လုပ်
 ဘာလဲ။ ပြီးတော့ သူတို့က အုပ်စုနဲ့လာတာဆို... နှင်ကြောက်သွားလား”
 “ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲဟဲ့... ဂိနိုသွားထဲမှာ ကြောက်သွားတင်စက်မှမပါ
 ...။ ရဲရဲတောက်သားဦးတွေ အပြည့်ရှိတယ်”
 “သူတို့ ခိုင်းလုပ်ရင် နှင်ခံရမှာဆရာ...”
 “ဒီကောင်တွေက ငါတို့ချတာကြည့်ဖို့လိုက်လာတာ... ဝင်မလုပ်ပါဘူး။
 ... ဝင်လုပ်ရဲမလဲဟဲ့... ငါကဝါးရင်းတုတ်ကိုခါးကြားမှာ ထိုးသွားတာ။
 ...။ တွဲကောင်တွေအကွဲပဲလို့ ပြောပြီးမှ ကျော်အေးနဲ့ချတာ။ ဒီကောင်တွေ
 ... ကြောက်တွေပါဟာ... ဟား... ဟား... ဟား”
 “ဘာရယ်တာလဲ ဒါရယ်စရာလား... ရန်တွေမဖြစ်စမ်းပါနဲ့ဂိနို ရယ်
 ... ဟာတွေပါသွားရင် ကျောင်းထုတ်ခံရမယ်နော်။ ဟိုတစ်ခါကလည်း အဘန်း
 ... ရဲကျော်ကိုထိုးပစ်လို့ နှင်ခါးရှိုးကျိုးသွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါဖြင့်
 ... ညှဉ်တောင်မကြည့်ရဲဘူး။ ရဲကျော်အင်္ကျီမှာသွေးတွေကိုရှို့လို့... နောက်
 ... ဝါးရန်ဖြစ်ရင် ကျောင်းထုတ်မယ်လို့ ဆရာပြောထားတာ မမေ့နဲ့။ ကျောင်း
 ... ကိုပဲရရင် ရှက်စရာကြီး။ ပညာရေးလည်းဆုံးရှုံးဦးမယ်...”
 “အေးပါဟာ... ဆရာလုပ်လိုက်တာ”
 “ဘာ အေးပါလည်း... အခုကျော်အေးနဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စက ကျောင်းအပြင်မှာ
 ...။ ဒါတောင် ဆရာတွေပြန်ကြားရင်မလွယ်ဘူး”
 “မကြားပါဘူး... ငါတို့က ဘယ်သူခံရခံရ ပြန်တိုင်းကြီး ပြန်မပြော
 ... ကိုလုပ်ပြီးမှ ရန်ဖြစ်တာ။ နှင်သာ ပြန်မတိုင်နဲ့...”
 “မတိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့နေပါဦး ဂိနိုရဲ့... နှင်သူတို့ကို အဲဒီလောက်ကြီး
 ... လိုလုပ်မခံရတာလဲ။ နှင်ကို သူတို့က ဘာလာလုပ်လို့လဲ...”
 “ဘာနဲ့လုပ်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးဆိုတာဒီလို အရွယ်ရောက်လာရင်
 ... ကွမ်းပြုချင်တယ်။ သတ္တိပြိုင်ချင်ကြတယ်။ အခုဆိုဒီကောင်တွေ ငါ
 ... ကြောင်းကောင်းကောင်းသိသွားကြပြီ။ မစမ်းရဲတော့ဘူး ဟား ... ဟား
 ... ရတယ်။ ဂိနိုကိုလဲဟဲ့လို့မရဘူးဆိုတာ ဒီကောင်တွေသဘောပေး
 ... ပြီး...”

“ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူးဟာ... အောက်တန်းကျတယ်၊ နှင် နောက်ကိုရန်မဖြစ်နဲ့နော်၊ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူးသိလား ...”

“အေးပါဟာ ရန်မဖြစ်အောင်နေဖို့မယ်”

ပြောမယ့်လာပြောရတယ် ဘာကြောင့်ရန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မိကူး မသိ..

“သုကောင်ဂိနို ငါကူးကူးနိုင်ကို ချစ်တယ်ကွာ... ဒီစာလေးပေးပေးပါလား” လို့ ပြောတဲ့ခဲကျော်ကို ဘာမပြောညာပြောနဲ့ နှာခေါင်းဆို တည့်တည့် ထိုးရပစ်လိုက်တာ...

ဒီကီးဇွကို သူနဲ့ခဲကျော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိ။ မိကူးလည်း မသိ... အဲဒီကုန်းက ခဲကျော်ရဲ့ကောင်လဲစကိုချွဲပြီး...

“ဒီမှာ ရဲကျော်... မင်းငါ့ကိုယှဉ်နိုင်မှ မိကူးအားကိုကပ်လို့ရမယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား” ... လို့ ကျော်ပြီ။ သူငါ့ပေးခဲ့သေးသည်။

ထိုစကားကို ရဲကျော်ပြန်ပြော၍ သိခဲ့ရသော ကျော်အောင်က လက်ရုံးချင်း ယှဉ်ဖို့ စိန်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ် ဂိနို... ငါ ကူးကူးနိုင်ကို ချစ်မိနေပြီ... ကျွန်ုပ် ကပြန်ရင် ရင်ကွက်သောလုံးကွင်းထဲလာနဲ့။ တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်မယ်။ မင်းဖွဲ့ရင်.. ကူးကူးနိုင် နားကပယ်ပေးရမယ်။ ဘယ်လိုလဲ...” တဲ့...

အဲဒီလိုအိမ်ခေါ်လာလို့.. ကျော်အောင်ကို ရဲစဲစဲပုံ အနိုင်ယူခဲ့တာကိုလည်း မိကူးမသိစေချင်ပါ...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... မိကူးကို ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ တလေးလေးတစ်ယောက်လို ဖြူဖြူစင်စင်လေးရှိနေစေချင်လို့ပါ...

ဟုတ်တယ် မိကူး... ငါနဲ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲမြင်နေချင်လားတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်တွေ နှင့်စိတ်ထဲကို မရောက်စေချင်သေးဘူး။

(*)

“ကူးကူးနိုင်” ကို ကောင်လေးတွေစိတ်ဝင်စားနေကြပြီဆိုတာ လိုက်ရကတည်းက “ဂိနို” ကျောင်းမပျက်တော့ပါ...

နေမကောင်းဆိုသောဖြစ်ရင်တောင် ကျောင်းပျက်မခံနဲ့... ဦးဆောင်ကိုကတော့ ဂိနိုကျောင်းတက်မှန်တာကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်

ကျေနပ်လာသည်။ နေမကောင်းတာတောင် ဆေးတွေသောက်ပြီး ကျောင်းကိုသွား ဖြစ်အောင်

ပျားတဲ့ တူတော်အောင်အတွက် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံး... “ဟဲ့... ဂိနို... နင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ပဲနဲ့ကဲပုတ်ရင်းပြောမှ တစ်ယောက်တည်းတွေ့နေမိတာကို သတိထား မိနစ်။

“အဟဲ... ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူးဟာ.. ခရေပန်းလေးတွေကို ကြည့်နေတာပဲ လူတယ်နော် မိကူး...”

“ခရေပန်းများဟယ်... မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ... အင်း... ခရေပန်းတွေတောင် တုံးတော့မယ်နော် သိပ်မရတော့ဘူး။ မနေ့ကဆို ရှစ်ကုံးပဲရ

တယ်။ ခရေပန်းတုံးရင် ငါ့မှာဝင်ငွေမရှိတော့ပြန်ဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူးဟာ။ ကျောင်းခရိတ်ကလည်း အတန်းကြီးလာတော့ ပိုပိုများများ

လာတယ်... အဖေတောင် ညပိုင်းဆိုကွားထွက်နင်းမလို့တဲ့။ အိမ်စွဲစွဲနဲ့...”

“နေဦးဟာ... ငါ့မှာ နှင်တဲ့ပြောစရာရှိတယ်။ ဘာလဲခင်ဦး...”

“ဘာများလဲ ဟဲ့...”

“နေဦးဟာ ငါ့စဉ်းစားလိုက်ပါဦးမယ်။ မနေ့ကတည်းက ပြောမလို့ ဟာမေ့သွားလို့...”

“ဘာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လဲ... ကျောင်းကိစ္စလား...”

“ဟဲ့ ချစ်ချစ်လေးမေးဦး အသည်းအသန်ခင်ဦးအား၏။”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ သတိရပြီ။ နှင်ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်ရှိတယ်။ ဘာမှပစ္စည်းမလိုတော့ဘူး။ ငါ့နဲ့အတွက်အလုပ်ရှာလာတယ်”

“ဟယ်... ပြောမိအားအလုပ်လဲ။ ဘယ်မှာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘယ်အချိန်လဲ”

“နေစမ်းပါဦးဟာ... မခလဟပါနဲ့။ ပြောပါ့မယ်...”

“မြန်မြန်ပြောဟာ... သိချင်ပြီ”

“နှင်တို့ ဘယ်မှာသွားမရာခင်ဦး။ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲလုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်”

“အိမ်မှာပဲလုပ်ရမယ်။ ဟယ်... ကောင်းတာပေါ့ ဘာအလုပ်လဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းဆီက အကူအညီတောင်းလာတာဟာ သူတို့အိမ်က မခလဟလုပ်ငန်းလုပ်ဘယ်လေ”

“မခလဟထုပ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ ဟဲ့ နေပါဦး မခလဟနဲ့တွေ့နဲ့ဆိုတာ အမေ့ရောဂါနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဆုံးအောင်မှားထောင်ပါဦး မိကုန်းနု... နှင်ကလည်းရှေ့က ပြောနေတော့တာပဲ”

“အေးပါကယ်... ငါကလမ်းသားဦးပါ... ပြော...”

“နှင်တို့အခလဟထုပ်ရပါဦး။ မခလဟထုပ်ရင်လည်း သူတို့အိမ်မှာပဲကို သွားထုပ်မှရမှာ...”

“ဒါဆိုဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မခလဟအိတ်လေးတွေလုပ်ပေးရမှာ။ သူတို့က တံဆိပ်ရိုက်ပြီးသား တွေပေးလိမ့်မယ်။ နှင်တို့က သူတို့အပေးတဲ့ပုံစံအတိုင်းကိုက်ပြီး အိတ်လေး

“ဖြစ်အောင် ကော်ကပ်ပေးရမှာ... အိတ်တစ်ရာပြီးရင် တစ်ဆယ်ရမယ်။ ဝက်တစ်ဆောင်ဆိုရင် တစ်ရာရမယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ထွန်းထွန်းတို့အိမ်မှာဆို

“ပူကမေ့နဲ့ သူညီမ တွေခိုင်းကပ်တာတစ်နေ့ကို ရှစ်ရာလောက်ရတယ်တဲ့...”

“ဟယ်... ဒါဆိုငါလည်းလုပ်ချင်တယ် ဂိဇီ”

“ရှေ့... အင်္ကျီ လုပ်ရပါမယ်ခင်ဦး။ ငါပြောထားတယ်... ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ လုပ်ရလိမ့်မယ်...”

“လုပ်မယ်... ဂိဇီ။ နှင်ရအောင်ပြောပေးနော်... အမေဆိုလည်း ကျွန်ုပ်အားနေတာပဲ။ ငါကျောင်းကပြန်လာရင်လည်း ဝိုင်းလုပ်လို့ရတယ်။

“အခုကို နှစ်ရာသုံးရာလောက်ရရင်လည်း မဆိုးဘူး။ နှင်သေချာအောင် လုပ်ပေး ဟယ်...”

“လုပ်ရမှာပေါ့ မိကုန်းရာ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးဟာပဲ။ ဟဲ့... ဟဲ့ ခရေတွေတုံးတာနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲနော်”

“အင်း ...”

“ဟဲ့... နှင်သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... စက္ကူတွေဘယ်ကိုသွားယူ မှုလဲ... အမေ့ကိုသွားယူခိုင်းရမယ်။ ပြန်ပို့ရင်တော့ ငါသွားပို့လည်းရ ပါ...”

“အဲဒါနဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ နှင်အလုပ်က ကိုယ့်ဘာသာအိမ်ထဲ

“ပျိုး ပြီး ကော်ကပ်ပေးရုံပဲ။ သွားယူတာရော ပြန်ပို့တာရောငါလုပ်ပေးမယ်။ ဝက်မှာပဲနေငါအစ်မရယ် ဗြဿနာမရှာပါနဲ့။ ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း

“ငါ့ချင်းပါနဲ့နော် ခေါင်းရွပ်လို့ပါ... တောင်းပန်ပါတယ်... အစ်မရယ် မလား... အေးအေးအေးအေးပေါ့ရစေ”

“ဂိဇီ... ပြောစစ်စစ်ပြောတာ သူ့မသဘောကျစွာရယ်၏။”

“ဂိဇို... နင်တပြည်ပြည်နဲ့ ငြောင်မြင်လာတယ်နော်၊ ငယ်ငယ်၊ နဲ့မတူဘောဘူး...”

“ဟုတ်လို့လား၊ ငါ့မပြောင်သေးပါဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်”

ငယ်ထိပ်ကို မှတ်ရင်းပြောတော့ မိကူးရယ်ပြန်နော်

“ဟဲ့... ထိပ်ပြောင်တာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောင်ချောချောဖြစ်လို့ တာကို ပြောတာ ခွေးခုတ်ရဲ့... ကဲ... ကဲ... ယန်းကောက်ရအောင်။ တာကျူးရဦးမှာ”

“အေးပါ၊ ဟ...”

(*)

အိမ်တံခါးကို အသာလေးလှုပ်လိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ဆီခြောက်နေသော ပတ္တက “ကျွန်ကန့်” အသံမြည်သွား၏။

အိမ်ထဲကို မဝင်သေးပဲ အပြင်မှာခဏရပ်ပြီး ဦးမောင်အခြေအနေကို ကဲကဲခတ်လိုက်သည်။

အိပ်မအနှစ်သေးသော ဦးမောင်ကိုက နာရီကိုထကြည့်၏။

ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီ...

“ဂိဇို၊ အိမ်ထဲဝင်လေ... အပြင်မှာတာလုပ်နေတာလဲ”

အသံမြည်သွားတဲ့ တံခါးရွက်ကို စိတ်ထဲကနေဆဲရင်း အသာလေးဝင် နဲ့ရသည်။

“ထိုစဉ်တို့အိမ်က ပြန်လာတာလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးမောင်”

“နောက်ကျလှချေလား သားရဲ့။ အိတ်တွေကော်ကပ်ကူနေတာမဟုတ် လား...”

“အဟ... ဖျင်းလို့ပါ ဦးမောင်ရာ... ဦးစိုးပြောတဲ့စကားတွေက မိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာနဲ့ နားထောင်နေတာ...”

“မပြေလည်တဲ့ မိသားစုကို လုပ်ကူတာကောင်းပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် မိကူးအကြည့်ရင်တော့... မင်းလည်းကိုယ့်အိမ်ပြန်ပြီး စာကြည့်ရမယ်ကွာ”

“မညောင်းတွေ ဘာတွေမိရင် မကောင်းဘူး။ ထမင်းကောစားပြီးပြန်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးမောင်... မိကူးတို့အိမ်က ဆေးလှာခွဲတယ်”

“ဆေးရအေး... ဒါဆိုလည်းအိပ်ခဏာ အိပ်တော့...”

ဦးမောင်ဆရာတို့လိုသာ ညာလိုက်ရသလို။ တကယ်တော့ ထမင်း...

ရသေး... မိကူးတို့က ကျွေးပေမယ့်အားမှာပြီး မစားခဲ့...

ငိုက်ထဲက တပြိုင်နဲ့ဆားနေပြီ။ ဦးမောင်လည်းပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုမှ ထမင်းအိုးလုပ်လို့လည်း မဖြစ်တော့...

ရေတစ်ခွက်သောက်ပြီး အခန်းထဲဝင်အိပ်လိုက်ရ၏။

“တော်ပြီ... ဦးမောင်အိပ်ခဏာပြန်ဆိုမှ အသာလေးထစားတော့

မယ်...”

(၁)

“လေ” အခဲစုမှာ ခရေပွင့်လေးတွေ တဖြောဖြောကြွေကျနေ၏။

“ဖျားလိုက်တာ ဂီဂီရယ်... ကြည့်ပါဦး ခြင်းထဲမှာ ပန်းတွေအများကြီးရ

ပျံပြေး ဖြတ်ခင်းပေါ်မှာလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်... ဒီနှစ် ခရေတွေအရမ်း

ပျံ့တောင်နေနဲ့... ပွေ့စိုလိုက်တာ။ မနေ့ကဆိုငါးရာတောင်ရတယ်...။

အခုပန်းအေးထက်သွားပြီပဲ။ တစ်ကုံးကို တစ်ဆယ်ရတယ်။ ကိုခင်ဝင်းကြီး

က ဆယ်ငါးကျပ်နဲ့ ပြန်ရောင်းတာတဲ့။ ကိုခင်ဝင်းကြီးက ဘာပြောလဲသိလား

ကိနီ... ငါ့ခရေကုံးတွေတိုသွားတယ်တဲ့... ဟင်း...ဟင်း ငါလူလည်ကျတာ

လေ... အကုံးပိုထွက်အောင်လုပ်တာ။ ဒါပေမယ့် သူက ယူပါတယ်.. ရောင်းလို့

များတာပဲ။ ကြည့်ပါဦး ငန်းတွေကကြွေလို့ကို မပြီးတော့ဘူး...”

စကားတွေပြောလိုက် တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်လိုက်နှင့်... ပန်းကောက်

မဟုတ် မိကူးကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ရုန်းစိတန်းတုန်းကဘောင် ခါးအထိရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့မိကူးဆံပင်တွေက

ပူဆို့ တင်ပါးတောင်ဖုံးလှလှ... ကိုယ်လေးတစ်ချက်လှုပ်လိုက်တိုင်း အိကနဲ

မိကနဲ လှုပ်ခါသွားတဲ့ ပိုးသားလိမ့်နက်နက်စင်းစင်း ဆံပင်တွေက မြက်ခင်းနှင့်

ကော်တွေညှော်ခင်းပို့ မိကူးလည်ပင်းလေးတုန်းတော့လှသတည်း... တဲ့...
အချိန်နဲ့လျှောက် ရသလိုကြီးလည်းခုနဲ့လိုက်သေးသတည်း... တဲ့...

ဘဝအေးအေးဒြအနေအရ မပြစ်မနေလုပ်ရရှာတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ...
နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ကာလကို ကျွန်ုပ်ပြတ်လာပြီးတဲ့အခါ... မိကူးရဲ့အန္တရာကိုယ်အဖို့
အဆစ်တွေကို ပန်းဝရုပ်တစ်ခုလို သွယ်လျှင်ချုပ်ရပ်ကာ ကျစ်လျစ်သေသ...
သွားစေတော့သည်။

ထိုအခါ ရှိန်ကြီးမိုင်မိုင်အသွယ်သွယ်တို့က ထင်ရှားပြတ်သားစွာအဖို့
လာကြတော့၏။

ကျောင်းမှထွက်ခွာလှမ်းကွေးကွေးကွေးကွေးကွေးကွေးကွေးကွေးကွေး...
တင်စားကြသည်။

မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်ကို တစ်ဝက်နီးပါးခန့် အမြဲစွဲအုပ်နေတတ်တဲ့
မျက်ခွံတွေ...

အပြောရောင်မျက်သားတွေကို နောက်ခံထားပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အပြော
ရှိနေတဲ့ အနက်ရောင်စိမ်းစိမ်းမျက်ခွံအပြောတွေ...

တူထဲစွာ ဝန်းရံထားတဲ့ မျက်တောင်စင်းစင်းတွေနဲ့ မျက်ခုံးထူလှ
တစ်ခု...

ဒါတွေရဲ့ ပေါင်းစည်းညီညွတ်မှုက ဆွဲအားပြင်းသော ညှိတတ်မှု
ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့တာဖြစ်မည်။

ထင်ရှားပြတ်သားတဲ့ နှုတ်စင်းစင်းက အများမှာ ယောင်ယောင်လေး
ကော့နေ၏။ ရဲရဲစိုစိုပုံတို့ခမ်းထူထူတစ်ခုက ခပ်တည်တည်နေတဲ့အချိန်မှာ
တောင် အပြုံးတစ်ခုတစ်ခုခန့်တို့ကနဲ့ထွက်ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရလျှင်၊ ညီည
သွယ်တန်းတဲ့ သွားလေးတွေပေါ်အောင်မျှား ပြုံးရယ်လှိုက်မည်ဆိုလျှင်...

ခပ်ယောင်ယောင်လေး မြင့်တက်နေတဲ့ ပါးစပ်ကလည်း သူမမျက်နှာထဲ
ဆွဲဆောင်အား ကောင်းစွာတွေ့၏ အကြောင်းတရားတစ်ခုဖြစ်မည်။

သရုပ်ခါးကို ပါးကွက်လေးကွက်ပြီး နှုတ်စင်းစင်းလေးမှာ သရုပ်ခါး
လေး တင်ထားသော အိမ်နဲ့ရင်းဝတ်စုံခွမ်းခွမ်းလေးနှင့် သူမအလှကို

ညီညီကြည့်နူးနူးလေး ငေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။

လှလိုက်တာမိကူးရယ်... နင်ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် လှနေရတာ
... နှင်ကဆော်ဝင်ရတနာတစ်ပါးလို အစိုးဖြတ်လို့မရနိုင်အောင် ရက်ရက်
... ကပ်လှနေတော့ နှင်အနားမှာ ကိုယ်ရဲတော်တစ်ယောက်လို နေ့နေရတဲ့ငါ
... ကွက် ဘယ်လောက်ရင်ဖောရတယ်ဆိုတာ နင်သိရဲ့လား မိကူး...

“ဂီနို... နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပန်းကောက်ကူလေဟာ...”
သူမပြောတာ ဂီနိုမကြား...

သူမအတွေးနှင့် သူမနှစ်ယောက်နှစ်ယောက်...

“ဂီနို... နင်ရှိနေလို့ အားကိုးရမလား မှတ်တယ်။ ရောက်ကတည်း
... ဂုတ်တုတ်ကို ထိုင်နေတော့တာပဲနော်... တော်တယ်...”

ဂီနို မကြား...

ဂီနိုထံမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရသဖြင့် ပန်းကောက်နေရာမှ လှည့်ကြည့်၏။

“ဟောတော်... နင်ဘာဖြစ်တာလဲ ဂီနို။ ရော်... ပြုံးပြုံးကြီး
... နေတယ်တော့... ဟဲ့... ဂီနို...”

ဂီနို ဆက်ကနဲတွန့်သွား၏။

“အင်... ဟင်... ဘာလဲ၊ ဘာလဲဟာ လန်လိုက်တာ... ဘာဖြစ်တာ
... ”

“အမလေး... ငါခေါ်နေတာကြာလှပြီ။ နင်ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ။
... ပန်းကောက်မကူတော့ဘူးလား... ဒါဆိုလည်း ပြန်တော့...”

“ညော်... အေး... အေး... ကောက်မယ် ကောက်မယ်...”
အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် တွေ့သမျှပန်းတွေကိုကောက်ယူ၏။

“ဟဲ့... လန်းတဲ့အဖွင့်လေးတွေကိုပဲကောက်လေ... ဘာလို့အညှိုးစေ
... ကန်နေရတာလဲ ဒုက္ခပဲ”

“ကြော... အေးပါဟ... ပြီးမှ အယ်ပစ်လည်းရတာပါ။ မိကူးကလည်း”

“ဟင်း... ကိရိ တင်ယောင်နဲ့တော့ခက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို

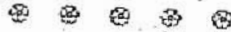
မသိဘူး။ ယောင်တောင်တောင်နဲ့”

သူ့ဓက ပွစိပွစိလေးရွေ့တတ်အား။

ပြောတော့ ခိတူးရေ...

ငါလေ ...နင့်ရဲ့ အသုတရားတွေမှာကြောင်တောင်တောင်တို့ ဖြစ်နေပြီ

ဟေ့ ...

(*)

လူကိုတို့နှင့် လက်ထက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ညကူးမှာရိုလောက်မှ လမ်းခွဲလာ
ည။ လူတို့ကိုဆိုတာက... မိကူးတို့အိတ်တွေကပ်ပေးနေသော မဆလား
...မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိကူးအကြောင်းတွေတွေးလာခဲ့မိသည်။
မိကူးရဲ့အလှူတရားတွေကို မြင်ယောင်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်းပြန်
...သန်းစစ်မိ၏။
“ကိရိ” တဲ့...

ငါးပေဆယ်လက်မ ကျော်ကျော်ရှိသော အရပ်အမောင်းနှင့် ကျစ်လျစ်
...ဟတောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကလွဲပြီး၊ မိမိရဲ့ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်
...တင့်တယ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိ...
ဆံပင်က ကောက်ကောက်...

နဖူးက ကျယ်ကျယ်...
မျက်လုံးက သေးသေး...
နှုတ်ခမ်းက ထူထူ...
ဒီကြားထဲအသားက ညိုလိုက်သေးသည်။
ခပ်စင်းစင်းပေါ်သော နှုတ်ခြင်မြင့်သာ မကယ်လျှင် မိမိရုပ်ကြည့်ရင်
...မှာမဟုတ်တော့...

ဆောင်းသီလေး ဘာလေးမှဝတ်မထားလျှင် တကယ့်အလှင်ကြမ်းဆေးမှာ တစ်ယောက်ရဲ့ငုံ့ခံမျိုး...

သည်လိုရုပ်မျိုးနဲ့ လှူဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံကို တော်တော်စိတ်နာပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတွေ ပိုတော့တွေ့ထင် နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေ ခော်ဒယ်အိုင်၊ တွေလို ရုပ်မျိုးတွေကို အားကျသည်။

သူတို့လိုသာချောချောလှလှ လှူဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိ၏။

“တောက် !”

တွေးရှင်းတွေးရှင်း စိတ်တိုလာဘာနဲ့ ‘တက်’ ဖြင်းပြင်းခေါက်မိ၏။ ဂီဇိုတက်ခေါက်လိုက်သောနေရာမှာ...

လှကိုကိုတို့ရင်ကွက်နှင့် ဂီဇိုတို့ရပ်ကွက်တို့ခြားထားသော မြောင်းကျွန်းက ရစ်တံတားလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ဖြစ်ပြီး..

တံတားပေါ်ရှိ အုတ်ခုံလေးမှာ ဂစ်တားတီးရင်သီချင်းဆိုနေကြသော လူငယ်တစ်ခုရှိတော့ကို ဂီဇိုမသိ..

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်နှစ်မျော့ဦး လျှောက်လာတာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမြင်... ဘာသံကိုမှလည်း မကြား... ထိုလူငယ်တစ်ခုက ဂစ်တားတီးခြင်းတို့ တီတနဲ့ရုပ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်လာတာကိုလည်း မသိ...

လရောင်မိုးတဝါးလင်းနေသော လမ်းလေးအတိုင်း ဆယ်လျှောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ရုပ်စမ်း”

အသံနှင့် အတူလူငယ်ငါးယောက် သူ့အနားသို့ရောက်လာကြ၏။

အခုမှ ဂီဇိုသူတို့ကိုမြင်၏။

“ဘာလဲ...”

“မင်း... ဘယ်သူ့ကို တောဝှက်ခေါက်လိုက်တာလဲ ...”

“ဟ... ဘာလို့မကြုံပါလား... ငါဘယ်တုန်းကတော့ကံခေါက်လိုလဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းမြောင်းမလိမ့်နဲ့။ စောစောကတံတားပေါ်မှာ လေးထောက်ခေါက်လိုက်တယ် ...”

“ဪ... ဒါလား... အဲဒါငါ့ဘာသာခေါက်တာကွ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေရာနဲ့လို့ခေါက်တာ... မင်းတို့ရှိနေတာ သတိတောင်မထားမိဘူး။ အခုနဲ့ ကံနဲ့ပြောတာနော် ငါလုံးမကြောက်တတ်ဘူး...”

“မင်းအခုမှကြောက်ပြီး မလိမ့်နဲ့၊ ငါတို့အဖွဲ့ဂစ်တားတီးပြီး သီချင်းဆိုနေတာကို တစ်လှုပ်သွားတာ မဟုတ်လား...”

“ဆော့နဲ့ပဲ... လုံးမဟုတ်ဘူး။ ငါတစ်ခုခုကိုတွေးနေရင် ဘာမှမမြင်ဘူး။ ကြားလည်းမကြားဘူး။ ဘာလဲ... မင်းတို့က ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပြီး လားရင်တာလား၊ ဂီဇိုဆိုတဲ့ဆောင်က ဘာမှမကြောက်တတ်ဘူးနော်...”

“ဘာ... ဂီဇိုဟုတ်လား.. ဟေ့ကောင်တွေ သေချာကြည့်စမ်း ဒီကောင်လေးကူးနိုင်းရဲ့ ဘော်ဒီဂစ်မဟုတ်လား”

ကမ္ဘာ့ထုံလေးယောက်က သူ့ကိုသေသေချာချာကြည့်၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ ဒီကောင်ပဲ”

“ကောင်းပြီပဲ မင်းကိုကူးကူးနိုင်ဖို့ကံနာကြောင့် ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်။ ငါပေမယ့် တစ်ခုတော့ပြောလိုက်မယ်။ မင်း... ကူးကူးနိုင်းနဲ့ ခေးဝေးနေစမ်း”

“ဟိုကူးကူးနိုင်းမှာမှာ လုံးမမြင်ချင်ဘူးကြားလား”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... ကူးကူးနိုင်းဆိုတာ ငါတို့လို ရာမမင်းသားတွေ မဟုတ်ကွ... မင်းလိုအ သာဂီရီ... အား...”

စကားမဆုံးလိုက်...

အဲဒီတစ်ယောက်ပြောနေတဲ့ စကား... အဆုံးအထိမရောက်လိုက်တော့... လျှင်မြန်လွန်းလှတဲ့ ဂီဇိုရဲ့မြောင်းလက်သီးတစ်လုံးက နှစ်ခုတူညီတာကို မြင်လျှင်တော့သည်။

အထိုးခံလိုက်ရတဲ့ သူရဲမှောင်ခေါင်းထဲက... သွေးတွေပျောက်နေတာကို
လောတဲအချိန်နဲ့ ကျန်တဲ့လေးယောက်ကလေးတွေ ဝင်ရောက်သတ်ပုတ်ချိန်က
တစ်ထပ်တည်း...

“ဟာ... ချွတ်ချွတ်...
“အသေလုပ်တာ...
“.....
“.....”

လူတော်ကလေးတို့က အစောင့်အရှောက်အောက်မှာ လူကြောက်စရာက
လုံးဝလုံး သတ်ပုတ်ချွတ်ကျတော့သည်။
ငါးယောက် တစ်ယောက်ဆိုတော့ အဖြေကရှင်းနေသည်။
မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတာမှာ ကပ်တတ်နေတဲ့ အုပ်စုက ကိုယ့်လျှောက်လာ
ခွဲရာ သတ်သုံးပြေးလျက်သွားကြ၏။
ကိုရိုက်လမ်းမအလယ်မှာ မှောက်လျှောက်သား...
မလှမ်းမတမ်းမှာ သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်း...
မှောက်လျှောက်လဲကျနေတဲ့ ကိုရိုက် (ချိုစောင်း)မှ စီးကျလာ
လာ သွေးတွေက နားထပ်မှတစ်ဆင့် မှောက်ပေါ်သို့ခပ်တော်အောင် စီးကျ၏။
ထိုနေ့က မေးမြန်းမှတစ်ဆင့် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်သို့ စီးကျ၏။
ကိုရိုက်တစ်ခုမျှ မသိတော့...
အရာရာသည် သူ့အတွက် အမှောင်အတိုင်းပေါ့၏။

ပထမဆုံးသတိထားမိတာက ခေါင်းတစ်ခုရဲ့မခံမရပ်နိုင်အောင် အုံခဲ
ထိုးကိုက်နေခြင်းနဲ့ နားထင်မှာသွေးတို့တဝိုက်တို့တီးနေခြင်းဖြစ်သည်။
မှောက်ခွဲရာ အမှောင်ထဲကြီးကိုမမြင်နိုင်တော့။

“အား... ကိုက်လိုက်တာ...”
မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်ရုံဆိုသတိရ၏။
မျက်စာနှစ်လုံးကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်းပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက မိကျားရဲ့
လေးမြစ်မြစ်ကြမ်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားရသည်။
သို့သော်ပထမဆုံးကြားလိုက်ရတဲ့ အသံတွေက... ပြစ်တက်ချွတ်ချွတ်တွေ
မြင်းကြောင့် ထိုဝမ်းသာမှုတွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားရပြန်သည်။
မျက်လုံးတွေဖွင့်လိုက်တာဆိုရင်ပဲ...
“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုရိုက်... ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း
ကပ်ရပ်ကွက်ထဲအထိသွားပြီး ရန်ဖြစ်ရသလား။ ကံကောင်းလို့ပေါ့...
ကောင်းလှည့်တဲ့ရဲတွေနဲ့သာ အချိန်ရှိမတွေ့ရင် နင်သေပြီ။ သွေးတွေ
ပေးတာ နေ့ညီးဘူးတဲ့... နင် ငါတို့အားလုံးကို စိတ်ထုတ်ပေးချတာပါလား။
ပျက်စီးအောင်ပျက်စီးကြီးခါမှ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်လိုက် ခဲစခန်းရောက်
လိုက် နင်နည်းနည်းမှ မညှာဘူး။ ဟိုတစ်လောကလည်း ရန်ဖြစ်လို့ဆိုပြီး
ရှုထိကနေ အာမခံနဲ့ထုတ်ထားရတာ မဟုတ်လား။ ရန်တွေစေတနာဖြစ်
တာက သဘောလဲကိရိုက် နင်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အဟုတ်ကြီးထင်နေလား...
ကိုရိုက်ကဲ့ စိုက်တာနဲ့မတူဘူးနော်။ နင်ရဲ့လုပ်ရပ်က လူ့စိုက်တွေရဲ့လုပ်ရပ်”
“ဘယ်သူက အလကားနေရင် ရန်ဖြစ်ချင်မှာလဲခဲဘူးနော် နင်ကလည်း”
“အပို့တွေမပြောနဲ့။ ဒါဆိုတာလို့ခဲစေတနာရန်ဖြစ်နေရတာလဲ”
“ဖြစ်လို့ ဖြစ်နေရတာပေါ့ဟဲ့... နင်နားမလည်ပါဘူး...”
“ဘာလို့ နားမလည်မရမှာလဲ ကိုရိုက်... ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုက်ကိုင်ချင်း
ကိုင်ကြတာ။ အခုဟာက လူတွေသာပြောင်းသွားတယ် နင်မပြောင်းဘူး။
ကိုရိုက်က ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။ အားလုံးရဲ့အဖြစ်ပါ နင်အဖြစ်မဟုတ်
လို့ ပြောချင်တာလား။ အရပ်ထဲမှာနေတဲ့ ကျောက်မှာရော နင်မှာမည်အရမ်း
မပြောနော်... ငါသိလျှောက်လည်း ထည့်တွက်ဦး။ နင်ကငါနားမှာ အပြစ်နေ

“ငါဘယ်သူ့ကြောင့် ရန်တွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နှင်သိလားဦးက...
စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိတဲ့စကားလုံးတွေက... အသံအဖြစ်ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်းမရှိခဲ့...”

ငါရန်ဖြစ်လို့ နှင်သိကွာကျတယ်လို့ဆိုချင်တာလား မိကူးရယ်...

“အေးပါဟာ... ဒီကရွှေဆိုငါဆင်ခြင်ပေါ့မယ်...”

“နင့်ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းရည်းပဲ။ အခုဘယ်လိုနေသေးလဲ...
ခေါင်းတွေ ကိုက်နေသေးလား...”

“အင်း... ကိုက်တော့ကိုက်တယ်”

“ကိုက်မှာပေါ့ ထွဲသွားတာကိုး။ ငါးချက်တောင်ချုပ်ထားရတာဟဲ့...
နေပါဦး... ဒီတစ်ခါနင်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူးဟာ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သံသယကွဲကွဲမမြင်ရဘူး၊
ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်က ကောင်တွေပဲ နေမှာပေါ့”

“ဘုရားရှေး... အံ့ဩစရာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ရန်ဖြစ်ခဲ့တာတောင် ဘယ်သူတွေ
မှန်းမသိဘူးဆိုတော့ နင့်မှာရန်သူတွေများလှချေလား ငါ့နီရယ်... ငါစိတ်ညစ်
လိုက်တာ”

“စိတ်ညစ်ရင်လည်း ပြန်တော့မိကူး။ ငါလည်းနှင်ပြောမှ စိတ်တွေညစ်
လာပြီ... ခေါင်းထွဲတာတောင် ဒီလောက်မခံစားရဘူး...”

စိတ်ရှုပ်လာတာနဲ့ မိကူးကို ဘုပြောပစ်လိုက်မိသည်။

“နင်ငါ့ကို နှင်ထုတ်နဲ့ပို့နဲ့။ ငါနင့်ဆီလာတာများ အောက်မှေနေလား
ဦးမောင်တာမှစားမသွားရသေးလို့ ထမင်းချိုင့်လာပို့တာသိလား... ငါ့စကား
ကိုတောင် အကောင်အမြင်တဲ့ နင့်ကိုလှေထွားကြောင့် အမြင်ကတိတယ်ဆို
တာ ငါနားလည်ဘူးပြီ”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါမိကူးရာ... ဝါခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်လာ
ပြီ။ ငါကလူနာနော် မေ့နေခဲ့ဦး... အိမ်ပြန်ရောက်မှ နှင်ပြောချင်တာပြော

လာဘူး... ဟုတ်ပြီလား။ တကယ်ဆို... နှင်သိပ်မှာနေလားမိရယ်... ငါဘာလုပ်
လား ရမလဲဟင်... ငါ့စိတ်ပူလိုက်တာဟယ်... တို့ဘာကိုပြောရင်ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ... နှင်ပုံစံက လူနာဆီလာတာနဲ့မတူဘူး။ ပြောနေတာမနားတော့
ဘူး။ နားပြီးလတ်ပြီ... ကြင်ကြင်နာနာကိုမရှိဘူး...”

ပြောပြီး... ကိုယ့်စကားကို သဘောကျ စွာရယ်မိသည်။ ရယ်လိုက်တော့
ပေါင်းထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင်နာလာ၏။

“အဲမယ်... အဲမယ်... ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ။ အဲလိုပြောရအောင်
ရှင်က ငါ့ရှည်းစားလား။ နှင့်ဘာသာ ကလေးရိုက်ပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေတာကို
ငါက ဘာလို့ကြင်နာနေရမှာလဲ သေသေပေါ့...”

“နှင်က ငါ့ရှည်းစားလား...” တဲ့...

မိကူးပြောလိုက်တဲ့စကား...

ရှင်ထဲမှာ ဒုတိကနဲ့လှုပ်ခတ်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ...

“သေသေပေါ့...” လို့လည်း စကားကိုအဆုံးသတ်လိုက်ရော ဝမ်းနည်း
ပူပူထွာထွာ ရင်ကိုကျဉ်ကနဲ့ မှာစေ၏။

ပျက်ယွင်းသွားတဲ့မျက်နှာကို ချက်ချင်းထိန်းပြီး မိကူးကိုဆက်စနေလိုက်
မိသည်။

“နင်ငါ့ကိုသိပ်ကြင်နာချင်နေရင်လည်း ငါ့ရှည်းစားလုပ်လိုက်ပေါ့ဟာ
မိန်းမထင်ပန်းခံနေနဲ့”

“ဘာပြောတယ် ကိုမိုး နှင်ပါးစပ်ပိတ်ကြီးကို ခုနစ်ရက်လောက် ရေဆေးပစ်
လိုက်ဦး... နှင်ပါးစပ်ပိတ်ခွဲမယ်သိလား။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှင်ကိုကြည့်လိုက်မရ
တာဘူး ငါ့ပြန်တော့မယ်။ နောက်နေတွေမလာတော့ဘူး။ စာတွေတော့ကူးပေး
တာပေးမယ်သိလား ဂျပေဘီး ဟိုမှာဦးမောင်လာနေပြီ ငါ့သွားတော့မယ်...
ဟိုမှာဦးမောင်ဖို့ထမင်းချိုင့်။ ဓာတ်ဘူးထဲက နွားနို့က ခွေးသောက်ဖို့သိလား
ပူပူတာကိုလိုက်ကိုက်နေတဲ့ ခွေးကောင်သောက်ဖို့...”

အားရအောင်ပြောပြီးတာနဲ့ မိကျားချာကနဲ့လှည့်ပြန်သွားတော့သူ...
ဦးဆောင်ကိုနှုတ်သက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတဲ့ မိကျားကိုလိုက်ငေးနေမိတော့သူ...

“လှလိုက်တာမိကျားရယ်...”

တိုးတိုးလေးရေခွတ်လိုက်မိခြင်းပါ...

ငါ့ပါးဆပ်ခဲခွဲပယ်တဲ့လား မိကျား...

ငါ့ကိုကြည့်လို့မရတော့ဘူးတဲ့လား မိကျားရယ်...

ငါက ဂျာလေးတီတဲ့လား ဟာ...

(ဂျာလေးတီ = အသုံးမကျသည့် ဂျာပေ ဂျာတေး၊ ယခုခေတ် ဂျာလေး...)

ပန်းစတားတစ်ခု)

ဝမ်းနည်းစွာတွေ့မိ ပြီးတော့.. ကျွန်တို့အကားလေးတွေကို ကြားယေ...
ရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။

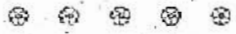
“စာတွေတော့ကူးပေးထားမယ်” တဲ့...

“ခာတ်ဘူးထဲကနားနီက ခွေးသောက်ဖို့” တဲ့...

ဟူး... ငါ့ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ဘူး... မိကျား

ငါ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေ အရောင်ပြောင်းနေပြီထင်တယ်...

ငါ့ရင်တွေခုန်တယ်မိကျားရယ်... နင်သိပ်လှလွန်းနေတယ်... ..

(*)

သေချာတယ် မိကျားရယ်...

ငါ့နင့်ကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ...

ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ရစ်ချင်း တစ်ရစ်ချင်းချည်နှောင်
ကတဲဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို အခြေခံပြီး အခုအချိန်မှာ ငါ့နင့်ကိုရင်ခုန်တတ်
မိကျား...

အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး။

အချစ်ဆိုတာကို မသိနားမလည်ခင် ကလေးဘဝကတည်းက နင့်ကိုယှော်
ချစ်ခဲ့တာတွေ...

နင်လိုအပ်တာမှန်သမျှ ပြည့်ဆည်းပေးချင်ခဲ့တာတွေ...

နင့်မျက်နှာလေး ညှိုးနေရင်၊ နင်စိတ်ညစ်နေရင်... နေမထီ ထိုင်မသာ
ရုတ်တရက်ဟာ.. ရင်ခုန်သံတွေမပါသေးတဲ့ အချစ်တွေပဲပေါ့...

အခု ... ငါ့ရင်တွေခုန်နေပြီမိကျား...

ဘာကြောင့် အဲဒီလိုရင်တွေခုန်တတ်လာရလဲလို့ ငါ့ကိုယ်ငါသေသေ
ဆန်းစစ်ကြည့်မိတယ်...

ရေရာ သေချာတဲ့အဖြေကို မရဘူး...

နင့်ရဲ့ဆံပင်တွေ အီကနဲလှုပ်သွားတာမြင်ရင်လည်း ငါ့ရင်ခုန်တာပဲ...

ရုန်းကြွနေတဲ့ အပြုံးဓာတ်တွေနဲ့ နင့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုမြင်ရင်လည်း
ရင်ခုန်တာပဲ...

နှင့်ရဲခန့်သီးဖူးချွန်ချွန်တော့တော့လေး နေ့ရောင်မှာ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားရင်လည်း ငါ့ရင်နုနုတာပဲ...

ယုတ်စွအဆုံး...

နှင့်ရဲ ခေါင်းအိဥွယ်ပျောင်းတဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ခရေပွင့်ပေးတွေကို ကောက်ယူလိုက်တာမြင်ရရင်လည်း ငါ့ရင်တွေခုန်တာပဲ မိကူး...

နှင့်ခိုင်ဆိုင်သမျှ အလှစာဖျက်နာတွေနဲ့ နှင့်ရဲလှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှမှာ ရင်ပြဲခြင်းတွေနဲ့ စီးပျော့ပျော်ဝင်နေတာ ငါပါယာ... ..

ရင်မောတယ် မိကူး...

အမွှေးရနံ့တွေထဲအိပ်ပြီး ဝတ်ရည်ချိုချိုတွေနဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်နားယူရစ်ပဲနေတဲ့ လိပ်ပြာတွေကို ငါထိတ်လန့်စွာ ခြောက်ထုတ်နေမိတယ်...

ငန်းခူးလက်တွေကို ငါအညှိုးတကြိမ်နဲ့ ရိုက်ချနေမိတယ်...

အဲဒီပန်းလေးကို ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့နိုင်အောင် လှုံ့ဖြဲစွာ ဖွတ်ထားမိတ်ကြိုက်နေရာတစ်ခုကို လှိုက်ရှာမိတော့... အဲဒီနေရာမှာ ငါ့ရင်ခွင်ဖြူတယ်...

ရင်ခန့်သံတွေနဲ့မြတ်နိုးခြင်းတွေ.. တန်ဖိုးထားခြင်းတွေနဲ့ ချစ်ခြင်းတပျော့.. သံယောဇဉ်တွေနဲ့ ထွယ်တာခြင်းတွေ.. အဲဒီအရာတွေနဲ့ အခမ်းပုဆိုးပြင်ဆင်ထားတဲ့ ငါ့ရဲနှလုံးသားနန်းတော်မှာ 'နှင့်' စံပျော်မှုလေး မိကူး...

အဲဒီအခါ... ငါ့ရဲသံယောဇဉ်တွေကို မောင်းကြိုးတွေအဖြစ် ဖန်တီးပေးအသာယာဆုံး ရင်ခန့်သံစဉ်တွေနဲ့ အလှပဆုံးအကြင်နာတို့တစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရင်နှလုံးသားဆီအရောက် ဆွဲနှုတ်တော်လှင်းမယ်လေ...

မှားသောတစ်ဆင့်လို့ ကျေနပ်အားရပျော်ခဲ့ရင်တော့... ဆုတော်လာဘ်ပေးအဖြစ် ညှိုးအားပြင်းလှတဲ့ နှင့်ရဲမျှော်လင့်လေးတွေကို ဖွဲ့ပွဲကလေးနမ်းခိုက်ပေးပါမိကူး...

အလင်းနှုန်နဲ့ ခရီးနှင်တတ်တဲ့ အိပ်မက်ယာဉ်ကြီးကိုစီးပြီး စကြာဝဠာကိုခရီးဆန်ကြတဲ့အခါ... နင်မောပန်းခြမ်းလှည့်ရင်ဖြင့် မှေးစက်ဖိုအတွက် ဝေပျန်းလေးတွေကို မွေ့ယာတစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးမယ်လေ...

နှင့်ရဲနှုန်းပြင် ဝင်းမွတ်မွတ်လေးမှာ ချွေးစက်ကလေးတွေ ခိုသီးလာတဲ့အခါ... ငါက အဲဒီချွေးအက်အေးတွေကို အာဟာရ အဖြစ်မှိပ်မယ် ဝတ်ရည်ပျက်လို ငှက်သေးသေးလေးဖြစ်ချင်သေးတယ်...

ဗြဲတော့ အသံပါးပါးလေးနဲ့ ခပ်မျှင်းမျှင်းလေး နှင်ရယ်တဲ့အခါ... နှင့်နှုတ်ပန်းကထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသေးငယ်ဆုံးသော အသံလှိုင်းလေးတွေကိုတောင် ကြားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လင်းနှို့တစ်ကောင်ရဲ့ အကြားအာရုံတွေလည်း ငါက ရချင်တာတယ်...

ဖြစ်နိုင်ရင်...

နှင့်ရဲ အာရုံကြောလေးတွေအနှံ့ခရီးဆန်နိုင်တဲ့... အသေးငယ်ဆုံးသော လှိုင်းလေးတွေလည်း ဖြစ်ချင်သေးတယ်... ..

မိကူးရယ် ...နှင့်ကို ငါချစ်မိနေပြီ။

(*)

အသည်းထဲအေးကန်ဖြစ်သွားတယ် . . . . မတွေ့ပဲ မနေနိုင်ဘူး။
 အချစ်ရယ် . . . . မင်းအကြောင်း ခေါင်းထဲမှာအမြဲ . . . . ဘယ်သူ
 နေရမှန်း မသိဘူး . . . . ဘယ်သူ့မှ လေ့ရှိပုံသူး . . . . ဘယ်သူတားတား
 နောက်မဆုတ်ဘူး . . . . ဘာလာ ခေးပေး မရချင်ဘူး . . . . ဘယ်သူ
 မှ လေ့ရှိင်ဘူး . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . . အိုဟိုးဟိုး
 . . . . အို ဟိုး . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . .
 နည်းသားထဲ အမြဲကြည့်ထားကျယ် . . . . ဖင်းတစ်ယောက်ထဲနေ
 အပြည့်အချစ်ရယ် . . . . စိတ်ချလက်ချနေပါရစေ . . . . ဝေဖန်အမိန့်
 . . . . ဘယ်သူ့နဲ့မလဲနိုင်ဘူး . . . . ဘယ်သူ တားတား . . . .
 နောက်မဆုတ်ဘူး . . . . ဘာလာပေးပေးမရချင်ဘူး . . . . ဘယ်သူ
 မလဲနိုင်ဘူး . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . . အိုဟိုးဟိုး . . . .
 ဟိုးဟိုး . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . . ချစ်မိနေပြီ . . . .
 နှည့်နှည့်လှားလှား မရှိကုတ်သိချင်းလေးကို အထပ်ထပ်အခါခါဖြင့်
 ရင်း ဧကွပ်နေမိတော့သည်။
 သိချင်းကိုအဆုံးသတ်ချိန်မှာ မိကူးရောက်လာ၏။
 "ထင်သားပဲ... နှင်ပဲမြစ်မှာလို့... ဂစ်တာသံကြားလို့ ထွက်လာတာ"
 အနားမှာဝင်ထိုင်ရင်းပြော၏။
 "မိကူး... နင်မအိပ်သေးဘူးဟေ့..."

"မအိပ်သေးပါဘူး။ ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လဲ... အခုမှဆယ်တစ်နာရီ
 ပိုသေးတယ်။ ဧကွက်ပြီး မျက်စေ့ညောင်းလို့ထွက်လာတာ။ နင့်သိချင်းသံ
 ကြားလို့..."
 "အော်... ဟုတ်လား..."
 မနိုးသားသူပီပီ ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားလုံးတိုရှားပါးနေ၏။
 တာအိတ်ဒိတ်ခုန်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ထိန်းချုပ်ရင်း ဂစ်တာကြိုး
 လေးတွေကို ဆော့ကစားနေမိသည်။
 "အတာတ်ကောင်းတွေဟုတ်နေတယ်။ ဟုတ်လား ဂိမို"
 "နင်သာပြောတာလဲ... မိကူး"
 "ငစ်ဟာတီးတတ်နေတာကို ပြောတာလေ... ဘယ်တုန်းကဂစ်တာ
 တီးတတ်လိုက်တာလဲ"
 "ဟဲ့ ယဲ... သိပ်မကြာသေးဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ"
 "ရန်ဖြစ်တယ် အေးလိပ်သောက်တယ် အရက်သောက်တယ် ဂစ်တာ
 တီးတယ်။ နင်မတတ်တဲ့ မကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ ပြောစမ်းဂိမို။ စာကျ
 ယာပာ ကောင်းအကောင်း မကျက်ဘူး..."
 "ငါ... ငါ... အရက်မသောက်ပါဘူးဟ..."
 "အေး... ငါမကြိုက်တဲ့အကျင့်တွေထဲမှာ အဲဒီလိမ်တဲ့အကျင့်လည်းပါ
 ကယ်။ ဟိုတစ်နေ့က နင်အိမ်ကိုလာတယ် မဟုတ်လား။ နင့်ခိက ငါအရက်နဲ့
 ပုစွန်... မပြောချင်လို့ သိလားဂိမို။ အမေကလည်းပြောတယ်... "ဂိမိုအရက်
 သောက်လာတယ်ထင်တယ်။ အနံ့ရတယ်" တဲ့။ ပြော... ဘာငြင်းဦးမလဲ"
 "ဟဲ့... ယဲ... နည်းနည်းပါးပါးပါဟာ... စိတ်ညစ်လို့"
 "နည်းနည်းလည်း အရက်ပဲ။ များများလည်း အရက်ကအရက်ပဲ
 ပြောစမ်းပါဦး။ နင့်မှာဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ။ ထမင်းစားဖို့လည်း မပူပူ
 ပျိုးပျိုးလည်း မပူရဘူး။ ကျောင်းစနိုက်လည်း မပူရဘူး။ ငါ့လိုသားအခက်
 ရတာ..."

“ငါ့ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာနှင့် နားမလည်ပါဘူး မိကျားရာ... ငါ့ ငါ့ထဲမှာ မီးတွေတောက်နေတယ်”

“အလိုတော်... မီးတွေတောင်တောက်နေတယ်ဆိုပါလား... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာကြောင့်မီးတွေတောက်နေတာလဲ”

သူမကိုစော့စော့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ပြောလိုက်ရရင် ဘာလဲမလား? ...

မမြဲစိသေးပါဘူး။ မိကျားစိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်တယ်...

ပြောလိုလည်း မထွက်ဘူး...

“ဟဲ့... ပြောလေ ဘာကြောင့်လဲလို့မေးနေတယ်...”

သူမ လက်ထဲလေးနဲ့ ထုံးကို ဖျန်းတော့ဆိုက်ရင်၊ ပြောတဲ့အခါ အဲဒီစိတ်ပျံ့ ဖျန်းနာကျင်မှုမှာ သာသာအနိမ့်ဖြန့်သည်။

“နှင့် ဆင်ကြီးအားဖို့ကောင်းတယ် ဝီနို ...ဆယ်တန်းဆိုတာ လွယ်လွယ် လေးအောက်မေ့နဲ့... အရင်တုန်းကဖြေခဲပူဆတဲ့ ဘာမေးပြောနေခဲ့မှတော့အေး... ဘဝမှာအရေးကြီးဆုံးအမေးပွဲ ... နှင့်ကိုကြည့်ရအောင် ငါ့အားမရဘူး၊ ဦးအောင်ကလည်း ပြောနေတယ် ‘နှင့်သူငယ်ချင်းကို ဆင်ကြည့်ခိုင်းစမ်းပါဦး’ ...တဲ့။ ငါ့စိတ်အထူလားကျွန်ုပ်ပါလား ဝီနို၊ အပြင်ဆွက်လည်လို့ကံ ဂစ်ဘာလဲ၊ လိုက်နဲ့ နှင့်အမေးပွဲကျသိလိမ့်မယ်...”

“လွယ်မယ်ထင်လားမိကျား... ပြဿနာမရှာပါနဲ့ဟာ... ရင်တွေ ခုန်နေတာနဲ့ စုပြီးသားတောတွေအတိုင်း မေးသွားနိုင်တယ်...” ဆိုတဲ့စကားကို ရင်ထဲမှာသာ တိတ်တိတ်ကလေးဆိုရင်း မိကျားကို ရယ်သံနှင့် တုံ့ပြန်မိမိမိ

“ဟင်း... ဟင်း”

“ဘာ... ဟင်းဟင်းလဲ၊ နှင့်ဘာရယ်တာလဲ”

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိပါတယ် မိကျားရာ... နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခတွေရောက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ငါ့ဘာသာအေးအေးအေးအေး တစ်ယောက်တည်း၊ ဆင်ကြည့်ပါရအောင်နော်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဲဒါ... ဘာရကွရောက်စရာရှိလဲ... စာကျက်တာပဲ။ နှင့်နားမလည် ကျုပ်ရင်ရှင်းပြနေလို့ စေတနာနဲ့ပြောတာ နှင့်အတွက်ပြောတာဟဲ့... သဘောပါလဲ”

“အေးပါ... သဘောပေါက်ပါတယ်။ သဘောမပေါက်တာကနှင့်...”

“ဟဲ့... ငါက ဘာသဘောမပေါက်လို့လဲ... ပြောစမ်းနှင့်ပြောတာ ကျင်းဘူး”

“မရှင်းရင် ပုလင်းထဲထည့်ထားလိုက်တော့ဟာ... နေပါဦး ငါ့ကို ကျွမ်းခြံမယ်ဆိုတော့ နှင့်ကဘယ်လောက်များတော်နေလို့လဲ”

ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တဲ့စကားလမ်းကြောင်းက မကောင်းတဲ့ဘက် နဲ့ ဦးတည်သွား၏။ သတိထားမိချိန်မှာ ပြောပြီးသွားပြီ...

မိကျားမျက်နှာလေးတင်းကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ ဝီနို... နှင့်ကိုစေတနာနဲ့ပြောနေတာအော် မစော်ကားနဲ့။ ငါ့ကိုယ်ငါ ကိုယ်တယ် တတ်တယ်လို့ မဆိုလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် နှင့်ထက်တော့ အများ ပြီးသားတယ်၊ အဲဒါနှင့်လက်ခံတယ်မို့လား...”

“လက်ခံပါတယ် လူတော်မကြီးရယ်... လက်ခံပါတယ်။

ဟာနှင့်ထက် အများကြီးညှပ်ပါတယ်... ဟား... ဟား... ဟား...”

“တော်ပြီကိရိ နှင့်ဘာမှမပြောတော့နဲ့။ နှင့်ဟာလေ ငယ်ငယ်ကနဲ လုံးဝ မပြောတော့ဘူး။ စကားပြောလိုက်ရင် ခနဲသလိုလို ရွဲသလိုလိုနဲ့ အနေအထိုင် ပြောအဆိုတစ်စက်မှကို တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး။ နှင့်ဟာ ငါ့အရမ်းချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘာ ကိုနိခြောရမလို့တောင်ဖြစ်နေပြီ... အရမ်းကိုပျက်စီးနေပြီ။ နှင့်ကို ဟားတစ်ခါလောက်ပြောမိတိုင်း ငါ့အမြဲအောင်တရတယ်။ နောက်ကိုနှင့်ဘာ ပြောပြန် စေတနာမထားမိအောင် ငါ့ကိုယ့်ငါထိန်းရမယ်။ ကံ ...ကံ ငါသွား ပြောကြည့်ပါအောင်းတီးနေလည်းအဲဒီပဲ ငါ့ကိုရေ ...”

မိကျားကပြင်တင်စကားတွေကို ရှည်လျားစွာပြောပြီး ဘောက်ဘောက် ကိုယ်ထက်နှင့် ပြန်သွား၏။

သူမ စိတ်ဆိုးသွားပြီလေ...

မိကူးရဲ့နောက်ပိုင်းအလှတွေတို့ မေးကြည့်ရင်...

ရင်ကုန်သံတွေအုပ်ပတ်လာ ကြပြန်အံ့

"နင်ဟာ... ငါအရမ်းချစ်ခဲတဲ့မိန်းမတော့ ကိုယ့်ပြောရမလိုတောင်ဖြင့်မေ့
ပြီ" ... တဲ့...

တိုးကားလေးက၊ ရင်တစ်ခုလုံးကို အကြိမ်အနိမ့်များစွာနှိုးနှိမ်ခတ်လိုနေ၏။

ငါက နင်အရမ်းချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတို့လား မိကူး...

ငါ့မျှော်လိုက်တာဟာ... ရင်တွေလည်းခွန်နေတယ်...

ရင်ထဲမှာအေးတော့စွာ ရှင်သန်နေသောနှလုံးသားပီးအိမ်ကလေးက

ရွှက်လှင့်ချွတ်များဖြင့် ရွတ်တရုတ် တောက်ပထွန်းလင်းသွားတော့သည်။

"ငါ... ငါ... မိကူးတို့ ချစ်တယ်လို့ဖွင့်ပြောလိုက်ရရင်ကောင်း...
လား..."

(*)

အိမ်တိုရောက်ရောက်ချင်း လွယ်အိတ်ကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်
ကျမှပိတ္တုဖြိုးလိုက်သည်။
ခဏအေးလျှင် မိကူးတစ်ယောက် ဒေါသတွေနဲ့ ရောက်လာတော့မည်။
ဒီလိုခြစ်ဆောင်လည်း တမင်ဖန်တီးခဲ့တာ...
မိကူးပြောလာမယ့်စကားတွေကိုလည်း ကြိုသိနေသည်။
မိကူးကို တုံ့ပြန်စရာစကားလုံးတွေလည်း အဆင်သင့်ရှိနေသည်။
ထိုသို့ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကို ခေါင်းစဉ်လေးတစ်ခု ကြိုတင်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
အဲဒီခေါင်းစဉ်လေးရဲ့ အမည်က "မိကူးရဲ့ နှလုံးသားစောင်းကြိုးလေး"
ကို မသိမသာလေးတီးခတ်ကြည့်ခြင်း...ပါတဲ့...
ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်မိကူးရဲ့နှလုံးသားစောင်းကြိုးလေးတွေကို
မိသားစုလေးတီးခတ်ကြည့်မလို့...
မိကူးရေ ငါရင်တွေခွန်နေတယ်...
ရှုံးငင်တံဆိပ်ခဏအေး ဝင်လာတဲ့သူမကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းကနဲ
လှမ်းလာတဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ကြည့်တာနဲ့ မိကူးဒေါသထွက်နေပြီ
သိသာ၏။ ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေခြင်းကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဦးမောင်
ကောင်းကင်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခပ်တည်တည်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။
မြွန်းကနဲဆို အခန်းဝနားရောက်လာပြီး ခါးထောက်ရပ်လိုက်တဲ့သူ
မှာ ပူကနဲနေ၏။

“နင်ဘယ်လိုလုပ်လို့ကံတာလဲ ဂီနီ”

သည်လိုပြောလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်တွေးပြီးသား...

“ငါ... ငါ ဘာလုပ်လို့လဲဟာ...”

ထိန်းထားသည့်ကြားက အသံတွေတုန်နေချင်သေးသည်။

မပြစ်ဘူး ခပ်တည်တည်ပြောမှ...

“တောက် !... အကြောင်းကြောင်လုပ်နေနဲ့... နင်ဘာလို့ ငါ့ကို...”

ယောက်တည်းထားသွားတာလဲ။ ငါ့မှာတော့ နင်ကိုမတွေ့လို့ ဟိုရှာဒီရှာ အရှားမကျနေတာပဲ။ ကျောင်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှမကျန်တော့တဲ့အထိကို လိုက်ရှာနေတာ။ တစ်နေရာချားသွားတာလား... ပြန်တော့လာမှာပါဆိုပြီ။ ကျောင်း ရှေ့မှာအကြာကြီးရပ်စောင့်နေသေးတယ်။ အခု နင်က အိမ်ပြန်ရောက် နှင်နေတယ်... အဲဒါဘာသဘောလဲ။ သွားစရာရှိရင်လည်း ကြိုပြောထားသလဲ။ ဘာမပြောဘဲမပြောနဲ့ ပြန်နှင့်တာ ဘာသဘောလဲ။ ပြော ...ငါ့ကိုပြောလဲ။ ဂီနီ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ပြောရင်း ဒေါသတွေကို မထိန်းနိုင်ခွာ ကျန်တော့ကို လွယ်အိတ်ပုံ ပစ်ပေါက်၏။

“ဖြေးဖြေးပြောပါဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘာလဲ... နင်ကငါနဲ့အတူမသွားချင်တဲ့ သဘောလားဂီနီ။ ဒါ... လည်း ရတယ်နောက်နေကပြေး ငါ့ဘာသာပဲ တစ်ယောက်တည်သွားတော့ မယ်။ နင်... နင်ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ့လုံးဝမထင်ဘူးသိလား နင်ကို အရှမ်းခိတ်ဆိုးတယ်...”

ပြောရင်းပြောရင်း သူမဖျက်သန်းတွေမှာ မျက်စည်တွေဝဲလာတော့ စိတ်ကောင်းမိ။

“မဟုတ်ဘူးမိကူး နင်သေဘူး။ ငါ့မှာအကြောင်းရှိလို့ပါ... တကယ်တော့ ငါနင်အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာချင်ပါဘူးဟာ... ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ကြိုတင်ကြံဆထားတဲ့စကားကို ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောချလိုက်သည်။

“ဘာတစ်အခါမှ မခွာချင်တာလဲ၊ အပြောနဲ့ အလုပ်နဲ့တခြားစိပ်။ ပြောစမ်း ကာကြောင့်လဲ... နင်အကြောင်းပြချက်မခိုင်လုံရင်တော့ နင်သေပြီသာမှတ်၊ နက်ပြတ်နေအောင် ကုတ်ဆွဲပစ်မယ်”

တွေ့လား... သူမစကားတွေက ဆင်ထားတဲ့အကွက်ထဲကိုကွက်တိ ပဲ...

နေဦး... ဝိမြင်သွားအောင် နည်းနည်းတော့ခိုက်တင်ခဲဦးမှ...

“ငါမပြောချင်ဘူးဟာ နင်ကိုအားနာတယ်...”

“အိုတွေ့မပြောနဲ့ဂီနီ။ နင်နဲ့ငါကြားမှာ အားနာစရာဆိုတာရှိလို့လား ပြော အခုပြော... နင်ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော် ငါစိတ်တိုလာပြီ...”

ပြောရင်း လက်ထဲကသုမလွယ်အိတ်ကို ပြန်လှလှ၏။

“နင်... နင်ပြောဆိုလို့ ပြောရမှာနော်။ ပြီးမှ မျောင်တမရနဲ့”

“ရှာမရည်နဲ့... ပြောမှာပြော”

“ဟို... ဟိုဟာ... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပြောတဲ့စကားတွေကနှင့်သိကွာကို

အိုကိုမနေလို့ဟာ။ အဲဒါ... နင်ငါ့ကြောင့်သိကွာကျမှာဖိုးလို့မိတ်တိုတိုနဲ့

ပြောတာ...”

“ဘာစကားမို့လို့လဲ လိုရင်းကိုပြောစမ်းပါ။ ဝေပိုက်မနေနဲ့”

“သူတို့ကပြောတယ်...”

“အင်း... ဘာတဲ့လဲ”

“နင်နဲ့ ငါကချစ်သံ့တွေဖြစ်နေပြီတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက်

တွဲတွဲဖြစ်နေတာတဲ့...”

ပြောရင်း မိကူးမျက်နှာပေါ်က၊ ပြောင်းလဲသွားမယ့်အခိုင်အမြည်တွေကို

ပြုတ်တမ်းအက်ခတ်လေ့လာနေလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့နင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ဟာ...”

“အေးလေ... ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲ။ အဲဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့”

“မရဘူးဟာ ဒီကောင်တွေ ငါပြောတာကို လက်မခံဘူး။ ငါ့ဗဟု
အတတ်ခြင်းတော့ ဒီကောင်တွေက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ”

“အင်း... ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ညာမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ မင်းတို့မျက်လုံးတွေကို ငါတို့အကုန်ချိပ်ပါ
တယ်... တဲ့။ အခုရင်ညာတွေမဖြစ်သေးရင်လည်း နောက်ဆိုဖြစ်သွားမှာပဲတဲ့။
မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားက သံမယာစဉ်တွေကို မင်းတို့မဆိုပဲမိသေးလို့ ချစ်သူ
တွေမဖြစ်ကြသေးတာတဲ့”

“ဒါပဲလား... ပြီးတော့ဘာတွေပြောသေးလဲ...”

“ဒီနေ့အထိ နှင်းအနားကို ဘယ်သူ့ကုန်ပင်လို့မရအောင် ဘာလုပ်ကားဘယ်
ပေးနေရတာပဲတဲ့။ အဲဒါကဘာဘာပဲတဲ့။ နှင်းကရော ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်
စားပဲနေ နေနိုင်လား ဘာသဘောပဲတဲ့... မယ့်ရင်မင်သူ့ကို ချစ်တယ်လို့
ပြောကြည့်ပါလား လက်ခံမှာပဲတဲ့... ဟာ... ငါမိသတွေထက်လိုက်တာ
အရမ်းပဲ အကုန်လုံးကို ဆွဲတိုင်းပစ်မလို့၊ နင်က၊ ရန်မဖြစ်ရဘူးဆိုလို့ စိတ်ပို
မနည်းထိန်းပြီး ပြန်လာခဲ့ရဟာ။ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် နှင်းအထူး
ပြန်ရင် နင်သိကွာကျမှာမိုးလို့ပါဟာ”

“ဒါပဲလား... ကျန်ပြီလား”

“အဲဒါပဲ မိကူး... သူ... သူတို့ပြောတာဟုတ်လား ဟင်...”

မိကူးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပတ်ရယ်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ် ဂီဇီရယ်
အ၊ လိုက်တာဟာ။ နှင်းမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလားဟဲ့... ဦးနှောက်မရှိဘူးလို့
အရှားထဲပြောတဲ့ခက်တွေကို နှင်းကဦးနှောက်နဲ့ မခဉ်းစားတတ်ဘူးလား...
ရယ်ရတယ်ဟာ... ကူးကူးနိုက်ကို ဦးနှောက်မရှိဘူးလို့ နှင်းသူငယ်ချင်းတွေက
လင်နေတာကို... သူတို့နည်းနည်းအလေး စဉ်းစားတတ်လေမယ့်ဆိုရင် ကူးကူးနိုက်
ဟာ ဂီဇီကို ချစ်သူဟုဖြစ်လက်ခံနိုင်သလား လက်မခံနိုင်ဘူးလား ဆိုတာ
အရှင်ကြီး နေပါဦး ဂီဇီနဲ့ နှင်းတကယ်ပဲ မခဉ်းစားမိတာပဲ။ သူတို့တာသ

...ထပြီ... လျှောက်ပြောနေတာကို ဘာတုန်လှုပ်နေစရာလိုလဲ။ နှင်းနဲ့ငါနဲ့ကြား
...ကိုတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဖြစ်ပုံတွေထဲမှာ သူတို့ ပြောသလို မရိုးမသားစိတ်
... နှမ်းစေ့လေးလောက်တောင် ရှိနေလို့လား။ တစ်ယောက် အပေါ်မှာ
... နှစ်ယောက်... ကမ်းအေးတည်း ကမ်းအေးတည်းက မျှားခဲ့ကြသလို ရှိခဲ့တဲ့
... နှစ်ယောက်တို့ နှင်းမေ့တာပဲ။ အေးလေ... နှင်းကစိတ်ဆတ်တဲ့ လူဆိုတော့
... ဘာတွက်မှာပေါ့... ဒီမှာ ဂီဇီ... ဘယ်သူတွေကပြောပြောလဲဟဲ့ ကျန်ကံစရာ
... ဘူး။ တိုယ့်ဘာသာနေပြီအတိုင်း နေစမ်းပါဟာ ပုံစံပြောင်းသွားမှ သူတို့
... တာကို ငန်နဲ့သလိုတောင်ဖြစ်သွားဦးမယ်... ဟား... ဟား... ဟား
... ရတယ်... နှင်းပြန်သွားတာ ဒီပြဿနာကြောင့်ကို... ဒါဆိုလည်း ပြီးတယ်
... ကို ငါ့နှင်းလွတ်လိုက်မယ် ကဲကဲ... ငါသွားတော့မယ် အမေရုံးက ပြန်
... ရယ်အဖေတို့ ဆေးခန်းဖို့ရိုင်းမှာဟာ...”

“နေ... နေပါဦး... မိကူး... ငါမေးစရာ ရှိသေးတယ်...”

“ဘာလဲ... ပြော”

“နှင်း... နှင်း... သူတို့ပြောတာတွေကို ဘယ်လိုမှမခံစားရဘူးလား

...”

“ဟင်အင်း... လုံးဝပဲ။ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ဘာမှမခံစားရပါဘူး။

... ဒီစကားတွေကို အမှန်ကြားရတာ ငါဖြင့်ရိုးမပြေ ... ငါသူငယ်ရင်းတွေက

... လိုအကားတွေ ငါ့ကိုပြောခဲ့တာကြာလှပြီ။ ကိုးတန်းနှစ်ကတည်းက”

“ဆာ ... ဟုတ်လား ... ဆဲဒီတော့နှင်းကပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“သိပ်များများစားစား မပြောပါဘူး... စောင့်ကြည့်” လို့ တစ်ခွန်းတည်း

... လိုက်တယ်။ အခုသူတို့လက်ခံသွားကြပြီ။ သွားမယ် ... ဟဲ့ ... အင်္ကျီ

... (ကြီးနဲ့ မခန့်နဲ့) အအေးပတ်မယ်”

... ပါးလွန်းစွာဟုတ်သွားတဲ့ မိကူးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်

... ကျန်ခဲ့၏။

မိကူးရဲ့ဗျက်နှာမှာ အရိပ်အခြည်တွေထယ်လို့အပြောင်းလဲ သွားမလဲ၊ စက္ကန့်မလဲ အကဲခတ်နေမိခဲ့တဲ့ နှလုံးသားပျော့ရဲ့အခြေက သူ့ညတွဲ။ ဝိန်း (ZERO) တဲ့...

သူမရဲ့ဗျက်နှာမှာ ချစ်ခြင်ဆုံးရင်ခန်းသံတွေရဲ့ ရောင်စဉ်တွေ ရှာနှုန်းပြု ကင်းစင်လို့ နေခဲ့ပါတယ်...

အတွက်ချက်စီးထားမိတဲ့ စကားလုံးတွေဟာသူမနှလုံးသားကို နည်းနဲ့လေးဖူ လှုပ်ခတ်မသွားစေခဲ့တာ သေချာပါတယ်...

တိတ်တိတ်က လေးနားစွာနေခဲ့တဲ့ သူမရဲ့နှလုံးသားအောင်းကြီးလှုပ်လှုပ် သံတွေကို သဲ့သဲ့လေးတောင်မမြှားလိုက်ရပါလား...

ဒါ့အပြင်.. သူမဟာခကားတစ်ခွန်းနဲ့ နှလုံးသားကို ကုတ်ခဲ့သူမပါသေးတယ်...

“သူတို့ နည်းနည်းလေးစဉ်းစားတတ်မယ်ဆိုရင် ကူးကူးနိုင်ဟာ ဂီတို၊ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံနိုင်သလား လက်မခံနိုင်ဘူးလားဆိုတာ အရှင်ကြီး” တဲ့...

ဒါဟာ ...ငါ့ကိုချစ်သူအဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ နှင်ဆို့ချင်တာလဲ မိကူး...

နှင့်ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံနိုင်မယ် သူဟာထယ်လို့ လှည့်မိုးလဲ။ မိကူး ငါနဲ့ကြားမှာ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အတန်းကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတူးလို့ ယူဆလိုက်တော့မှာလား... မိကူးရယ်...

အားအင်ချို့နွှာ ဗျက်စေ့တိုမှိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်လှဲချမင်လိုက်သည့် ပိုင်းပိုင်းပိတ်နေတဲ့ အမှောင်ထဲမှာ သူမရဲ့နှလုံးသားကို နှံ့ရှာခတ်ခတ် လက်ခံ နဲ့ လိုက်ခမ်းနေမိတော့သည်။

အဝင်ပေါက်က ဘယ်မှာလဲ...

ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုတွေကို လက်နှိပ်မိမိတဲ့အခါ.. အဲဒါ့အချစ်တွေလို့လို့ မိရင် ပုံပြင်ထဲက ဗျက်မမြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ရယ်စရာသတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်တော့မှာပေါ့...

နေပါဦး... မိကူး...

နှလုံးသားဆိုတာ တစ်ခါတလေ အလွှာတွေအထပ်ထပ် ဖုံးနေတတ်တဲ့ မြိုင်တဲ့...

ဥပမာ... သိခိတ်တွေ မသိခိတ်တွေ ကိုယ့်စိတ်ကိုနားမလည်မိသေး

ကြီးတွေနဲ့ ဖြူစင်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာတွေပေါ့...

နှင့်ရဲ့သိခိတ်မှာ ငါ့ကိုမချစ်ပေမယ့်၊ မသိခိတ်မှာငါ့ကိုချစ်ချင်လည်း ချစ်ကြိုလေးတယ်လေ...

အခုအချိန်မှာ... ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အမြင်ကြောင့် ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလို့ မယုံပေမယ့်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့ဩသွားရလောက်

တယ် ငါ့ကိုချစ်နေမိတဲ့ အချစ်တွေနှင့်နှလုံးသားထဲမှာ ကိန်းအောင်းချင်ကြိုအောင်း နေနိုင်သေးတယ်...

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လက်ပွန်းတတီးနေလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ မိန်းလဲလာတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကိုလည်း အဖြူရောင်တွေပဲလို့ သတ်မှတ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်...

အဖြူရောင်တွေကြားထဲက ရောင်စဉ်ပါးပါးလေးတစ်ခုကို မမြင်မိတာ မြိုင်နိုင်သေးတယ်...

သောဓာတ်ပဲ နှင်ပြောသွားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား...

“အကျိုးကျွတ်ကြီးနဲ့ မနေနဲ့၊ အအေးပတ်မယ်” တဲ့ ...

အဲဒီစကားလုံးလေးတွေထွက်ပေါ်လာတဲ့နေရာကို အနက်ရှိုင်းဆုံးအထိ မကြည့်မသိဆိုရင်... ငါ့လိုချင်တဲ့ နှင့်ရဲ့ရင်ခန်းသံတွေကို တွေ့ချင်တွေ့နိုင်

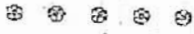
တာပဲလေ...

ငါတို့မြတ်သန်းလာခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်မှတ်တိုင်တွေက နှယ်နှယ်ရဲ့ရရ မှုတ်တာမိကူး...

အလွှား အနံ့ဖျံ့ပေမယ့် အထွက်အမြောက်အမြားကိုတယ်ဆိုတဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာ၊
သဘောထားများကိုလည်း ငါမေ့ထားလို့မရဘူး...

“ငါ... ခြံမလျှော့ပါဘူး... မိဘူး...”

(*)

စာကျက်ရင်း မျက်စေ့တွေညောင်းလာတာနဲ့ ဂစ်တာဆွဲပြီး ခရောင်တွေကို
ပျံ့လို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့်လှမ်းမိတယ်ဆိုရင်ပဲ ခရောင်တွေနားက တတ်တိုင်
မဟက်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေတဲ့ မိကျွန်းကိုမြင်၏။

မိကျွန်းဘာလုပ်နေတာလဲ... လက်ထဲမှာလည်း စာအုပ်လေးတစ်အုပ် နဲ့...
ပေါင်းပုံပြီးထိုင်နေတဲ့သူမက ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှမြင်၏။

“ဟယ်... ဂိဇီ... လာ။ ဂစ်တာတီးမလို့လား... အတော်ပဲ ငါလည်း
ပျိုးနေတာဟ”

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲမိကျွန်း...”

“စာကျက်နေတာလေ တစ်ပုဒ်တောင်ရသွားပြီ”

“အိမ်ထဲမှာ မကျက်ဘူးလား”

“နယ်က အဖေ့မိတ်ဆွေ ရောက်နေဟယ်ဟာ... သူတို့စကားပြောနေ
တာတွေလို့ ဒီနားမှာ စာလာကျက်တာ။ နင်ရော စာမကျက်ဘူးလား”

“ကျက်ပါတယ်။ ငါလည်းစာကျက်ရင်းမျက်စေ့တွေ ညောင်းလာတာနဲ့
ပျက်လာတာ ဂစ်တာတီးမလို့”

“ဟုတ်လား တီးစမ်းပါဦး။ နားထောင်ရတာပေါ့”

မိကျွန်းအနားမှာဝင်ထိုင်ပြီး ဂစ်တာကြိုးတွေကို တစ်ချောင်းချင်းစီ
လှိုက်လှိုက်မိသည်။

ဘာသိချင်တီးရမှန်း မသိ... စဉ်းစားလို့လည်းမရ... အိမ်ကထွက်လာဘုန်းက ဂစ်တာတီးချင်စိတ်တွေအပြည့်နဲ့ ထွက်လာ...

အခုစိတ်မပါတော့ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိ... စိတ်တိုအိမ်လေးကို ဆေးဝါးကုသကြည့်ပြီး ဂစ်တာတီးတဲ့အခါတို အာရုံမှာ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်အလိုလိုပေါ်လာတတ်တဲ့ သီချင်းတွေအပျိုကြီးရှိပါတယ်...

အခု မိကူးကိုယ်တိုင်အနားမှာ ရောက်နေတော့ ဂစ်တာတီးရမှာ သိရုံဆိုရမှာကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။

တကယ်ဆို မိကူးမျှော်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး "တူးတူးရဲ့ သူငယ်ရဲ့ အတွက်" ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကို ဆိုလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ... ဒါမှမဟုတ် "ထူးအိမ်သင်"ရဲ့ "မိုးသားတော့ဘူး" ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... အခုတော့ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့၊ စိတ်ကို ဂစ်တာထဲမှာ သီချင်းထဲမှာ နှစ်လိုအရ...

အဲဒီခံစားချက်ဟာ ရင်ခုန်နေလို့ ပြစ်လာတာတော့မဟုတ်ဘန်ရာဘူး ထူးဆန်းဘယ်...

"ဟဲ့ တီးလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟဲ့သီချင်းလေးတီး သူငယ်ရဲ့ အတွက်" ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး... နင်အမြဲဆိုတာ ငါမှတ်မိတယ်..."

အလို... မိကူးနဲ့တော့ စိတ်ကျင်းပေး ဆက်သွယ်နေရတာလား အခုပဲ အဲဒီသီချင်းလေးကို စဉ်းစားနေတာ...

မိကူးကလည်း ဒီသီချင်းကိုပဲတောင်းဆိုလိုက်တယ်... မိကူးက ဘာလို့အဲဒီသီချင်းလေးကိုမှ နားထောင်ချင်တာလဲ...

လိုရာဆွဲတွေးမိတော့ ကြည့်နှစ်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖြန့်ကျက်... သို့ပေမယ့် မတီးဖြစ်ပါ။ တီးချင်ဆိုချင်စိတ်မရှိပါ...

ဂစ်တာကိုဘေးမှာ အသာချထားလိုက်မိလေသည်။

"ရော်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ တီးပါဆို"
"နေပါဦး... ငါနင်ကိုအေးဝရာရှိလို့ပါ..."
"ဘာမှေးမလို့လဲ"
"အချစ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေမှေးချင်လို့"
"အလို... အထူးအဆန်းပါလား ကိရိရဲ့ နင့်မှေးခွန်းက"
"အချစ်ဆိုတာဘာလဲမိကူး နင်သိလား..."
"ငါ့ရာနှစ်ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့အချစ်ကိုပြောတာလား တောင့်ငါးရာအချစ်ကို"

တာလား"
သူမစိတ်ပါလက်ပါပြောတော့ တော်တော်လေးအံ့ဩမိ၏။
မိကူးကိုအဲဒီလိုမျိုးမှေးမေးလိုက်ရင်...
"ဟဲ့... ငါလည်းဘယ်သိမလဲ"
"နင်ဘာတွေလျှောက်မှေးနေတာလဲ"
အဲဒီလိုတွေဖြေမယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ...
အခုတော့ မိကူးက "ငါ့ရာနှစ်ဆယ်နှစ်လား တောင့်ငါးရာလား" တဲ့ ရင်ခုန်ခြင်း ဝမ်းသာခြင်းတွေက ဆက်ပြောရန်တွန်းအားပေးပေးကြ၏။
"ထောင့်ငါးရာဆိုတဲ့အချစ်ကို ပြောတာ"

သူမက မျှော်လင့်လေးမှေးစင်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြု၏။
မျှော်မှောင်လေးကဲ့သို့ပြီး စဉ်းစားနေတာမို့ အသာလေးငြိမ်နေလိုက်ရသည်။
မိကူးဘာတွေများပြောမှာပါလိမ့်...

"အင်း... ငါလည်းကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တော့ သိပ်မသိပါဘူး။ ငါသိ... ကတော့တွေကို ငါနားလည်သလောက်ပြောပြမယ်လေ။ ဒီလိုဟာ ကိရိရ... ငါ့အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ တော်တော်ဆန်းကြယ်တယ်တဲ့... အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့... ကတော့တွေကို ဦးနှောက်က လုပ်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဦးနှောက်က ဖန်လည်... ကိုတီးနိုင်ဘူးတဲ့... အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားထဲမှာ သူ့အလိုလို ဖြန့်... ကတော့အရာတဲ့။ နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာ ဖြစ်ပေါ်လာတာဆိုရင်

အခြားလူတွေကို ညာလို့ချောင်ချင်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာလို့မရဘူး... အချစ်ဆိုတဲ့အရာကြောင့် ရူးတွေရဲ့ရင်တွေသာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ချစ်လို့... ဟယ်တဲ့... ဦးနှောက်ဆိုတဲ့အရာက ဆင်းရဲတာတွေ ချမ်းသာတာတွေ၊ ဂုဏ်ရှိတာတွေ ဂုဏ်မဲ့တာတွေ၊ ရုပ်ဆိုးတာတွေ ချစ်ချောတာတွေ၊ မြစ်သဲ၊ တာတွေ မပြစ်သင်တာတွေဆိုတဲ့ အခြေအနေတွေကို ဝေဖန်နိုင်ခြား နိုင်ပေမယ့် နှလုံးသားဆိုတဲ့အရာကတော့ ဘာကိုမှမမြင်ဘူးတဲ့။ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့အတူ အချစ်ဆိုတဲ့အရာတွေကို မွေးဖွားလာစေတော့တာပဲတဲ့”

မိကူးပြောသမျှတွေကို မှားဆောင်ရင်း ရင်တွေတခိုင်းခိုင်းခုန်နေတာ သူမကတော့ လ၊ မရှိတဲ့ဆောင်းကင်ကကြယ်ပွင့်လေးတွေကို ငေးရင်းစိတ်ဝါလက်ဝါ ဆော်ပြောနေဆဲ...

“နှလုံးသားကနေ တစ်ဖုံတစ်ယောက်တို့ ချစ်မိပြီဆိုမှဖြင့် ရုပ်ချော... တွေ ရုပ်ဆိုးတာတွေ ဆင်းရဲချမ်းသာတွေ အချိန်အပြိုင်တွေ... ခို... ဘာမှ... ဘာကိုမှမမြင်ဘာဘူးတဲ့ကိုရိုရို... ငါကတော့အချစ်ဆိုတာကို နားလည်ရခက်... ထိန်းချုပ်ဖို့မလွယ်ကူတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုလို့ ဖတ်တာပဲ။ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ တော်တော်ဆင်အားကြီးစားပြီး အခွမ်းပတ်တဲ့အရာလို့လည်း ထင်တယ်။ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးလို့လည်းမရဘူး ဖျော်ဆီလို့လည်း မရဘူးတဲ့ဟ... အဆာချားဆုံးတစ်ခုက လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့ဟာ... အဲဒီလူဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတယ်လို့ သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒါမှမဟုတ် ရှုတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို စတင်အသုံးပြုလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့ရဲ့နှလုံးသားတွေက အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြီးနှင်းနေပြီ ဆိုတာပဲ။ သူ့ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့အရာလေးစတင်ခိုင်လုံလာတဲ့အချိန်ကို သူ့ဘယ်လိုမှ မသိလိုက်နိုင်ဘူး”

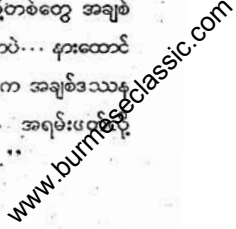
“ဟုတ်ပါလား ဆရာမရဲ့... မြင်မြင်ချင်ချင်မိသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်သွားထားမလဲ...”

“အဲဒါ မှားတယ် ဂီနို။ နင်လည်း ရူပဗေဒ (Physics)သင်ဇူးသားပဲ... ကာက အလင်းရဲ့နှုန်းနဲ့ မြင်တာ၊ ကြားတာက အသံရဲ့နှုန်းနဲ့ကြားတာလေ... မြင်မြင်ချင်ချင်မိသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ မြင်လိုက်တဲ့အချိန်လေးနဲ့ ချစ်မိသွား... ကိုတာကို သိလိုက်တဲ့အချိန်လေးနှစ်ခုရှိနေတယ်။ အလင်းနှုန်းနဲ့ပဲသွားဦး... ကဲဒီအချိန်လေးနှစ်ခုကြားထဲမှာ ခရီးဆိုတာရှိတယ်။ နှလုံးသားထဲကို ချစ်ဆိုတဲ့အရာလေး စတင်ခိုင်လုံတဲ့အချိန်က အဲဒီအချိန်နှစ်ခုရဲ့ကြားထဲမှာ မြူးစမ်း၊ နှုန်းကသိပ်မြန်လွန်းတော့ အဲဒီအချိန်လေးကို လူတွေမသိလိုက်ကြဘူး။... ကချစ်ဆိုတဲ့အရာလေး ခိုဝင်လိုက်ပြီး ရင်တွေခုန်တော့မှ ချစ်မိသွားပြီဆို... ကို သိလိုက်ကြပါတယ်။ ရင်ခုန်သံဆိုတာက အချစ်ခိုင်လုံတဲ့အပြိုင်နေပြီး... ကြောင်း အချက်ပြတဲ့သင်္ကေတတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ရင်ခုန်သံမရှိရင်... ကိုမဟုတ်ဘူးလို့ ကျိန်းလေးပေါက်ပြောနိုင်တယ်... သိလား ဂီနို။ ငါထင်... မှန်လားဟင်...”

“အဲဒါတွေက တမ်းကုန်သွားတော့လည်း...”

“နင်... နင်... မြောတတ်လှချေလား မိကူး... နင်ဒါတွေကို... မဟုတ်ဘဲ... ကယ်လို့လုပ်ပြီး သိနေရတာပဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... မဆန်းပါဘူး ဂီနိုရာ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရွှေ... ရွှေပေးတွေပိုစားခင် ငါ့ဝတ္ထုတော်တွေ ဖတ်တတ်တာ နင်သိသားပဲ။ ဖတ်ရင်... ရွှေပေး အချစ်ဝတ္ထုတွေချည်းပဲတာလားလို့ မလွှဲမရွက်နဲ့ ပြီးတော့... အတန်း... က ငါ့အကူထိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးမှာ ရည်းစားတွေရှိတယ်ဟဲ့... ကို ရည်းစားစားတွေကို ငါ့အကူနဲ့ဖတ်ရတယ်။ သူတို့တစ်တွေ အချစ်... ကြောင်းတွေပြောတာမျိုး စိတ်ဝင်စားဖို့ အရမ်းကောင်းတယ်... မှားထောင်... ကြတဲ့သီးတွေတောင်ထတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့က အချစ်ဒီသား... ကိုပဲတွေ အချစ်ကဗျာစာအုပ်တွေ ယူလာတယ်ဟ... အရမ်းဖုတ်စရာ... ကောင်းတာ ဟီး... ဟီး... နင်ငါ့ကို မချွန်းနော် ဂီနို...”

“ငါ့အခြေအနေအထား မိကု။ နင်ဒါတွေကို သိနေလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထားခဲ့ဘူး”

“အမယ်... ငါလည်းလူပဲ ဒီအရွယ်ရောက်ချေပြီ ဒီလောက်တော့ သိပေါ့ဟ... အဲဒါတွေအရပ်ရပ်ပါဘူး...”

“ငါ့မိနီတယ်မိကုး နင်ဒါတွေကိုသိနေမှားလည်နေရင် နင့်ပညာလိမ့်ကံနိုင်တယ်... ဘော်ကြာ”

“ဟေ့... ဟေ့... ဆက်မပြောတော့နဲ့၊ နင်ဘာပြောမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒီမှာကိမို လူ့အိုတာသူ့အရွယ်နဲ့ သူ့အတွေ့အကြုံဆိုတာရှိကြတာနဲ့ ချည်းပဲ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မှားလည်လို့ပဲ အချစ်ဆိုတာ

“ဘဝအတွက် အန္တရာယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆက၊ မေ့မိပါဘူးဟာ... အဲဒါအယူအဆနဲ့ကို မဝေဖန်မခိုင်းခြားတတ်တဲ့လူတွေအတွက်ထားခဲ့တဲ့စကား၊ ဘယ်

ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ချင်သလောက် ချစ်လိုရမှာပဲ။ ဂိုဏ်း အဓိက ကာ ပညာပေးဘဝကိုမထိမှိတ်အောင် အလိုက်သင့်ထိန်းချုပ်တတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ဘာတွေဖြစ်

ချစ်ချင်သလောက်ချစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဆင်ကန်းတော့တိုး ဒီတန်းပွားရင်လဲ တယ်သူမဆို ခုလူ့ရောက်မှာပဲ။ အချစ်ကိုဘဝနဲ့ အင်အားတစ်ခုအဖြစ်

အချိုးကျကျန်းမာဖို့ပဲလို့ ဘဝမှာအောင်မြင်မှုတွေရသွားတဲ့ လူတွေအများ ကြီး... “ဟုတ်ပါပြီ ...ဒါဆိုလည်းပြီးတာပါပဲ.. ငါ့နင့်ကို တစ်ခုထပ်ပေးမယ်”

“တယ်လို့အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်းဖြေမယ်လို့ ကလေးမလား...”

“မေးလေ... ငါအမှန်တိုင်းဖြေမယ်...”

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ ညာပြီးမဖြေရဘူးနော်...”

“မိတ်ချ ငါမညာဘူး။ လုံးဝမညာဘူး...”

“နင်... နင်အချစ်ဆိုတာကို ခံစားဖူးပြီလားဟင်... ရင်ကော့ပျံ့ပျံ့လား”

“အမလေး... ဒါလေးမေးဖို့များ ကတိတွေတောင်းနေရသေးတယ်လို့... ငါက ဘာလို့ညာပြောရမှာလဲ။ အမှန်အတိုင်းဖြေမယ်နော်.. ငါအချစ်

ကို လုံးဝခံစားဖူးသေးဘူး ဂိုဏ်း၊ ရင်လည်မခုန်ဖူးသေးဘူး။ အေး... မှန်ပြန်ရရင် ဝတ္ထုထဲမှာတော့ ခံစားဖူးတယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မျောပါသွားပြီး

ပျံ့သလိုလို ဘာလိုလိုလည်းခံစားဖူးတယ်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းရင် ကင်ပိုမိုသေးတယ်။ စိတ်ဝင်တစားဖတ်တော့ ငါကဇာတ်လမ်းထဲက

ပေးခြင်းဖြစ်သွားတာကိုဟာ.. ငါသရဇိတ်အိမ်လိုက်သွားတာ နင်မှတ်မိလား... တို့အိမ်မှာ အလှူပြုတဲ့နေ့က၊ လေဟာ...”

“မှတ်မိတယ်... အဲဒီညနေက ငါလာကြိုရတာမဟုတ်လား...”

“အင်... အဲဒီနေ့က ငါတို့အုပ်စု သရဇိတ်အိမ်မှာ မိဒီယိုကြည့်ကြသေး... နင်သိလားမသိဘူး TITANIC ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားလေ... အရမ်း

တောပဲဟာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုတောင်ငိုမိတယ်။ မင်းသာနဲ့မင်းသမီးက ပလာကနဲ့တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာပဲဟာ အားကျစရာကောင်း

သူမပြောတဲ့ကောင်းတွေကို နားထောင်ရင်း ကြက်သီးတို့ တဖြန့်ဖြန့်... ဘုရား... ဘုရား... အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို နင်ကောင်းကောင်းကြီး

ကျည့်နေပါလား မိလား... “ဒါဆိုနင့်ကို မှောက်တစ်ခုထပ်ပေးဦးမယ်...”

“မေးလေ... နင်မေးသမျှအကုန်ဖြေမယ်။ ဒီနေ့ညနင်နဲ့ စကားပြောရကောင်ပြေတယ် စိတ်မတူရဘူး...”

“ဟိုလေ... နင်ချစ်နေတဲ့သူရော ရှိနေပြီလား...”

“ဟင့်အင်... မရှိဘူး။ ရှိရင်နင့်ကိုပြောမှပေါ့”

“နင်ဘယ်လိုလူမျိုးကို ချစ်မယ်လို့ ကြိုတင်စိတ်ကူးထားတာပေါ့...
လား...”

သူ့ခန္ဓာတစ်ခင်းလေးကိုက်ဟာ ပြုံးဖော်။

“ဟင်း... ဟင်သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ... နင်မရယ်နဲ့နော် ကို...
နင်နို့လိုပြောတာ”

“အေးပါ... မရယ်ပါဘူး၊ ပြောမှာသာပြောပါ”

“ဟဲ... ဟဲ... ငါချစ်သူ အဲ... ငါချစ်မယ့်သူဆိုတော့ဟာ...
... ဟဲ... ဟဲ...။ အဲဒီလူဟာ နဲ့ပါတ်တစ်... ဇီဝိဒ်ကောင်းကောင်းရောင်း သား...
ပြုရမယ်။ ငါ့ကိုအလိုလိုက်တဲ့သူဖြစ်ရမယ်။ နဲ့ပါတ်နှစ်... အသားဖြူရ ဟယ်...
အရစ်မြင့်ရမယ်။ ယောက်ျားပီသပြီး ဆွေးရမယ်။ နူးထူထူဟယ် နှုတ်...
မြင့်မြင့်နဲ့ ရုရှတဲ့မျက်လုံးတွေရှိရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက နို့ပို...
ပိုနုသေသပ်နေရမယ်။ သွားတတ်လေးပါရင် ပိုကောင်းတယ်ဟာ... ငါကသူ့...
တက်လေးတွေဆို သိပ်ချစ်တာ မြေခံလက်ခံလေးတွေယည်း လှရမယ်။
နဲ့ပါတ်သုံး... သူဟာ ငါ့ထက်ငယ်တဲ့လူမဖြစ်စေဘူး။ အနည်းဆုံး ငါ့ထက်...
သုံးနှစ်ကနေ ငါးနှစ်အထိကြီးရမယ်။ ပညာတတ်ရမယ်။ ချစ်သာရမယ်”

“နင်တွေ့မက်လား မိကူး...”

စကားဖြတ်ပြီးမေးခါး။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုနို ဘယ်လိုပြောလေ... ယောက်ျားယူ...
မှ ဆင်းဆင်းရဲရဲတော့ မနေ့ပွင့်ဘူးဟာ ဒီလောက်ပါပဲ...”

“ပုံပြင်ထဲထဲ နတ်သားလေးကိုပဲ ကြိုက်လိုက်ပါတော့ဟာ။ နင့်မျှ...
သူဖြစ်မယ်လို့လူကိုငါတောင် မကြာခင်လားပြီ။ မြောက်ပြစ်ကင်းနေလို့... ဟာ...
... ဟား... ဟား...”

“နော် ကိုနိုရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအချက်တစ်ခု ကျွန်သားတယ်”

“ဘာလဲ... နိုင်ငံခြားပြန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောမလို့လား ဟား... ဟာ...
... ဟား...”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နင်သေချာနားထောင်... အခုပြောမယ့် အချက်က
မကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့... သူက ငါ့ကိုရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ချစ်ပြီး
...လည်း သူ့ကိုရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ချစ်တဲ့သူပဲဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါအချက်တစ်ချက်
...ရင် ခေမာကပြောခဲ့တဲ့အချက်တွေကို ငါ့မေပစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“နင်တကယ်ပြောတာလား မိကူး...”

ဝမ်းသာအားပျက်ကြီးကို မေးမိလိုက်ခြင်းပါ...

“တကယ်တော့ဟာ အချစ်မှာ မျက်စေ့မရှိဘူးတဲ့ ကိုနို... ရင်ခုန်ဖို့က
...အကြီးဆုံးပဲ”

ရင်ထဲမှာ ခုန်းကန်နေသော နို့နဲ့သွားပြန်သည်။

မျက်မှောင်လေးကျဉ်း လေးလေးနက်နက်လေးပြောတဲ့မိကူးရဲ့ စကား။

...အစရာ ကောင်းလိုက်တာ...

မိကူးရယ်... နင်တော်လိုက်တာဟာ...

“ဟင်း... ဟင်း... ရယ်ရတယ်နော် ကိုနို နင်ကလည်းဘာတွေလျှောက်
...အနုပညာ မသိဘူး။ ငါတလည်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး။ ရင်ခုန်သံ
...အချစ်တို့ဆိုတာတွေကဖြင့် ဘယ်ဆီနေမှန်းလည်းမသိ ဘယ်လိုခံစားချက်
...အသိတလည်း မသိပဲနဲ့... ဟင်း... ဟင်း... အရူးတွေကျပေတာ
...”

ရှက်စနိုးလေးပြောတဲ့ မိကူးကိုကျွန်တော်ချစ်လိုက်တာ...

“အခု... နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ကောင်တွေကိုရော နင်ရင်မခုန်ဘူးလား

“အို... သွားစမ်းပါ။ တစ်ယောက်မှ ရင်မခုန်ဘူး လုံးဝပဲ...”

“ငါ့တို့ရော... ဟင်...”

ဒီမေးခွန်းလေးကို လေးနက်နက်လေးမေးလိုက်ခြင်းပါ...

“ဟင်... ငါ့နို့... ဆွေးစုတ် ဆွဲခါနင်မေးစရာလားဟာ...”

“ဟီး... ဟီး... မေးကြည့်တာပါဟာ...”

ရှက်ရှက်နှင့်ရောချပစ်လိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထူထူပူပူဖြစ်
ခံစားလိုက်ရ၏။

ပြဿနာပဲ ...မိကျားစိတ်ဆိုးသူကဲ့ရင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ပြီ...
အတွေးမဆုံးမဆုံးမှာပဲ မိကျားက ဆက်ပြော၏။

“အေးလေ... နှင်မေးတော့လည်းဖြေရမှာပေါ့... ဒီမှာရှိဖို့...
ဆာဆာချာချာနဲ့တံထား။ နှင့်ကိုသာ ငါ့ရင်ခန့်ခွဲရင် နင်ငါ့ချစ်သူဖြစ်နေတာ
ကြားလှပြီ...”

“ဟော... ဘယ်လို... ဘာဖြစ်လို့...”

“ဟုတ်တယ်လေ ...နှင့်လို ငယ်နိုင်ကို ငါကစပြီးဖွင့်မပြောရဲစရာတာကို
လဲ... အောင့်အည်းပြီးချီသိပ်ထားမှာ မဝါဘူးနော်... သဘောပေါက်မိ ကံ
ကဲ... ညဉ့်နက်နေပြီ ငါပြန်တော့မယ်။ စာတစ်ပုဒ်လောက်ရအောင် ကျွတ်ပြီး
အိပ်တော့မယ်။ နင်လည်းစာကျက်လိုက်ဦး ကဲတာမတီးနဲ့တော့ ...”

မိကျားကအပြေးကလေးလှမ်းကာ ကျွန်တော်အပါးမှ ထွက်ခွါ၏။

မိုးမိုးတန်းတန်းထွက်ခွာသွားခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော် ဆံပင်တွေကို
အမီအရဆွဲဆောင်ပြီးမှ ပြေးထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရင်ခန့်သံတွေ တခိုင်းဒိုင်းနဲ့ ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော်...

ဝမ်းနည်းရမှာလား ဝမ်းသာရမှာလား မသိတော့ပါ...

မိကျားနဲ့ စကားတွေအနားကြီးပြောပြစ်သွားတဲ့ ယောဒီညလေးကတော့
လခင်းကြီးမရှိပေမယ့် သိပ်ကိုလှပနေပါသည်။

သူမပြန်သွားပြီး တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ခရေပင်ကြီးတွေအောက်မှာ
ဆက်ထိုင်နေမိ၏။

ငါကြားဖူးတာပဲ မိကျား၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်အနားမှာ အလွယ်တကူ
ရရှိပုံတပ်စည်းတွေကို တောက်ယူခြင်းကို သတိမထားမိကြဘူးတဲ့... တခြား
တစ်ယောက် အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ရယူသွားပြီဆိုမှ ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်
လာတာကြုံတယ်တဲ့...

အဲဒီလိုပဲ ...ငါ့အချစ်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ
ပျို့ နှင့်နှလုံးသားတွေထဲပြီး အလွန်လှုပ်ကြမယ်ထင်ပါတယ်။

နှင့်ရဲ့နှလုံးသားပေါ်မှာ ငါ့အချစ်တွေကို မမြင်မိအောင် ဖုံးအုပ်ထား
ကယ်လို့ ထင်ရတဲ့ (နှင့်နှလုံးသားကို နင်မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးအုပ်ထားတယ်

ပျို့ ထင်ရတဲ့) အလှူတစ်ခုကို ချစ်ချစ်ဖို့ ငါကြိုးစားကြည့်လိုက်ဦးမယ်
လားရှေ့...

နှင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးတွေက ငါ့ရင်ထဲမှာ စွဲနေပြီမိကျား ...
ဘာတဲ့... အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူး... တဲ့။ ရင်ခန့်ဖို့က အရေးကြီး

ပျို့ပဲ... တဲ့...

ရတနာမိကျား ...
အခုအချိန်မှာ နင်ရင်ခန့်နဲ့ပေးသော တာ သိရလို့ငါကျေနပ်တယ် ...

တစ်ခါမှ မချန်သေးဖူးသေးတဲ့ နှင့်ရဲ့ရင်ခန့်သံတွေကို အသက်သွင်းနိုင်
တဲ့လူတာ ငါလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သေးတယ်လေ... ..

သူမရဲ့ ဟောပြောကြည့်ပင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာ
လာတာ ဆောင်တာတရားတွေပါ..

“မှားသွားပြီ” ဆိုတဲ့ အသံကခေါင်းတွေကို မှောက်ကိန္နိသွားစေပြီး ချွေး
ထဲတွေ ဖြန့်စေ၏။

တာကယ်ဆို လွစ်ဟယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရတဲ့လူတစ်ယောက်မို့ ပျော်ရွှင်
ပူဝင်းခဲ့ရေခြင်းကို သူမရဲ့မိမိဖို့ ကောင်းပါတယ် ...

“ရှင်... ရှင်ဘယ်လိုမှ စစ်စားရဘူးလား... မိကူး နှင်တကယ်ပြော
ပေးတာလား...”

“ဟဲ့... ငါက တာကယ်ခဲပေးနေတာလဲ... တကယ်ပြောတာ ငါအရမ်း
ပန်းသာတယ်... နှင်ကဲကောင်းတယ် ကိဇီ... သရဖီက ရှင်ကိုချစ်နေတာကြာ
ပြီတဲ့ဟော်... ငါ့ရဲ့ထွန်းအားတွေလည်းပါကယ်မော် ကျေးဇူးမခန့်နဲ့ ကောင်စုတ်
ပေး ဟဲ့ကိဇီ... သရဖီတို့အရမ်းချမ်းသာတာတော်.. အဖေတစ်ခုသမီး တစ်ခု
ပြီးတော့ သူ့အဖေက အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲခြားတတ်ဘူး အရမ်းလည်း
ပေးထားကောင်းတာ... သမီးဆန္ဒမှန်သမျှ အကုန်လိုက်လျှောက်ပေးတာ...
ငါတော့ နှင်အတွက် အရမ်းစမ်းသာတာပဲ။ နှင်သူ့အဖွဲ့ဖြစ်သွားရင် ငါ့ကိုမနေ
ရှုကူးနော်... သိလား...”

ကျေးဇူးပြုပြီး ဆက်ပြောပါခဲ့တော့ မိကူးရယ်...
ငါ့ရင်တွေမှာလှည့်လို့ပဲ... ရှင်ရဲ့အချစ်ကို လိုချင်ပျန်းလို့ ရှင်ပေး
ပေးဖြစ်လေမလားဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သရဖီကိုချစ်ရေးဆိုတဲ့တာကို
ရှင်သိအောင်ငါဘယ်လိုပြောမလဲ မိကူး...

ရှင်လို တာအကုန်အညီမှမဟောင်းပဲ သရဖီနဲ့ ငါ့ကိုချစ်သူတွေဖြစ်သွား
ကောင် ကြီးစားပေးခဲ့တဲ့ နှင်ရဲ့စေတနာတွေဟာ... ငါ့ရဲ့ရဲ့လုံးလားတွေကို
အစိစိ တစ်စိစိစွဲမြဲဖယ် တာတွေလက်တွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူး
ဟေ့...
ငါဟာ ငါ့ရဲ့ညှပ်ဖျင်းမူလား ရှင်ရဲ့ညှပ်ဖျင်းမူလား မိကူး...

(၆)

သူမရဲ့နှလုံးသားကို ဖုံးအုပ်နေတဲ့အတွက်တစ်ခုကို စွာဆုပမ်းရန်အတွက်
သူမရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း သရဖီကို ဝတ်စုတ်အပြစ် နှေးချယ်ပစ်လိုက်
သည်။

သရဖီက အဟောင်းထဲမှာ မိကူးနှင့်အတူကပ်ထိုင်သူဖြစ်ပြီး သူမရဲ့ အရင်းနှီး
ဆုံးသူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သည်။

အသားအရေဝင်းဝင်းလေးနှင့် သရဖီက မိကူးလောက်မလှပေပေ
သွယ်သွယ်လှလှနှင့် ရောမောမပြုဖြစ်သူလေးပါ...

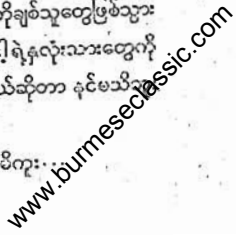
သို့သော်... မိကူးမနားလိုဖြစ်နေရုံဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သရဖီကို
ချစ်ရေးဆိုခဲ့မိခြင်းသည် လုံးဝမှားယွင်းနေသော တွက်ကိန်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီး
ဟော်ဟော်လေး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာကောင်းနေခဲ့၏။

မိကူးက မနားလိုဖြစ်သည့်အပြင် စေတနာတွေမလွန်နှင့် အကူအညီတွေ
ပေးခဲ့ခြင်းဟာ မိမိခင်တို့အထက်တွင်ပါ ...

သရဖီဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ဝမ်းပန်းတာသာသယ်ဆောင်
လာခဲ့သူက မိကူးတဲ့...

အဲဒါထိတ်လန့်စွာ ဆွဲအနေတဲ့အချိန်မှာ မိကူးကိုယ်တိုင်ကဖြင့် ကျွန်တော်
အတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေခဲ့တာပဲ။

“ငါအရမ်းဝမ်းသာတယ် ကိဇီ... ရှင်ကငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊
သရဖီကလည်း ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေ
ဖြစ်သွားတာ ငါအရမ်းပျော်တယ် ကိဇီ”... တဲ့...

ငါ့ဒုသရမီ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားအောင် ကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသရဖို၊ ချစ်ရေးဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ နှင်တစ်ခက်လေးမှ တုန်လှုပ်မှုမရှိတာ သေချာအပြီပေါ့။

ငါဝမ်းနည်းလိုက်တာ မိကူးရယ်...

“ဟဲ့... ဂီနိုး၊ ဘာခိုင်နေတာလဲဟဲ့... နှင်ဖတ်နေတဲ့ခဏက ပျော်ရမယ့်အရာမှာ ငါတောင်နှင်အတွက် အရိုအပျော်နေသေးတယ် နှင်က ခေါင်ကောင်တောင်နဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သရဖိုအဖြေကိုရတာနဲ့ ငါပျော်အယ်ထင်လားမိကူး...”

မကားကို ဒီလေးကနဲ့ပဲဖြတ်ပစ်ပြီး မိကူးအပါးမှလွတ်လာခဲ့မိတော့သည်။

ခရေပင်ကြီးတွေအောက်မှာ သူ့ခဏယ်လို့ပဲခံချိခံ့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အိပ်ရာမှာ အသိချင်တော့ပါ...

လမ်းမပေါ်ဆောက်တော့ သရဖိုအလေးကို လုံးချွေးပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်တော့ သရဖိုရယ်...

နှင်ဟာ... ငါ့ရဲ့နှလုံးသားမင်းသပ်ချက်တစ်ခုမှာ ဘေးတစ်မြစ်သွားရဖို့အတွက် ငါလုံးဝစိတ်မကောင်းပါဘူး သရဖို...

တကယ်တော့ ငါနှင်ကိုချစ်ပြန်လောက်ပဲ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ...

နှင်အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့အထိ ငါ့မှာရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး...

နှင်လိုသိပ်ချစ်သဘော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ငါ့လိုလူချစ်ကို ပြန်ချစ်ပိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ငါ့ကြည့်မိလို့ပါ သရဖို...

“နှင် သရဖိုကိုချစ်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဂီနိုး၊ ငါလုံးဝသဘောမတူဘူး။ နှင်သရဖိုကို မချစ်ရဘူး၊ နှင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး”

“နှင်ကိုငါအရမ်းနန်းတယ်ဂီနိုး၊ သရဖိုကိုချစ်ရင် နှင်ကိုငါတစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူးသိလား... နှင် သိပ်ရက်စက်တယ်.. တကယ်ဆို ငါ့လိုနည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြီးပြီးအသိပေးသင့်တယ်...”

မိကူးရယ်... နှင်ငါ့ကို အဲဒီလိုတွေပြောလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ... အခုတော့ ငါ့ထင်တာတွေနဲ့ တခြားမိမြစ်နေခဲ့ပြီပေါ့...

ငါ့လိုချင်တာနဲ့ ငါ့ရရှိတာတွေ တကယ်ကို လွဲချော်နေခဲ့ပါပေါ့လား။

ငါဟာ နှင်အတွက် တဘယ်ပဲရင်ခုန်သံတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘူးလား။

နှင် ငါ့ကိုဘာလို့ မနှုတ်ရတာလဲ...

နှင် ငါ့အတွက် ဘာလို့မခံစားရတာလဲ...

ငါ့လိုချင်တာ နှင်ရဲ့အချစ်တွေလေး...

နှင်အချစ်တွေကိုရဖို့ ငါဘာလုပ်ရမလဲမိကူး...

ချစ်ခြင်းတွေအပြည့်နဲ့ ငါ့မျက်လုံးတွေကို နှင်တကယ်ပဲ နားမလည်လား...

ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်လာခဲ့တဲ့ ယာဇဉ်တွေက နှင့်နှလုံးသားတွေမှာ ရင်ခုန်ခံစားချက်တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်စေရတာလဲ...

ငါပေမယ့် ငါ့မှာမျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်မိကူး...

ခုချိန်အထိ ရင်ခုန်သံကင်းခဲ့နေတဲ့ နှင်ရဲ့နှလုံးသားတွေဟာ၊ တစ်ချိန်

ငါ့အတွက်နဲ့ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာနိုင်သေးတယ်လေး...

နှင်ရဲ့ နှလုံးသားကို 'ဂီနိုး' ဆိုတဲ့ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ နှိုးထလာအောင် ကြိုးစား နေဦးမှာ သေချာတယ်... မိကူးရေ...

Blue Bird ဆိုတဲ့ စာတန်းလေးပါတဲ့ ကားအပြုအစဉ်လေးရဲ့နောက်ခန်း
 ပြုပြင်ပြီး သရဖီ လက်ပြန်ဆက်တဲ့အခါ... ကျွန်တော်ပြန်နုတ်ဆက်လိုက်တဲ့
 ကက်ပြခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ 'Good Bye!' ဆိုတဲ့ ထာဝရနုတ်ဆက်ခြင်းဆို
 ကာ သရဖီ နားလည်မယ်ပုံမရပါဘူး...

ခွင့်လွှတ်ပါသရဖီ...

ဆက်လက်လိမ့်ညာ ဟန်ဆောင်နေခြင်းတွေဟာ ငါ့အတွက် အဓိပ္ပါယ်
 မရှိတော့တော့ နှင့်အတွက်လည်း အိမ်မက်လှလှတွေ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာနိုင်
 မဟုတ်ဘူးလေ...

ငါ့နှလုံးသားရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထာဝရလိုအပ်ချက်က နှင့်မှမဟုတ်
 ...

“ငါ နှင့်ကို မချစ်ခဲ့ဘူး သရဖီ...”

(*)

ပစ်မှတ်နဲ့လွဲချော်ခဲ့တဲ့ အချစ်မြားချက်မှာ ဘားစာခံဖြစ်ခဲ့တဲ့ သရဖီ ကို
 ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ စာမေးဖြိုကြီးပြီးတဲ့အထိ ချစ်သူတွေလိုနေရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။
 ဒါဟာ သရဖီကို ကိုယ့်ကြောင့် ပညာရေးမထိခိုက်စေဖို့ ငဲ့ညှာလိုက်တဲ့
 ပေးဆပ်ခြင်းပါ...

သရဖီနဲ့ ဂိဇိရဲ့ 'ချစ်သူ' ဆိုတဲ့ဘဝက စာပေးစာယူဆိုတဲ့ အဆင့်လောက်
 သာ ရှိတာပဲ သိပ်တော့ခက်ခက်ခဲခဲမရှိလှ...

သို့သော် မိကျားကိုယ်တိုင်က ဂိဇိနဲ့သရဖီဟာ ချစ်သူတွေလို သတ်မှတ်
 ထားခြင်းခံရတဲ့ အိမ်ကားတွေဟာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

'မြားပစ်လွဲခြင်း၏ အပြစ်ဒဏ်' ဟုလည်း ဖြေသိစွဲရ၏။

ရင်ထဲမှာ မိကျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ မိကျားလည်းမသိ။
 သရဖီလည်းမသိ။ ဘယ်သူမှလည်း မသိ...

ဂိဇိ ရင်ထဲက နှလုံးသားယူသည် 'မိကျားဆိုသော ရင်ခွန်သံတို့ကိုသာ
 မြတ်နိုးခြင်းကြီးစွာ သိုလှောင်သိမ်းဆည်းအပ်သောအရာ' ဆိုတာကို ခရေ့ရှား
 လေးတွေသာ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အရောင်တွေရဲ့ သဘောတရားကို အဓိပ္ပါယ်မဖော်တတ်တဲ့ သရဖီဟာ
 အစိမ်းရောင် စာအိတ်ကလေးကို ပြုံးပြုံးလေးယူပြီး ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါ...
 ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခြင်းများကို ပြန်လည်ရရှိလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

(*)

မျက်စည်တွေကို မြင်၏။
 ငိုနိုးကာသံတွေကို... ကြား၏။
 သို့သော် မည်သို့မျှ... မခံစားရ...
 စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတွေဝန်ခံရမည်။
 ဒေါသတွေအပြည့်နဲ့ မိကူးရဲ့အကြည့်ရူးတွေကို ရင်မခိုင်ရဲစွာ ခေါ်
 ငဲ့လိုက်မိသည်။
 "ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိပြီလဲ ဂိဇိုရယ်... နင်ပြောတာတွေကို ခြေထောက်
 ငါအားလုံးပြင်ပါ့မယ်။ ငါနင့်တို့ တာကယ်ချစ်နေတာပါ ဂိဇိုရယ်..."
 "နင့်မှာအပြစ် မရှိပါဘူးမရှိပါဘူး သရဖီ"
 "ဒါဆို ငါ့ကိုဘာပြစ်လို့ ခြံပင်ရတာလဲဟင်..."
 "နင်နဲ့ငါနဲ့ဆိုတာက မိုးနဲ့မြေလိုတွဲကြားပါတယ်ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"
 "ဟင်အင်း... နင်အဲဒီလိုပြောနေ ဂျာလူရင်းပဲ အားလုံးအတူတူပဲ။ အပူ
 အတန်းနဲ့ခြားတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး ငါ့မှာလည်းမရှိဘူး ဒါကဒီမှာလည်း မရှိဘူး
 နှစ်သိလားဂိဇို... ငါနဲ့နင့်အကြောင်းကို ဒါကဒီသိတယ်။ ဒါကဒီတာ ငါ
 ရွမ်းသာမယ်ဆို ပြီးတာပဲတဲ့။ ငါတို့ဘွဲ့ရတဲ့အချိန်ကုန်အောင် အားလုံးအဝေး
 အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့တောင် ကတိပေးထားပြီးပြီဦး..."
 ခံစားချက်အတိုင်း အနုနုတို့ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်ကျပြီဟာ နားလည်လို
 သည်။

"ပြောလေကိစ္စ... ငါတို့ဘာသာအခက်အခဲမှမရှိဘူးနော် နင်ဘာမှစိတ်မပူ
 ။ ငါနင့်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမှာပါ..."
 ဇကာတွေဆက်ပြောနေလျှင် သရဖီကို အားနာစရာတွေ ပိုပိုများလာ
 ကတည်း...
 "မဟုတ်ဘူး သရဖီ... ငါ... ငါ... ငါ... နင့်ကို... မချစ်ဘူး..."
 သရဖီမျက်လုံးကလေး အံ့ကြွထိတ်လန့်စွာ ပြူးကျယ်သွားချိန်မှာ "ဂိဇို"
 ဟဲ့တဲ့အသံနဲ့အတူ ပါးပြင်ပေါ် အချိန်ပြင်းပြင်းကျရောက်လာတာ မိကူးရဲ့
 မျက်စာအောက်ပေါ့...
 မျက်စေ့ထဲမှာ အလင်းရောင်တွေကို လက်ထဲနဲ့မြင်လိုက်ရ၏။
 စစ်ဖြည်းဖြည်းကုန်နေမှုကို အကြိတ်ငြိုးခံလိုက်ရသည်။
 "ဟယ်... မလှုပ်ပါနဲ့ ကူးတူးရယ်..."
 သရဖီက သူမကို ဆွဲ၏။
 "ဖယ်ဝမ်း... သရဖီ... ဒီကောင်လူကကားမပြောဘူး။ ဂိဇိုနင့်ကိုငါ သတ်
 ပါ့လား... နင်လူမဟုတ်ဘူး..."
 "ငါတောင်းပန်ပါတယ် ကူးကူးရယ် ဒေါသတွေ မကြီးပါနဲ့နော်။
 ဟိုခင်ရင် အေးအေးဆေးဆေးပြောပါဟယ်"
 သရဖီတောင်းပန်မှု မိကူးငြိမ်သွားသည်။
 အခုအချိန်မှာ မိကူးကို ရှင်းပြရောအကားလုံးတွေမရှိ။ သရဖီက...
 "ဂိဇို နင်နာသွားလားဟင်"
 "ရပါတယ်ဟာ... ငါ့မှာလို့ မိကူးက ဆုံးမတာပဲ။ ခံနိုင်ပါတယ်..."
 မိကူး "ဇာတ်" ခေါက်၏။
 သရဖီက မိကူးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းပြော၏။
 "နင် အေးအေးဆေးဆေးစဉ်းစားပါဦး ဂိဇို... နင့်မှာ အခက်အခဲ
 မရှိရင် ငါ့ကိုပြောပြလေ နင်ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး ဖြစ်စေရမယ်လို့လား
 ။ နင်တာတွေ အကုန်လုပ်ပေးမယ်လို့ ငါကတိပေးပါတယ်။ ဂိဇို"

ဘယ်ရိုအကြောင်းကြောင့်ပဲချစ်ခဲ့ ချစ်ခဲ့ ငါ့အဖေအဖေပါတယ်၊ ငါ့အဖေကို မျှော်လင့်
မယ်သိလား... ငါ့ကိုနှိပ်စက် ချစ်သူအဖြစ်လက်ခံနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ကျရ
မိလားပဲ၊ ဂီနို၊ ငါ့ရင်ခွင်တံခါးကို နှင့်အထွက် အခြေတမ်းပွင့်ထားပါတယ်၊
ဂီနို ရယ်... ငါ့သွားတော့မယ်ဟာ..."

ပြောရင်းပြောရင်း သည်းတန်စွာနိုးကြားနေတဲ့သရဖိုကို မျက်နှာငဲ့
ထားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ မကောင်း...
သို့သော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်...
ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။
မိကူးက သရဖိုကို ချော့၏။
ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းကြိုကြိုည့်၏။
“ငါ...ငါ...သွားတော့မယ်ကူးကူးရယ်...”

သရဖိုက မိကူးလက်ကလေးကို ဆတ်ဆတ် လှည့်ပေးရင်းတပြင်ဘက်
မှာ ရပ်ထားသော ကားလေးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

မိကူးက မဖြစ်နိုင်သေး...
“နင်... နင်... ရက်စက်လှချေလား ဂီနို... နင်ငါ့သူငယ်ချင်းတို့
အသည်းခွဲတယ်။ နင်ဘဝလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဂီနို ပြောစမ်း”

“ရှင်းပါတယ်ဟာ ငါ သူ့ကိုမှ မချစ်တာ”
“ဘာပြောတယ်... နင်သူ့ကို မချစ်ပဲဘဲ ဘာလို့ချစ်တယ်လို့ သွားပြော
ရတာလဲ။ ဘာလို့သူ့ဆီက အပြေတောင်းခဲ့ရတာလဲ...”
“အပိုပြောနေ မိကူး... ငါ့သူငယ်က အပြေလွှဲပေးတော့မိခဲ့ဖူးဘူး။ နှင့်ဘာ
သာ မေးမမြဲနဲ့ပဲ လျှောက်လုပ်လာတာ။ နှင့်ကြောင့် ဒီဗြဿနာတက်ရတာ”
“ဘာ...”

သူမအော်သံကြောင့် ဂီနိုဆတ်ကနဲ တုန်သွား၏။

“နင်... နင်... ငါ့အဖေအဖေကို စစ်ကားလိုက်တာပေါ့ဟုတ်လား ဂီနို၊
တော့ နင်စိတ်ချမ်းသာပါ့ဆာ... နင့်ဘဝတစ်ခုလုံးကောင်းစားပါစေချင်ပြီ။
နင်ကိုပြန်ကြိုက်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့ရတာ။ အခုနင် ငါ့မျက်နှာ
မျိုးမဲသွတ်တယ်... ငါ့မေတနာကိုလည်း စော်ကားတယ်။ ကြည့်စမ်း
လဲလဲနား ငါ့ငါ့ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ သရဖိုစိစားနေရတာဟာ ငါ့ကြောင့်ဖြစ်သွား
ဖို့... နင်... နင်... အဘက်ဘက်နားကျလှချေလား ဂီနိုရယ်... ကိုယ်
ငယ်မချစ်ပဲနဲ့ မိနဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ သွားပြောတယ်။
...ငါ့မှာသွားပြီ... ငါ့နင်ကို အဲဒီလောက်အောက်တန်းကျလိမ့်မယ်လို့
အထင်ခဲ့မိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ငါ့သိလွှာကိုတော့ ထိန်းရမယ် ဂီနို...
ဂီနိုကို ပြန်ချစ်ရမယ်”
“မဖြစ်နိုင်ဘူး မိကူး... ငါ့သူ့ကို မချစ်ဘူး...”

“ဂီနို... နင်ငါ့မကားနားထောင်မှင်လား မထောင်ဘူးလား ပြောစမ်း၊
ဂီနိုကို ချစ်ကိုချစ်ရမယ်”
“လုံးပေချစ်နိုင်ဘူး မိကူး။ အဲဒါသေချာတယ်...”
“မဟုတ်ဆေးဘူး ဂီနို၊ နင်စိတ်အေးအေးထားပြီး သေချာစဉ်းစားပါဦး
နင်နဲ့သရဖိုနဲ့ ရရင် နင်ကောင်းဘာဆိုအတူရည်ပဲ။ သရဖိုနင်ကို စိတ်ချမ်း
တင်ထားမှာပါဟာ... နင်ဖြစ်ရဲ့တော့အတူလည်း အကုန်လုံးပေးမယ်လို့
ကတိပေးတယ် မဟုတ်လား... ကတယ်ဆို သရဖိုလို မိန်းကလေးမျိုး
ပဲသွယ်ဘူးနော်။ မိတ်ဆတ်တော့ ဥစ္စာပဲလည်းစိမ်းရော ဘာမှပြောစရာမရှိ

အကြမ်းနည်းနဲ့မရဘူး အနုနည်းနဲ့ နည်းရှုံးခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။
“နင်... ငါ့ကို သိပ်ပြီး ပြောအထွတ်ဖို့မိကူး။ ငါ့ယောက်ျား... ဘာစည်း
ပေးလဲဘူး။ လိုလည်း မလိုချင်ဘူး... ငါ့ချစ်ဖို့က အဓိကပဲ။ မချစ်ပဲနဲ့
လှပ မယူဘူး... နင်နားလည်လား...”
“အေးလေဟာ နင်သူ့ကို အခုချစ်ချင်ကြီးမယူရပါဘူး။ ကျောင်းတော့
ရရှိဖို့မှ လက်ထပ်ရမယ်။ ဒါကြားထဲမှာ နင်သူ့ကိုလေ့လာကြည့်ဦးပေါ့။
...နင်တို့အရှင်အချင်းတော့ပြည့်စုံတယ်ဆိုမှ လက်ထပ်ပေါ့ ဂီနို...
...ကံမှာ မကျေနပ်တော့လည်းလမ်းခွဲလိုက်ပေါ့။ အခုလိုသစ်စိမ်းမျိုးကြီး

လုပ်တာကျတော့ သရဖီအခံရခက်တာပေါ့ဟာ... သဘောတရား... နင်သူ့ ပြန်ချစ်လိုက်ပါ ကိုရိုချယ် ငါဆောင်းပန်ပါတယ်နော်..."

"အဲဒါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လုပ်ရမယ့်အလုပ်မိကူး... ငါသူ့ရင်မရန်တာသေချာတယ်... ဘာမှ လှလှလှစရာမရှိဘူး၊ ဇာတ်လမ်း... ပြီးသွားပြီ၊ နင်လည်းဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ စိတ်ရှုပ်တယ်..."

"ရှိဇွဲ ! ..."

သူမအသံက ပျော့ပျောင်းနေရာမှ ခက်ထန်လာပြန်၏။

"ဘာလဲ"

"နင်သရဖီကို ပြန်ချစ်မလား မချစ်ဘူးလား ဒါပဲပြော..."

"လုံးဝမချစ်ဘူး... သေချာတယ်"

"ကောင်းပြီ... ဒါဆိုနင်နဲ့ငါနီနေကစပြီး သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူး နင်ငါ့ကို သေတဲ့အထိလားမခေါ်နဲ့"

"မခေါ်ဘူးဟာ..."

"အေး... နင်နဲ့ငါ သေခန်းပြတ်ပဲ မှတ်ထား..."

"ဟာ... နေဦး... မိကူး ဒီကိစ္စကြောင့် နင်နဲ့ငါ..."

"ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ ကိုရို၊ နင်ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် နင်ရဲ့ လုံးဝခေါ်ခရာမလိုတော့ဘူး... နင်ငါ့အိမ်ကိုလည်း လာစရာမလိုဘူး၊ ဘယ်တော့တော့ နှုတ်ထက်စရာလည်းမလိုဘူး..."

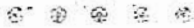
"မခေါ်နဲ့သိဟာ..."

စိတ်တိုတိုနဲ့ တူတောင်လိုက်တော့ကျန်တော့ကို ဣစ္စဒါးဝါးကြည့်ကာ ကနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ပြတ်သားတဲ့ အကြည့်ဒီမီးမီးတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဆစ်ကနဲ နှုတ်သွားရ၏။

"နင်နဲ့ငါ... သေခန်းပြတ်ပဲ" တဲ့လား... မိကူး...

နင်ငါ့ကို တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်တာပါလား မိကူးရယ်...

(*)

ည'တွင် 'လ' ရှိ၏။
ကြယ်စင်တို့လည်းရှိ၏။
လေပြည်နှင့် ညဉ့်ငှက်တို့လည်းရှိ၏။
ခရေပင်တွေအောက်မှာ
ကျွန်တော် ရှိ၏။
လက်ထဲမှာတော့
ဂစ်တာတစ်ခုရှိ၏။
သို့သော် ...
သံစဉ်တွေမရှိ။
သို့ရာတွင်...
ရင်၌... လစ်ဟာခြင်းတို့ရှိ၏။
အလှမ်းတို့ ရှိ၏။
ကြော့ခြင်း တို့ရှိ၏။
တို့ကြောင့်...
ဂစ်တာလေးက၊ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၏။
ထိုအခါ...
ပျက်လုံးတို့တွင်...
ပျက်ရည်တို့ရှိကြ၏။

မြူးစမ်းသံ ဝေပျံမြိုင်

နုလုံးသားတွင်...

တစ်ခါတခြင်းတို့ ရှိကြကုန်၏။

သူ့မကတော့...

ချစ်ခြင်း၏အခြားသော အရပ်တွင် ရှိလေသည်။

ထိုအရပ်သည် သည်းခံချင်စရာ မကောင်းလောက်အောင်ကို

ဖြူးစင်သန်ရှင်းလွန်းနေ၏။

'ည' သည်အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၏။

လင်ဆင်မှုကြွယ်ဝစင်စေ့ စုံစုံလင်လင်ရှိနေသော ကောင်းကင်ပြင်။

မော်ကြည့်မိတော့ မိကူးကို သတိရ၏။

'လ' သည်ပင် စိုခေါင်ခေါင်မိုးအထက်ကည့်တည့်အရပ်ကို ကျော်ရှု

သွားပြီဖြစ်သည်။ ညလေပြည့်စွာ တမ်းတမှုကို စိုပြင်းပြစေတဲ့အခါ အသေး

ညဉ့်ငှက်အော်သံသံသံကို ကြား၏။

ဒီအချိန် ဝိပတိဝန်းကျင်မှာ မအိပ်ခက်သေးတဲ့သတ္တဝါဆိုလို့ ကိုယ့်

ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်ပဲရှိမည်ထင်သည်။

မိကူး ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော၊ အဆက်အဆံမလုပ်ပဲ မိန်းမ။

ပြတိုက်တန်နေနု တာကြည့်ပြီး အိမ်ကို သွားတော့လည်း စကားမပြော...

လမ်းမှာတွေ့လျှင်လည်း လှည့်နှုတ်ပင်မကြည့်...

အိတ်တွေ ကပ်ကွဲပြီး သွားတော့လည်း လူကိုမြင်တာနဲ့ အခန်းထဲဝင်သွား

ပြီး ပြန်ထွက်မလာတော့...

ခရေပင်တွေနားကို မိသွားလုံးတမလာတော့...

သူ့မရဲ့ အသွင်ဟာ 'သေခန်းပြတိုက်' ဆိုတဲ့ အသွင်ကို အတိအကျ

ဆောင်နေ၏။ တစ်စုံတည်းတစ်ခြံတည်းနေနေကြပြီး ကမ္ဘာခြားနေသလို

ခံစားခြင်းက ရင်အဖိုကို လစ်ဟာခြင်း မှာကျင်ခြင်းတို့အတိုင်းနေစေ၏။

အနေအပါလျှင်နှင့် အလွမ်းအိမ်ကောင်အရပ်ဟာသိသိတိုအပြစ်က ဆိုးဝါးလွန်း

တော့...

အလွမ်းစိတ်တွေနဲ့ ဂစ်တာတီးပို့ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် အချိန်တွေသာ

...ရွေးရွေး ကုန်သွားသည်။ ဂစ်တာလည်းတီးလို့မရ... သိချင်းလည်းမဆို

ရဲ့... ဂစ်တာလေးကို မိသွားအမှတ်နဲ့ ယုယစွာထွေးထွေးမိတဲ့အခါ တစ်ခါ

ရင်းမျက်နှာညှိတို့ဝေ့တာနဲ့အိုး

အနီရောင်လိုက်တာ ခင်းရယ်...

ရက်စက်လိုက်တာဟာ...

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ကို ရုပ်ကြိုးပြတ်လှဲချလိုက်တဲ့အခါ မှောင်မှောင်မဲမဲ

ပရိတ်တွေနဲ့ ခရေပင်ကြီးတွေကို မှာကျင်စွာမြင်တွေ့ရ၏။

ဒီးကျသွားသော မျက်နှာညှိတို့ မြက်ပင်လေးတွေကို စွန်းထင်းသွားကြ

ညှိ ထင်သည်။

အခုနေ့မှာ ကျွန်တော့်ပေါ်ကို ခရေပင်ကြီးတွေ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင်

လဲပြီးကျလာလျှင် အလွန်ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်။

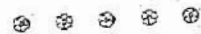
လွမ်းတယ်... မိကူး...

မြားစစ်သု... နှစ်ပြင်

မျက်ဆောင်းတစ်ခဲနှင့် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။
 “နှင်သူတို့ပြောင်းသွားတာသိလို့ ငါ့ကိုလာပြီး ကတိပေးတာ မဟုတ်
 ... ဂိဇို... နှင်လူလည်ကျတယ်...”တဲ့...
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အလိုလိုရှင်းသွားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု
 ကို အလွန်ပင်ဝမ်းမြောက်နေရ၏။
 ကတိအတိုင်း မိကူးကျွန်တော်ကို မခေါ်လို့မရတော့ဘူးလေ...
 နှင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ... မိကူး..

(၆)

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ကံကြမ္မာဆိုတဲ့အရာက တော်တော်ဆေးမှု
တင်စရာတောင်း၏။

မိကူးရဲ့ သေခန်းပြတ်ဆဲမြဲခြင်းကို သည်းမခံနိုင်တဲ့အခုံးမှာ အရပ်
ကလို့သူငယ်ချင်းဘဝမျိုးလေး ပြန်ရရှိအတွက် သူမရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လေ့လာ
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်သရဖိုကို ပြန်ချစ်ရမှာပေါ့...။

မိကူးရဲ့ ဝမ်းသာမှုဟာ ဝေဒနာတွေအဖြစ် ဆီးဆင်းစပြုနေချိန်မှာ
ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို လှလှပပလေး မျက်နှာသာပေးခဲ့၏။

ကံကြမ္မာရဲ့ မျက်နှာသာပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မိကူးလည်း ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့ပါ...။

သရဖိုနိုင်ငံခြားကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီတဲ့...

“သရဖိုတို့သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ရွှေ့ သွား
ကြပြီ” ဆိုတဲ့ သရဖိုတို့ခြံစောင့်ကြီးရဲ့စကားကို မိကူးရော ကျွန်တော်ပါ
လက်ခံလိုက် ကြရသည်။

ဒီသတင်းကိုကြားကြားခြင်း စာနုနုမိမတတ်ဝမ်းသာသွားရတာက
ကျွန်တော်...

မတျမချမ်းနဲ့ ခံရခက်ပေတဲ့သူက မိကူး...

နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖူငို...။

(*)

ဘုရားရှင်တို့အားလုံးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ ဆန္ဒတူ အလုပ်လုပ်ဆောင်ပုံစံတို့ဖြစ်၏။

အလုပ်တစ်ခုခုရှိအတွက် အပူတပြင်းလိုက်လံခုံစမ်းရင်း အောင်ပျံ့ကျွမ်းကျွမ်း SMOOTH DREAMS ဆိုသော KTV Lounge တစ်ခုမှာ အလုပ်ခွင်သို့ အနက်ကျော်သောင်းဟိန်နှင့် အဖြူရောင်အင်္ကျီတို့ ယူနီဖောင်းအပြုဝတ်ဆင်ရသည့် (Waitress)ဝတ်ဘာအလုပ်ဖြစ်၏။ အလုပ်ချိန်က ညပိုင်းညနေပြောက်နာရီမှ ညနံနက်နာရီအထိ အလုပ်ဝင်ရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် မိကျားကို နေခင်းပိုင်းတွေမှာပင် တွေ့ခွင့်ရတော့သည်။

Smooth Dreams သည် နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံရရှိသော KTV Lounge တစ်ခုဖြစ်ပြီး အစားအသောက်များကိုလည်း အဆင့်မြင့်မြင့်ရောင်းချသောဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဝင်းလှလှသည် ဆိုဝင်မထို ဝင်ငွေကောင်း၏။ တစ်နာရီတစ်ညကို Service Money နှစ်ထောင်ကျော်ကျော်လောက် အနည်းဆုံးပေးသည်။ လစာအနေနှင့်ကတော့ မက်ဝရမရှိ တစ်သောင်းရှစ်ထောင်မျှသာပေး၏။

မိကျား အပါအဝင်အားလုံးက Waiter တစ်ယောက်၏ ဝင်ငွေကို တစ်သောင်းနှစ်ထောင်မျှသာရှိသည်ဟုပင် သိထားကြသည်။

လစာရင်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကိုသာ ဦးမောင်ထံပေးခဲ့ပြီး Service Money တွေကို ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတိတိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်စုထားခဲ့ဖူးတာ စည်းစဉ်းပုံစံတစ်ခုရှိနေပြီပေါ့...

အလုပ်အဆင်မပြေဖြစ်နေကုန်လျှင် နံနက်သုံးနာရီခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အချိန်မှာမပြေး အိပ်ရာဝင်လိုက်လျှင် နံနက်ဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှ ဖမ်း၏။ တော့ပင်ပိတ်ရက်တွေမို့ မိကျားကလည်း အိတ်တွေတစ်နေ့ကုန် လိုင်းကပ်

ပြီးနောက် ဦးဖိုးနှင့် မိကျားအစေကလည်း အချိန်ရလျှင်ရသလို ကပ်ကြသည်ဆိုတော့ ဝတ်နေတစ်နေ့ကို အိတ်ကပ်စ ငါးရာခြောက် ရာရဲ့အထက်မှာရှိ၏။

မိကျားအတွက်တစ်နေ့ကုန် အိတ်တွေထိုင်ကပ်ရင်း စကားစမြည်တွေ ပြောရသည့် အခွင့်အရေးလေးက တစ်ဖိုးမပြတ်ရှိတဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခု...။

ညနေလေးဆယ့်ရှစ်နာရီလောက်မှာ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ မိကျားအစေ ပေါ်လေးခင် ခူးကျွေးကြည့်တော့ မိကျားအတွက်စားခွင့်ရသည်ကလည်း လောကဓိဗွာန်တစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။ ထမင်းကော်ပြီးတာနဲ့ အလုပ်သွားဖို့ပြင်ရတော့သည်။

ဤသည်က နေ့တိုင်းလိုဖြစ်၏။ မိကျားတို့အိမ်လေးမှာ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လိုဝင်ထွက်သွားလာနေထိုင်ပုံလို အချိန်လေးတွေဟာ ကျန်တော်အတွက်တော့ တစ်သက်စာ မနေနိုင်ပဲပျာ အချိန်များပင်ဖြစ်တော့သည်။

အဲဒီအချိန်လေးတွေမှာ ပျော်စရာ ကြည်းနူးစရာကောင်းပုံကိုဖြင့် ဘယ်အချိန်မှမလဲနိုင်လောက်အောင် တပ်ပက်မိပါသည်။

အဲဒီလိုပုံစံလေးနဲ့တစ်သက်လုံးရှင်သန်နေထိုင်သွားရရင်ဘယ်လောက်နူးကောင်းလိုက်မလဲလို့ ကျွေးမိတာက အကြိမ်ကြိမ်... ဒီအခွင့်အရေးလေးတွေမှာ အကျောက်ဆုံးပျက်မိသွားခဲ့ရင်... ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့သက်ပြင်းတွေချွန်တာက ပြိုင်ကြိမ်...

အဲဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေကုန်လာလိုက်တာ ကျိတ်စုထားတဲ့ Service Money တွေထိုင် သုံးသောင်းကျော်သွား၏။ ထိုအခါ မိကျားကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းပေးပို့ဖို့ စီစဉ်လိုက်သည်။ ကျန်တော်ပိုက်ဆံနဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရောက်ပို့ပေးခဲ့တဲ့အကြောင်းကို မိကျားပေါ်လေးခင်နဲ့ ဦးမောင်တို့ မသိစေရင်ဟာ ပိုပိုပိုပိုကစေတာနာအရင်းခံပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် မိကူးအဖေဦးဦးကနေတစ်ဆင့် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ရ၏။

ထိုကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ကိုလည်း ဦးဦးထံမှ တတိအတောင်းရဆေး သည်။

“ငါကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ချင်လိုက်တာ ဝီဖီရယ်... သူ့ဗွားတွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေတက်နေကြတယ်...”တဲ့...

တစ်ခါက မိကူးပြောခဲ့ဖူးတဲ့ဝကားလေးတစ်စွန်း...
“နင် ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်ရတော့မှာပါ မိကူး...”

(*)

Service Money (Tip Money) များများရသည့်နေ့ဆို ကျွန်တော်အလွန် ယုံကြည်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တုန်ညတည်းနှင့် Service Money တစ်ဆောင်းကျော် ထပ်ရတတ်သော ကျွန်တော်ကို တခြား Waiter တွေ အားကျကြ၏။

ကျွန်တော်တာဝန်ကျသော အခန်းကိုအမြဲယူတတ်သော Customer (ဖားသုံးသူ) တစ်ယောက်ရှိသည်။

ဦးဝင်းမြင့်...တဲ့...

မိန်းမကိစ္စအလွန်ဝါသနာပါသော ထိုလူကြီးသည် အပေးအကမ်းလည်း လာလွန်ရက်ရော၏။

သူ့အိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲမှာပါလာသောပိုက်ဆံတွေကို မရေတွက်ပဲ Service Money အဖြစ်ပေးတတ်သည်။ သူ့ခိုင်းစေသမျှကို သေသေသပ်သပ်လုပ်ပေးမှ သဘောကျသူလည်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလူပေးသောပုန်းပုံပါတ်များနှင့်အချိန်အချက်အလက်လုပ်ပေးရသည်များလည်းရှိသည်။ Hand Money ပါလျက်သာအံ့ ဘာလို့ကိုယ်တိုင် မဆက်ရတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တွေးတတ်... သူ့ခိုင်းစေသမျှကို စိတ်တိုင်းကျအောင်လုပ်ပေးတတ်သော ကျွန်တော်ကို ထိုလူကြီးက သဘောကျခင်ခင်၏။

ဦးဝင်းမြင့်က ကျွန်တော်တာဝန်ကျသောအခန်းတွေကိုသာ အမြဲယူတတ်သည်။ သူ့လာမည့်နေ့ဆို... ညနေကတည်းကကြိုတင် ဘွတ်ကင် (Book-in) လုပ်ထားလေ့ရှိသူဖြစ်လေသည်။ ဦးဝင်းမြင့်လာသည်နေ့ဆိုပင် Ser-

vice Money မြူးမြူးမြူးကံမြူးကံမြူးကံ အလွန်ပျော်စရာသည်။ ဦးဝင်းမြူး ရောက်လာဖို့ကို ကျွန်တော်မြူးမြူးလုပ်သည်ဆိုလျှင် မမှား။ ဦးဝင်းမြူး လာတိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အမြဲအိတ်တတ်ပြီး ထိုအမျိုးသမီးကို ရော့ကံတစ်ကြိမ် ထပ်မံပြီး မြင်တွေ့ရတော့မရှိ။

“ငါက အင်္ကျီကိုတောင် နှစ်ခါမြူးမဝတ်ထူးကွ ကိုရို...ဟား...ဟား...ဟား...”

ဦးဝင်းမြူးအမြဲပြောတတ်တဲ့စကား... ကျွန်တော်အတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့... နားယဉ်နေပြီ။ အဲ... သူတစ်ယောက်တည်းလာတဲ့နေ့ ဆိုရင်တော့...

“ရော... ကိုရို”
ဆိုပြီး ဖုန်းခံပါတ်တစ်ခုကိုပေးမည်။ ပြီးလျှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ကိုပြောမည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကောင်တာကို ပြေးပေးတော့...
“ဟဲလို... မ... ပါလား ဦးဝင်းမြူး Simoon Dnamis ကိုရောက်နေပါပြီ ခင်ဗျာ...”

ဒီလောက်ပဲ... ကျွန်တော်ပြောရမယ့်စကားက ဒီလောက်ပဲပါ...
ဖုန်းဆက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ယောက် ဦးဝင်းမြူးအိ ရောက်လာတော့သည်။ ဦးဝင်းမြူးနှင့် အဲဒီအမျိုးသမီး တွေ ဘယ်လိုပတ်သက်ကြသလဲ... အဲဒါကျွန်တော်အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ မိတ်လည်းမဝင်စားဘူး...

ကျွန်တော်သိတာက ကိုယ့်တဝန်ကို တွေ့ဖွယ်အောင်လုပ်ပေးဖို့နဲ့ ပိုက်ဆံ များများရအောင် တစ်ခုတည်းပါပဲ။
အဲဒါတွေရောကောင်း၏။
တစ်ခါတလေခို... အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသူက အမျိုးသမီးနားရဲ့ ပိုင်းတွေကိုလည်း ကိုင်ရတတ်သေးသည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ‘ယူ’

“ခိုင်” တွေသုံးနှုန်းပြီး စကားပြောတတ်ကြသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးတွေ လည်း အပေးအကမ်းမရက်ရောသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ လိပ်စာကဒီတွေကိုလည်း ပေး ကြပြန်သည်။

ထိုအပြင်... အစိပျံ့ယံနုနုထွက်သော ခိုညှပ်စကားများကိုလည်း အရှက် ဝှောက်စွာ ပြောတတ်ကြသေးသည်။

ရောင်စုံကြယ်သထူးတဲ့မျက်နှာတွေနဲ့ထိုအမျိုးသမီးကြီးတွေမှ ကျွန်တော် များကို ရွဲရွဲခွဲခွဲဖုန်းကြီးတွေပေါ်တာခံရလျှင် တော်တော်အသည်းယားစရာ ဝင်း၏။ ကျောထဲမှာဘိမ့်ကပ် မိန့်တဲနေ၏။ သို့သော်... Service Money များရတတ်သော သူတွေပိုင်းတွေဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် မျှိုက်ရ၏။

အခိုကတ Service Money များများရရှိပီ မဟုတ်လား... မိကူးက ဆယ်တန်းကိုသေချာပေါက်အောင်မှာ...

တက္ကသိုလ်တွေဖြင့်လျှင် မိကူးအတွက် ကျောင်းစရိတ်ပေးနိုင်ဖို့ အရေး ကြီးကယ်လေ...

ကျွန်တော်က... မိကူးထို တက္ကသိုလ်ဆက်တက်တာမြင်ချင်သေး... မိကူးဘဝလေးလှပပြည့်စုံနေအောင် ကျွန်တော်ရဲလက်တွေနဲ့ ဖန်တီး ပြတာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ရဲ့သွပ်မှုတစ်ခု...
အဲဒီအတွက် မိကူးဆီက တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမရှိပါ

ဟေးပါး မဝံ့ရဲ့ကွာ တိတ်တိတ်လေးမျှော်ဆင်နေမိတာက မိကူးနဲ့လားသား များ ကျွန်တော်အတွက် အလိုအလျောက် ဖွေးဖွားကိန်းအောင်းလာမယ့် မျှော်ခြင်းတွေပါ...
သူမရင်နုနုသံတွေကို မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ သူမအပေါ်ထားရှိတဲ့ ကျွန်တော်

ကနာဆွတာ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်...

စော့ကိုအကြောင်းပြောမှ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် နည်းခြင်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အလိုမရှိ... ခုချိန်အထိတော့ မိကူးရဲ့နှလုံးသားတွေ အေး... ငြိမ်သက်နေဆဲ...

အောင်စာရင်းတွေထွက်တော့ သူမက ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာနှင့် ပေး... သည်။ ကျွန်တော်စာမေးချွဲကျသည်။

ကျမှာပေါ့ စာမေးဦးနန်းထဲကို ငင်ထိုင်ပြီး မြေမှမပြောတာကိုး။ ကျွန်တော် စာမေးဦးကျတော့ မိကူးငို၏။ ဦးမောင်စိတ်ကောင်းဖြစ်ရု၏။ မိကူး ရဲ့အေး... အမေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။

ဦးမောင်ကကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်လုပ်ရင်း အပြင်ကပဲ ပြန်ဖြေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မိကူးအတွက် ပိုက်ဆံရှာရဦးမည်။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်မှဖြစ်မည်။

(*)

“ဒေါ်လေး... မိကူးရော...”

“စောစောတပဲ ထွက်သွားလေရဲ့... ခရေပင်တွေ အောက်မှာများ... လားမသိဘူး... မတွေ့ခဲ့ဘူးလားသားရဲ့...”

“ဂိုဒေါင်နောက်က ပါတ်လာတာ ဒေါ်လေးရဲ့ သွားကြည့်လိုက်ဦး...”

“အေး... ဆေးနှင့်သူငယ်ချင်းဘာ အရေးထနေလဲ မသိပါဘူး ဂိုရိုရယ်... ကိုမဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လာပြောနေတယ်...”

“မိကူးက ဘာပြောလို့လဲဒေါ်လေး”

“မော်ဒယ်ဂံဆိုလားဘာလားပါဟယ်... အဲဒါ... ပြိုင်ပွဲရှိတယ်တဲ့။”

“အခုကူးက အကူးထပြီး ဝင်ပြိုင်ချင်လို့တဲ့ဟေ့... ဘာတွေမှန်း မသိပါဘူး။ ပြိုင်ပွဲဝင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ် သားရဲ့...”

“ဟုတ်လား ဒေါ်လေး ဟား... ဟား... မိကူးအကူးထပြန် တူတယ်။”

“ကျွန်တော် သူဆီသွားလိုက်ဦးမယ် ဒေါ်လေး၊ ပြီးမှပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒီနေ့... မိကူးပဲလား...”

“ကပ်မှာဟေ့... ဒီမှာ ဟင်းမကျွတ်သေးလို့။ ဟင်းကျွတ်ရင် ကော်ကျို... လေး...”

ဒေါ်လေးကကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်တော့ပဲ ခရေပင်တွေဘက်... လာခဲ့လိုက်သည်။

မိကူးက ခရေရီရိုမှာ ငှက်တုတ်သားလေးကို ခြေခံစား

ခူးလေးနှစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ပြီး ခူးခေါင်းပေါ်

မျက်နှာလေးကို ငှက်တုတ်ထားတာနဲ့... ပြီးသားတွေလို နက်နက်စင်းစင်း

ရှည်ရှည်တွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားသလို ဖြစ်နေ

ဆံပင်တွေကြားက ပေါ်ထွက်နေတဲ့ လက်မောင်သားဝင်းဝင်းလေး

အနွဲ့အွတ်ထားတဲ့ သီးဗျာအုတ်ပျောသီးကို သို့မဟုတ် နှုတ်စင်ရွာကို ခြေခံစား

နှုတ်ခမ်းလေးမျိုး ပြက်ပင်တွေကို အချိန်ယုံခြုံစွာ ဆွဲနှုတ်နေ

သူမ အနားကို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်အထိ နှုတ်ဆက်စကားဆိုအော်မရ

“မိကူး...”

လှည့်မကြည့်...
“မိကူး...”

လှည့်မကြည့်...
“ဟေ... မိကူး... တစ်ဖြစ်နေတာလဲဟေ...”

သူမဝယ်ထိပ်လေးကို လက်ဝါးနှင့်မိပြီး ခပ်ကုန်ကုန်ဆေးလိုက်ပြီ

ဖြစ်သည်။

“ကျွန် !... အသားနေစမ်းပါ... ဒီနာငါ့စိတ်ညစ်နေလို့...”

“အလို... စိတ်ညစ်တယ်ဆိုပါလား... တာဖြစ်လို့လဲ ဤကဲ့သို့

စမ်း...”

“နင်ကို ပြောလိုတာထူးမှလဲ... အသားနေစမ်းဟာ... ငါတကယ်ညစ်

တာ...”

“ဆံမာ... ကိုစိုပါဟာ လက်ညှိုးညှိန်ရာ ရှေ့ဖြစ်တယ်... ယုံလား...”

ဟား... ဟား”

“သွားစမ်းပါ... လာနောက်မနေနဲ့...”

“မနောက်ပါဘူးဟေ... ပြောအပ်အပ်တာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမက မျက်ရင်းမမြေ...

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ငြိမ်နေပြီးမှ ဆတ်ကန့် ထရပ်လိုက်၏။

“ငါ... လှလားလို့”

“ဟေ...”

ရုတ်တရက်မေးချင်လိုက်တဲ့ စကားကလေးကို ကြောင်ကောင်ကောင်ဖြစ်သွား

ပြန်သည်။

“ဟဲ့... ငါ့လှလားလို့ မေးနေတယ်လေ...”

“အင်း... လှပါတယ်...”

“ငါ့ရဲ့အလှက တော်ရုံတန်ဖို့ သာမန်အလှမျိုးလား ကိုစို... ထင်ထင်

ပြားလှတဲ့အလှမျိုး မဟုတ်ဘူးလား...”

လှကိုစေ့နေကြီးကြည့်ပြီး မာန်ပါဝါနှင့် မေးခြင်းဖြစ်၏။

ရော်... မိကူး သားထွေးပြာနေတာလဲ...

ရယ်ချင်လာ၏။

“ဟဲ့... မြေလေ...”

“ရုတ်ရုတ်စက်စက်တို့လှတဲ့ အလှအိုပေါ အစ်မရယ်... နင် သိပ်လှတာ

...ဟဲ...ဟဲ...”

ပြက်ချော်ချော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့်... အဲဒီစကားက ရာနှုန်းပြည့်နှုန်း

ချွန်းတုတ်တစ်ခုပါ။

“ရုပ်ပုံလှတာလား ကိုစို၊ ဘော်ဒီ (Body) ရော မလှဘူးလား... ဒီနာ

ပြင်စမ်း...”

နှုတ်အနည်းငယ်လှောင်ပြီး... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဟိုဘက်လှည့်ပြလိုက်

ပုံကို လှည့်ပြလိုက်လုပ်နေပြန်သည်။

လျှန်တော် သူမကို ရဲရဲကြည့်ရဲ...
ရင်တွေတိုင်းအိုင်းနေလိမ့်မယ်။

မိကူး ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ပြီ။

အဖွင့်သားသေးလေးတွေပါသော ရင်ဆွေလက်ပြတ်အင်္ကျီပိုးပါးပါး...
ပျော့ပျော့အိမ် (ရှုန်သားဟုထင်ပါသည်) ထတ်လေးကို စတိတ်ထားတဲ့...
ကိုယ်အချိုးအစားတွေက တကယ့်ကို ထင်ထင်ရှားရှား အချိုးအစားတကယ့်...
စွာ လှနေတာပါ...

“ပြောစမ်းရီနီ ငါတကယ်လှတာလား...”

အောင်အောင်အောင်အောင်နှင့် ငြိမ်ထိုင်ရင်း ပန်းကိုဖွန်းကနဲနီ...
ထိုအခါ... သူ့ရေလက်အောင်သားအိမ်လေးနှင့် ဂျိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်တော်...
ကျွန်တော်လက်မောင်းတို့ အိကနဲထိတွေ့ကြ၏။

လက်အောင်တစ်လျှောက်မှစတင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးထူထူပူပူဖြူ...
စေတာ... နောက်ကျောဘစ်လျှောက် ဖျဉ်းကနဲဖြည့်သွားစေတာဟာ ဝူ...
သော လှုပ်စစ်စိတ်တစ်မျိုး၏ အစွမ်းဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ဝမ်းဗိုက်သားတို့ ဘာတွေဖြစ်နေသည်မသိတော့...

“ဟဲ့...ငါနီ...ငါပြောတာမကြားဘူးလား...”

“ဟေ...ဟဲ့...ဟဲ့...အေး...တ...တကယ်လှတာပါ...”

“တောက် !... ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ အခွင့်အရေးမှန်သမျှ ဆုံးရှုံးတော့...
ဂီမိုရယ်... ငါတကယ်စိတ်မှာတယ်ဟာ...”

မကျေနပ်ရွေးချိန်း အသားကုအောင် ပြိုင်ပြိုင်တိုင်လိုက်တော့...
နေတဲ့ လက်မောင်းနှစ်ခုနည်းနည်းကွာသွား၏။

အခုမှ အသက်ဝေလင်လင်ရှုနိုင်တော့သည်။

သို့သော် ဓမ္မာစောကအခြေအနေလေးကို လွမ်းသလိုလိုခံစားရ၏...
မောင်းတို့ မသိမသာကကကြည့်ပေမယ့် သူမပြင်ထိုင်လိုက်တဲ့ နေရာ...
တော့... စိတ်ထဲမှာ မချဉ်မရဲနေ၏။

“နင်...နင်သာကို စိတ်မှာတယ် မိကူး... နင်ဘာဖြစ်နေတာ...”

“လုပ်ချင်တာလုပ်ရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်စိတ်မှာတယ်...ဒီမှာ...
လေ...”

ပြက်ခင်းပေါ်မှာချထားတဲ့ ကုန်းယံတစ်စောင်ကို ယူပြီး ကြော်ငြာတစ်ခု

“တွေလား...”

သူမထောက်ပြတဲ့ ကြော်ငြာကို အမြန်ဖတ်လိုက်ရသည်။

“အဲဒါ...ဘာဖြစ်လဲ”

“နင်မတွေ့ဘူးလား...ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ကြော်ငြာထားတာ... ကြည့်စမ်း...
ဝေလှမယ်တဲ့... Miss Fashion တဲ့... 'Miss Skin တဲ့ အဲဒါအသား...
ပျော့ပျော့ပျော့... ဒါကဆံခံအလှပြိုင်ရမှာ၊ ဒါက မျက်လုံးအလှပြိုင်ရမှာ”

Miss Style (Hair) ဆိုတဲ့နံပါတ်နှင့် Miss Magic Eye ဆိုတဲ့နံပါတ်တွေ

တက်ပြရင်း မကျေနပ်ပြော၏။

“နင်... ဝင်ပြိုင်ချင်လို့လား...”

“ငါအရမ်းပြိုင်ချင်တာပဲဟာ... ဆုတစ်ခုခုတော့ရနိုင်တယ်လို့လည်း

ယုံယုံယုံနေတယ်... ဆုတွေကလည်းကြည့်ဦး တစ်ခုကိုသုံးသိန်း

ပေးတောင်... အဲဒီ Soul ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီက အချိုးသမီးအလှကုန်တွေထုတ်

ပြုလုပ်တာ အရမ်းအမည်ကြီးတာ ပြင်သစ်မှာထုတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ။ Soul

ပစ္စည်းတွေက အရမ်းရှေးကြီးတာ။ အနိမ့်ဆုံး လက်သည်းနီ

တစ်ဖူးကို နှစ်သောင်းလောက်ရှိတယ်။ စိတ်ညစ်တယ်ဟာ... ငါအရမ်း

ပြိုင်တာပဲ... ဝင်ကြေးကလည်းငါးသောင်းကြီးများတောင်...”

“ငါးသောင်း... ဟုတ်လား မိကူး...”

“အေးလေ... ဒီမှာမတွေ့ဘူးလား... ရေးထားတာ။ ဒါတောင် ငါး

သောင်းဆိုပြီးသေးဘူး။ အဝတ်အစားဖိုးတွေ ဒိတ်ကပ်ဖိုးတွေ ရှိသေးတယ်။

!... မိတ်ညစ်တယ်ဂီမိုရယ်... ငွေမရှိတဲ့ဘဝက အခွင့်အရေးမှန်သမျှ

မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ပေမည်လောကက နိုင်ငံခြားအက်ရှင်ရိုးပွဲတွေ၊
Sinner's Dream ရဲ့ ဒဏ်ခန်းမှာ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ဂြိုဟ်တုလေးအားပေးပူ
သည့် ဖက်ရှင်ရိုးတွေ...

အသုအပတို့ မြက်နှီးတက်ပူပီပီ... ဧည့်သည်ရှင်းသည့်အချိန်တို
မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးမောနေခဲ့ဖူးသည့် ဖက်ရှင်ရိုးတွေ...

ဟုတ်တယ်... ပြန်နိုင်တာပေါ့... မိကျားပုံစံနဲ့ သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့...
မိကျားအရပ်က ငါးဆူခုစီလေးကွဲတောင်ရှိတာ...

အရပ်အဟောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဆံပင် မျက်လုံး ဆေးဝါးဆေး
ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိတော့...

သို့ပေမယ့်... လှမ်းရုံနဲ့ ပြီးမှာတဲ့လား... ငွေရှိဦးမှ... ဝင်ကြေး
ငါးသောင်းကြေးတောင်...

လောလောအယ်ဝင်ကြေးရှိတယ်ပဲထားဦး... နောက်ထပ်ကုန်စရာတွေ
ဝင်ကြေးထက်မက။ ဒီလိုပြိုင်ပွဲနဲ့ဆိုတာက ဖြိုင်ပွဲဝင်တဲ့သူတွေအားလုံး အဖွဲ့
ကုန်လတ်အားပြီး လာပြိုင်ကြမှာ...

မလွယ်ပါဘူး... လက်ထဲမှာလည်း ငွေလေးသုံးသောင်းလောက်
တော့တယ်။

ဒါတောင်... ဒီလကုန်ရင် မိကျားအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတစ်ကြောင်းပဲ
ရှိ မစားရက်မသောက်ရက် နုထားရတာ...

သက်ပြင်ဆို လေးကန်ခွာချရင်း ခောင်းဆွဲကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ညှိုးထင်
ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ သမ်းနေတဲ့ သူပဲမျက်လုံးတွေနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံ၏။

မိကျားက အရည်ကြည်တို့ ဝင်ပါးပါးထဲနေသော မျက်ဝန်းကြီးတွေ၊
ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်သံလှုပ်ရင်း မနို့ပြုံးလေးဖြူး၏။ ရင်ထဲမှာနင့်ကနဲ ခံစားလို
ရလေသည်။

နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး ခေါင်းလေးကို မော့လိုက်တဲ့အခါ အရေး
ပါးပါးတို့ဖြင့် ဖွဲ့အည်းထားသော သူမရဲ့လည်မျိုလေး အထက်အောက်
တစ်ကြိမ် လှုပ်ရှားသွား၏။

ကျွန်တော်သိတယ်...

အဲဒါ... သူမရဲ့ ဆန္ဒလေးတွေကို မျှော်လင့်လိုက်တာ...

မိကျားရယ်...

"ထဲပါဟာ... တံတားရူးပေါ့... ကံစိမ့်ရာပေါ့ဟာ... ငါသွားတော့

ပိတ်တွေကပ်ရဦးမယ်..."

မိကျားပြန်သွားတော့ ခရေပင်တွေအောက်မှာ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။

အိတ်တွေကပ် ပို့လိုက်မသွားမီတော့...

ရှင်ထဲမှာ မိကျားရဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကို မြည့်ဆည်းပေးချင်မိတဲ့ဘဝ ကြီးစိုး

ရဲ့ လိုအပ်နေတဲ့ ငွေကြေးပမာဏက ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့အနေ

ကား... ဒီလိုငွေကြေးပမာဏတစ်ခုကိုရဖို့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ပါ...

ခရေပင်တွေအောက်မှာ ထပြန်ခဲ့လားတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ

လေးလေးလဲလဲကြီးဖြစ်နေ၏။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဗကြည့်စားပွဲ

ပိုင်ပြီးခေါင်နေပြန်၏။

မျက်လုံးထဲမှာ Sinner's Dream လွှင့်တဲ့ဖက်ရှင်ရိုးပွဲတွေနဲ့ မိကျားပုံစံလေးတွေ

ပြိုင်ပေောင်လာတော့ မိတ်မြေတဲ့အနေနဲ့ စာရွက်အလွတ်လေးတွေမှာ ခဲ

ပြုလေးတွေ ရေးဆွဲနေမိတော့သည်။

မိကျားရဲ့ဆန္ဒကို မြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ... စာရွက်တွေ

မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးတွေ့

ပုံပေ ဖိတ်ကူးရာသီ ၀တ်ဆွဲတွေ အမျိုးမျိုးဝတ်ဆင်ပေးနေမိတော့သည်။

ဟုတ်မှာ မိကျားက တီဗီခန်းသားပြင်မှာပေါ်နေတဲ့ မော်ဒယ်ဂဲလ် (Model

လေးတစ်ယောက် တကယ်ပင် မြစ်သွားတော့သည်။

စာရွက်တွေပေါ်မှာတော့... မိကျားက... အတောင်ပံလေးတစ်စုံပါသော

အင်္ကျီ (Angel) လေးဖြစ်နေ၏။ လေထဲမှာ ဝဲနေသော လနတ်သမီးလေး

ဖြစ်နေ၏။ အမြီးလေးတစ်ခုပါသော ရေသူမလေးလည်းဖြစ်နေ၏။

မိကျွန်း အလှူအတန်းအားတွေကို ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်စေတဲ့ ငယ်
အမျိုးမျိုးကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် စိတ်တိုင်းကျရေးဆွဲနေမိတော့သည်။

တစ်ချို့ပုံလေးတွေမှာဆို ခြေထောက်မှာ ဒီနပ်စီးပေးထားပါ-
သွယ်လျှောက်ဆီပြီး စင်းမွတ်ဖြူစင်နေတဲ့ ခြေထောက်လေးမှာ မိနပ်ပုံ
ပေးမထားလျှင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်လင်သည်။ ရဲရဲနဲ့နေတဲ့ ခြေထောက်
လေးတွေရဲ့ အရောင်အဖြစ် အလင်းအမှောင်ကို အနုစိတ်လေး ခြယ်ကွဲ
လိုက်ပါသေးသည်။

ပုံလေးတွေရေးဆွဲနေမိခြင်းထဲမှာ ဘယ်လောက်များ ရှုနိုင်သလားသလဲ၊
မသိ...

ဆတ်ကနဲ့ သတိရတဲ့အချိန်မှာ ငါးနစ်ရဲ့ခေါင်း...
ရေချိုးဖို့ အချိန်မရတော့...
ယူဖို့ဖောင်းအမြန်လဲပြီး ကားဂိတ်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။
ညတစားမလေးခဲ့မိတာကို ကားပေါ်ရောက်မှ သတိရ၏။ သို့သော်
ပူစရာမရှိ...

စားသောက်ခိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ငိတ်တာဆိုတာဘယ်တော့မှ ထပ်
ငတ်လေမရှိ...

တော်ရုံတန်ဖို ရှုမျိုးတွေဘယ်လိုမှ ငယ်စားနိုင်မှာမဟုတ်တဲ့။ တောင်
ပေဈေးကြီးပေးဆိုတဲ့ အစားအစာတွေကို တစ်နေ့တည်းနှင့်ပင် အမျိုးမျိုး
စားသောက်နိုင်သည်။

ပိုက်ဆံလည်းတစ်ပြားမှ ကုန်စရာမလို...

တစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ထောင်နှင့်သောင်းနှင့် ချီးမြှင့်တန်တဲ့ အစားအစာတွေ
အမျိုးမျိုးကို အလကားစားရသည်ဆိုပြီး အထင်မကြီးလိုက်ပါနှင့်ဦး။

Waiter တစ်ယောက်တွင် ဖျော်လင့်ချက်သုံးခုရှိတတ်၏။ ငထမချွန်
ချက်မှာ Service Money ဖြစ်သည်။

ထိုချွန်လင့်ချက်သည် Waiter တစ်ယောက်၏ အကြီးမားဆုံး ဖျော်လင့်
ချက်ဖြစ်၏။ Customer ကို ပြုစုတာတော်လျှင် တော်သလို Service Money
များများရတတ်ကြသည်။ Waiter အားလုံး Customer ကို ကောင်းကောင်းပြု
မှုမည်ဟု မှားလည်ထားကြသည်။ ကြီးစားပမ်းစား Service ပေးကြသည်။
ထို့ကြောင့် မိမိ Service ပေးလျှင် ပေးသလောက် အကျိုးခံစားခွင့်ရ
မှုများရှိ၏။

တစ်ခါတလေ ကြီးစားပေးမယ့် ထင်သလောက်မရကြ...
တစ်ခါတလေ Service ပေးရာမှာ ကြီးစားမှုမရှိသော်လည်း ခြိုးခြိုး မြက်မြက်
လေးရတတ်ကြ၏။

တစ်ခါတလေများ အသေအလဲကြီးစားပေးမယ့် တစ်ပြားမှ မရတတ်ဘဲ
ထွက်လည်းရှိ၏။

Customer ရဲ့ အထက်ကို အထူးအပါးများလည်တဲ့ Waiter တွေရှိသလို၊
Customer ရဲ့ အထက်ကို မှားမလည်ပဲ Service Money လိုချင်စေရတော့ကပ်ပြီး
ပြုစုရန်ကလို့ ပြဿနာတက်ရတဲ့ Waiter တွေလည်း ရှိ၏။
Customer ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဆက်ဆံရမည်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို
ပျက်အကျိုးကြီး လိုက်မှာမိတဲ့ Waiter တွေရဲ့ ပြဿနာတွေက မသေးလှ...
Customer နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း သွားကို သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းပကပေါ်အောင်
ပြုံးပြုံးပြနေတဲ့ Waiter ကို ခူးနေပြီဖြစ်သော Customer က...

“ဟောကောင်... မင်းဘာကောင်လဲ။ မင်းကိုငါ ကြည့်နေတာကြာ
ပြီ။ ငါ့ကို ရယ်စရာမဟုတ်ဘူးလား...” ဟုဆိုပြီး ဆွဲဆွဲသပြင် မနည်းမြေရှင်း
ပျက်စီးသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အဝည်းအဝေးလုပ်တိုင်း မနိန့်ကျက်...
“မင်းတို့ ကောင်တွေနော်... ပိုက်ဆံလိုချင်စေထားကြီးပြီး အသေအလဲ
ရယ်ပြီ မကြီးစားကြနဲ့။ ဉာဏ်ကိုလွှာပြီး ပြုံးသင့်သလောက်ပဲ ပြုံးပြကြပါနော်။
ကောင်ဆန်ပါတယ်...” ဟု သတိအပြပေးရ၏။

၁၁၈

ပြားစပ်သည်

အရပ်ပြင်

တချို့ Waiterတွေစေတနာ့ရန်ကဲပြီး အရက်ပေးတဲ့အခါ လျှို့ဝှက်ကျန်
သည် များလည်းရှိ၏။

တစ်ပုလင်းကို သိန်းချီပြီးတော့တဲ နိုင်ငံပြားဖြစ် အရက်အကောင်းအတွေ့
နဲ့ Customerက ပြဿနာရှာသောအခါ သူတို့ မှာနေအောင် ဖြေရှင်းကြရတာ။

အချို့က နှစ်လျှာရုပ်ပျာလုပ်ရင်း Customerပေါ်ကို ဟင်းခွဲတွေစမှတ်ကျ
ကျန်သည်များလည်း ရှိ၏။

သဘောကောင်းတဲ့ Customerတွေက သည်းခံခွင့်လွှတ်ကြ၏။ အချို့က
ပြဿနာရှာကြ၏။

အကင်းပါးပြီး ကာပြဿနာမှ မတတ်အောင် Serviceပေးတတ်သော
Waiterများရှိသလို... ပြဿနာတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု မကြာခဏတက်
လေ့ရှိသော Waiterများလည်းရှိ၏။

လူချိုးတစ်ရပ်ဟန်ပါးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံရတဲ့ Waiterအလုပ်
က လွယ်တော့ မလွယ်တူပါ။

တစ်ခါတလေဆို အဖူးလွန်နေတဲ့ Customerကို အိမ်သာအထိလိုက်
ပြီးပေးကြရ၏။ ကိုယ့်ကိုခွက်ပြီး နောင် စီးအောင်စွမ်းဆောင်နိုင်သည် Customer
တွေရှိသလို... တချို့ Customerတွေ အပေါ့အပါးသွားပြီး ဘောင်းဘီတောင်
ပြန်ပတ်နိုင်အောင် မူးနေလို့ Waiterက ဘောင်းဘီပြန်ဝတ်ပေးရ၊ ကြွယ်သီး
ပြန်တပ်ပေးရ၊ ခါးပတ်ပြီးပတ်ပေးရသည်အထိ Serviceပေးရသည် များလည်း
ရှိ၏။

ဒီထက်ဆိုးတာက အချို့ Customerတွေဆို အိမ်သာတက်ရင်း အိမ်သာ
ထဲမှာ မူးလဲနေလို့ သန့်ရှင်းရေးကအစ ကူညီပေးလိုက်ရသည်များလည်း
ဆိုးဆိုးရွားရွား ရှိတတ်လေသည်။ ဒီလို Customerမျိုးတွေဆီက ဘာ Service
Moneyမှ မရခဲ့ကြသည့်အခါမျိုးတွေလည်းရှိ၏။

အဲဒီလိုတွေ ကြုံတွေ့ပြီးမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် မရဘူးဆိုလျှင်တော့
အဲဒီ Waiterရဲ့ ဘာပုစွန်တောက်တောက် သည်းညည်းလှုပ်တွေကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
Waiterတွေ မြေတံတစ်ကြားရမည်မှတ်ဆေတော့...

ဆိုသံမီးလို့ အိပ်မြန်ဖို့ ပြင်ကြပြီဆိုရင်ဖြင့်...
“မဆိုးဘူးဟေ့... ဒီညတော့ ဘယ်နှစ်ပုလင်းရတယ်” လို့ပြောတဲ့

Waiterကပြော...
“ဧရပါဘူးကွာ... ဘယ်နှစ်ချိန်းပဲရတယ်...” လို့ပြောတဲ့ waiter

ပြော...
ဘာမှမပြောပဲအသာလေးပြန်တဲ့ Waiterက ပြန်...
“ဟောကံ !... ချေးထုပ်တွေ ချည်းပဲကွာ... ဒီညကိုင်ရတဲ့ ဝိုင်းတွေလုံးဝ

ပျက်ကဲဘူး။ တစ်ပြားမှ မရဘူးဟေ့... ငါ့မှာတော့ ပြုစုလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်
ကိုမောလို့...” လို့... ရေရှည်တဲ့ Waiterက ရေရှုတ်...

မိမိရတဲ့ Service Moneyကို လျှော့ပြီးပြောတဲ့သူကပြော၊ အမှန်တိုင်း
ပြောတဲ့သူကပြော... ပိုပြောတဲ့သူကပြော... ပိုက်ဆံမရလို့ အပြန်လမ်းစရိတ်

တို့လွှဲကချေးနဲ့... Waiterဆိုတဲ့ဘဝ က ပုစ္ဆာတစ်ခုလို့ပါ...
Waiter တွေရဲ့ ဒုတိယမျှော်လင့်ချက်ကတော့ ဝိုင်းကျန် (Customer

ပြုသွားတဲ့အခါ စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အစားအသောက်၊ အချိုရည်နှင့်
မရတ်တဲ့ ပြစ်သည်။

အချို့ရည်ကိုတော့ Waiter တွေမက်မက်သက်သက် မရှိတတ်ကြ။
သော် အနာအလွန်ရှိပြီး ထောင်းနှင့်သောင်းနှင့်ချိပြီးဟန်တဲ့ အစားကောင်း၊

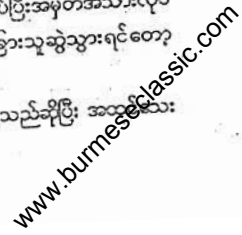
သောက်ကောင်းတွေကိုတော့ မက်မောကြသည်။
သို့သော် ထိုအစားအစာတွေကို တာဝန်ချိမ်းပြီးမချင်း မည်သည့် Waiter

မျိုးပဲစားသုံးခွင့်မရှိ။ ဒါက Smooth Dreams ရဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခု။
ထိုကြောင့် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသိမ်းပြီးလျှင် ကိုယ်စားချင်တဲ့ အစားအသောက်

ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးတွေနဲ့ လှုံ့အောင်ထုပ်ပြီးအမှတ်အသားလုပ်
ပွတ်ထားကြရ၏။ အဖွက်မကောင်းလို့ တခြားသူဆွဲသွားရင်တော့

အိတ်တာ ငတ်ပေတော့...
ဝိုင်းကျန်တွေကို Waiter လှေ့မှီဝဲစားသောက်ကြသည်ဆိုပြီး အထူးသေး

ကျေးတော့မရှိပါ...

Smooth Dreams ရဲ့ Customer တွေအားလုံးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူကုန်ထဲတွေချည်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင်မမှား...

ထို့ကြောင့် စားကြ သောက်ကြရာမှာ သေသပ်သပ် စားကြ သောက် ကြတဲ့သူများပါသည်။ တချို့ဆို တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အစားအစာတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခုမှာပြီး ဘာမှ မက်မက်သက်သက်မစားကြ။ တို့တယ်ထိတယ်ဆိုရုံ လောက်သာ အလှစား စားပြီး ထပြန်၏။

အချို့ကင်းပွဲတွေဆို အရပင်မယွင်း...

အဲဒီတော့ ဒီလိုအစားအစာတွေကို Waiter တွေ သွန်မပစ်ရက်တာ၊ စားကြသောက်ကြတာ၊ မက်မက်မောမော့ကိုအားကို အပြစ်ပြောစရာမရှိ... အထင် သေးစရာမရှိ။

ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်သာဆို အနဲ့တောင်ရှုနိုင်ဖို့ မလွယ်...

အစား အသောက်ပြီးတော့ အရက်နှင့် Cocktail ဖြစ်၏။ Smooth Dreams မှ ရောင်းသော နိုင်ငံခြားအရက်များ အလွန်ဈေးကြီး၏။ Cocktail များဈေး ကြီး၏။ အရသာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် Waiter အချို့သောက် ဖူးတယ်ရှိအောင်ဆိုပြီး သိမ်းကြ၏။ Waiter အချို့ ကြိုက်နှစ်သက်၍ မှီဝဲကြ၏။ အချို့က သိမ်းထားပြီး သောက်ချင်တဲ့ Waiter ကိုဈေးနည်းနည်းဖြင့် ပြန်ရောင်းကြပြီး အချို့က မန်နေဂျာနှင့် Head Waiter (ဝိတ်တာခေါင်းဆောင်) ကို မျက်နှာလုပ်ပြီးတိုက်ကြ၏။

ဝိုင်းကျန်စားရသောက်ရတဲ့အခါတွေရှိသလို... အကျန်အလွန်နည်းသဖြင့် မစားဖြစ်ကြသည်များလည်းရှိ၏။ တစ်ခါတလေ Customer တွေက အပြောင် ရှင်းသွားကြသည်များလည်း ရှိကြ၏။

“မောင်လေးရယ် ဒါလေးတွေကို အိတ်ကလေးနဲ့ ထည့်ပေးပါနော်... အိမ်ကကြောင်လေးတွေကို ကျွေးချင်လို့ပါ” ဆိုပြီး ပြန်သယ်သွားတတ်ကြ တဲ့ Customer များလည်းရှိ၏။

“ညီလေး... ဒါလေးတွေအိတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ကွာ... ငါတို့က အိမ် ရောက်ရင် ထပ်သောက်ကြဦးမှာကွာ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...” ဆိုတဲ့ လူတွေလည်း ရှိ၏။

အမှူးလွန်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်စားသုံးထားခြင်းမရှိသော ဝိုင်းကျန်တွေကို လည်း Waiter တွေ ရှောင်ကြပါသည်။

အချို့ Waiter တွေက ပါး၏။

အစားအသောက်တွေ များများကျန်အောင် ဟိုဟာလေးစားပါလား၊ ဝီဟာလေး စားပါလား၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဘယ်လိုအရသာရှိတယ်ဆိုပြီး ဟင်းပွဲ တွေအများကြီးမှာခိုင်း တတ်ကြ၏။

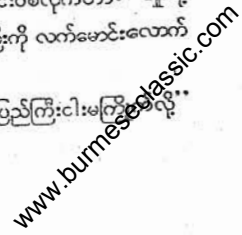
ဟင်းပွဲများမှာလေလေ ဝိုင်းကျန်များလေလေမဟုတ်လား... ပိုက်ဆံ ခိုတာက ကိုယ့်အိတ်ထဲက ဖိုက်ရှင်းရတာမှမဟုတ်တာ... တချို့ Waiter တွေလည်ပုံက... အစားအသောက်တွေမစားနိုင်အောင် အရက်ကိုတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်မမှားတမ်းပေး၏။ မြန်မြန်ပူးလေလေ အစားနည်းလေလေ မဟုတ်ပါ လား။ ရေချိုကိုက်ပြီး မြန်မြန်ပြန်လျှင် ဟင်းပွဲလည်းစားရသေးသည် နောက် ကစ်ဝိုင်းလည်း မြန်မြန်ကိုင်ရသေးသည်ဆိုတော့ သူတို့အတွက် အမြတ်ချည်း ပင်...

ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်တော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ မှတ်ထားတဲ့ အထုပ်လေးတွေ ကို ထုတ်စားကြရင်း...

“ရှယ်ပဲဟော... ဒီညတော့ ပိုက်ကို ခွေးနမ်းတာပဲ” လို့ ပြောတဲ့လူက ပြောရဲ့...

“ဟီး...ဟီး... ဟင်းပွဲတွေအများကြီးမှာ ခိုင်းပစ်လိုက်တာ... သူတို့ ဟားခိုင်ကြတော့ကွာ။ ကြည့်ပါဦးကွာ... ပုခွန်ထုပ်ကြီးကို လက်မောင်းလောက် ကိုယ့်ရိုတယ်” လို့ပြောတဲ့ လူကပြောရဲ့...

“ဟောကောင် မင်းနဲ့ငါနဲ့လဲ စားရအောင် ငါပြည်ကြီးငါးမကြီးပဲလို့” လို့ပြောတဲ့လူက ပြောရဲ့...

“ခိုလ်သာရိုက်တာကွာ ငါဒီနေ့ ဝိုင်းကျွန်ုပ်ရော့... ကျွေးပါဦးနည်းနည်းလောက်” လို့တောင်းဆုံးတဲ့သူက တောင်းစားရုံ...

“တောထဲ!... ထွာ... ဝိုင်းကျွန်ုပ်လေးများထားရမလားလို့ မေးတစ်ကို ငဲ့ပေးတား။ သောက်လိုက်တာလည်း ကြွက်တွင်းကျနေတာပဲ... ဟီး...ဟီး... အမူးပါးကြီး ဆရာ... ပြန်တော့ အကုန်လုံးထုတ်ပြီး ယူသွားတယ်။ ငတ်နောက်... ဟား...ဟား...ဟား...” လို့ ဓန့်ချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်သူတွေလည်း ရိုရို...

“ငါတို့ကတော့ သူများအကျွန်ုပ်ကို လုံးဝမစားဘူးဟေ့” ဆိုပြီး စုလ်လုပ်ပြီး အငတ်ခံတဲ့လူကခံရုံ...

“လုပ်မနေနဲ့ ပော့ကောင် ဒီဆိုင်ကိုလှတဲ့ Customerတွေအားလုံး အသန်တွေ အလွန်တွေ (ပိုက်ဆံရမ်းသာတဲ့တွေ)ချည်းပဲ။ ရေမခိုသွားမတိုက်လက်သည့်ကြော့မှာ ရေးအတစ်လိုက်နဲ့ လူတစ်ယောက်မှမဝါဘူး။ Waiter လုပ်ပြီး ဝိုင်းကျွန်ုပ်စားဖို့ ရှက်နေရင် ငတ်နည်း။ မင်းသိတယ်နော်... ဟင်းတွေပဲ့ တန်ဖိုးကို...” လို့ စည်းရုံးတဲ့လူကလည်း ဝည်းရုံးရုံ...

သူတို့ဘာတွေပဲပြောပြော ကျွန်ုပ်တော်ကတော့ အပြင်မှာဝယ်စားရုံ ပိုက်ဆံကုန်မှာ ဖြစ်တဲ့အပြင် အာဟာရလည်ဆိုမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့အတွက် အလကားရတဲ့အစားကောင်းအသောက်တောင်းတွေကို ဝိုင်းပါသည်။

Waiterတွေရဲ့ တတိယမျှော်လင့်ချက်ကတော့ Customerမေ့ကျန်နေခဲ့သော ဝိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ မီးခြစ်ကဲ့သို့သော အဖိုးတန်ပစ္စည်းမျိုးတွေဖြစ်သည်။ အချို့ Customerတွေ အမူးလွန်ပြီး ပိုက်ဆံထွက်ကျကျွန်ုပ်တို့တတ်၏။ အချို့ပိုက်ဆံအိတ်ပါမေ့ကျန်တတ်ကြ၏။ အချို့တောလယ်ဝိုင်း (Hill) ဆိုဝေမဲ့ သူငွေပေးတွေကိုငဲ့တဲ့ ဘောလ်ပင်နဲ့ရဲ့တန်တိုးက တစ်ခါတလေ သိန်းဂဏန်းအထက်မှာရှိ၏။ မဟင်တီခိုအစရှိသည်တို့ မေ့ကျန်ခဲ့ကြ၏။

အချို့က စစ်ပို (Zipper)မီးခြစ်လို ပစ္စည်းမျိုးတွေမေ့ ကျန်ခဲ့တတ်ကြ၏။

ဤတတိယမျှော်လင့်ချက်ကိုထားသူ waiterအရေအတွက်မှာ မရှိဝလောက်အောင်ပင် ရှားပါးပါသည်။ waiter အယောက်တစ်ရာတွင် ကမ်းယောက်ပင် မရှိတတ်ပါချေ။

ကိုယ့်ကို Service Money ပေးနေတဲ့ Customerတွေအပေါ်မှာ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ဖို့သားကြပါသည်။

ဒီလိုစာမိတ္တူမကောင်းတဲ့ waiter မျိုးကို တစ်ယောက်ပဲကြုံဖူးသည်။ Customerတစ်ဦးမှ လက်မှတ်ပတ်ထားတဲ့ချက်ကို စားပွဲပေါ်ချွတ်တင်ထားမိရာမှ ပြန်သောအခါ ချေကျန်ခဲ့၏။ ထိုဝိုင်းကိုကိုင်ရသော waiterက ပုသာလေးယူထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ Customerကလားပြီးပြဿနာရှာတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ပေါ်သွားပြီး အလုပ်ထုတ်ခံရလေသည်။

ဆိုင်ရှင်၏ကြေစတားအရ ဆိုင်သက်တမ်းငါးနှစ်အတွင်းမှာ ဒီလိုပြဿနာကို တစ်ခါမျှမဖြစ်ဘူးခဲ့ဟုကြားသိရ၏။

ထို့ကြောင့် waiterဆောက်၏ ၉၉.၉%လောက်သည် ငှားသားဖြောင့်မတ်ထိုကြောင့်

တစ်ကြာကောင်းမွန်ကြသည် ဟုဆိုလျှင်မှန်၏။ ကျွန်ုပ်တော် Smooth Dreams ဖွာလုပ်နေတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လုပ်ထုတ်ခံရတဲ့ waiterသုံးယောက်သာကြုံကျူး၏။

ဝေမတစ်ယောက်က အလုပ်ချိန်မလေးစား။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အလုပ်ချိန်နောက်ကျ၏။

ထို့ကြောင့် အလုပ်ထုတ်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ယောက်က အရက်ပုလင်းကျကွဲသွားသောကြောင့် အလုပ်

ပျက်စီးခြင်းဖြစ်ပြီး... တတိယတစ်ယောက် အလုပ်ထုတ်ခံရခြင်းက တော်တော်ရယ်စရာ

တစ်ခုပင်။ ထိုသူသည်အခုမှ waiterလောက်ကို ဝင်ရောက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထိုလူမျိုးအဖြစ်က ရယ်စရာကောင်း၏။
သနားစရာလည်းကောင်း၏။

အလုပ်ခဝင်သည့်နေ့မှာပင် အလုပ်ထုတ်ခံရခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကိုတောက်တောက်” ဆိုသောထိုwaiterရဲ့အသံသည်မျက်နှာက သူ့စား
တဲ့အရာတစ်ခုကိုမြင်နေရလျှင်ဖြစ်စေ... ချဉ်သည့်အရသာရှိသော အစားအ
တစ်ခုကိုမြင်နေရလျှင်ဖြစ်စေ... သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် သွားရည်များ ထိန်းလိုက်
မရအောင် ပြည့်လျှံလာတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အိမ်နေက ကိုတောက်တောက်ကိုင်သောကိုင်သည် အ
ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော အချိုးသမီးကြီးတွေရဲ့ငြင်းဖြစ်နေ၏။ ဟင်းပွဲတွေမှာတပ
က အိမ်ဟင်းပွဲကို ကိုတောက်တောက်စားချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေပုံရား
မှာသည်ဟင်းက... တကတစ်ငါးအလားကို အလှူလိုက်တွေဖြစ်ပေ
လိုးပြီး... ရှောင်ချိသီးတွေနှင့် ပေါင်းထားသောဟင်းဖြစ်သည်။
တကယ်တော့... အိမ်ထိုင်ဆိုင်သူသာမရှိလျှင် ကိုတောက်တောက်အ
မထွက်ရ...

ဟင်းခပ်ထည့်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာဖြစ်သည်။
ကိုတောက်တောက် သူ့အကြောင်းသူ့လိုပို ပါးစပ်ကိုတင်းတင်းဆွတ်
သည့် အချိန်လည်းဖြစ်သည်။

Customerအခေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကစကားစ၏။

“မောင်လေးက waiterအသစ်လားကွဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်တာဆိုတော့ အနုတ်တစ်ခု “ဟုတ်ကဲ့” လို့ အဖြေ
ကိုတောက်တောက်ပါးစပ်ဟာ သွား၏။

ရုတ်တရက်ပါးစပ်ထဲကလျှံထွက်စီးကျသွားတဲ့ သွားရည်”တွေ
ထိန်းလိုက်ချိန်မရတော့...

ထိုအခါအလုပ်ကြည်ကြည်တွေက ဟင်းပန်းကန်ထဲသို့ အတည်ကျ၏။
“ဟာ... ဆိုပြီး သွားရည်တွေကို ထိန်းလိုက်တော့ ပါးစပ်မှသွားရည်
ထွက်သွားပြန်သည်။

“ရှုလျှင်...”

အဖွားကြီးလေးထောက်စလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေရဲ့မဲ့သွားကြ၏။

ဘာမှဆက်မစားကြတော့...

တစ်ယောက်ကအန်၏။

ထိုကိစ္စကို မန်နေဂျာသိသွားတော့ ကိုတောက်တောက်အပါအဝင် waiter
အားလုံးကို ရုံးခန်းမှာချက်ချင်းခေါ်တွေ့၏။

ကိုတောက်တောက်ကို အာခပ်ပြီသွင်းပေးသော waiterကိုလည်းဆွဲ၏။

“မင်းနှယ်ကွာ သွားရည်မပိုင်တဲ့ကောင်ကို waiterလုပ်ခိုခေါ်လာရတယ်
အဖွားကြီးတွေကို ငါ့မရည်းတောင်းပန်လိုက်ရတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့
အဖွားကြီးသွားလို့ မိုက်ဆဲမပေးနိုင်ဘူးဆိုလည်း ခံရတော့မှာ...”

“ကွန်တော်... တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ။ တစ်စက္ကနည်းသာတွေ့ဆိုတော့
လုပ်ခိုခေါ်အကိုင်မခို ဖြစ်နေလို့ခေါ်ခိုခိုတာပါဆရာရယ်... အခုဟာကလည်း
ကိုင်ဆိုင်လို့ဖြစ်သွားရတာပါ...”

ကိုတောက်တောက်ကိုခေါ်လာသော waiterက မန်နေဂျာကို တောင်းပန်
ကိုတောက်တောက်ကိုလည်းပြော၏။

“မင်းကလဲကွာ သွားရည်တွေထိန်းပါလို့သေချာမှာထားလျက်နဲ့”

“ငါလည်းထိန်းပါတယ်ကွာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူမေးတာကိုပြန်ဖြေ
ပုံတုန်း စီးကျသွားတာ။ သူ့ငါ့ကို စကားလာမပြောရင်ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မန်နေဂျာတစ်ခုခုကိုသဘောပေါက်သွား၏။

“နေပါဦးကွဲ့... မင်းက သွားရည်အဖြေယုံတတ်လား”

“အဖြေတော့ဟုတ်ပါသွားဆရာ... ချဉ်တဲ့အရာသာရှိတဲ့အစားအဆာတို့
ပေးစားချင်တဲ့အစားအဆာတို့ကိုမြင်မှ ဖြစ်တာပါ။ အခုဟာက အချဉ်နဲ့ချက်
တို့ဟင်းကို စားချင်စိတ်တွေပေါက်ပြီး ထွက်ကျသွားတာပါ”

မန်နေဂျာက ရယ်၏။

Waiter တွေလည်း ရယ်ကြ၏။

“ဇင်းနယ်ကွာ မကြီးမငယ်နဲ့ သွားရည်ပိုရတယ်လို့ပဲ။ လိုက်လံလိုက်တယ်ကွာ လူကသွားရည်လိုတတ်တယ်။ နားမည်က ကိုတောက်တောက်တဲ့ သွားရည်တွေ တတောက်တောက်ထွက်ကျတတ်လို့များ တောက်တောက် လို့မှာမည်ပေးခဲ့သလိုပဲ... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ကျွန်တို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သွားရည်တွေ တတောက်တောက်ထွက်ကျတယ်ဆိုပြီး အသွားကိုယ်တိုင်ဆေးခဲ့တဲ့နားမည်ပါ...”

“ဟေ... ဟုတ်လားကွ ဟား... ဟား... ဟား...”

မန်နေဂျာက သဘောကျပြီးရယ်ပြန်၏။

သူ့အပြောင်အပြက်ပြောင်လိုက်တဲ့နားက တကားပဲ့ဆန့်တရားဖြစ်နေတာကိုး...

“တဲပါကွာ သလှတားမငယ်ပါနဲ့... ဇင်းနဲ့အဆင်မပြေမဆိုပင်လည်တစ်ခါကို ငါနဲ့စမ်းပေးပါဦးမယ်” ဟုမန်နေဂျာကြီးကပြော၏။

(*)

Smooth Dramas ကိုရောက်တော့ ခြောက်နာရီကျော်နေပြီ။ အလုပ်ချိန်ပိုကျသဖြင့် မန်နေဂျာကသူ၏။

တင်းကနွယ်တဲ့မည်းကမ်းတွေအရ ဒဟ်တွေလည်းရှိက်၏။

ပီတိတွေရှုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဗဟမဆုံးခေါင်ရသည့်ပိုင်းက မိန်းမလွှာကြီးနေသည်။

“ဆောင်လေအုပည်းကတယ်လို့ခေါ်လဲဟင်”

ခရုတ်နဲ့ပေးနေသည့်အချိန်မှာ ခါးကိုလာကိုင်ပြီး မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုညိုရိုက်ချလိုက်ချင်မိတိတွေကို နေနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

Customer ဆိုတဲ့အသံကို သတိမပြတ်နှလုံးသွင်းနေရ၏။

“မေးတာငြဉ်းလေ မောင်လေးရဲ့”

အသက်ကြီးကြီးမိန်းမလွှာကြီးက တမင်လုပ်ယူထားသော မိန်းမသံကြီးပေးပြန်၏။

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို မောင်လေးလို့ခေါ်တာကို

ခက်ခက်တံခွံခွံပြီး ခြေပစ်လိုက်သည်။

“ကဲပေါ့ဦးကြီး”

“ဟယ်... ဟယ်... ဦးကြီးတဲ့... ဘုရား ဘုရား... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်

မောင်လေးရယ် မေးလို့ခေါ်ပါကွယ်... ခေါ်ခမ်း... ခေါ်ခမ်း အခုပြန်ပြန်

ကိုလိုက်ခမ်းပါ...”

မိန်းမလျှာကြီးက ဘဝမှန်အတိုင်းသုံးနှုန်းပြီးအခေါ်ခံရတာကို မကျေနပ်ဘဲ ဖျတ်ဖျတ်လှူးနေ၏။

မိတ်ကျေနပ်အောင် "မမ" လို့ပြန်ခေါ်ခေါ်လှိုက်မှ နေသလိုသာရှိလွန်းတဲ့ ရုန်း တော်ကြာ မကျေနပ်လို့ ခန့်နေရတဲ့သူ့ဘေးတိုင်နေရင်ခက်မည်။

"ပြန်ပြောပါဦး... မောင်လေးရဲ့နာမည်လေးကို"
"ရီရီပါခင်ဗျာ"

"ဟယ်... ဂီရီတဲ့တော့ အဲဒါကုန်မှာမည်လေး... On The Road စာတိုကားထဲက မင်သားရဲ့နာမည်ပေါ့... ချစ်လို့ကံတာဟယ်... နာမည်လေးကို..."

မိန်းမသံဖြစ်အောင် ဟယ်လောက်ထဲ ဖန်တီးပြီးပြောပြော နဂိုကုန်ယောက်ကားသံကြီးကို ပုံးကွယ်လို့မရ... ခင်ချစ်ခြင်းပြောပုံက သေတိရစ္ဆာန်ကောင်းလှ၏။

"လူကိုရောမချစ်သူလား မာမိရဲ့...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း"
အသံသေးညောင်ညောင်နှင့် တစ်ယောက်ကပြောပြန်၏။

သူတို့ရဲ့ မှာမိန်းတွေကို စိတ်ကုန်နှင့် အကြီးကြီးပစ်ထားပစ်နေမိတာဟာ သူတို့စကားတင်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း မိတ်တွေကလိုလိုခန့် ဝမ်း တိုနေမိသူပဲ။

"မေးနေရသေးလားဒိုင်ယာနာရယ်... မာမိအကြိုက်လည်းသိသလားဟင်း..."

သူတို့နှစ်ဦးစွဲအာရုံရင်း သူတို့ပြောသမျှကို မကြားရင်ယောင်ပေါ်နေလိုက်ရသည်။

မိတ်တွေကတော့ မိကူးဆီကပ်ရောက်နေ၏။
"သားရေး...ဂီရီ၊ လာပါဦးကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာလို့လည်းခင်ဗျာ..."
"မလိုပါဘူးကွယ်... ဂီရီရဲ့အရင်အားလုံးပြည့်ခဲ့ပါ့တယ်။ သူက မိတ်ဆက်ပေးပေးလို့... သားတို့ကလေးရယ်နော်... မာမိတို့ ရောက်ဆို ဒီလိုအခြေအနေတော့နား... သားကို မုန့်မီးတွေပေးပေး အများကြီးပေးမှာမို့လို့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..."
"သူက ဒိုင်ယာနာတော့ ဦးလုံပဲလမ်းမှာ Beauty Sloop ဖွင့်ထားတယ်။ ပုက ထိတ်ဝင်းလောက်တဲ့၊ သူလည်း ကမ်းနားလမ်းမှာဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ပုက မက်ဆီဒါနာ၊ ရွှေတိုင်လ... သူတို့အားလုံးအလှူပန်းတီးရှင်တွေချင်ဖို့ကို နှော့လား..."

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်း... ဟင်း... မာမိက လစ်စံတေလာတဲ့ မောလိးရဲ့ သားကိုပေးတွေအများကြီးယူတဲ့ မင်းသမီးကြီးကို သိတယ်မဟုတ်တော့နော်... မဟုတ်လို့ခရမ်းရောင်နဲ့ပေါ့"

ပြောပြီးနောက်ပြန်ဆုတ်လာကာ လက်ကိုဆွဲထားပြန်သည်။

“အုပခါးထားရယ်... ကြည့်လိုတောင်ပင်သေးဘူး...”

“ဟုတ်တယ်နော်... ဂီနိုက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်...”

ရမ်း “မော်ဒယ်အိုင်... ဂုတ်ရင် ပြင်နိုင်တယ်နော်...”

ဘောက်!... စိတ်ညစ်လိုက်တာကွာ... ဘယ်လိုဟောကြားတွေပါလိမ့်...

“ဟုတ်တယ်နော် နိုင်ယာဂုတ်... ဂီနိုပြင်နိုင်တယ်...”

“ဖြစ်ကိုပြင်နိုင်တယ်... မာမီနို၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ... ဝါး

ဖျား၊ ရှာတယ်”

လေး “သား... မော်ဒယ်အိုင်လုပ်မလား... မာမီကူညီမယ်လေ...”

“မီရှပ်ကြီးက မော်ဒယ်အိုင်ဖြစ်နိုင်မလားဗျာ၊ လူရယ်ခံရပါဦး...”

စိတ်တိုတိုနှင့် ဝပ်ဆတ်ဆတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အမလေး... သားရပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လည်း... မော်ဒယ်ဆိုတာ

အရပ်အရပ်မှာလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိပုံရိပ်တာ... အရပ်အရပ်မှာ ဆွဲဆောင်မှု

မရှိတော့ပဲ မြစ်နိမ်လို့ ပြောနေတာသားနော်၊ စိတ်ကူးဆယ့်ခွဲ ဟာအားလုံးကွဲ

တယ်... လာယေ့အပတ်ထဲမှာ ဝါးကွေ့ကောက်ကွဲ ပွဲတစ်ပွဲရှိတယ် ဝင်ပြ

လား၊ ဆုဆွဲကလည်း ချည်းညားနော်... ကံဆောင်းရင်အခွင့်အရေးတွေ

ကြီးရရှိမိတယ်...”

“ဝါးကွေ့ကောက်... ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်သားနော်... သားစိတ်ဝင်စားလို့လား...”

“ဟု... ဟု... ဝါးပင်စားထဲမှာ ဝင်ဗျာ၊ အဲ... မာမီက အဲဒီကွေ့

သိလို့လား...”

“အို... ဝါးပင်လို့ပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်... အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ

အစမ်းအစားတွေကြီး မာမီစိတ်သေးရတာသားနော်... ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်ကောင်

တွေ ဝါးပင်ကောင်ကို ဝတ်စုံဆွဲရမည်ပင်ထားရတာနော်... ဟင်း... ဟင်း

ဟင်း...”

မိကူးကို မျက်တက်သတိရလိုက်၏။

အဲဒီလိုနဲ့... သူတို့ပေါက်ဟတ်ကရတွေပြောသမျှကို အောင့်အည်း

ပျော်စရာ... လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးနေရတာပဲ။

ပြောလိုက်ကြတဲ့ စကားတွေ... ရေပက်လို့ပင်ဝင်မည်မထင်ရ...

လူကိုလည်း ငှားခေါင်းကိုင်လိုက် အင်္ကျီဆွဲလိုက်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကိုမနေ

... စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးကြလို့ အားရပြီဆိုမှ ပြန်ဖို့ပြင်ကြ၏။

သူတို့တစ်ဦးလုံး ပြန်သွားပြီဆိုမှ သက်ပြင်းကိုအလုံးလိုက်ချန်ခင်တော့

... Service Money တွေနှင့်အတူ ပေးသွားသောလုပ်စာကဒ်တွေကိုတော့

... မှတ်မထင် အိပ်ထက်ထဲတည်ထားလိုက်မိသည်။

“ဘာပဲလို့လို့ လာခဲ့နော်...” တဲ့...

ကျွန်ကော်က ဘာလို့လို့ သူတို့ဆီဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ...

ဆိုးတော့အဆိုးပါဘူး... သူတို့တစ်ဝိုင်းတည်းနဲ့ Service Money တစ်

... ဝင်လောက်ချက်ပါသည်။ ငြက်ဆဲတွေရေတွက်ရင်း မိကူးကို သတိရလိုက်မိ

... ပြန်၏။

“ဝင်ကြေးက ငါးသောင်းကြီးများတောင် ဂီနိုရဲ့...” ... တဲ့...

မိကူးရယ်... ငါ့မှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံက ဝင်ကြေးတောင် မပြည့်သေးပါလား

... ငါ့နှင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လိုက်တာ...

မိတ်မကောင်းစွာ တွေးနေမိရင်း အခန်းကို ခပ်သွက်သွက်လေးရင်း

... ဝင်သည်။

အခန်းကိုသန့်ရှင်းပြီးလို့ Air Freshener ဖျန်းနေစဉ်မှာပဲ ခဏသည့်ထပ်

... မှတ်လာ၏။ လာနေသူ Customer ဦးဝင်းမြင့် ဖြစ်၏။

မိတ်ညစ်စရာတွေကို ဘေးဖယ်ပြီး ဝတ္ထုရားအရ ပြီးရွှင်စွာကြိုဆိုရ

... ပါသည်။

ဒီခဏသည့်က Service Money သေချာပေါက်ရမည့် ခဏသည့်

... ကိုထပ်တစ်သောင်းလောက်ထပ်ရဖို့ သေချာသွားပြီဆိုတဲ့ အခါကလူကို

... မှတ်လတ်တက်ကြွသွားစေ၏။

"လာ... အစ်ကိုကြီး အခုပဲ အစ်ကိုကြီးကို သတိပေးတာပေါ့... မလေးလည်း မလာဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့တော့ရောက်လာမှတော့ပဲ..."

"အေးကွ... ငါမနေ့က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားတာနဲ့ မင်းဆိုင်မရောက်တာဘူး..."

ဦးဝင်းမြင့်က ပြောရင်း ထိုင်ခုံမှထင်ထိုင်ရိုက်ခန်း အတူပါလာသော သမီးက ဦးဝင်းမြင့်ကို မှီပြီး မုန့်စားလိုက်၏။

မှာရင်တာတွေမှာလူရိအောင် အသင့်ရပ်စောင့်နေလိုက်လှသည်။ ထိုဦးဝင်းမြင့်က တုံးစံအတိုင်း သူနဲ့ပါလာသော အမျိုးသမီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး

သူနဲ့ပါလာတဲ့မိန်းမတိုင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတတ်တာ ဦးဝင်းမြင့်အကျင့်။ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်က မတပ်အောင်တို့နိုင်တာကို ကြွေးမြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

တကယ်ဆို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ရင် အကြောင်းမရှိတဲ့ လူတွေ မိတ်ဆက်ပေးနေစရာ အကြောင်းမရှိ...

တစ်ခေါက်လောက်ပဲ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ အဖေကို (သူတို့ရဲ့နာမည်တွေကို) မှတ်မိနေလောက်အောင်လည်း ကျွန်းမှတ်ဉာဏ်မကောင်းပါ။

"ငါက... နောက်တစ်ဆယ့်ကိုး... အသစ်" ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လုပ်လောက်နေပါပြီ...

ဦးဝင်းမြင့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလောက်ပဲ ရည်ရွယ်တာဖြစ်။ ဒီတစ်ခါပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးက ရောက်လာတယ်။

သူမရဲ့ မျက်နှာနှင့် ဝမ်းဗျာမှာ အရောင်တွေတလက်လက်ထပ်ထပ် အမှုန်တွေကို ကြပ်ကာထားသဖြင့် နဂါးရုပ်ကို ခန့်ခွန်းမိမယ့်လှ...

သူမဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံက သူမအတွက်လှပစွာ အစိတ်အပိုင်းတို့ကိုပင် ပြည့်ပြည့်ဝဝလုံခြုံအောင် တာဝန်ယူချင်ပုံမရှိ...

"ဂိုဏ်း... သိချင်သေးတယ်... ဒီလောက်ဆိုပယ်ကွာ... ငုံ့တဲ့သိချင်... ဆိုမယ်... ဘာဆိုရင်ကောင်းမလဲ ကြည့်လုပ်ပေးခမ်းပါဦး..."

ဦးဝင်းမြင့် ဒီခဏကပဲပြောမှသာ ကြိုလိမ့်မည်...
"ငါလာရင် ပထမဆုံးနေ့" ဆိုတဲ့သိချင်တစ်ပုဒ်ပဲဆိုမယ်ကွ ဂိုဏ်းရ

မိတ်ဆက်ပေးအောင်ပြောပြချင်ရအောင် အသင့်လုပ်ထားပေး" လို့ ဟိုးအရင်ကတည်းက မှာထားပြီးသား...

ဦးဝင်းမြင့်ဆိုလွန်းလို့ ဆိုင်က VCD အချုပ်ပင် ထစ်နေပြီ...
ထိုသိချင်ကို ဦးဝင်းမြင့်ဟာကြောင့် ဒီလောက်စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆိုရသလဲဆိုတာ

ကျွန်တော် နားမလည်...
ကျွန်တော် နားမလည်တာက ဆိုင်က VCD အချုပ်ထစ်နေလို့ နောက်

ထစ်ချုပ်ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ကိုယ်အသင့်ဝယ်ထားတယ်ဟုဆိုတိုင်း Service Money ပိုပြီးရတာကြောင့်ပင်...

"ငါက ဆဲဒီတစ်ပုဒ်ပဲ သိချင်တာပေါ့... အထစ်အငါ့မရှိအောင် အမြဲ

ကျွန်တော်... ကြားလာရီ..."
ရိုးပြားတန်း အဲဒီလိုဟာတွေကို ဆယ်ချုပ်လောက် အသင့်ဝယ်ထား

လိုက်ရင်... တစ်လတစ်ချုပ်လောက်လဲ နိုင်အောင်ကြိုးစားရ၏။ တစ်ထောင်

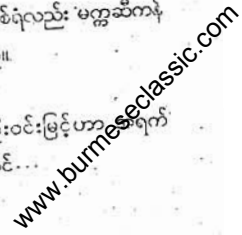
နှစ်ရာတန်း သိချင် VCD တစ်ချုပ်ကို အရင်ပြုပြီး တစ်လတစ်ခါ တစ်သောင်း

လောက်အမြတ်ကျန်သည်ဆိုတော့ ဦးဝင်းမြင့်ဟာ ကျွန်တော်အတွက် အရေးကြီးဆုံး Custom မြစ်နေတာပဲ...
သိချင်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်ပေးပြီးတာနဲ့ ဦးဝင်းမြင့် စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်

ပြန်၏။
ဦးဝင်းမြင့်က Jamie Walker Blue Label (Premium Scotch Whisky)

ကို နှစ်ခြိုက်စွာ ရုတ်ယူစားသောက်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မက္ကဆီကန်

သရက်တစ်မျိုးကို ဦးဝင်းမြင့်သောက်တတ်သေးသည်။
ထိုအရက်တွေရဲ့ အရသာကို ကျွန်တော်မသိ။
ကျွန်တော်သိတာ ထိုအရက်၏ တန်ဖိုးနှင့် ဦးဝင်းမြင့်ဟာ အရက်

လောကော့ယခါနီနေစေ့အတွက် အလှူတန်းကြီးသော အရာကို ဘာကြောင့်သောက်ရတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်အဖေလည်း အစားအသောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကင် စားလို့အမင်ဆဲပြော အပြောင်းအလဲလေး လုပ်ပြီးစိစဉ်ပေးရအံ့။

ဦးဝင်းမြင့် စိတ်ကူးခွင့်အောင် ဂရုတစိုက်သော်လျှင်ပေးရခြင်းအပေါ် တော့ ဘယ်တော့မှ မေ့တာမပျက်ပါ...

Service ပေးသလောက်လည်း အကုန်ပိုသည့်မဟုတ်ပါလား...

ဦးဝင်းမြင့်အတွက် လိုအပ်တာတွေလုပ်ပေးပြီးတော့ အခန်းဝခွာ (ပြီး မြင်တိုက်ကို နောက်ကျောပေးလျက်) ရပ်နေလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် မြင်ရ ကြားရတာအားဖြင့်ဖြစ်သော်ငြား၊ သူတော့တော့ အမြဲဆန်းသစ်နေပုံသည် ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ အကဲဖြတ်တွေကို မမြင်ပေ။ ရှင်ဘောလို့ပါ...

သို့သော် ခေါ်လျှင် ခေါ်ခြင်းကြားနိုင်အောင်တော့ သတိထားရမည်။ တိုက်က Waiter... Customer ကို Service ပေးဖို့ အမြဲအသင့်ရှိနေဖို့က Waiter တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်လား... ကျောပေးပြီးရပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့်... တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေရပါသည်။

“ဂိုဏ်း... ဒီဟာကြီးက စားလို့မဆောင်းဘူးကွာ။ ငါက ချဉ်းချဉ်းလေးပေးရင်တော့”

အဖေ့ပါပြင်... ဘယ်လိုအလဲ ဘာအရသာလေး စားချင်တာကွာ ဘာအရင်ကောင်းလဲ... ဟု အမြဲအေးတတ်သည့် ဦးဝင်းမြင့်အတွက် ခံတွင်းက အစားအသောက်တစ်ခုခုကို ကြိုပြီးစဉ်းစားနေရပါသည်။

“ငါမှာ ဆွေးတို့နဲ့ နှုတ်နောက်ရှိတယ်ကွာ လို့ ခြားဖူးထားသလား။ အဲဒီအဆင့်မှာ အင်ပွန်ကတော့ အစားအသောက်တွေ မမြစ်အောင်လည်း သတိပေးရပြန်သည်။

အဲဒီလို ဂရုတစိုက်နို့ညှစ်သည်ပင် ဦးဝင်းမြင့်ကွန်တော် အပေါ်မှာအပေး... အဖေရက်စရာခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ထူးထူးခြားခြား စင်မင်နေခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းတစ်ခုဖြစ်၏။

ထို့အပြင် တိုက်ကြောင်းအရာသည်ပင် ဦးဝင်းမြင့်တစ်ယောက် Smith Dumas ကို ကြောခဏ နောက်ရောက်လာစေခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းတရား ဖြစ်တော့သည်။

“မင်းနောက်တစ်ဆင့်ပြောင်းရင် ငါအဲဒီဆိုင်ကိုပဲ လာခွဲမယ်ကွ သိလား။ ဂိုဏ်း” ဟုလည်း ရေချိန်တိုက်တိုင်း ပြောတတ်သေး၏။

ဦးဝင်းမြင့်က အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်သူဖြစ်သည်။ Smooth Dreams မှာ အချိန်တွေ အကြာကြီးဖြန်းရလေမရှိ... စားလို့သောက်လို့ ငြီးတော့ ပြန်ဖို့ပြင်တော့သည်။

ယခုလည်း စိတ်ကင်းကျ စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်ပါ။

“ဂိုဏ်း... ငါပြန်တော့မယ်ဟေ့။ နှစ်ရက်သုံးရက်နေပုံ လာခွဲဦးမယ်... ကျေးဇူးပဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

Waiter ဆိုတာက အခေါ်အဝေါ်အသုံးအနှုံးလည်း တတ်ဖို့လိုသည်။ ကျွန်တော်အဖေကဲ့သို့ သူတို့ကြိုက်တတ်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကို ပြန်သုံးစားရသည်။

အခုမှပြီးတွေတဲ့ Customer ဆိုလျှင် ဘယ်လိုအခေါ်အဝေါ်မျိုးနဲ့ ခေါ်တော်မလဲဆိုတာ အတိအကျရသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် လောက်တော့ရှိမှာပါဆိုပြီး ‘အန်တီ’ လို့များများသိတယ် သွားခေါ်ဖို့စဉ်းစားနဲ့။ ‘မမ’ လို့ခေါ်မှ ကြိုက်တဲ့ Customer ဆိုလျှင် Service Menu နဲ့ စားပြီသာမှတ်...

အခန်းယူထားသည့် အချိန်မနေခင် 'မေ' ချင်းမှူးနှင့်အောင်ခေါ်တော့...

တချို့ကျပြန်တော့လည်း ဂျင်းဘောင်သိသော တီရှင်တွေကလေး... ဆိုပြီး မလေ့လာပဲ အိမ်ကိုကြီး လိုချားသွားမခေါ်မိလိုက်နဲ့...

"ဟေ့ကောင်... ဝဲမှန်ဆက်ဆံ... ငါ့အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်... ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ်အခါကိုကြီးလို့ ခေါ်ရအောင် သူငယ်ငယ်နဲ့အတူတူကောင် မဟုတ်ဘူး... အသက်ငယ်ချင်ယောင်ဆောင်မှ လှုပ်ရှားလို့ရတာ မဟုတ်ပါ... ဟာကောင်ရဲ့... ဗျူးဟာကောင်အိပ်ရတာ..." ဟု ဘုဘော့ကတတ်ကြပြန်သည်။

လူတွေက အချိုးမျိုး...
စိတ်တွေက အတွေ့တွေဆိုတော့ Waiterတွေအတွက် လက်ခတ်ပေးပါနဲ့... တစ်ခုခုအများလုပ်ပေးချင်သလို အမြန်ဆုံးပြောလည်အောင် ပြောနေတာမျိုး... ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းတွေ မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါသည်။
ဦးဆုံး ဦးဆုံးခြင်းကတော့ သူ့ကို အိမ်ကိုကြီးဟု ခေါ်မှတ်ခြင်းပင်။ ဦးဆုံးနဲ့ ထိုအချိုးသမီးတို့ ပြန်သွားတော့ အိပ်ကပ်ထဲက ဂိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ရေတွက်လိုက်သည်။

ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ကပ်ထဲကို ထိုးထည့်ပေးသွားသော ဂိုက်ဆံဖြစ်သည်။ တစ်ထောင်တစ်ဆူချည်း ဆယ်ခြောက်ချက်ဆိုတော့ တစ်ထောင်ခြောက်ထောင်ပဲ...။

ဂိုက်ဆံတွေကို အိပ်ကပ်ထဲပြန်ထည့်ပြီးတော့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါ။

"အင်း... ဟော်ဟော် တကော့ကြီးတဲ့ လူကြီးပဲ..."
စားပွဲပေါ်က ပုန်းကန်တွေကို ရှင်းရှင်းဆေးလို့ကိမ်ခါ။
ကြမ်းပြင်ပေါ်က တစ်ရှူးစုံတွေရှင်းပြီးတဲ့အချိန်မှာ အခန်းထဲမထိုး...
Customer မရှိသေးတော့ ညဉ့်ခန်းမှာ သွားရပ်နေလိုက်မိသည်။

Customer ကို ကြိုဆိုဖို့ အသင့်တောင့်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှာ ဂျင်းချင်း မျက်နှာကျက်မှာချိတ်ဆွဲထားသော TV ကို (ရပ်ရင်း) ကြည့်ခွင့်ရှိ

TV မှာလာနေတာက ဗြိတိန်လူမလောင်းမှ Fashion Show တွေမို့ စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေမိ၏။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း... လှမ်းလျှောက်နေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေကလေး မိကူးတွေချည်းဖြစ်ထွန်းကြ၏။

Fashion Show ထဲမှာ မည်မျှစိတ်ရောက်နေမိသည်မသိတော့... တစ်စုံတစ်ယောက်က နူး၊ နားကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပိုထားမိတော့သည်။

"အခန်းအားပြီးလား..."
"ဟာ... မေ..."
"ဟင်း... ဟင်း... ဘာတွေများစိတ်ဝင်စားနေတာလဲ ဂီရီရဲ့၊ မမရောက်ဟာတောင် မမြင်ဘူး..."

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဟုတ်လား... ကျွန်တော် TV ထဲမှာ စိတ်ရောက်နေတာ။ ဝါးယူမှာလား မမ... လာလေ..."

လို့ကလံပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြိုဆိုရင်း သူမကို မိတ်ခေါ်လာခဲ့ရ၏။ သူမအသင့် ထိုင်နိုင်ဖို့ နဲ့ကို နည်းနည်း ပြင်ပေးလိုက်ရသည်။
"ထိုင်ပါမေ၊ မမတစ်ယောက်တည်းပဲလား... ဟိုအိမ်တွေရော မပါဘူး..."

"တစ်ယောက်တည်းပဲ ဂီရီ... သူတို့တတွေ Pioneer မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ စောအောင် မှတစ်ခေါက်ကလေးလားတယ်။ မင်းအခန်း မအားသေးဘူးဆိုလို့ အဖေ... မှာ အချိန်ဖြန်းပြီးမှ ပြန်လာတာ... တစ်ယောက်တည်းတော့ Relax ကောင်းကောင်းလုပ်ရတာပေါ့ ဂီရီရယ်... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း..."

ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံး မေးမေးမင်းစင်းတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး ခပ်သွေသွေရယ်ရယ်၊ စကားပြောပြီးတိုင်း ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါနှင့် တွန်း၏။ တချို့တည်းမှပင် မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိုက်ပြီး လျှာကိုတစ်လှည့်လှည့်လေးကိုက်ပြီး ပြန်သွင်းလိုက်တဲ့ပုံစံက တခင်နေ့တီးယူထားတဲ့ ဝတ်စုံတစ်ခုဖြစ်မည်။ စကားတစ်ခုနဲ့ပြောပြီးတိုင်း... ခေါင်းကိုမေးပြီး နွေခွေလိပ်လိပ် ဆံပင်အကောက်တွေကို ခါဝစ်တတ်တာကိုလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ (အသေးစိတ်ကို မြင်တတ်တဲ့) မျက်လုံးတွေက မြင်၏။

အသားယာဆုံခြံအောင် တမင်လုပ်သူပြီး ပြောနေတဲ့ သူမအသံ၊ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထွက်နေတယ်လို့ ကင်ရာတဲ့ ရယ်သံက ကျွန်တော့်ကို နေရာထိုင်စေက်စေ၏။

သူမက.. အသံပြင်ပေးလိုက်တဲ့နား ဟန်ပါပါဝင်တိုင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို မိရီစေစေ မျက်လုံးတွေကြည့်နေပြန်ပါသည်။

“ခဏလေးနော်... မမ...”

နတ်ဆက်ပြီး သူမကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစားတွေဟူရန် အခန်းဆက်ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

- Customer အစိုးရုံးရုံးရှိသည်။
- တချို့က သီချင်းဆိုသည်။
- တချို့က သီချင်းဆိုနေပေ မရှိ...
- တချို့က တစ်နေ့တစ်နံ့၊ မရိုးအောင်စားတတ်၏။
- တချို့က စားနေကျကိုပဲ အခြံတမ်းလိုလိုစား၏။
- တချို့က ဘာစားရရင်ကောင်းလေဟု Waiter ကို အကြံတောင်းတတ်ကြ၏။ တချို့က သူတို့စားချင်သည့်အချို့ကျမှ မှာတတ်ပြီး...
- တချို့က သူတို့ကြိုက်တတ်တာတွေကို မှာရာမလိုဘဲ အလိုက်တော်ချပေးတာကို နှစ်သက်၏။

သူပကတော့ သူမ ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအသောက်တွေကို ပုံသေခိုက်ပြန်ပြီး၊ မှာရာမလိုဘဲ အလိုက်တသိချပေးမှ သဘောကျတတ်သူဖြစ်

“မေက အစားအသောက်ပြောင်းချင်ရင် ခိုင်ပြောင်းလိုက်တာပဲ။ ဒီကိုတော့ ဒါတွေစားချင်လို့ပဲ။ မှတ်ထားနော်...”

သူမနဲ့ ပထမဆုံးတွေ့သည့်နေ့က ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကား... တကင်းပါနပ်စွာ.. သူမအကြိုက်တွေကို အလွယ်တောင်ကျွန်ထားခဲ့ Waiter လုပ်ရတာလည်း ဂွယ်တော့မလွယ်...

သူမအချို့ရုံးနှင့် ပြေလည်အောင် ဆက်ဆံရသည်။ သည်းခံရသည်။ မီးလတ်တတ်တဲ့ Regular Customer တွေရဲ့ အကြိုက်ကို သေသေချာချာ ဝိုင်းရိုင်းလိုသည်။ တခါတလေလာတဲ့ Customer ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ကျအောင်.. အောင်မြင်အောင်.. ရောင်ကိုအမြဲတမ်းလာချင် စိတ်ရှိလာကြိတ်စားရသည်။

ပါမု အလုပ်လုပ်ရာမှာ မျက်နှာပန်းလှပြီး Service Money များများရမှာပဲ။

“ရပြီ... မမ...”

“နီဆာ... ဂီမို...”

သူမအကြိုက်တွေကို တစ်ခုချင်းစားပွဲပေါ်ချပေးတော့ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ပြန်၏။

- သူပက Cocktail နှစ်သက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။
- Long Island Tea ဟုခေါ်သော Cocktail ကို အမြဲသောက်လေ့ရှိသည်။
- ကျွန်း (Bacardi White Rum, Vodka, Gin, Triple Sec, Tequila) ကို နှစ်သက်သည်။ သကြားရည်တစ်အောင်စ၊ သံပုရာရည် (သံပုရာသီးကိုက်ညှစ်ယူရရှိသောအရည်) အောင်စဝက်တို့ကို ရေခဲတုံးလေးမျှ

ဖြင့်အားဖြအောင် Shake လုပ်ပြီး ကိုးအောင်စခန့်ဆန်သည့် ဖန်ခွက်ရှည်တုတ်
ရေခဲမပါစေဘဲ ထည့်ကာ... Fresh Coke ကို ခွက်ပြည့်သည်အထိ ထပ်ဖြူ
ထားသော Cocktail အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

“ဂီနိုက မေးကြိုက်ကို အေးအေးအေးအေးပါလား... ဟင်း... ဟင်း...
ဒါကြောင့် မမဒီ ခိုင်က မနွာနိုင်တာဖြစ်မယ်... ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ
ကွယ်...”

ခကားသံနှင့်တူ တောင်သစ်အိတ်ကပ်ဆဲသို့ ငွေစက္ကူအချို့ရောက်ရှိ
၏။

Customer အချိုးမျိုးရှိသည်။
Waiter ကို Service Money ပေးပုံချင်းတွေကြာ... တချို့က ငြိမ်ချို
မှ ပေးတတ်၏။ တချို့က ကောင်းကောင်းပြုစုစေရန် ရောက်ရောက်မှ
ပေးတတ်၏။

တချို့က ငွေရှင်းပြီးသော်လည်းကောင်း ‘ဗဟိုလိုက်တော့’ ဆိုပြီး ပေးတတ်၏။
တချို့က ရက်ရက်ရောရော စေတနာအပြည့်နှင့် ပေးကြပြီး...
တချို့က တွန့်တွန့်တိုတိုနှင့် ပေးတတ်၏။
ဘာ Service Money မှ မပေးဘဲ ဆင်ခြင်သွားတတ်ကြသူများလည်း
ရှိ၏။

Waiter ရဲ့ ရွှေခဲလင်ချက်ဟာ Service Money ဆိုလေမယ့် တစ်ပြိုင်
မရလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အပြုမပူတ်ကြပါ...

သူမကတော့ အာရုံရလျှင်ရသလို ခဏ၊ ခဏခေါ်ပြီး Service Money
ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

“လာထိုင် ဦး ဂီနို... မမနဲ့ ကော့လာပြောခမ်း... မမတစ်ပေး...
တည်ဆည်းလာပြီ...”

သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေသို့ လှမ်းလိုက်သည်တွင်...

“လာ... ဒီမှာထိုင်”

လတ်တိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး သူမနှင့်ကပ်လျှက် ခုံမှာပင် ထိုင်စေ၏။

Waiter များ ဧည့်သည်တိုက်သော အရက်ကိုမသောက်ရ...။ ဧည့်သည်

ရှင်အတူ မထိုင်ရ... ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းက သူမနှင့် မပတ်သက်။

သူမသည် Smooth Dreams ရဲ့ စည်းကမ်းတွေကို ကြိုက်သလို ချိုးဖျက်
နိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

Smooth Dreams ရဲ့ ဝိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်သည်ပင် သူမရောက်လာလျှင်
ပျာယာခတ်နေအောင် ဧည့်ခံတတ်သည်ကို တွေ့ဖူးထားသည်။

ဒီဆိုင်ထောင်ဖို့အတွက် သူမမိက အကူအညီတွေအများကြီး ပျာခဲ့
ဖူးသည်ဟုလည်း.. လုပ်သက်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအချင်းချင်း
...တိုးတိုး ပြောတာကို ကြားဖူးထားသည်။

ဆိုင်ဝိုင်ရှင် ကိုယ်တိုင်က သူမခိုင်းတာမှန်သမျှလုပ်ပေးခွင့်ရှိသည်ဟု
Waiter တွေကို သေချာချာမှားထားဖူးသည်ဆိုတော့... သူမရဲ့ပါဝါ (Power)
က မသေး။

အဲဒီတော့ သူမထိုင်ဆိုလျှင် ထိုင်လိုက်ရုံပေါ့...
သူမကစားပွဲဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေရာမှ၊ ကျွန်တော်ဘက်သို့
ရှည်ထိုင်လိုက်သည်။

ခြေထောက်ကို ဟန်ပါပါချိတ်ထိုင်ပြီး သူမလက်မောင်းကို မှန်စားပွဲ
ပေါ်မှာ မှီတင်လိုက်တဲ့အခါ အဆီပိုတွေနဲ့ လက်မောင်းသားကြီးအိကနဲ့ လှုပ်
ပါသွား၏။

“ဂီနို ဆံပင်လေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ခွေခွေလိပ်လိပ်
လေးတွေ... မမကိုကြည့်မယ်နော်...”

“ရပါတယ်.. ကိုပေါ”

မကိုပေါနဲ့လို့ ပြောလိုကောရမည်တဲ့လား...
ခေါင်းကိုအလိုက်သင့် ငုံ့ပေးလိုက်ရ၏။

“ဟယ်!...မကြမ်းဘူးတော့... ဆံပင်လေးတွေက နူးညံ့လိုက်တာ... မှန်းစမ်း ဘာခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းလဲ...”

ခေါင်းကို ဆွဲပြီး ဆံပင်တွေရဲ့ အနံ့ကို နှူးစမ်းနေပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ချစ်နှစ်ယောက် သူမနှစ်ယောက်ပါပဲ။ ရွှေပိုင်နံ့ရဲ့အနံ့ရဲ့ ဝယ်လှလှ...

မျက်စေ့တွေကို မှိတ်ထစ်လိုက်ရသည်။

သူမရဲ့ ထွက်သက်လေးအနီး ငယ်တိပ်တို့လာရောက်တိုးတွေသွားကြမ်း။ ကျွန်အနည်းငယ်ကြာမှ ခေါင်းကိုပြန်လွှတ်ပေး၏။

“ဘာခေါင်းလိမ်းဆီလဲ ဂီဇိုရဲ့... အနံ့လည်းမသဘာဝဘူး...”

အမြဲလိမ်းသော ခေါင်းလိမ်းဆီရဲ့ နာမည်ကို ချွတ်ပြုလိုက်ရသည်။

သူပြောတာနဲ့ပါတယ်...

ပိုက်ဆံကုန်မှာကြောက်လို့ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ခေါင်းလိမ်းဆီကောက်

ကောင်း ဝယ်မသုံးဘူး...

အရင်တုန်းကဆို ဘာမှတောင် လိမ်းတာမဟုတ်ဘူး...

အံ့ပုပ်ငင်ပြီဆိုမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်နီပြီး လိမ်းနေရတာ...

“Lolaine လောက်တော့ သုံးပါ။ ဂီဇိုရယ်... အနံ့လေးလည်း

ကောင်းတယ်... နေ့ဦး... နောက်တစ်ခါလာရင် မမ ဝယ်လာပေးပါ။

သိလား...”

ဘာမှမပြောချင်တော့တာနဲ့ ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

“ဂီဇို သောက်ဦးမလား...”

တောက်တေးလ်ခွက်ကို တိုင်ရင်းမေး၏။

“တော်ပါပြီမမ... ကျွန်တော့်မသောက်တာစဉ်း...”

“ဒါဖြင့် ဒါတွေပေး...”

ရေခဲသုပ်နှင့် ငါးကင်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်ဘက်သို့ တိုးပေးပြန်၏။

“တော်ပြီ မမ ကျွန်တော် ဖိုက်ပြည့်နေလို့”

“ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ စားဆီခားရမယ်... ဘာလဲ... မေခွဲကျော့

စားမှာလား”

“အဲ... အဲ... စားမယ်... စားမယ်...”

ခွဲကျော့ဖိုပြင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာအပြန်ယူစားလိုက်ရသည်။ ဇွတ်

ကင်းခွဲကျော့နေလျှင် အခက်တွေဦးမည်...

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဂီဇိုကလေး... ကလေးလေးကျနေတာပဲ

ပုရမ်းချွန်စရာကောင်းတယ်...”

Cocacola ခွက်ကို မော်ရင်းပြောပြန်၏။

သူမပါးစပ်ကနေ ချွန်စရာကောင်းတယ်နဲ့ ပြောတာခံရတိုင်း... ရင်ထဲ

မှာ တစ်ချိုးကြီးဖြစ်ဖြစ်သွား၏။ အိလည်လည်ကြီး ခံစားရ၏။

“ဂီဇိုဗွား... ရည်းစားရှိလားဟင်...”

“ဟင်အင်း... မရှိပါဘူးခင်ဗျ”

“နိုး... ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ၊ ရည်းစားမရှိဘူး... ညံ့တယ်... ”

“ရှားစားရမလား... နေပြာ”

“နိုး... ဘယ်လိုပြောလို့ကံလာလဲ... ရည်းစားရှိရင်အေးအေးဆေးဆေး

ရလို့ မရဘူးလို့ ပြောချင်တာလားဂီဇို... မင်းမှာနေပြီ...”

သူမတော်တော်လေး မုန့်နေပြီထင်သည်။

ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲကို ဖိုက်ဆဲတွေ ထိုးထိုးထည့်နေသည့် အကြိမ်

လှလည်း တော်တော်အနားနေပြီ...

“ဂီဇို... မမအိမ်ကိုလို့ခေါ်လာလား...”

သူ့ရား... သူ့ရား...

ကျောထဲမှာစိမ့်သွား၏။

တုန့်ပြန်စရာအေးအေးအေးအေးကားလုံးတွေကို အသည်းအသန်ရှာဖွေနေစဉ်

ကျွန်တော်ပျက်မှာအေးအေးထိပ်ကကား တစ်စုံနဲ့ကို တိုးတိုးကလေး

ထိ၏။

ထိုအခါက ကျွန်တော်ဆံပင်တွေကို ဆွဲပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ

လာသည်။

သူမထွက်သွားပြီး တော်တော်ကြာသည်အထိ လျှောက်မယူကံကြီး ထိုင်လျက်
မိတော့သည်။

နားထဲမှာ မိကူးပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မျှော်တင်ကြားသွား
လိုက်လေသည်။

“မနက်ဖန်ဆိုးလျှောက်လွှာပိတ်တော့မှာ ဂီဇီရယ်...”တဲ့...

ကျွန်တော်ကလုပ်ရလေ့ရှိလား? ...

ဆိုင်စောစောပိတ်ဖို့ကို Waiter တိုင်းအမြဲအလို ပြုကြသည်။ သို့သော်
ဒီညအဖို့ ဆိုင်စောစောပိတ်စေချင်သည့် Waiter စာရင်းမှာ ကျွန်တော်မပါ။

“ဆိုင်စောစော ပိတ်ပါစေနဲ့... ခါတိုင်း ပိတ်ဘတ်လည်း အချိန်ထက်
နောက်ကျပြီးမှ ပိတ်ပါစေ...ဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိသည်။

အလုပ်ဆင်ပါပြီဆိုကတည်းက အမြဲတော့တင်တင်ဆောင်ဆောင်... ဒီနေ့ကျ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်သာပြည့်၏။

ရသည်။
ရသည်။ ဆွေအားလုံး ဖောဖောပြန်ကြသဖြင့် ဆိုင်စောစောပိတ်...

ဆိုင်ပိတ်တော့ ညတစ်နာရီတောင်မထိုးသေး...

ခါတိုင်းနေ့တွေဆိုလျှင် ကျောပိုးအိတ်ဆွဲပြီး အရပ်ဆုံးပြန်
ကျွန်တော်... အခုတော့အိုင်ထဲကနေ အပြင်ကိုထွက်ရမှာ ကြောက်သွေ့
ခံစားနေရ၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နှုတ်
သွားကြတာကို ပြန်နှုတ်ဆက်မိရလား မသိတော့...

ဆိုင်ထဲမှာလည်း... ဆိုင်မှာအိပ်နေကျ ဝန်ထမ်းအချို့နှင့် မန့်နေ့က
ကျွန်တော်၏ ကျွန်တော် ကောင်မတစ်ယောက် ခုံဖြင့်လေးမှာ ငေါင်တောင်တောင်
ပြိုင်ထိုင်နေမိဆဲ...

“ဆွေကောင် ဂီဇီ... မပြန်သေးဘူးလားကွ... ဘာလဲ ဒီမှာအိပ်မ
ပြန်လား... ခည်းတမ်းမပျက်နဲ့ကွာ။ Waiterတွေ ဆိုင်မှာ အိပ်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ
အခုနဲ့ ပြသနာတစ်ခုခုထက်ရင် ရှင်းရခက်နေဦးမယ်...”

မန့်နေ့က ဆိုင်မှာအိပ်မည်ထင်ပြီးပြောသည်ထင်၏။

“ကျွန်တော် ပြန်မှာပါဆရာ...”

ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဆွဲပြီးဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

လေးကန်တဲ့ခြေလှမ်းတွေကို စတင်ရင်း ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်
တာ... ကောင်းကင်မှာ လမင်းပျောက်နေ၏။ မှောင်မဲထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေတဲ့
ပုံစံတွေကို ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားတဲ့ မိတ်တွေနဲ့
ပုံစံတစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရမည်ကဲ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ခြေထောက်တွေမှာ အလှည့်အလဲတဲ့အရာပစ္စည်းတွေ ချည်ဆွဲထားသလို
ကောင်နေရ၏။

ဘောင်သီအိတ်ကင်တွေထဲကို ချွတ်ထားတဲ့လက်တွေက လက်သီးဆုပ်
လိုက်ပြန်ပြန်လိုက်ရီ၏။

လက်တို့တွင် ချွေးစက်တို့ ခိုသိမ်းကြ၏။
ရင်တွေကဒိတ်ဒိတ်ဆူနေသည်။

နောက် ပြန်လှည့်ချင်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို လေးကန်
ပစ္စည်း ဆက်လှည့်ရင်း အားထပ်ပျော့တော့ခြင်းများနှင့် မိကူးမျက်နှာလေး
ပြင်ယောင်လာ၏။

အညှော်ကြည်တို့ ခပ်ပါးပါးထဲနေသော မျက်ဝန်းကြီးတွေမှ သိမ်ငယ်ခြင်း
ပျက်ဆုံးရောင်တွေ...

“တောထဲ!... ဝိုက်ဆဲမရှိဘူးနဲ့ အခွင့်အရေးရန်ယူဖို့ ဆုံးရှုံးတော့တာပဲ
ကိစ္စရယ်... ငါ့ဘာကယ် စိတ်နာကျယ်တာ...” ဆိုတဲ့... မကျေမချင်
ရေရှောက်သံလေးကို ကြားယောင်လိုက်မိပြန်သည်။

တို့အခါ... မည်သည့် ဆုံးဖြတ်မှုကိုမျှ ရရှိမကားတော့သော ဗဟုသုတ
အားအင်တို့ နှလုံးသားမှာ ကိန်းစပ်ကြလေသည်။

တို့အခါ... “ကိစ္စ” ဆိုသော စကားတစ်စကား... အရှင်လတ်လတ်နှင့်
ပင် Celestialတစ်ချက် ဖြစ်သွား၏။

သေချာထက်...
နင်ပျော်သော... ငါ့ချစ်ရုံမှာပါမိကူး။

လူချစ်သောတွေရဲ့ အခွမ်းကုန် ပြုပြင်ပျမ်းမခြင်းများနှင့် ထုံမွန်းယူ
သော ဖွဲ့စည်းကြီးထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဆိုးသော စကားသံတို့
ဆွဲပတ်မှု ကင်းမဲ့သော ပုံပြင်ပုံရိပ်ချစ်၏။

ဘဝတွေပြောနေတာလဲ...
သူမဘာတွေပြောနေတာလဲ...
ကိစ္စဆိုတဲ့ကောင်တာ ဘာကိုမှ မမက်မောတတ်တာ...
ဘာကိုမှ အလေးကားမလိုချင်ဘူးဆိုတာ သူမ... မသိဘူးလား...
ဘဝတစ်ခုကို Celestialကန်ချက်လို သောက်စရာတိုင်း သောက်လိုပေ
ဘူးဆိုတာ သူမနားမလည်ဘူးလား...
အင်းလေ... လူကန်ယောက်ဟာ သူ့ပြောရင်ဘာတွေကို လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ပြောခွင့်ရှိတာပဲ မပြောပါစေ...

“မင်းဆရာတော်... သူ့ဘဝကား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နဲ့ မိမိဖုန်းအား
ကို လျှပ်ကောင်း...”

“မင်းလိုတာသုံးဖို့...” ဆိုတဲ့ Chequeစာအုပ်လေးကိုလည်းကောင်း၊
ကပ်ခက်ခြင်းကင်းစွာ ငေးကြည့်နေရင်း မဲပြုတစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိ၏။

သူမက မြူးမင်ခြင်းတွေကို အခြေမခံခဲ့တဲ့စကားတွေကို မနားတမ်း
မက်ပြောနေဆဲ...

“... .. လောကကြီးမှာ လူဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်ယူ
ပို့ရတယ် ကိစ္စ... မကေ မင်းကို ခပ်ညှဉ့်ညှဉ့်လူတစ်ယောက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။
Waiter လုပ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းပါ့မယ်... ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စား
ယောက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ Waiter ဘဝဆိုတော့
မကောင်းဘဲပဲ။ Waiter ဘဝမှာ ပျော်စရာမနေသင့်ဘူး။ မင်း ဆယ်တန်း
အောင်ပြီလား ကိစ္စ...”

“ဟင့်အင်း...”
“ထင်တယ်... ဒါပေမယ့် မင်းညှဉ့်လိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ မင်း
ပိုကဲ Sါအား ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းဟာ သွေးရင်သွေးသလို အဖိုးတန်လာမယ့်
ယောက်ျားရိုင်းတုံးလေးပဲ ကိစ္စ...”

“မမ ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ...”
“သိစရာလိုလို့လား ကိစ္စ... မမစိတ်မဝင်စားဘူး။ မမစိတ်ဝင်စားတာက
အဲဒါ့အရာကတိ... အဲဒါတော့ မင်းဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေရမယ်... ပြီးရင်
Sါ့မှာ ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်...”

“ပုဂံမှာ ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်...”
အဲဒါတွေ ရေချော်လိုက်မိ၏။
“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကိစ္စ... မမမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး...
မိမိပိုင်တဲ့စကားကို မမပြောလေ့ပြောထ မရှိဘူး။ အဓိကက မင်းကြီးစား
ပါ...”

“ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ငွေတွေ၊ ဂုဏ်တွေ မလိုပါဘူး မမ...
ကျွန်တော်တို့ဆက်ခံပါ့မယ်... ကျွန်တော်တို့သွေးတော့မယ်”

ဆိုသတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ သူမကို တိကျမြတ်သားစွာ တစ်လုံးချင်းပြေ...
 ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ခြင်းကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။
 နံနက်ခင်းသည် အကျည်းတန်နေသယောင်ရှိ၏။
 လေတိုး၍ တဖျတ်ဖျတ်ခါနေသော အိတ်ကပ်လဲမှာတော့ Cocktail
 တစ်ခွက်၏ တန်ဖိုးနှင့်ညီမျှသော Cigarette လက်မှတ်လေးတစ်စောင် ရှိနေ၏။
 "မိကူးရေ... နင်... ပျော်တော့"

(*)

ကြီးဆိုမှုက လှိုက်လှဲခြင်းတွေ အတိပြီး၏။
 တံခါးဖွင့်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ...
 "ဟယ်... ဂီနို! မာဖိုဆီလာလည်တာလား... လာ... လာ...
 ...လာလိုက်တာသားရယ်..."
 "ဟုတ်တယ်မာမိ... မာဖိုကို အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့..."
 "ပြော... ဘာကူညီရမလဲ..."
 "Soul ကလုပ်မယ့် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ကျွန်တော့်ညီမလေးဝင်ပြိုင်ချင်လို့
 ...။ အဲဒါစာရင်းအချို့နဲ့မိသွင်းပေးနိုင်မလား... လျှောက်လွှာတွေဘာတွေ ဘာမှ
 ...ပုပ်ရသေးဘူး။ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေကောလိုလား... ဝင်ကြေးကိုတော့
 ...ပုပ် သွင်းမယ်... အဲဒါ မာမိဖြစ်အောင်ကူညီပေးနိုင်မလား..."
 "သိပ်ကူညီခိုင်းတာပေါ့သားရဲ့။ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်လိုက်လို့ရတယ်..."
 "ပြော... သား ညီမနာမည်..."
 "ကူးကူးနိုင်ပါ..."
 "ကူးကူးနိုင်... ဟုတ်လား နာမည်လေးကချစ်စရာလေးပဲ.. မာမိအခုပဲ
 ...ဆက်ပြီး စာရင်းပေးလိုက်မယ်.. သားခဏတိုင်ဦး..."
 မာမိကြီးက ချက်ချင်းပင် ဖုန်းထဆက်၏။
 တစ်ဖက်နှင့် ဖုန်းပြောနေတဲ့ အသံတွေကို ကြားရပေမယ့် မာမိအခု
 ...ရိုမိနေမိလေသည်။

“ဒီကေတယ်... သားရေး... စာရင်းပင်သွားပြီ။ ဝင်ကြေးကို သွေးကုန် သွေးလိုက်တာပဲ... မဝေခွဲပဲ သွေးခရုနဲ့တယ်... အရပ်စားပေးနဲ့ မရွေးဘဲ အတိုင်းအတာ ယူဝါသနာနဲ့ ဆေးစစ်တာတွေကို ပြိုင်ပြိုင်တတ်ရက်မှာလည်းရှိမယ်...”

“ဆေးချာမဲ့လား မခွဲမိ ကျွန်တော်မိတ်ပုလို့”

“ယေဘုယျတယ် ငါနဲ့ရယ်... မာပီတာကနဲ့ပွဲတယ်တာမှမပူနဲ့”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲလေ... ငရုမာမီ... ငါးဆောင်း”

“သားရွေးမှာ မှန်းဆက်တာပဲလေ ဂီနီရဲ့... ဓာရင်းဝင်သွေးပဲဖြစ်... မှက်နှာကြောင့် လုပ်ပေးတာနဲ့... သဘောပေါက်အောင် လျှောက်လှမ်းပေး သွေးနဲ့ မှန်းလေးပဲ ဆက်ပြီးဆေးရင် သွင်းနိုင်အောင်လုပ်တာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မာမိရာ တကယ်ပြောတာပဲ...”

“မလုံဘဲ သားရေး... ဝတ်ရုံတွေဘာတွေပေး အဆင်သင့်ပြုလား”

“မဖြစ်သေးဘူး။ ဝတ်ရုံကို မာမိဆီမှာပဲ အပ်မယ်ဖြစ်မလား...”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ အဲဒီအတွက်တင်ပြန်မှ ပေးစရာမလိုဘူး သဘောပေါက်...”

“ရုပ်ခကို ယူနေကျအတိုင်းယူပါ။ ကျွန်တော်သိချင်တာတွေလေးတယ်”

“ပြေး... သားဘာသိချင်လည်း...”

“ဝတ်ရုံက ဘယ်နှစ်စုံဝတ်ရမှာလဲ...”

“သားညီမက ဘာတွေပြိုင်မှာလဲ... ဆော်ဒီလား ဖက်ရှင်လား၊ ခပ်လား၊ ဓမ္မကိရုံလား၊ ပြေးတာ အသားအရေလည်းပြိုင်လို့ရသေးတယ်...”

“အကုန်ပြိုင်မှာပျ... ဝင်ကြေးကတော့ ငါးဆောင်းပဲမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဝင်ကြေးကတော့ ငါးဆောင်းပဲ သွင်းရမယ်။ အကုန်ပြိုင်မှာဆိုရင် ဝတ်ရုံက ရှက်နဲ့ပဲလိုတာပါ... ကာယအလှမယ့်ပြိုင်မို့...”

“လို့တယ်... ဖက်ရှင်ပြိုင်မို့ ဝတ်ရုံလိုတယ် ကုန်တာတွေအတွက် ပြန်ပေးပါဘူး။ အနီးကပ် စစ်ဆေးပြီး ဆုံးမားမှာ...”

“ဒီဆိုရင် သူတို့ပြိုင်ပွဲပင်တဲ့အခါ နောက်ခံအတိုးလုံးတွေ ဘာတွေပါမလား”

“ပါတာပေါ့ ဝီဂီရဲ့၊ နောက်ခံအတိုးလုံး မပါလို့မရဘူးလေ...”

“အဲဒီနောက်ခံအတိုးလုံးကို ဂီယံမိတ်ကြိုက် အတိုးလုံးတွေ သုံးခွင့်မရှိဘဲ...”

“ကာယအလှမယ့်ပြိုင်ပွဲခင်တော့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုးလုံးပဲ ပြိုင်ပွဲပါ။ ဖက်ရှင်ပြိုင်မို့အတွက်တော့ ကိုယ့်မိတ်ကြိုက်အတိုးလုံးတွေ ပြိုင်ပွဲတယ် ဝေးတော့ထူးခြားတယ်သားရဲ့... သူတို့အစီအစဉ်တွေက ပြီးပြီပဲတွေနဲ့တွေ့ဘူး။ ဒီခင်ကြီးမှာဆိုရင် ဖက်ရှင်ပြိုင်ပွဲတဲ့ မော်ဒယ်ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကပ်တိုက်လျှောက်မိုင်းတယ် မဟုတ်...”

“အခုပြိုင်ပွဲက တစ်ယောက်ဆိုင်အားပေးပေးပေးပေး Show ပြရမှာ... မှတ်တမ်း သေချာတင်စားပေး... မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အလှပျားတွေကို အသားပေးလားခံအားကြည့်ချင်လို့ မိမိတို့ထားတာဖြစ်မယ်... ပြင်သစ်က ပြိုင်ပွဲနဲ့ ဆရာတို့ယုံတိုက်ကြမှာလေသားရဲ့... တကယ်တော့ ကျွန်တို့က အစမ်းအနားတွေကအစ သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြင်ကြမှာ... မာမိတို့က ပေးရုံသာလို့ပဲ...”

“ဒီနေ့ကျရင် သားတွေပါ လိုက်မယ်... Show တွေကို မယုံခင်ထိပ်မှာ ပြိုင်ဆွဲလည်း ဖယ်ထားဦးမှာ။ အပြိုင်အဆိုင်တွေကလည်း ဘာခံမိမှာလဲသားရဲ့”

“ဝန်ကကြီးတွေ တပ်ထားမယ်ဟုတ်လား မာမိ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သားမာလည်း ညှို့လှော်တာ အရမ်းပါပဲလား။ ဖက်ရှင်မယ်တွေက ပြိုင်ပွဲနဲ့ လျှောက်ကြမှာပေး အဲဒီဝန်ကကြီးတွေ ဖွင့်လိုက်ရင် သူတို့နဲ့ ပြိုင်ဆွဲ ဆိုင်တွေက စလပ်မှာ ရှင်နေမယ်မဟုတ်လား... ပိုပြီး ကြီးမားလာမယ်။ တကယ်တော့ ပိုမိုပြိုင်ပွဲအသေးစိတ် စီစဉ်ထားတာနဲ့...”

၁၅၂

မြားယပ်... မပျံ့ပြိုင်

အရှေးခဲရတဲ့ သူတွေကို ဆုငွေအပြင် နောက်ထပ်ခဲစားခွင့်တွေ ထပ်ပေးမှာ..."

"အင်း... မာမိပြောသလိုဆို ဘက်ထက်ကြီးကုန်းမလွယ်ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ညီမမိတ်ကပ်လိမ့်မို့ ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ရှင်ကောင်းမလဲမာမိ"

"ဒိုင်ယာနာကို ကိုတင်ဝင်းခလက်တို့ ရှိသားပဲ... မာမိပြောလေး သားညီမခိုရင် အလကားဘောင်လှမ်းပေးကြမှာ။ ဇနီးရှင်ဝတ်နံကို မာမိတိုင်းကျ ချုပ်လိုက်ရမလား... ဝတ်နံမျိုးရော အဆင်ပြေရဲ့လား..."

"အဆင်ပြေပါတယ်မာမိ။ ဝတ်နံကိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက်ချုပ်မယ်။ ကျွန်တော် သူ့အတွက်စဉ်းစားထားတဲ့ ဒီခိုင်းရုံတယ် မာ... ကျွန်တော် စိတ်ကူးနဲ့ ဆွဲထားတာလေ"

"အဲဒီ... သားက ဒါတွေလည်းခုတ်ပေးပါ ဟုတ်လား... ပြေးမာမိကိုပြစမ်း"

ကျောင်းအိတ်ထဲမှာ မပိုင်မှတ်ပဲ ထည့်ထူလာခဲ့မိတဲ့ (မဆူထည့်ထူရုံလုံးရေးဖြစ်နေခဲ့မိတဲ့) ပုံလေးဆွဲထဲက စိတ်ကြိုက်အဖြစ်ဆုံး တစ်ခုခု ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

"ဒီလို ဒီခိုင်းရုံနဲ့ ချုပ်ချုပ်တယ်မာမိ..."

"အလို..."

မာမိကြီးက တစ်ခုလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး တစ်ခုထဲရောက်တာကို

"သားညီမလေးက အဲဒီလိုပုံစံလေးလား... ဆီပင်က အရှည်ပါလား..."

"ဟုတ်တယ် မာမိ အဲဒီထက်ပိုလှတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလေးပဲ ဆွဲတတ်လို့..."

"အရပ်ဘက် ရှည်လား..."

"ရှည်တယ်... သူ့အရပ်က ငါးပေ့နုနုလေးရှိတယ်..."

"အဲဒါ အမိကပဲ ဒီဝတ်နံက အရပ်ရှည်မှဖြစ်မှာ... ပြောစမ်း ပြန်ချင်တဲ့ ပုံစံကို အသေးမိတ်ပြောပြစမ်း။ မာမိဒီဝတ်နံကို သဘောကျမိ..."

"ဒီလိုမာမိရ... ဝတ်နံက အပေါ်နဲ့အောက်နဲ့ တစ်ဆက်တည်းဝတ်နံပေါ့ပဲ။ ဒါတွေမယ့် ရှင်ဘတ်အပေါ်ခိုင်းမှာ ဘာမှမပေါ့ဘူး။ ပုခုံးသားနဲ့ ကျောက်ကျောသားလေးတွေပေါ်နေရမယ်... ဒီဂါဝန်ရဲ့ အောက်အနားကိုတော့ ပြန်ရှည်းသတ်ထားရမယ်..."

"အဲဒါ ဂါဝန်လို့မခေါ်ဘူးသားရဲ့... ဂါဝန်ဆိုဘာက ကားကားကြီး"

"အင်းပါ... ထားပါတော့ ကျွန်တော် မပြောဘတ်လို့ အဲဒီအောက်မှာစပုလင်းတစ်ပုံစံတည်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ အရှေ့ခြမ်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပုံတယ် ပြုလုပ်ထား။ ဂါဝန်ကိုမပြီးလမ်းလျှောက်ရင် မြေထောက်လေးတွေကို မြင်နေရမှာပဲ။ ပုံစံမျိုးလေးများ... မော့ဒီအနောက်အနားစကတော့ နောက်ဘက်ကို ကျော်ရှည်ရှည်လေးကျန့်နေတဲ့အမိကို ရှည်ချင်တယ်။ လမ်းလျှောက်ရင် ပြီးပြင်ပေါ်မှာ အရွတ်တိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ပုံစံမျိုးလေ..."

"သဘောပေါက်တယ် ဆက်ပြောမိရဲ့"

"လက်အိတ်တွေ သားတွေလုံးဝမဝတ်ဘူး"

"ဘူးဖြစ်လို့..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အသားအရေကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရမယ်လို့လေ... အကိုတော့ ပျော့ပျော့အိပ်ဖြစ်နေတဲ့ အစပျိုးပဲ သုံးချင်တယ်။ သားပုလင်းပဲလက်တဲ့အစပျိုးပဲသုံးမယ်။ အရှေ့ကြီးတာက ဟောဒီခိုင်ဘတ်နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ပုဝါ... အဲဒီပုဝါက အတောင့်ကြီးလဲမဟုတ်ဘူး။ အပျော့ပုဝါလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီဂါဝန်မှာ သုံးထားတဲ့ အစပျိုးလည်းမဖြစ်ချင်ဘူး။ ဂါဝန်နဲ့ အရောင်တစ်ထပ်တည်း... ဒါမှမဟုတ်တခြားအရောင်ဆိုရင်လည်း မဖြစ်တယ်... ဒီမှာကြည့် အဲဒီပုဝါကလည်း အရှည်ကြီးပဲဖြစ်ရမယ်။ မာမိတွေ့ဘတ်ရင် ပုဝါစက ဂါဝန်ပဲသက်ရှည်နေရမယ်။ အသားကို အစပျိုးပဲသုံးမယ်ကို ပကတိအတိုင်း မောက်ပြီးမြင်နေရတဲ့ အပါးစပျိုးပဲ သုံးစွဲမယ်"

“အင်း...ကောင်းတယ်... ဟရုမ်းကောင်းတယ်... ဘာအလုပ်
တွေသုံးမယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

“ငတ်စိုက် ဆင်စွယ်ရောင်ပဲ သုံးမယ်မာမီ...”

“သားက အိန်ဂျယ် (Angel) လေးကို ဝတ်ခိုင်းချင်တာဆိုလျှင်
အဖြူရောင်လေး သုံးရင်မကောင်းဘူးလား... အဖြူရောင်ဆွတ်လေးလေး...”

“အဖြူရောင်မသုံးရဘူးဘူး... သူ့အသားအရောင် ဆင်စွယ်ရောင်
တော့ ဆင်စွယ်ရောင်ပဲသုံးမယ်... ဒါမှ သူ့အသားအရောင် လှပတွေ့
သတိထားပါသွားမှာ။ အဖြူရောင်ကိုရင်အသားက အရောင်နဲ့ညှိရမယ်။ ညှိမ
နိုင်တယ်... ကျွန်တော်ညီမက အသားအရောင်ပိုလှတာ...”

“အင်း...ကောင်းတယ်။ ဒါဆို ပုဂံတရား ဘာအရောင်လဲ”

“နက်ပြာ ရောင်ရင့်ရင့် နင်းမိတ်ကူးထားတယ် မာမီ... ကောင်း
လား...”

“အကင်းတယ်... ဆင်စွယ်ပေါ်မှာ နက်ပြာရောင်လေးဆိုတော့ ပိုကောင်း
တာပေါ့။ တင်းနေမှပဲ... လက်ဝတ်လက်စားလည်းလိုမယ်နော်... နှိုက်
ရှိုရုံလား မရှိရင် မာမီပုစွန်လေးပေးမယ်။ နိမ့်အစစ်တွေရွေးပေးမယ်လား...”

“မလိုဘူးမာမီ... ကျွန်တော်က ဂျူးကို ဘာလက်ပတ်လက်မာမီ
ချင်ဘူး။ ရတနာတွေရဲ့ အရောင်က သူ့အလှကို ပိုသွားမှာမို့မဖြစ်အောင်
ဒီအတိုင်းရှင်းရှင်းလေးပဲဖက်ခိုင်းမယ်။ အဲ... လက်မာမီတော့ ပန်းရောင်ပွင့်
ပွင့်သေးသေးလေးတွေကို သိပြီးဖက်ခိုင်းထားမယ်... တစ်ဖက်ပဲပေး
နောက်တစ်ဖက်က ဂီအေကိုင်းထားမယ်။ ဒါဆိုရင် ဘာကျွန်သေးလဲ...”

... ဘာကျွန်သေးလဲ ... ခြင်္သေ့ ... ဟုတ်ပြီ ... မိနပ် ... မိနပ်ကုတ်
တယ်။ ဒါနဲ့ မာမီကိုပေးရဦးမယ် ဖက်ရှင်ပြိုင်တာ မိနပ်မာမီကပြန်ရလား ...

“အလို ... ဖက်ရှင်ပြိုင်ပါတယ်ဆိုမှ မိနပ်မာမီရင် ဘယ်ကောင်း
သားရဲ့ ... မီးရောင်လည်း မြစ်ကော်ခြင်မိပါတယ်။ ဘာလဲ မတတ်နိုင်လို့
စိတ်မချီးနဲ့။ မာမီက ကူညီပေးအောင်လို့ပေးတာ”

“တတ်နိုင်တယ် မာမီ ... ငယ်လို့ရတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမိနပ်မာမီ
ပြိုင်ခိုင်းရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ခြေ
ကော် လေးတွေက သိပ်လှတာ... မိနပ်မာမီကိုရင် အဲဒီအလှကိုကွယ်သွား
ပါတယ်။ အားဖြတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပရိတ်သတ်တွေကို သူ့ခြေထောက်လေး
က အစသတိထားမိသွားတာမျိုး လိုချင်လို့။ အရပ်ကမြင့်မြင့်ဆိုတော့
ကံတွေ ဘာတွေမီးမို့လည်း မလိုဘူးလေ ...”

“ခြေထောက်ပြောင်ကြီးခြင်နေရင်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးထင်တာပဲ။
မလိုတော့ ပြည့်ဆေးမှုကောင်းမယ်ထင်တယ်သားရဲ့ စည်းစားပါဦး ...”
“ဒါဆိုလဲ ဒီလိုလုပ်ဗျာ... နက်ပြာရောင်ကျောက်လေးတွေပိထားတဲ့
ကြိုးတစ်ချောင်းလောက်ကို ခြေပန်းပေါ်မှာ ဖိနှပ်သံကြိုးလေးလိုဖြစ်
မောင် ချည်ထားလိုက်မယ်။ နှစ်ဖက်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူးတစ်ဖက်ပဲချည်
တဲ့အကလေး ...”

“အလေး ကိနိုရယ် ... သားကို မာမီတကယ်လက်လှန်သွားပြီ။ KTV
မှာ Waiter မလုပ်ပဲ။ ပက်ရှင်ဒီမိုင်းနာပဲလုပ်စားပါတော့ကွယ်...
ပြာတဲ့ ဒီမိုင်းတွေ ခိုင်ဒီဟာတွေ (idea)တွေကို မာမီတောင်လိုက်လို့
ကုသုံး ပြိုင်မည်လူကို မမြင်ရသေးဘူး အခုကတည်းက ဆုတောင်
လိုက်ချင်ပြီ။ ပြောစမ်း ... ဒါတွေတယ်ကနေ ဘယ်လိုတင်နေရတာ
ပဲနဲ့ ဒီနိုင်နာလောကထဲရောက်တဲ့နေ့ အဲလစ်တို့ ထမင်းငတ်တဲ့နေ့ပဲ
...”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဒီလိုပဲပေါ့ မာမီရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ရဲဖော်ကြည့်
ပြန်လို့ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်အိတ်တွေဝါသနာမပါပါဘူး...”
“ဟုတ်ဆိုလား ကိနိုရယ်... သားပြောနေတာတွေ သားစိတ်ကူးတွေက
ကျွန်တော်အိတ်တွေနဲ့ ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

“ဟိုမှာ ဖက်ရှင်ရှိသွားတော့အခြေကြည့်ရတယ် မာမီရဲ့။ အခုကျွန်တော်
က ခြင်ချင်တယ်ဆိုတော့ ပြင်ပူတာတွေနဲ့ ကိုယ်စိတ်ကူးနဲ့ ပေါင်
...”

မိသွားတဲ့ သဘောပါ။ ခြောက်...ဒါနဲ့... သူတို့လျှောက်ရမယ့်...
ဘယ်လောက် ရှည်မလဲ မာမိ ...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ...သားရဲ့”

“ဟဲ ...ဟဲ ...လမ်းလျှောက်တာ၊ ပိုစီလုပ်တာတွေ ကျင့်ခိုင်း...
လေ ...”

“ဪ ...ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါအရေးကြီးတယ်။ အဲ ...စတုဂံ...
ပေ လေးဆယ်ကျော်မယ်ထင်တယ်။ အင်း... မကလောက်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်...
မာမိသွားရင် သားလိုက်ကြည့်မလား... အတိအကျဆိုရတာပေါ့။ ငြိမ်...
ငြိမ်တဲ့ လက်မှတ်လည်းတစ်ခါတည်း ပျံ့သွားလို့က်ပေါ့။ တစ်ခါတည်း...
ရှေးမှာ အစပင်ကြည့်လိုက်မယ်လေ... မရရင် တခြားနေရာတွေမှာ ရှာ...
သားရဲ့... ဒီနေ့ဝယ်မှဖြစ်မှာ ရက်ကသိပ်မလိုတော့ဘူး...”

“ဆိုကေ လျှောက်တော်လိုက်ခဲ့မယ်... မိတ်ကပ်ဖိုးနဲ့ ငတ်စုံဖိုးဆ...
သုံးသိန်းလောက်ဆိုရင် လောက်တယ်ဟုတ်လား...”

“လောက်တယ်... လောက်တယ်...လို့ရင် မာမိနိုက်ပေးမယ်...
ကဲခဏထိုင်ဦး... မာမိရေချိုးအစတ်စားလဲလိုက်ဦးမယ်... ငိမ့်မာ...
အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်လတစ်သိန်းပေးမယ်ဟေ့.. တကယ်ပြော...
မာမိကြီး သာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာ စသိတော့...”

ရင်ထဲမှာတော့ မိသွားရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့...
အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိတော့သည်။

(*)

မိကူး...ဆိုသော အရာသည် အရိပ်သာဏ္ဍာန်လေးကို မြင်လိုက်ရုံမျှနှင့်ပင်
သတ္တဗော အမောတွေကို ပြောနေနိုင်စွမ်းရှိသောအရာတည်း...

ခရေပင်တွေအောက်မှာ ကျွဲကျွဲလေးထိုင်နေတဲ့ သူမကို လှမ်းမြင်လိုက်
သူမကစာပင် တစ်နေ့လုံးမောပန်းလာသမျှတို့ မြူမမြူမကျန်အောင် လွင့်စင်
ပျက်ပျက်ကြကုန်၏။

မိသွားက ကျွဲကျွဲလေးထိုင်ပြီး တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြေကြီးကို မြစ်
ပျက်။ သူမကျွန်တော့ကို မမြင်...

တုတ်ချောင်းဖြင့် မြေကြီးကိုသာ သဲကြီး မဲကြီးရေးဖြစ်နေ၏။ ခရေပင်
ကို ကွယ်ပြီး သူမမျှောက်အားအထိ အသာလေးချည်းကပ်လာလိုက်သည်။
မြေသဲလုံလုံဖြင့် အနားအထိမျှည်းကပ်သွားလိုက်ပြီးမှ...

“ဟိတ် ! ... မိသွား...”

“အမလေး ခေါ်ဒယ်...။ ဟယ်...ဂိဇို... ခွေးစုတ် ဘာလုပ် တာလဲ
ကပ်မေးဘာပေမယ့် လန့်လိုက်တာ...”

“ဟား...ဟား...ဟား... နှင် ခေါ်ဒယ်ဂဲလဲ သိပ်ဖြစ်ချင်နေတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား မိကူး။ ယောင်တာတောင် မော်ဒယ်ဂဲတဲ့...မော်ဒယ်ဂဲတဲ့ ဟား
အသံထွက်တောင် မမှန်တော့ဘူး။ ငဗီသံကြီးနဲ့ ဟား...ဟား...ဟား
မိရတည်း...”

နဂါးကမုန်အစ်အစ်လေးဖြစ်နေတဲ့ မိကူးမျက်နှာလေး သိသိသာသာညှိုး
နက်၏။ ခါတိုင်းလို ရုန်မတွေ...

“ပြောင်ပါ ကိရိရယ်...ပြောင်ပါ၊ နင်ငါ့ကို ဘယ်လိုယ်ချင်တာနဲ့... မလဲ”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော် မရယ်နိုင်တော့...
စောစောက သူမရေးခြစ်နေတဲ့ မြေပြင်လေးကို ကြည့်လိုက်တော့...
ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘယ်အချိန်ကတည်းကနား ထိုင်ပြီးရေးခြစ်နေသည်မသိ... စာလုံး...
တွေကို ရေးခြစ်ထားတာ မြေကြီးထဲမှာ တော်တော်လေးပင် နက်ဝင်...
ဖြစ်သည်။

ဒါ...ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးမှန်တာပေါ့... ပြီး...
ပါဦး သူမ ဒီပွဲကို သိပ်ပြီးပြိုင်ချင်နေကြတာပါလား...

နင်...ပြိုင်ခွင့်ရမှာပါ မိကူးရယ်...
“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ပီကူး...”

မိကူး ကျွန်တော့်ကို မကြည့်...
Soulဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကိုပဲ တုတ်ချောင်းလေးဖြင့် ဆက်ခြစ်နေတာ...
“ဟေ့... ဒီမှာကြည့်စမ်းပါနဲ့...ဘာလဲလို့...”

“မကြည့်ချင်တော့ဟေ့... ငါဘာမှဒီတစ်ခင်တော့...”
“နင်စိတ်ဝင်စားမယ်ဟာလို့လွဲ ပြနေတာပေါ့ဟေ့... ကြည့်မှာသာကြည့်...”

ပါ”
“နင်ပြန်တော့ ကိရိရယ်...ငါတောင်းမလုပ်ပါဘယ်၊ ငါဘာသာ အေး...
နေပါရစေ”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘူး...
သူမလက်ကလေးကို ဆက်ကနဲဆွဲယူပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ကဒ်ပြားလေးပေါ်...
ထည့်ပေးလိုက်တော့သည်။

မိကူးက စိတ်မပါလက်မပါနှင့် ကဒ်ပြားလေးကို ကြည့်၏။
“ဟယ်...ဒါလေးက... Soulက ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့် ကဒ်ပြားလေးလား...”

နင်ဘယ်ကရတာလဲ”

“အောက်ထို သုံးကြည့်လိုက်ပါဦးအစ်မရဲ့...”
သူမက ကဒ်ပြားလေးကို လှည့်ပြီးကြည့်၏။

“ဟဲ့ ! ...မကူးကုန်းတော့...ဟယ်...ကိရိ...ဒါ...ဒါ...ငါလား...
...လားဟင်...”

“အေးပေါ့ဟ”
“ဟယ်...မစီးသာလိုက်တာဒါဆိုပြိုင်ပွဲပဲပွင့်ရပြီပေါ့...”

မိကူးပစ်သားအားရထုတ်ရ၏။
“ပြောလိုက်တာ ကိရိရယ်... နင်...နင်ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
...ကဒ်ပြားလေးရ လာတာလဲ...ဟင်...”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ချိုပေါက်နေတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်
...ပွင့် ခပ်ပါးပါးထဲနဲ့။ ငုတ်ထဲမှာ မျှမ်းမြေ့လိုက်တာ... ကျွန်တော်က သူမကို
...လို ပြုံးစွမ်းနေတာပဲဖြစ်ချင်တာလေ...

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကိရိလေးဟာ... သဲတယ်မဟုတ်လား... နင်ပျော်ရဲ့လား
...ကူး...”

“ဆင်း... အချစ်တယ်...အနမ်းပေပွတ်ဟယ်ကိရိ...”
ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီးပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပြော၏။

သို့သော် သူမမျက်နှာလေးချက်ချင်းပြန်တည်သွား၏။
“ဘယ်လိုဖြစ်ချပြန်တာလဲ”

“ပျော်တော့ဆွဲပါတယ် ကိရိရယ်... ဒါပေမယ့် ငါ့မှာပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဝတ်နံ
...ရှိတာဟာ... ဘာလုပ်ချတာလဲ...”

ပြောရင်း... တစ်ဘက်ကို လှည့်ရပ်၏။
“နင်ငါ့ကို အထင်သေးတာပဲ မိကူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ...ငါဘာပြောလို့လဲ”
“ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဝတ်နံမရှိဘူးလို့ပြောတယ်လေ...”

“အဲဒါ ဟုတ်တာပဲ... ရှိမှမရှိတာ”

“နင်မြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ စတ်စုံတစ်စုံပဲလို့ဘယ်ထင်လား၊ မိတ်ကပ်ဒါ... ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ရောမသုံးဘူးလား...”

“အေးလေ... အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့”

“အဲဒါတွေ အားလုံးစီ၌ပေးနိုင်ရင် အဲဒီကဒါပြားဘောင်ယူလေ၊ မိကူးရေ... နင်ငါ့ကိုခေတ်တော်အထင်သေးတယ်။ ဘော်ဟို... ဟာ ငါ့မှမပြော ချင်တော့ဘူး...”

မိကူးကိုစေ့၊ ချင်လာတာနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေတဲ့ လေးယောက်၊ ပြောရင်း လှည့်ထွက်လိုက်တော့ ဆရာ့သုံးအိတ်ကို ဆွဲထားခေါ်။

“ဟယ်... ဂီနို။ နင်ဘာပြောလိုက်တယ်...”

မြန်မာ့အသံက နှစ်ခါမကြာကြာတော့ပေ... တစ်ခါပဲ။ ငါထမ်းပေးထားလိုက်ဦးမယ်... တစ်နေ့ကုန်နဲ့ကိစ္စတွေလိုက်လုပ်နေတာ ဘာမှမသေးဘူး...”

“ဟေ့အေး မရဘူး။ ငါ့ကို သေချာပြန်ပြောဦး”

“ပြောပြီပြီလေ... လွှတ်ခမ်းပေါ့...”

“မလွတ်ဘူး။ ပြန်ပြောပြ...”

“ဘာပြန်ပြောပြရမှာလဲဟ”

“အေးတော့ နင်ပြောတာကို ပြောတာလေ”

“ငါ ဘာပြောမိလို့လဲ...”

“နင်ငါ့အတွက် စတ်စုံတွေ့တာတွေ စီစဉ်ပြီးပြီလို့ ပြောတယ်လေ၊ နင်မညစ်နဲ့ဟာ ပြန်ပြောပြ...”

“အေး... ဟုတ်တယ်လေ... နင်ပြောတာအမှန်ပဲ။ လွှတ်ပေါ့... ငါအရမ်း... နေပြီ”

“မရဘူး... ရှဉ့်ပါးစပ်က ပြောတဲ့အသံကို ကြားရင်တယ်။ မိနို ငါလိုလိုမှာနော်...”

ပြောရင် သူမနှုတ်ခမ်းကြီး ရဲ့ မဲ့လားခေါ်။

“ဟေ့... ဟေ့... မငိုနဲ့။ နင်ကိုယ် နင်ကလေးလေးမှတ်နေလား”

“ဦးမှာပဲ... နင်ငါ့ကို မကလဲနဲ့ ဟာ... အသည်းတွေယားလာပြီ။ ပြောပြရယ်... ငါတောင်းထန်နေတာပါ...”

“ကဲဒါဆိုလည်း ပြောပြမယ်... သေချာနားထောင်... နင်ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ဘာလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ၊ စတ်စုံချုပ်ဖို့အတွေ့လည်း ဝယ်ပြီးပြီ။ မနက်ဖန်ဖြင့် ဒီနိုင်းနာဆီမှာ ကိုယ်တိုင်းသွားဆေးရမယ်... ဖိနပ်ဝယ်ရမယ်... တစ်လောက်လောက်လည်း ဝယ်ရမယ်... ရှင်းတယ်နော်...”

“နင်... နင်တကယ်ပြောတာလားဂီနို... နင်တကယ်ပြောတာနော်”

“နော်... ညာဆရာလားဟ... ရော... ဒါက နင်ပြိုင်ပွဲဝင်ရမယ့်အတီးလုံး... ဒါက ကတိဆက်... အတီးလုံးကို နားယဉ်နေအောင်နားထောင်ကုန်ပြီလား...”

လူကိုကိုဆီက ငှားလာခဲ့သော CD နှင့် အခုမှဝယ်လာခဲ့သော CD Walk Mim လေးကိုပါ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

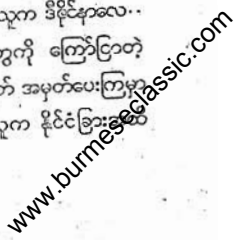
“ရှေး အစ်မ... ဒါက တတ်ခဲ။ ပြည့်စုံပါပြီနော်...”

“ဟယ်... ဒါဆို... ဒါဆို ငါတကယ်ကြီးကို ဝင်ပြိုင်ရတော့မှာပေါ့... ဝမ်းသာလိုက်တာနို့ရယ်... ငါဝင်မပြိုင်ရတော့ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေတာဟ... အခုတော့အရမ်းပျော်သွားပြီ။ နင်အရမ်းတော်တာပဲဂီနိုရယ်... ဝယ်လို့လုပ်ပြီး ဒါတွေဖြစ်လာတာလဲဟင်... ပြောပြ”

လက်မောင်းကို သူမရဲ့လက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးတော့မယ့်မှာ ကြည့်နူးခြင်းတို့ လှပစွာဖြစ်တည်ကြ၏။

မိကူးခမျာ ပျော်လွန်းလို့ အသံလေးတွေပင်တုန်နေရတာပေါ့။ “ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ငါ့ကိုခင်လို့ ကူညီတာ။ သူက ဒီနိုင်းနာလေ...”

“အတွက်စတ်စုံကို သူပဲချုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ သူ့ဒီနိုင်းတွေကို ကြော်ငြာတဲ့... တာပေါ့ဟာ... အခုပဲနားနိုင်းခြားသားတွေပါ အက်ဖြတ် အမှတ်ပေးကြမှာပေါ့... တော့ သူ့လက်ရာနဲ့ဝင်ပွဲတာလေ... အထင်ပြေရင် သူက နိုင်းခြားနားနားလုပ်စားဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာဟ...”

ဟုတ္တိုရီအောင် ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရော ဇွတ်ပြောလို့
မိမော့လည်း

မိကျားအတွက် စီစဉ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံးကို မာမိကြီးက ဆော့နား
ညှိခဲ့တာဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင်လည်း မာမိကြီးနဲ့ စည်းဝါးရိုက်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်
ပါလား...

နင်ယော့စိုပဲ အရေးကြီးတာပါ မိကျားရယ်... ငါ့ဂုဏ်ဟော်စို့ ဟုတ်ဘူး...
နင့်ရဲ့ ယုံကြည်မှုသာ ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးအလိုဆန္ဒပါ...

"နင်မာမိကြီးတို့နဲ့ တွေ့ရင် ငါ့ညီမလိုပြောနော်... ငါ့ညီမဆိုလို့ သူ
က ကူညီတာ"

မိကျားရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ထိုစကားနှင့် ထပ်မံခိုင်မာစေလိုက်၏။
"အေး... စိတ်ချပါ..."

"ကဲ... ဒါဆိုလည်း ပါ ထမင်းသွားစားလိုက်ဦးမယ်... ဆာနေပြီဟ"

"ဟဲ့... အိမ်မှာ လိုက်စားပါလား... ဆိတ်သားဟင်းတွေချက်ထား
တယ်..."

"တော်ပါပြီဟာ... အိမ်မှာပဲစားလိုက်တော့မယ်... တော်ကြာ ဦးမောင်
က ထမင်းပြန်စားဖူးဆိုပြီး ဆူနေဦးမယ်။ အလုပ်လည်း သွားရဦးမှာ
နင် ယိမ်အားလုံးတွေကို နားယုံစွာအောင်မှာထောင်ထား အရေးကြီးတယ်
ဟုတ်ပြီလား..."

"အေးပါဟဲ့... ငါ့ညီမတယ်..."

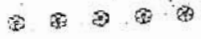
အိမ်ကိုလှမ်းဝေးသွားတဲ့ ခြေလှမ်းမတွေက ကျေနပ်ခြင်းပီတိတွေကြောင့်
ပေါ့ပေါ့လို့နေကြ၏။

မိကျားရဲ့ ဆန္ဒပေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်နိုင်ပြီဆိုတဲ့ အတွေးက
ကြည်နူးခြင်းတွေကို အထက်မှပြတ်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေစေတော့သည်။ အိမ်ပဲ
ရောက်တော့ ဆာဆာနဲ့ အမင်းတွေအများကြီးစားသစ်လိုက်သည်။

ထမင်းစားနေတုန်းမှာ ဦးမောင်က စားမေးပွဲပြန်ဖြေဖို့နှင့် စာကျက်ဖို့

ပါပေး၏။

"အင်း... ဦးမောင်စိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း ကြိုးစားရဦးမယ်..."

(၂၀)

“ဟယ်...ဒါလေးက...ဒါလေး...က”

မိကူးကို ကြည့်ပြီးစကားပင်ဆောက်နိုင်တော့...

“ဒါ...ကညွှန်တော်ညီလေး မာမီ.. ကူးကူးခိုင်ဆိုတာလုပ်”

“ဘုရား... ဘုရား... ရက်ရက်စက်စက်လို့ လှတာပါလား... ပါရယ်... လာပါဦးကွယ်...”

မာမီကြီးက မိကူးကို ပြတင်းပေါက်အဖူးအထိ ဆွဲခေါ်သွား၏။

“ကြည့်ပါဦး... ဆယ်ကြီးက ငါ့သားတွေလိုပါပဲလား... ဘယ်မိ...။”

ရော အသားအရေရော မျက်လုံးကြီးတွေရော ခိုး... ဆုတွေပေး...။

ကြီးချိတ်မှာမြင်ယောင်သေးတော့တယ်... ကိုရွှေစိုဇိန် ဒါကြောင့် သူ့...

အတွက်အကဲပိုအရတက်ကီး... လာလာ... ကိုယ်တိုင် ယူရအောင်။

အစ်ကိုပြောတဲ့ဒီစိုဇိန်က သမီးနဲ့ကွက်တယ်... အလုပ်လုပ်ရမှာ အားတွေရှိ...

တာ သမီးလေးရယ်... ဆုတွေအများကြီးဆိုက်နိုင်မှာ သေချာတယ်။

အခမ်းကြီးတာက သတ္တိရှိမိမိ ကြားလားသမီးလေး...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်...”

မိကူးရဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေယူပြီးတော့ ဆာမီကြီးကားနှင့်ပင် ကိတ်ဝင်အား...

ဆိုသော အလှအနုတီးရှင်ထံသို့ လိုက်ပို့ပေး၏။

မိကူးကိုမြင်တော့ ကိတ်ဝင်စလက်လည်း အံ့ဩနေပြန်၏။ သူ့...

ပါးစပ်က လျှို့ကုလားတဲ့ မိကူးရဲ့အလှတရားချီးမွမ်းခန်းတွေကို နား...

ယုရုတ်ထပ်ခါထပ်ခါရှိနေပေမယ့် ရိုးအိသွားခြင်းမရှိ။ ရင်ထဲမှာတစ်ခိခိစိန်နှင့် ကြည့်နူးနေမိတော့သည်။

ထိုကြည့်နူးမှုသည် ကားယက်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မိကူးခံစားရတာထက်အဆ ပေါင်းများစွာသာတယ်ဆိုတာကိုပြောဆိုရပါသည်။

“ဒီမှာ မကိတ်ဝင်စလက် အဲ... ကိုကိတ်ဝင်စလက်။ ဟာ... ခင်ဗျား

ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမနဲ့မသိတော့ဘူး...”

“အမလေးကိုခိုရယ်... မလို့ခေါ်ပေါ့... ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အင်နာ

လို့ခေါ်လိုက်တော့”

မမ...တဲ့...

ဥပမာကုန်းကြီးကို မေလို့ခေါ်ရလား... မခေါ်တတ်ပါဘူး။ အင်နာလို့

ခေါ်တာပဲ ကောင်းတယ်...

“ဟဲ့... ဟဲ့... မအင်နာ... သူ့မျက်နှာကိုမိတ်ကပ်တွေအများကြီး

ပဲလိမ်းဘူးနော်၊ မိတ်ကပ် အရောင်ရင့်ရင့်တွေလည်း မသုံးနဲ့။ မျက်ခွံတွေ

ဘာတွေမှာအရောင်တောက်တောက်တွေလုံးဝမလိမ်းဘူး...

နဂိုရိုးဦးသားအလှကို ပိုပိုသေးတဲ့အရောင်မျိုးပဲလိမ်းပေးပါ။ မျက်ခွံတွေနဲ့

ပါးတွေကို ဆင်ဖွယ်ရောင်လေးပဲလိမ်းရင်ကောင်မလား မသိဘူး။ အပြာရောင်

ပျော့ပျော့လေးပဲ မဆိုးဘူး။ ပန်းရောင်ပျော့ပျော့လေးဆို ပိုကောင်းမယ်ထင်

တယ်... ဟုတ်တယ်... ပန်းရောင်ပျော့ပျော့လေးပဲ လုပ်မယ်ဗျာ။ နှုတ်ခမ်း

ကိုလည်း ပန်းရောင်အပျော့လေးပဲ လိမ်းမယ်။ ဒါပေးမယ့် အဲဒီပန်းရောင်လေး

ကို ခြုံပြီးလက်ဆံအောင်တော့ လုပ်ပေးဗျာ။ အရောင်နုနုလေးနဲ့ လက်လက်လေး

မြှုပ်နေတာမျိုးကိုပြောတာနော်... အင်နာ.. ကျွန်တော်ပြောတာသဘောပေါက်

လား...”

ဒီစိုဇိန်နှင့် အလှပနုတီးရှင်တို့ ဖျတ်ကနဲအကြည့်ချင်းဆုံကြ၏။

ထိုနောက် ပခုံးတွေကို တွန့်လိုက်ကြပြန်သည်။

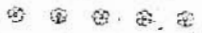
“ဘယ်လိုပဲ မာမီ... သမီးက အလှအနုတီးရှင်လား... ကိုမိမိအလှ

အနုတီးရှင်လား ဟင်။ ဝိနိုး... နှင်ငါ့သမီးလုပ်မလားဟင်”

“ဟာဗျာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ...”
 “ဟယ်... နင်ငါ့သမီးဆိုရင် အရမ်းတိုအားကိုးရမှာတော်...”
 “အဲဒါပဲ ကိတ်ဝင်းစလက်ရေ... ငါလည်းအလုပ်ဖြစ်ပြီး နင်သူ့စိတ်တိုင်း
 ကန့်သတ်လုပ်ပေးလိုက်ပေတော့...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး မိကူးသေတော့ကုန်ဆုံး၏။ မာမိကြီးက
 “နုပေါင်း... နှင့်နာမည်က ဘယ်လိုကနေဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်မတန်စွမ်း
 ရပြန်တာလဲ ကိတ်ဝင်းစလက်ရဲ့”
 “ဟင်း... ဟင်း... အဲဒါ ကိုနီလာနီယောက်ဟည်းခေါ်ဖို့လေးနာမည်အောင်
 ပေါ့...”
 “နင့်နာမည်ကအသန်းပဲ... အစိပွါယ်က ဘုရားတဲ့လဲ”
 “ဪ... မာမိရယ်... အင်နာဆိုတာက [အသန်းပဲ] ဆိုတဲ့ စကားလုံး
 ရဲ့ အကိုကောင်းကံပေါ့အသိပွါယ်က ချစ်သူတဲ့... [အသန်းပဲ]... ဟင်း... ဟင်း...
 ဟင်း...”

ကိုနီသူနုကို ယူခပ်ပြင်းပြင်းရှိကံ၏။
 “သေဟာ!...”

(*)

“ဗဟုတ်သေးပါဘူး... မိကူးရာ... ငါပြတုန်းက သေချာကြည့်မထား
 နူးလား။ ဂါဝန်လေးကို ခြေထောက်ပေါ်အောင်မ၊ ရမှာ... ခြေသလုံးအလယ်
 နူးပရောက်တာရောက်အထိ မ၊ ရမှာ။ အဲဒါမှ နှင့်ခြေထောက်ရဲ့အလှကိုသတိ
 ကားမိကြမှာ... ဂါဝန်ဝကို ရွရွလေးမရမှာနော်... တအားကြီးဆုပ်မထားနဲ့
 ကိုလက်လက်မှာ ဟန်ပိုင်ချည်ထားတယ်လို့ သဘောထားလိုက်။ လမ်းလျှောက်
 ကိုလက်ကိုစွဲတော့လွယ်... ဒါပေမယ့် တအားကြီးမလွဲဘူး... သာသာလေး
 ကကုသန်ဆန်လေးလွဲ... လက်ကိုကိုယ်နဲ့တအားကြီးလည်းခွာပြီးမလွဲနဲ့
 ဟန်ပွါလည်း မလွဲနဲ့။ မျက်နှာလေးကိုချီထား... အရမ်းကြီးလည်း မဖော်နဲ့
 လည်းမခင်မနေနဲ့ ဟုတ်ပြီလား... ကဲ လျှောက်ကြည့်စမ်း...”

ကိုနီက ဂိုဒေါင်ရှေ့ရဲ့မြေကွက်လပ်မှာ ပေးလေးသယ်ခန့်ရှည်သော စည်း
 ကြောင်း ဆွဲပေးထား၏။
 ကူးကူးနိုင်က ဆိုမည်းအတိုင်း ဟန်ပါပါနှင့် လမ်းလျှောက်၏။
 ငြိမ်ပွဲဝင်ဖို့အတွက် ကြိုတင်လေ့ကျင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
 လျှောက်ပျံလျှောက်နည်းကို မာမိကြီးတို့ကသင်ပြပေးလိုက်ပေမယ့်
 ကူးနိုင်သေသေချာချာမှတ်မိ...
 သေးကတိုင်းကြည့်ပြီး မှတ်မိနေတဲ့ ကိုနီက ဆရာပြန်လုပ်ပြီး သင်ပြနေ
 နည်းဖြစ်သည်။
 CD Walkman လေးကို တပ်ထားသဖြင့် သူမနားထဲမှာ ပြိုင်စင်
 အတိုးလုံးတွေကိုကြားနေရလေသည်။

ဂီရီပြောတဲ့အတိုင်း သူ့မလှမ်းလျှောက်လာ၏။ အချိုးမကျသေး...

“မဟုတ်သေးဘူးမိကျား ရပ်ဦး...”

ဂီရီပြောတာကို သူ့မ မကြား...

မှားကြပ်ကို နားမှာတစ်ထားသဖြင့် သူ့မဘာမှမကြားပါ။

“ဟေ့!... နေဦးဆို”

မိတ်တိုတိုနှင့် သူ့မခါးမှာချည်ထားသော ဂုံနီအိတ်ကြီးမကို ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

ခန်းဆီးလိုက်ကာစုရှည်ကို ပြိုင်ပြိုင်စပ်စပ်အဖြစ်ဖန်တီးပြီးခါးမှာ ဂုံနီအိတ်ကြီးဖြင့် ချည်ပေးခြင်းမဲထားရတဲ့... ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှ သစ်ကိုင်းငယ်ဟစ်ခုံကို လက်ပတ်အမြဲခံချည်ပေးထားခြင်းမဲထားရတဲ့... ကူးကူးနှိုင်းပုံခံက လောလောဆယ်တော့ အချိုးမတစ်ယောက် အသွင်အပြင် ပြီးနေ၏။

ဂီရီက ခါးမှာချည်ထားတဲ့ ဂုံနီမကို ဆွဲလိုက်မှ လမ်းလျှောက်တာမျိုး

၏။

“ဟဲ့... ဗလုတ်တုတ်၊ ဘာလဲ ဟဲ့...”

“ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား...”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ရပ်ဦးလို့ ပြောနေတာလေ”

“မကြားဘူးဟဲ့... နားကြပ်တစ်ထားတယ်”

“အေး... ဒါဆိုခေါ်မြတ်ထားဦး။ အချိုးကျပြီဆိုမှအတီးလုံနေ လျှောက်တော့... ဒီမှာပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ... ဘာပြင်ရဦးမှာလဲ”

“နင်လျှောက်တာ ဒါ၊ နည်းနည်းဘုန်းနေတယ်... ရင်ကိုခိုထားရမယ်... သူ့မက ဂီရီပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်၏။

“ဟုတ်ပြီ... မျက်နှာကိုပြုံးပြုံးလေးထား...”

“ဒီလိုလေးလား...”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ပြုံးပါဆို... ဘာလို့သွားကြီးတွေပေါ်လာရတာလဲ... အဲဒါရုပ်တာ... ဆော့ချာမှားထောင်စမ်းမိကူး။ ပြုံးတယ်ဆိုတာက အရမ်းပြုံးပြီးပစ်လိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ခပ်တည်တည်နေရမယ်... ဒါပေမယ့် နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးတတ်တွေဟည်ခိုင်းထားတာ”

“ဒီလိုလေးလား ဂီရီ...”

“အေး... ဟုတ်တယ်... အဲဒီလိုမျိုး။ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါကျရင်မြေကွမ်းကို ရွရွလေးလှမ်း... ပြုံးရင် ရွရွလေးပြန်ချ။ ဟုတ်ပြီလား...”

“ငါလျှောက်ပြမယ်နော်... ဒီလိုလား...”

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူးမိကျား... နင်ပုံစံကရုပ်ရှင်ထဲကလိုအနေလျှောက်တဲ့ (Slow Motion) ပုံခံမျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်...”

“ဟား... ဟား... ဟား... သိပါတယ်... နင်ကိုစ၊ နေတာ။ ဒီမှာကြည့်။ ပြန်လျှောက်ပြမယ်...”

သူ့မက ဂီရီပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်လျှောက်ပြ၏။

“ဟုတ်လား... ဒီလိုမျိုး”

“အေးဟုတ်တယ်... အဲဒီလိုလျှောက်ရမှာ... အကျင့်ရအောင်ဆယ်ခေါက်လောက် ပြန်လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦး...”

“ငါညောင်းနေပြီ ဂီရီရော... ဟိုနဲ့ဒီနဲ့လျှောက်တာ အခေါက်ငါးဆယ်လောက်ရှိနေပြီ...”

“မရဘူး။ ပြန်လျှောက်ဆိုလျှောက်... ပြုံးရင် ထိပ်မှာ ပို(စ်) (Position) သုံးမျိုးလုပ်တာကုင့်ရဦးမယ်။ လှုပ်စမ်းပါဟာ... သွား... သွား”

ဂီရီက သူ့မကို တွန်းလှှတ်၏။

“နေပါဦးဟဲ့... ဒီမှာမှားကြပ်ပြန်တပ်လိုက်ပါဦးမယ်... ဘယ်လိုပြန်လုပ်လဲ”

“ဖြန်ဖြန်လုပ်ပါဟာ... အချိုးမကျဘူး။ ငါဒီတစ်ညပဲ စွင့်ရတာနော်...”

“လုပ်နေတာမမြင်ဘူးလားဟဲ့ ငါ့ကိုခိုခို”

ညာထယ်နားကိုင်ခန်းအချိန်... ပိုဆိုင်ရှေ့တစ်ခြေကွက်လယ်မှာကူးကူးနီး... လမ်းလျှောက်သင်ပေးနေတဲ့ မြင်ကွင်းက ဖျယ်ရင်စရာအတိုင်းပေး၏။

လမ်းတွေအခေါက်ခေါက်အခါခါ လျှောက်ရလှင့်ပေါ့ ကူးကူးနီး... နေပြီ... နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေချီနေပြီ မြင်သည်။

“ငါလျှောက်ပြီနော် ဝိနို-ဘာလို့လဲလေးချင်းကြည့်...”

ကူးကူးနီးက ခါးမှာချည်ထားတဲ့ခန်းဆီးကကိုဟန်ဝါပါးကိုငံဗြိုးပ... လျှောက်၏။

“မ-လေး... ဝါဝန်ကိုနည်းနည်းမ-ဦး... ဟုတ်ပြီ ပြောဆိုတာ...”

နေရာကို ဖုတ်ထားနော်... ဟုတ်ပြီဆိုတာတယ်... ဆိုတာတယ်... မျက်လေးကို နည်းနည်းနဲ့ထားမယ်... နှုတ်ခမ်းမှာ အပြင်တတ်သည့်ဖိုမထု... မျက်လုံးတွေထဲမှာလည်း ညှိတတ်တွေထည့်ဦးမယ်မိကူး... နင့်မျက်လုံး... သေနေ တယ်...”

“ဟယ်... နှုတ်ခမ်းမှာ အညှိုးတတ်သည့်တာက ရှိပါတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာ ညှိတတ်ကတယ်လို့ထည့်ရမှာလဲ... ငါ့မလုပ်တတ်ဘူးနော်... ငါ့လို့ထည့်လို့ကောရလို့လား ဝိနိုခို”

“ရတာပေါ့... သိပ်ရတာပေါ့... သေသေချာချာနားထောင်စမ်းနဲ့ကူး သာမန်မျက်ဝန်းလှေနေတဲ့မျက်လုံး... ဝမ်းဒုည်းနေတဲ့မျက်လုံး... ခေါ်သတ္တန်မျက်ဝန်း ဆိုပြီးမျက်လုံးရဲ့အနက်အခိုဦးယိသွေ့မမျိုးရှိတယ်... အဲဒါမျက်ဝန်းတွေရဲ့အနေအထားကို မျက်ခပ်တွေနဲ့မျက်ခပ်တွေက အပေါ့ပေါ့ပေါ့အောင်တယ်။ နင်လုပ်ရမှာက... နင်မျက်ဝန်းတွေမှာ ညှိတတ်တွေ ထည့်တဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး...”

“ဒါဆိုတယ်လို့လုပ်ရမှာလဲ ဝိနို... ငါ့မလုပ်တတ်ဘူး... မျက်လုံးတွေလှပြီးသားပဲ... ကိုယ်ထက်လှတဲ့သူရှိမုင် ခုမရဘူး... ကိုယ်လေးကိုလုပ်ဖို့မရှိရင် ဆရာမ... မဟုတ်ဘူးလား...”

“ထင်လားမိကူး... နင့်ကဟယ်လောက်ပဲလှနေနေ အဲဒီအလှမှာ အသက်ပါရင်အလကအပဲ။ အဲဒီတော့ နင့်မျက်ဝန်းတွေက ညှိတတ်တွေနဲ့အသက်ပင်နေဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလိုမျက်ဝန်းမျိုးဖြစ်အောင်နင်ကြိုးစားရမယ်... ဘာမှမခတ်ဘူး။ သဘောပေါက်ရင်လွယ်လွယ်လေးပဲ...”

“ဒါဆိုလည်း နင်သင်ပေးလေ... နင်ပြောသလိုလုပ်ကြည့်မယ်...”

“နင်ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက နင့်ရဲ့အာရုံတွေကိုတစ်နေရာတည်းမှာ နည်းနည်းနဲ့ပိုင်းအာရုံတွေဟိုးရောက်ဒီရောက်ဖြစ်နေရင်ဘယ်လိုမှအသက်ပါမှာမဟုတ်ဘူး... အဲဒီတော့ နင့်အာရုံတွေကိုစုစည်းကြည့်လိုက်စမ်း...”

ကူးကူးက မိတ်ကိုဟည်ပြင်အောင်အရင်ကြိုးစားလိုက်၏။

ထို့နောက်အသက်ကိုမျှင်းရှုပြီး အာရုံတွေကိုတစ်နေရာတည်းမှာ ညှိထားလိုက်၏။

“အဲဒီလိုအာရုံတွေကို စုစည်းပြီးပြီဆိုရင်... နင့်ရဲ့မျက်ခုံးတွေကို မိတ်ထဲမှာနည်းနည်းလေးပင်တင်ထားကြည့်လိုက်... မိတ်နဲ့လုပ်ရမှာနော်... နင့်မျက်ခုံးတွေတကယ်မြင်တက်မသွားရဘူး... မိတ်ထဲမှာပဲလုပ်ရမှာ... နင့်ရဲ့မျက်ခုံးတွေကို နည်းနည်းလေးပင်တင်ထားကြည့်လိုက်... မိတ်နဲ့လုပ်ရမှာနော်။ မျက်ခုံးတွေ တကယ်မြင်တက်မသွားရဘူး... မိတ်ထဲမှာပဲလုပ်ရမှာ အာရုံပြုရမှာ... ငြိမ်ရင် အဲဒီလိုပဲ မျက်လုံးတွေရဲ့ အပြင်ဘက်အဖွဲ့လေးတွေကို ခပ်လေးလေး ခပ်ဘင်းဘင်းလေးဖြစ်လာအောင်မိတ်နဲ့ဆွဲတင်ထားလိုက်... လုပ်ကြည့်မယ်...”

ကူးကူးက သူပြောသလို လုပ်ကြည့်၏။

“ဒီလိုလား ဝိနို”

“မဟုတ်သေးဘူး မျက်ခုံးကြီးအပေါ်တက်သွားတယ်... မျက်စေ့လည်း ပျက်သွားတယ်... အပြင်ကမျက်ခုံးနဲ့မျက်လုံးတွေရဲ့အနေအထားကာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး... အပြင်ကမျက်လုံးတွေ မျက်ခုံးတွေကို ပုံသေပထားလိုက်... မျက်ခုံးနဲ့ မျက်လုံးအစပ်ရဲ့ အောက်နားလေးက အာရုံကြောလေးတွေကို ဆွဲတင်နိုင်တာ...”

“အပြင်ကဟာတွေ လှုပ်ရှားနေမှီခိုတဲ့ ဘာထူးမှအိပ်လဲအိပ်ရ... နင်ပြော
သလို လှုပ်လို့ရတယ်ပဲထားပါဦး။ ငါအိပ်လို့လုပ်တာကို နင်ဘယ်လိုလုပ်ပါ
သိနိုင်မှာလဲ။”

“သိပ်သိတာပေါ့ဟ...ငါပြောသလိုနင်တကယ်လုပ်တယ်ဆိုရင်မှ
မျှော်လင့်တွေနဲ့ အကြည့်တွေကထူးထူးခြားခြားကိုပြောထားသွားမှာ...သဟ...
ကြည့်တဲ့အကြည့်နဲ့ ညှိပြီးကြည့်တဲ့အကြည့် တူကိုမတူဘူး... သိတိုသိသ
တယ်။ ငါပြောသလိုသာ ကြည့်တတ်အောင် ကြည့်ခမ်းပါ။ ချက်ရက်
သိတယ်”

“ကောင်းပြီလေ လုပ်ကြည့်မယ်။ ဒီလိုလား...”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး...”

“ဒါဆို ဒီလိုလား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ငါလုပ်တတ်တာတူဟာ...နင်မြစ်အချင်းတာ ငါသဘောကိုအပေါ်
ဘူး”

“ကျွမ်း...မိကျားရာ နင်ငါပြောတာကိုသဘောမှမပေါက်တာဟ
သေချာနားတောင် ငါအသေးစိတ်ပြောပြမယ်။ နင်ရဲ့မျက်ခုံးအောက်မှာနဲ့ မျ
လုံးအပြင်ဘက်ရဲ့ အစပ်ဖျက်က အရေပြားလေးရဲ့အောက်မှာ သေလှပေါးပါး
တစ်ခု ရှိနေတယ်လို့သဘောထားပြီးနင်စိတ်ထဲမှာမြင်အောင်ကြည့်လိုက်မ
ပြီးရင်နင်ရဲ့ စိတ်ထဲကနေ မျှော်လင့်လေးထိုင် ချီထားတယ်လို့ သတိမှတ်အ
က်...အာရုံယူပြီးထွေးကြည့်လိုက်ခမ်း... မျက်ခုံးနားကအရေပြားထဲ
အောက်မှာမှာ မျက်ခုံးအစပ်က အရေပြားလေးရဲ့အောက်မှာမှာ သ
ပါးပါးလေးတစ်ခုရှိနေတယ်... အဲဒီအလှူပေါးပါးလေးက နင်ရဲ့မျက်ခုံးနဲ့
ဝန်းအစပ်နေရာလေးတွေကို ဆက်သွယ်ထားတယ်...ဟုတ်ပြီနော်...”

ကျားကသူပြောတဲ့အတိုင်း နေနေကလေးတွေပြီး မြင်ယောင်
၏။

“မြင်ပြီလား... မြင်လာပြီလား...”

“အင်း... မြင်သလိုပဲ ဂီနို...”

“မြင်လာရင်ထင်ရှားအောင် စိတ်ကိုစုစည်းပြီးကြည့်လိုက်... နင်စိတ်ထဲမှာ
ပြင်လာပြီဆိုရင် အဲဒီအလှူပေါးပါးလေးကို စိတ်ထဲကနေ ဆွဲယူပစ်လိုက်ခမ်း။
အရမ်းကြီးလည်းမဟုတ်ဘူး...ခပ်တင်းတင်းလေးဖြစ်လာတယ်ဆိုရဲ့လေးပဲ။
အဲဒါအခါကျရင် မျက်ခုံးနဲ့ မျက်ခမ်းတွေရဲ့အစပ်နေရာလေးတွေမှာခပ်တင်း
တင်းအရသာလေး ခံစားလာရလိမ့်မယ်...အဲဒါညှိတတ်ပဲ။ လူတစ်ဖက်သားကို
အောင်လိုက်တဲ့ညှိတတ်ပဲ။ အဲဒီအကြည့်မျိုးကို ခံရတဲ့လူရဲ့အာရုံ တွေဟာ
အိမ်နောက်ကိုပါလာမှာပဲ... အပြင်ကမျက်ခုံးတွေမျက်ခမ်းတွေကဘာမှ
မလှုပ်ရှားဘူးနော်...အာရုံယူကြည့်ခမ်း။ အရေကြီးဆုံးကစိတ်ပဲ စိတ်ကိုငြိမ်နေ
တင်ထားရမယ်။အဲဒီလိုခပ်တင်းတင်းခပ်လေးလေး ခံစားနေရပြီးဆိုရင် နင်ရဲ့
မျက်ခုံးတွေထဲကရေကြိုးမျှင်လေးတွေထွက်လာပြီး နင်ကို ကြည့်နေတဲ့
လူထဲရဲ့ စိတ်ထဲမှာတွေ့တို၊ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ချည်နှောင်ထားတယ်လို့
သဘောထားလိုက်ရမယ်။ ပြီးရင်စောစောက ငါပြောတဲ့ အလှူပေါးပါးလေး
ပဲတင်းအားနဲ့ ဆွဲအားနဲ့ သူတို့ရဲ့စိတ်တွေကို နင်အပေါ်မှာ တိမ်းညွတ်လာ
တင်ဆွဲယူပစ်လိုက်တယ်လို့ နုနင်းသွင်းထားရမယ်။ငါပြောတာ သဘော
ပေါက်လား။အဲဒီလိုအကြည့်တွေနဲ့ အဲဒီလိုမျက်ခုံးတွေနဲ့ကြည့်ရမှာ... အဲဒါ
မျက်ခုံးတွေပဲ ညှိငင်တဲ့အကြည့်တွေပဲ။ အဲဒီအကြည့်တွေမှာ အသက်ပါ
မယ် ညှိတတ်တွေပဲတယ်...”

ကျားကစိတ်ထဲမှာ သူပြောနေတာတွေကို တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်
၏။

သဘောပေါက်တဲ့အတိုင်း သေသေချာချာလုပ်ကြည့်တဲ့အခါ မျက်ခုံးနဲ့
မျက်ခမ်းအပြင်ဘက် အစပ်လေးတွေမှာ ခပ်တင်းတင်းလေးဖြစ်လာသည်
ဟုတ်မျိုးကို ခံစားလာရ၏။

အင်း ...နတ်ခမ်းတွေမှာလည်း အပြုံးဓာတ်ကိုထည့်ရဦးမယ်...

ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်ဘာသာပဲသိတယ်။ မျက်နှာမှာခံစားလား၊ အာရုံတွေ စောစောကန့်မတူတော့ဘူး... အနိမ့်နိမ့်တစ်ခုခုရှိလာသလို... အဲဒါအသက်စာတံဆိပ်ဘာဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်ဒါဟာညီအစ်ကိုမယ်...

“ဒီလိုလား ဂီနို...”

ပြောရင်သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး အဲဒီအကြည့်တွေနဲ့ခပ်စူးစူးအကြည့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

သဘောပေါက်အောင် နားလည်အောင်ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ နန်းမသိဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ... သူမကရှေ့တည့်တည့်မှာလာပြီးရပ်၏။ ဝိုင်းသူ့မရဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လာ၏။

ထိတ်လန့်အံ့သြစွာမြင်လိုက်ရတာက ... သူမမျက်ဝန်းတွေမှာ ပြုံးနေတဲ့ညိုဓာတ်တွေ ... အသက်စာတံတွေ ... သူ့ရား ... သူ့ရား ... ရင်ထဲမှာလှိုက်ကန့်ဖြစ်သွား၏။

ဟာကန့်ဖြစ်သွား၏။

တစ်စုံတစ်ရာဟာ ကျွန်တော်ရင်ထဲကိုအချိန်အဟုန်နဲ့တိုးရောင်ရောင်ပြီး... ရှိပြီသမျှ အားအင်တို့ကို ရုတ်ချည်းယူဆောင်ကာ လျှင်မြန်စွာ ပြုထွက်ခွာသွားသလို ရုတ်တရက် လှုပ်ကန့်... နှေးကန့်... ခံစားလိုက်ရလေ။

အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာဟာ တဖျတ်ဖျတ်ခါနေသောအမောတတ်လေ တချို့ကို (မြေရာအဖြစ်) ရင်ထဲနေရာအနှံ့ပက်ကြ ချွန်ရစ်တတ်တာကို သတိထားမိတော့သည်။

အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာရဲ့ဆောင်ရွက်လာတဲ့အချိန်နဲ့ ဆောင်ပြီးပြန်ထွက် အချိန်တို့က နှလုံးအိမ်ကို ဦးတည်ရိုက်ခတ်ကြရာ... ရင်ခွန်သံတွေ ဟုတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာ... အဲဒီခံစားချက်တွေအားလုံးကိုဝေဖန်ပိုင်းခြား တတ်တဲ့ဦးနှောက်ကလည်း နှစ်သက်နေပြန်တယ်...

“မိကူး... နင်... နင်... ငါ့ကိုအဲဒီလိုမကြည့်နဲ့...”

“ဘာလဲ... ငါကြည့်တာမဟုတ်ပြန်ဘူးလား။ ဟိုဂီနို... နင်ဘယ်လို ကြီးဖြစ်သွားတာလဲ... နင့်မျက်နှာကြီးဖျော့ကျသွားသလိုပဲ”

မိကူးရယ်... နင့်အကြည့်တွေ ညှိုးအားပြင်းလှချေလား...

ဒီလိုသာ ဝေဖန်အကြည့်ခံရရင်... ငါ့အရေချစ် မိကူးရယ်...

ကြည့်ပါဦးဟာ... ငါ့နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်ခါနေကြတယ်... ဓါတ်ဘိုင်နားမှာ ချထားတဲ့ရေဘူးလေးကိုကောက်ယူပြီးဖော်သောက် ဖစ်လိုက်ရ၏။

“ဟိုဂီနို... ငါကြည့်တာမဟုတ်သေးဘူးလား... ဒါဆိုတယ်လို ကြည့်ရ ပယ်”

ပန်းကိုပုတ်ပြီးဖေး၏။

ပါးစပ်ထဲက ရေတွေကိုမြန်မြန်နုတ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

“အိုကော... မိကူး... အဲဒီအကြည့်ပဲ ကွက်တိပဲ...”

“ဟင် !.. ဟုတ်လား။ ဒါဆိုငါကြည့်တတ်ပြီပေါ့”

“အင်း... အင်းကြည့်တတ်ပြီ ကြည့်တတ်ပြီ...”

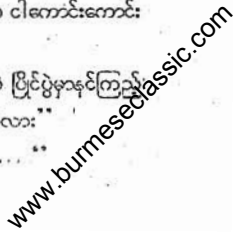
“ဟယ်... ဝစ်သာလိုက်တာဂီနိုရယ်... နင်ပြောသလို ညှိုးကြည့်လိုက်တာကို နင်သိတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား ဂီနို”

“အင်း... အင်း... သိတယ်။ သိသာတယ်... အဲဒီအကြည့်ပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကြည့်ရမယ်ဆိုတာ ငါကောင်းကောင်း ကျွေးပြီးဒီမှာကြည့်စမ်း... ငါ့ပြန်လုပ်ပြမယ် ...”

“ဟိုး... ဟိုး... ရပြီ။ နင်မှတ်မိတယ်ဆို ပြီးတာပဲ ပြင်ပဲမှာနင်ကြည့်ရမယ် အကြည့်က အဲဒီအကြည့်ပဲ။ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“မှတ်မိတယ်ဂီနို... ဒီအတွက်နင်လုံးဝမပူနဲ့တော့...”

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒါအကြည့်ကတော့... အနတ်အားတဲ့နေရာမှာထိုင်နေတဲ့လူပျို... ပရိတ်သတ်တွေကို တစ်ယောက်ချင်းစီဆွဲပြီးကြည့်သွားရမယ်။ မျက်လုံး တွေးတဲ့ မကစားဘူးနော်... အကြည့်ရဲ့နေရာကိုကိုခေါင်းလေးကမသိမသာလိုက်သွားမယ်။ နင်သဘောပေါက်ရုံလေးမိကူး။ အဲဒါလိုကြည့်ပြီး ပို့စ် (Post) လုပ်ရဖို့ နော်... သတိထား ပို့စ် (စ်)ကဘူးနော်... ဆိုတော့သုံးခါကြည့်ရမှာ။ မာခါကြီးလုပ်ပြီး ပို့စ် (စ်)တွေမှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်... ပို့စ် (စ်)လုပ်တာက လွယ်ပါတယ်။ မခက်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော့ စင်ပေါ်မှာ နင်လျှောက်လာရင် ပန်ကာတွေနဲ့ ထားမှာ ပန်ကာလေးကြောင့် နှင့်ရဲဆဲပင်တွေ နှင့်ဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံက အာပျူ နဲ့ပုဝါစတော့က လေထဲမှာလွင့်နေမှာ... ပန်ကာနားတိုတအားကြီးတင်ရရင် မိတော့ ပန်ကာနဲ့ကွယ်ပြီးနင်ကို မမြင်ရပဲဖြစ်သွားဦးမယ်...”

“အေးပါ... နင်ပြောတာတွေ ငါမှတ်ထားပါတယ်...”

“က... ဒါဆိုလည်း အစကနေအဆုံး အထိလုပ်ပြစမ်းမုန့်ကို... သုံးနေရာကနေပြောင်းပြီးကြည့်မယ်...”

မိကူးက... အစနေရာအသိပြန်တွေ့တာသွား၏။

မကြာခင်မှာပဲ မိကူးလျှောက်လာတော့မည်...

ရှိရှိသမျှအင်အားတွေကိုခုခံပြီး သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကိုရင်ခိုင်ခိုင်နဲ့နဲ့ ကြိုကြိုခံနိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ရသည်။

စိတ်ကိုတင်းထားသည့်ကြားကာ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကိုသုံးခါတိုင်း ခံလိုက်ရပြီးတဲ့အခါ အားအင်ဟူသမျှမကျန်တော့လောက်အောင် နူးလျှောက် တော့သည်။

“ရပြီလားဂီနီ... ဒီလောက်ဆိုရပြီလားဟင်...”

မြေကြီးပေါ်ထိုင်ချလိုက်တဲ့အခါ ခြစ်နေတာကို အလိုက်မသိစွာ လေထဲ ပြန်၏။

“ဟဲ့... ဂီနီ၊ ရပြီလားလို့ မေးနေတယ်လေ...”

“ရင်မြီမိတူးရယ်... ရလောက်ပါပြီ...”

“အေးလိုက်တာဟယ်... ချွေးတောင်ပြန်တယ်။ နေပါဦးဂီနီနဲ့... နင် ပညာတွေဆို ဘယ်တုန်းက သင်လိုက်လို့ တတ်နေတာလဲ။ နင် သိပ်တော်နေ ပါလား ဂီနီ... နင်ဟာငါ့မျက်လုံးတွေရဲ့ ဆရာပဲ... ငါ့အံ့ဩတယ်သိလား”

“နင်သင်လိုတတ်တာပေါ့မိတူး...”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ကဲခါ... ဒီလောက်ဆိုရပြီ။ ငါပြန်အိပ်တော့မယ် နင်လည်းအိပ်တော့”

“ဟဲ့... နေပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမြန်းစားကြီး... ဒီမှာငါထပ်ကျင့် ပြီးလို့... ကြည့်ပေးဦး...”

“ငါ့အရမ်းနုံးနေပြီမိကူးရာ... စိတ်ပင်ပန်းတာကလူပင်ပန်းတာထက် ပိုတယ်ဟာ... နှင့်ဘာသာပဲကျင့်နေခဲ့တော့။ မနက်ဖန်ဝတ်စုံတွေရမယ်... မနက်ဝတ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်ရင်ပြန်ပြင်ရဦးမယ်... ငါသွားပြီ”

ဘဒီနုံးဒီနုံးလုပ်ခါနေတဲ့ရင်တွေကိုထိန်းရင်းအိမ်ထဲရောက်အောင် ဂီနီတေးပမ်းစားပြန်လာခဲ့ရ၏။

မိကူးကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ခဲ့တော့...

သူ့နေရာမှာဆက်နေဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်အသိဆုံး...

“နင်ဒီပညာတွေကို ဘယ်တုန်းက သင်လိုက်လို့တတ်နေတာလဲ”... ကို...

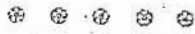
သူ့ရဲ့ အမေးစကား...

နင်သင်လိုတတ်တာပေါ့ မိကူး။ နင်ကြောင့်တတ်သွားခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ပညာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ နင်ရဲ့အလှတွေကို တစ်စိတ်စိတ် ပြုစုထားခံစားနေခဲ့မိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေထဲက ပုံရိပ်တွေပေါ့မိကူး

ရှယ်...ဒါဟာပညာတစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး။ နင်မဟုတ်တဲ့ တွဲခြားဟစ်ယောဟ် အတွက် ငါ့မှာ ဘာအိုင်ဒီယာ (idea)မှ မရှိပါဘူး မိကူး...

ငါရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ဟာ... ..

(*)

မာမိကြီးပေးလိုက်တဲ့ထိုင်ခုံနေရာကိုရောက်တော့ မိကူးတို့အစီစဉ်ကို ဖြေကြားပြီးနေပြီဖြစ်သည်။

နေရာက VIP တန်းဖို့ မော်ဒယ်လျှောက်ကြမည့်ခင်မြင့်ကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်းမြင်နေရ၏။

မိကူးကို လိုအပ်တာတွေမှာနေရတာရှိ ရှေ့ပိုင်းအစီအစဉ်တွေကိုမယ် လိုက်တော့...

ရှေ့ပိုင်းအစီအစဉ်တွေမှာအမျိုးသားတွေ မါလေး၊ ရွေးချယ်ခြင်းမှာ၊ နှစ်ယောက်တွဲ မင်္ဂလာဝတ်စုံဖက်ရှင်ပြိုင်ပွဲအစီအစဉ်လည်းပါ၏။

အရှေ့တိုင်းနှင့်အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုအကအသွယ်ပူးပေါင်းဖြေတင် ဆက်သည့်အစီအစဉ်တွေလည်းပါ၏။

ကြိုက်နှစ်သက်သောအဆိုတော်အချို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေလွတ်သွားတာ ကို စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုမှမနေ...

မိကူးအဆင်မှပြေပါ့မလား... ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေသာ ရင်ထဲမှကြီး စိုးနေ၏။

အခုအစီအစဉ်က ကာယအလှမယ်ရွေးချယ်မည့်အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

ဒီအစီအစဉ်မှာလည်း မိကူးက ဆင်စွယ်ရောင်ဝတ်စုံကိုပဲဝတ်မည်။ ပြင်ဝတ်စုံနှစ်ခုရဲ့အရောင်းအသွေးတူညီမှုက မိကူးကိုလူတွေထူးခြားစွာ

ထားမိစေမည်ဟုတွေးမိသဖြင့် ထိုကိစ္စချယ်ဝတ်ဆင်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအစီအစဉ်အတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်ကိုယ်ဟန်ပြကွက်တွေကိုတော့မာမိ ကြီးနဲ့

ဂိုင်းစလက်တို့အဖွဲ့က ကြိုးစားပမ်းစားသင်ပေးခဲ့ကြ၏။ ဒီအစီအစဉ် နည်းနည်းနိုးရိမ်ရသည်။

ဒေါက်ပါသောမိနင်းကို တစ်ခါမျှ မစီးခဲ့ဖူးသော မိကူး... ဒီအစီအစဉ် ကို မိနင်းစီးပြီး လမ်းလျှောက်ကျင့်ချိန်ကောင်းကောင်းမရခဲ့...

မိကူးလွတ်လာတော့ ခြေထောက်ကိုပဲ စိုးရိမ်စွာ လိုက်ကြည့်နေမိတော့

ကယ်အချိန်မှာခြေခေါက်ပြီးလဲလိုက်မလဲ...

ကယ်အချိန်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီးလဲလိုက်မလဲနဲ့ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ ပြပရဲ့မျက်နှာနှင့် အပေါ်ပိုင်းအလှတွေကိုသေသေချာချာမကြည့်ဖြစ်တော့...

ထိုင်ခုံနှစ်တန်းလောက်ပဲရှိတာဖို့ စင်မြင့်တစ်ခုလုံးကိုထင်ထင်ရှားရှား ပြသည်။

အရေးထဲ...ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့်နဲ့မှလူက ကင်မရာ(Camera) ရုံးဖြင့် ထုတ်ပုံတွေ တာဖွဲ့ဖွဲ့ပုံ ရိုက်ယူနေသေးသည်။

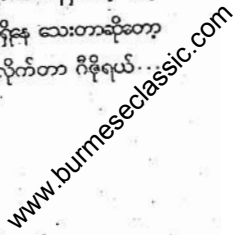
ထိုင်လိုက်ထလိုက် ကုန်းလိုက်ကွလိုက်ဖြစ်နေသော အဲဒီလူရဲ့ခန္ဓာ ကို...မြင်ကွင်းကိုလာလာကွယ်နေသဖြင့် သူ့ကိုရှောင်ပြီးကြည့်နေရပြန်

လက်ခုပ်သံတွေကြားမှ မိကူးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းနဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ဖြစ်၏။

လက်နှစ်ဖက်ကို ကုပိုးအောက်မှာမှာပင့်တင်ထားတဲ့ ခပ်ကော့ကော့ ပုရာကို ကျွန်တော်သိင်သတော့မကျ...

“အဲဒီလိုပြောတဲ့မျိုးကမှ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အချို့အစစ်တွေပေါ်ရဲ့...
 သားရဲ့...”ဟု မာမီကြီးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။
 ထိုအစီအစဉ်အတွက် ရယ်ပြိုင်ရုံသာသာလည်း ပြောခဲ့သေးသည်။
 မဆိုးပါဘူး။ လုံးတော့လှပပါတယ်...
 ထိုစဉ်မှာပဲ... လက်ခုပ်ထပ်တွေ့ခဲ့တဲ့ မထင်မှတ်တဲ့အထွေးထွေး ဖြစ်...
 သွားခဲ့လေသည်။
 ကုပ်ပိုးဆောက်နားမှာ ရွှေရလေး ပင့်တင်ထားတဲ့ လက်ချောင်း...
 တွေကိုပြန်အချမှာ ဆောက်တို့ဆုံးလိုတုံ့ပြန်ထားတဲ့ မိကူးဆပ်တွေ ဖျော့...
 ပြောကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။
 ပိုးသားလိုဆပ်နက်နက်စင်းစင်းတွေ အိကနဲ့ပြောတဲ့အခါ...
 မိကူးခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို ဆင်တင်ပေးမိသလိုပဲ ဖြစ်နေ...
 ဖြင်းနှင့်အတူ... ဆံညှပ်များကလစ်များတစ်ခုပြီးတစ်ခု စင်မြင့်ပေါ်သို့ပြုတ်...
 သွားလေတော့သည်။
 “ဟာ! ...”
 အမေ့တိုက်သံတွေကို စီကန့်ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ များလုံးတွေတို့...
 ထားလိုက်မိတော့သည်။ နောက်ဆုံးဖြင့်လိုက်မိတာက မာနီချက်များ...
 ယိမ်းယိုင်သွားတဲ့ မိကူးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်၏။
 မဖွင့်ရဲ့...
 မျက်လုံးတွေကို အတတ်တော်နှင့် ပြန်ဖွင့်ရဲ့...
 အဲဒီမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် မကြည့်ရဲဘူး။
 “ဖြစ်မှ ဖြစ်ရတယ် မိကူးရယ်...”
 “တောက်!... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ကျိန်းသေမောင်အောင် (စံ)။
 ချိတ်နိုင်တယ်။ တော်တော်လေးကို ရုပ်ချက်သွားတာပဲ... ချီးတယ်ကွာ...
 အဲဒါ... စာတံလုံးတွေရိုက်ယူနေတဲ့ နွေကလေးရေရွတ်လိုက်တာ...
 မယ်...”

မျက်လုံးတွေပြန်ဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန်ကျတော့ စင်ပေါ်မှာ မိကူးမရှိ တော့...
 မှောက်လှတွေ ကိုယ်ဟန်ပြနေကြပြီ...
 မိကူးရှုရာ စင်မြင့်ရဲ့နောက်က ဆာခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့မိတော့
 သည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲမသိပါဘူး ဂီနီရယ်... ငါ့ရှက်လိုက်တာဟာ”
 ကူးကူးက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း ဆီးပြော၏။
 “နင်... နင်တော်တော်လေး ရုပ်ပျက်သွားတယ်မိကူး။ ဆပ်တွေက
 မျက်နှာတို့ပါ ကွယ်သွားတာ...”
 “တောက်... ဒီလက်ခုပ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ... သွား!.. အသုံးမကျ
 ကူး...”
 စပရင်လက်ခုပ်သေးသေးလေးက ကြမ်းပြင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိတွေ့
 ပြီး ခပ်ဝေးဝေးအထိလှင့်စင်သွားတော့သည်။
 ဘုရား... ဘုရား... အဲဒါ မနေ့ကမှဝယ်လာခဲ့တဲ့ လက်ခုပ်လေး...
 ငါးသောင်းအတင်ပေးခဲ့ရတာ... အဲဒီလက်ခုပ်ကြောင့်တဲ့...
 မာမီကြီးက လက်ခုပ်လေးတို့ ပြန်ကောက်လာ၏။
 “မာမီရာ... ဆပ်တို့ သေချာထုံးမပေးလိုက်ဘူးလားဗျာ...”
 “ဟယ်... သားရယ်... မာမီသေချာထုံးပေးလိုက်တာပါ... သူ့ဆပ်
 တွေက လျှော့နေတာဆိုတော့ ထုံးတော်မလွယ်ဘူး။ ကလစ်တွေ ပြန်ပြန်ကျက်
 ကိုလို့ မနည်းကိုလုပ်ပေးလိုက်ရတာ။ ပြီးတော့ ဆပ်တွေက အများ ကြီးသားရဲ့
 အမေ့တိုက်လက်ခုပ်လေးဆိုတော့ ဟာ၊ တွေ့အစွန်းနဲ့ ငြိသွားတာနေမှာပေါ့ မာမီ
 သက်တမ်းမှာ ဒါမျိုးတစ်ခုပါမှဖြစ်ဖူးဘူး။ မျောက်ထပ်ပြင်ပွဲရုံနေ သေးတာဆိုတော့
 ကောက်လည်းသိပ်မသုံးရဲဘူးလေ... မာမီစိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဂီနီရယ်...
 ရော... ရောလက်ခုပ်လေးပြန်သိမ်းထားလိုက်ဦး...”
 “မာမီပဲ ယူလိုက်တော့ဗျာ...”

“ဟယ်...မဟုတ်တာ...ရှေးပါသားရယ်”

“ယူဆိုယူလိုက်တာ... ကျွန်တော့်ကိုလေးပေးရင် သွန်သင်လိုက်တာကယ်ပြောတာ... ဓာတ်ကိုင်ဖို့ တန်တော့တယ်လို့ပဲ ဖွက်လိုက်တော့...”

မိကူးက အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် ရှိ၏။

ကဲ...ရှိစေတော့...

“မိကူး နှင်ခေါ်သေတွေထွက်မနေနဲ့တော့။ နောက်အစဉ်ကျန်ဆေးတယ်... ချောသောက်လိုက်ဦး။ မိတ်တိုလျှော့ချလိုက်အမ်းမိကူး နှင့်မိတ်တိုတွေကို အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်အောင်ကြိုးစားစမ်း... မိတ်တည်ငြိမ်မှု အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာ...”

အသင့်ဝယ်ထားတဲ့ 100 PLUS တစ်ဘူးဖောက်ပြီး သူမကလဲထဲထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

“အေးအေး... ငါ့ဘယ်ကလေးနဲ့...”

သူမက 100 PLUS တစ်ဘူးကိုင်ဆောင်နေပြီး မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ထားလိုက်၏။

မိတ်တည်ငြိမ်မှုရအောင်ကြိုးစားနေခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကျတာတွေ ဝိုင်းတော့ မမြင်တာကိုကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

“မိကူး... ငါပြောတာတွေကိုသေချာနားထောင်ပါ။ နှင့်မိတ်တွေကို ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းလေးထား... ဇောဇောကဖြစ်ခဲ့တာတွေ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တော့... အာရုံတွေကိုရစဉ်ပြီး နောက်အစဉ်အတွက် ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာတစ်ခုချင်းစဉ်ထားမိမ်း...”

“ဟုတ်တယ်... သမီးမိတ်ကိုအေးအေးဆေးဆေးထားလို့ကတော့။ နောက်အစဉ်အတွက် အားသစ်ဆွေးထားဖို့ကလေးပေး သောက်လိုက်ဦး အအေးလေးသောက်လိုက်ဦး ရှင်ထဲမှာငြိမ်သွားအောင်လို့...”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ...”

“နောက်အစဉ်အတွက် အသင့်ပြင်ထားလိုက်တော့ မာမီ...”

“ရယ်ဒီ (Beauty)ပဲ ကိုမိုး ကမိဘက်က အသင့်ပဲ...”

“မိကူး အိုကေတယ်နော်”

သူမလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အားပေးလိုက်သည်။

“မိတ်ချ... ကိုမိုး ငါအဖွဲ့မီးကုန် ကြီးစားမယ်။ ငါ့ဆုတစ်ခုခုတော့ မှီကိုင်

ရိုက်ရမယ်...”

“မိကူး လမ်းလျှောက်ရင် ကမမြောင်တည်းကြီး မလျှောက်ဘူးနော်...”

“မီးလုံးလုံးလှိုက်အောင် မသိမသာလေးစေရိုက်ပြီး လျှောက်ရမယ်လို့ မာမီ

သင်ပေးထားတာ မနေနဲ့ဦး...”

“မိတ်ချ... ငါ့ဖုန်းတယ်...”

“ဒါဆိုငါသွားမယ်မိကူး Good Luck .... ဩ... မာမီ... အားလုံး

ကုန်သွယ်နော်”

“မိတ်ချသား... ဓာတ်ဘက်ကသာလို့အပ်ချက်မှမရှိစေရဘူး... မိတ်ချ”

“အိုကေ... ဒါဆိုကျွန်တော်သွားပြီ...”

ထိုင်ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်တဲ့အချိန်အထိ ကာယအလှမယ်ရွေးချယ်တဲ့

အစဉ်မြဲဆေး...

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကိုယ် ဟန်ပြနေကြဆဲ...

အစီအစဉ်ပြီးသွားတော့... အကအဖွဲ့သုံးလေးဖွဲ့ ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ကြပြန်

သန့်ပြားလှတဲ့အတွက်တွေနဲ့ တင်ဆက်သွားကြတဲ့ မြန်မာအကအဖွဲ့

အကအဖွဲ့တွေမှာ မိတ်မရောက်...

မိကူးအတွက်အစိုးရိမ်လှန့်မှုတို့မိတ်တွေကြောင့် ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။

“မိကူး အစဉ်အဆင်ပြေပါစေ... အမှားအယွင်းမဖြစ်ပါစေနဲ့...”

ဟု နောက်အစဉ်အတွက်အစဉ်အဆင်ပြေစေရန် ဝမ်းသာစွာ ပြောဆိုခဲ့သည်။

“မိကူး...”

အကအဖွဲ့တွေနဲ့ နောက်ပြန်တင်ဆက်တဲ့အစီအစဉ်ပြီးတော့ Soul ကုမ္ပဏီ

ပုံနှိပ်တဲ့ အလှူကုန်ပစ္စည်းတွေကြောင့်ဖြစ်ခြင်း အစီအစဉ်ဖြစ်၏။

ပစ္စည်းတစ်မျိုးချင်းစီရဲ့ အရည်အသွေးတွေ အကျိုးအဆိုးသင်တွေ့...
စိတ်ရှင်းပြနေတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလို့အခု...

ထိုအထိအဆင့်ပြီးမှ ပတ်ရှင်းပြင်ရမည့်အထိတိုင် ကြော်ငြာ၏။ ဒီအဆင့်မှာ Miss Fashion ဆုအပြင် တခြားဆုတွေကိုလည်း တစ်ပါတည်း...
ဖြတ်ရွေးချယ်ကြမှာဖြစ်သည်။

ပရိတ်သတ်တွေရဲ့ စိတ်အဝင်စားဆုံး အစီအစဉ်လည်း ဖြစ်၏။
အစီအစဉ်ကြော်ငြာပြသည်နှင့် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး မီးမှောင်ကုသ...
ပင်မစတိတ်နဲ့ (Stage) နှင့် ပရိတ်သတ်တွေကြားထဲအထိ ထုတ်ထား...
လျှောက်လမ်း စတီဘီနဲ့ဒေါ်မှာ စပေါ့လိုက် (Spot Light) တစ်ခုကနေရာ...
ရွေလျားနေ၏။

ထို့နောက် ဖြိုင်ဖြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရှိလှသော အဖွင့်ဂီတအတီးလုံး (Miss Impossible Heart တေးထဲမှ အတတ်အတီးလုံး/ နေပြည်တော်ရှိ ဂိုဏ်း...
အဖွင့်အတီးလုံး) နှင့် ဆတူ ပင်မ Stage ရဲ့ နောက်နားမှာ Projection Screen
အဖြူရောင်ကြီးတစ်ခု ဆင်းသက်လာ၏။

ခဏနေတော့ အဲဒီ Projection Screen ကြီးပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာတဲ့ ပုံ...
တွေကြောင့် လခြမ်းကျွေးကျွေးကြီးနှင့် ကြယ်တွေတစ်ခုတစ်လင်းလင်း...
သော ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သွားတော့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် South ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် အလှကုန်ပစ္စည်း...
တွေကလည်း ပင်မစတိတ်နဲ့ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရှိနေတဲ့...
ခြေအင်္ဂါသယ်ခန့်ရှိ Projection TV ကြီးနှစ်လုံးမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လာ...
၏။ တပြိုင်တည်းမှာပင် စင်မြိုင်တစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ရောင်စုံဆင်ဖြူဟောင်း...
တဖြောဖြောသက်ဆင်းလာပြီး... ပရိတ်သတ်တွေထဲအထိ ရောက်ရှိ...
နေကြတော့ သည်။

ခမ်းနားဆန်းကြယ်တဲ့ Seal ကုမ္ပဏီရဲ့ အဖွင့်အစီအစဉ်ကို ပရိတ်သတ်...
တွေက လက်စုပ်သံများဖြင့် ဂုဏ်ဖြူကြ၏။

အဖွင့်အတီးသုံးက ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆူပွတ်နေဆဲ...

သို့သော် ထိုအတီးလုံးတွေရဲ့ တုန်ခါမှုက ကျွန်တော်ရင်ခွန်သံတွေရဲ့...
ရဲ့ခါမှုကို မှီမည်မထင်...

ထိုရင်ခွန်သံသည် စားမပွဲတွေပြေစဉ်က စားမပွဲခန်းထဲဝင်ရန် အချက်...
သော ဘဲ(လ်) Bell သံကြောင့် ခံစားခဲ့ရဖူးသောရင်ခွန်သံတွေထက်...
ပေးပေးပေးပေးစွာသာပါသည်။

နဖူးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အေးအနွေးတို့ ဖြိုက်ဖြိုက်ထွက်၏။ ခြေဖျားလက်ဖျား...
အေးအေးအေးအေး၏။

မကြာခင်မှာပင် ကော်ရှင်မယ်တွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ထွက်လာ...
ပြောတော့သည်။

စင်မြိုင်ရဲ့ အပေါ်အောက်နဲ့ ဆေးတိုက် နေရာအနံ့မှာ ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး...
နေချိန်နဲ့ပတ်သက်ထားတဲ့ Digital Video Camera တွေက ပြိုင်ပွဲဝင်တွေ...
ရဲ့အလှတရားတွေကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှနေပြီး မှတ်တမ်းတင်နေကြ၏။

South ကုမ္ပဏီရဲ့ တင်ဆက်မှုတို့ အင်မတန်သေသပ်လှပပါသည်။ ပြိုင်ပွဲ...
တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ မျက်နှာနံ့ကပ်အလှကို Digital Video Camera တွေမှ...
တစ်ဆင့်ရယူပြီး Projection TV ကြီးတစ်လုံးမှာ Pause ဖမ်း (ရုပ်သေဖမ်း)...
ထား၏။

ထို့နောက် မျက်လုံးတွေရဲ့ အနီးကပ်အလှကို နောက်ထပ် Projec-
tion TV ကြီးတစ်လုံးမှာ Pause ဖမ်းပြထားလေသည်။

အနီးကပ်ပုံကြီးချဲ့ ပြထားတဲ့အတွက် အကဲဖြတ်အဖွဲ့နှင့် ပရိသတ်တွေ...
ထဲမှလုံးလာ ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့အလှကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ...
ကောက်ကြ၏။

ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ယောက် နောက်ထပ်ပြန်ဝင်သွားပြီး... နောက်ထပ်တစ်...
ယောက် ထွက်မလာအချင်း ထိုပုံတွေကို ပြသထား၏။

ပုံပုံအမျိုးမျိုး ဒီပိုင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်တွေရဲ့အလှတရားတွေကို...
ကောက်ကြရင်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေရသည်။

၁၈၆

မြားပေါ်

၁၈၇

နောက်ခံအတီးလုံး အချိုးချိုးနှင့် ကိုယ်ဟန်ပြနေကြတာတွေကို ကြည့်မိကူးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးထွားလာ၏။

မိကူး သူတို့ကိုကျော်မှ ကျော်နိုင်ပျံလေး...ဘုရား...ဘုရား...

တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကြည့်နေရင်း...အစီအစဉ်ကြေငြာတဲ့အမျိုးသမီး...

‘မိကူးကူးနိုင် ဖြစ်ပါတယ်’ ဆိုတဲ့အသံကိုကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာပေးရင်ထဲမှာ မီးလုံးကြီးတစ်ခုပြတ်ကျလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ပူကနဲ နေ၏။

ဒုန်းကနဲ နေ၏။

နားထင်မှာ သွေးတို့ တဒိတ်ဒိတ်တိုးကြ၏။

တုန်ရင်လာတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယုက်ပြီးတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိတော့သည်။

Spot Light မီးက မိကူးထွက်လာမယ့် အပေါက်လေးကို ထိုးပြုတ်တဲ့အချိန်မှာ ပြိုင်ပွဲဝင်အတီးလုံးသံကို စတင်ကြားရ၏။

ကျွန်တော် ဆွေးပြန်နေပြီ...

“ဒီအတီးလုံးက နည်းနည်းထူးခြားတယ်နော် ငြိမ်ငြိမ်လေးပျံ

ရှေ့ထိုင်ခုံမှ ကင်မရာနှင့် လူက သူ့အဖော်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောဆို

စမ်းရေစီးသံလေးတွေ သစ်ရွက်ကြောသံလေးတွေ လေကိုးသံလေး

ကျေးငှက်မြည်သံလေးတွေပေါ်တဲ့ အဲဒီအတီးလုံးကို မိကူးအတွက် စိတ်ဖြူစွာ ရွေးချယ်ခဲ့တာ...

“အစ်ကိုကြီး တတ်ပုံရိုက်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး ရိုက်ပါနော်... တင်ဝါတယ်...”

ကင်မရာနှင့်လူကို အသာလေးကပ်ပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြော

ဟုတ်တယ်... တကြီးသူတွေအလှည့်တုန်းကလို ကျွန်တော့်မြင်ပုံ

နောက်ယှက်နေမှာစိုးလို့...

လာပါပြီ...

မိကူးထွက်လာပါပြီ...

လခြမ်းကွေးကွေး ဝါဝါကြီးနဲ့ ကြယ်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ ပုကံပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြုလို့ သူမလှမ်းလာနေပါပြီ...

ပန်ကာလေရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ပျော့ပျော့အိမ်ဝတ်နဲ့ ရှည်နဲ့ ပုဝါစရည်ရှည်က လူးလွန်လို့...

ဝိုးသားတွေလို ပျော့စင်းနေတဲ့ ဆံပင်တွေက မျောလွင့်လို့... ဆင်စွယ် ပျော်ဝတ်နဲ့နဲ့ နက်ပြာရောင်ပုဝါစတို့ရဲ့ တင့်တယ်မှုတွေနဲ့ မိကူးလှမ်းလာနေပါပြီ...

Spot Light က ဘာအကာအကွယ်မှ မပါတဲ့ ခြေထောက်လေးကို ကစ်လှည့်...နက်ပြာရောင် Fancy ကျောက်ကြီးလေးချည်နှောင်ထားတဲ့ ခြေထောက်လေးကို တစ်လှည့်...ပန်ကာလေမှာမျောလွင့်နေတဲ့ဆံပင်တွေကို ကစ်လှည့်...ယောင်ယောင်လေးပင့်ချီထားတဲ့ မျက်နှာလေးကို တစ်လှည့်...ထိုးပြနေ၏။

Projection TV ကြီးတွေမှာ သူမရဲ့မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးတို့ ဖျတ်ကနဲ ပေါ်လာ၏။

လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ ပုံစံက တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး... ၈၅၅၅ လေးဖြစ်သည်။

ဝတ်စုံရှည်ရှည်ကို လက်ကလေးနဲ့ မ, ကိုင်ထားတာ... နှင်းဆီဖြူလေးတွေသီပြီးချည်ထားတဲ့ လက်ကလေးကိုလွှဲတာ...

ခြေလှမ်းလှမ်းတာ...

ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းလွှာကအံ့ပျိုး...

ခန္ဓာကိုယ်အနေအထား...

အားလုံးသင်ထားတဲ့အတိုင်းကွက်တိ...

ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် မကြားရတော့...

ကျွန်တော်ရော အသက်မှရှုခဲ့လား...

“ညို့မျက်ဝန်းတွေမိကူး... ညို့မျက်ဝန်းတွေ... အဲဒီမျက်ဝန်းတွေဟာ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲဆောင်ရဦးမယ်...”

စိတ်ထဲမှ ကျိတ်မြီး ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

သူမမျက်ဝန်းတွေအတွက်မီးခိုးခန်းမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပြိုင်ပွဲဝင်ပြုကျွမ်းတွေနဲ့အတူ သူမရဲ့ အကြည့်တွေ အကဲဖြတ်လူကြီးတွေထံ ရောက်နေကျသွားတဲ့အခါ၊ ပရိတ်သံတွေဆီကို ဆွဲကန်ကျားဟာတဲ့အခါကျမှ သက်ဦးစီးချိန်ငါးပေးသည်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ‘ဟင်း’ ကနဲသက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ တစ်ခုတစ်ခုကြည့်ပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အသံကိုပါကြားလိုက်ရပါသေးသည်။ သို့သော် မစူးစမ်းမိ... အာရုံတွေ မိကျားထဲမှ တစ်ခက်ကလေးမရွေ့...

ပရိတ်သတ်တွေနဲ့ အကဲဖြတ်သူကြီးရဲ့အာရုံတွေကို မိကျားအကြည့်ပြုတ်က သိမ်းကျုံးဆွဲငင်လိုက်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ မိကျားစင်ထိပ်မှ ပြန်လှည့်ထွက်ခွာတော့ သူမရဲ့ မျက်နှာအနီးကပ်နိမ့်နှင့် ညို့မျက်ဝန်းတစ်ခုရဲ့ အနီးကပ်ပုံရိပ်တို့က Projection TV ကြီးတွေမှာ ရုပ်သေအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

လက်ခုပ်သံတွေ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ ဝေါကျနဲ့ ပြီးကျသွားသည်။

“ကူးကူးနိုင်ကွ” လို့အော်တဲ့ အသံတွေကိုလည်း ကြားရ၏။

“လနတ်သမီးလေးကွ” ဟဲ့...

အဲဒါ ဘယ်သူအော်တာလဲ...

ဟိုး... နောက်ဖခင်ဆေးဝေးက အော်လိုက်တာဖြစ်မည်။ လက်ခုပ်ပြုတ်ပေးတဲ့အသံတွေ တော်တော်နဲ့မစ...

ဝမ်းသာမှုတို့သာ အစိုင်အခဲဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ရင်တစ်ဖျားပွင့်ထွက်သွားပါလိမ့်မည်။

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြည်းဖြည်းခံသွားပြီး နောက်ဆုံးလက်ခုပ်သံနှစ်ခု ကျန်တော့၏။ ထိုလက်ခုပ်သံနှစ်ခု၏ ဗိုင်ရှင်မှာ တစ်ဦးကကျွန်တော်ဖြစ်

“နောက်တစ်ဦးက ရှေ့တိုင်နဲ့မှ Camera နှင့်လူဖြစ်၏။

ထိုသူက လက်ခုပ်တီးရင်းနောက်လှည့်ကာ ပြုံးပြသဖြင့် ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

တော်တော်လေးကြာမှ လက်ခုပ်တီးတာရပ်မိကြ၏။

ထိုလူက ဆက်ကနဲထရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ နှစ်ယောက်သားတိုင်ဝင်မထားဘဲ ဗြိုင်တူရယ်မိကြလေသည်။

“တကယ်လှတယ်များ စတင်ပုံရိပ်ဖို့တောင် မေ့သွားတယ်... ဟဲ့...”

“လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ထိုလူတစ်ခုခုကို ကုန်းကောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုရယ်ကျုံးကျုံးဖြင့်ကြည့်ပြီး ခုံမှာပြန်တိုင်၏။ ထိုလူလက်ထဲက ကင်မရာကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်ခပ်တိုးတိုးရယ်မိ၏။ စောစောကကြားလိုက်အသံဟာ ကင်မရာနှင့်ကြမ်းပြင်ထိတွေ့တဲ့အသံဖြစ်မည်။

ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကို ထိုလူကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားသည်ထင်၏။ ကျွန်တော့်ကို သမင်လည်ဖြိုကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“မျက်စည်တွေသုတ်လိုက်ဦး ကိုယ့်လူ...”

“ဗျာ...”

ယောင်ယမ်းပြီး မျက်စုကို ပွတ်လိုက်မိတဲ့အခါ... လက်ကို အရည်တချို့ ထင်သွား၏။

“ဟင်... မျက်စည်တွေ...”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ရှေ့ကလူကို ကြည့်လိုက်တော့ ထိုလူပုခုံးတွေ သိမ်သိမ်ခါနေ၏။ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် ထိုလူကျိတ်ပြီးရယ်နေတာကိုသာ ကျွန်တော်သိလိုက်၏။

သူတင်မရာ လှတကျတာကို ရယ်လို့ ချက်ချင်းလက်စားချေလိုက်
ဟု မှားလည်လိုက်သည်။

ငါ... မျှော်လို့ပါ မိကူး... ..

ပြိုင်ပွဲဝင်တွေဘယ်ယောက်ချင်း အလှပြတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်တော့...
ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဆတ်တိုက် အလှပြတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်၏။

အားလုံးထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားကို လှနေတဲ့ မိကူးအတွက် များ
မဆုံးဖြစ်ရ၏။

မှားထဲမှာ ကြားနေရတဲ့ ကူးကူးခိုင်ဆိုတဲ့ ခေါ်သံတွေ လက်ခုပ်သံ
အတွက် ဂုဏ်ယူလို့ ခေဆုံးဖြစ်ရ၏။ ရှေ့ခုံမှလူ ဘတ်ဖုံတွေရှိသံယူ
ကင်မရာဖြတ်ကျပြန်သည်။

လက်ခုပ်တီးပေးတဲ့မှာ လက်ဝါးတွေလင် ကျိုးစပ်လာ၏။

လှိုက်ကန် လှိုက်ကန် တက်လာသော ကြည့်နူးမှာ ဝမ်းသာမှု၊ တေ
မှုတို့ရဲ့ အဟုန်တွေကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်လှပထွက်ခံထားနေရသူ

Video ရိုက်ယူတဲ့၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတဲ့ကင်မရာမင်း(Cameraman)
စင်ပေါ်မှာ ခြေချင်းလိပ်နေကြ၏။

တဖျတ်ဖျတ်လက်ဆန့်တဲ့ မီးရောင်တွေကြားက ဆူတွေတသီတသီ
ကြီးနဲ့ မိကူးကို ခပ်ဝမ်းသာမြင်ရတော့တဲ့အချိန်မှာ ခန်းမထဲကနေ ပြေး
လာခဲ့မိတော့သည်။

ဝမ်းသာဖူးတွေကြောင့် မျက်ဝန်းထဲက ဝိတိတွေ အခုည့်ပျော်မီးကျ
မိ အမြန်ဆုံးပြေးထွက်လာခဲ့မိခြင်းပါ...

မိကူးက Miss Fashion... .. ဟဲ့

မိကူးက Miss Hair Style... .. တဲ့။

မိကူးက Miss Skin... .. တဲ့။

ပြီးတော့ Magic Eye သို့လိုလည်း မိကူးရသည်တဲ့...
ဆုဆွေအဖွဲ့မှ ကြီးရတဲ့ မိကူးကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ ထပ်လောင်းဂုဏ်ပြု

ဂုဏ်ပြုပေးကာ အမြင့်ဆုံးဆုတံဆိပ်ဖြစ်သော 'Miss Soul' ... ပါတဲ့...။
လောလောဆယ်ဝမ်းသာခြင်းတွေကို ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ဖို့ လှရှင်းသည့်

။ ပိုအကွယ် နေရာလေးကို ထွေးချယ်လိုက်ရသည်။
“မိကူး... မိကူးရယ်... ငါဝမ်းသာလိုက်တာဟာ...”

နဲ့ရဲ့ကို လက်သီးတွေနဲ့ ခိတ်ရိုဟိုင်းထိုးပစ်နေမိတော့သည်။
ချက်ချည်တွေ စီးကျနေတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ငိုနေတာ

ဟုတ်ဘူး။
ပျော်နေတာ။ ကျွန်တော် မိကူးအတွက်ပျော်နေတာ...
လက်သီးတွေမှ တစ်ဆင့်ခံစားနေရတဲ့ မှာကျင်မှုတွေကို ကျေနပ်စွာ

ပူနေ၏။
“ဟဟ... မိကူးကို ပုဏ်းပြုနေတာလေ...”

“တေးဒ်!... ဆံပင်တွေသာ ခြေမကျရင် နင်ကာယအလှမယ်လည်း
ပြိုင်ဖြစ်နေဦးမှာ မိကူးရာ...”

စိတ်ရှိလက်ရှိပေါက်တဲ့ ပင်လိုက်ပြီး ကျေနပ်သွားတော့မှ ခန်းမထဲသို့
ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ခန်းမထဲရောက်တော့ မင်မြိုင်ဇာမှာ မိကူးမရှိတော့ဘူး။
မိကူးထယ်ရောက်သွားလဲ... နောက်ထဲကိုဆင်းသွားတာဖြစ်မယ်။

“ရိုက်တဲ့ အပြေးလွှားလိုက်သွားမိတော့... မာမိကြီးနဲ့ ကိတ်ဝင်းစလက်က
တအားရနုနုပေါက် ဆီကြို၏။

သူတို့လည်း မိကူးအတွက်ပျော်နေကြမှာပေါ့...
“သားရယ်... ဂီနီနယ် မာမိဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်...”

“ဆုတွေအကုန်လုံးကို တစ်ယောက်တည်း သိမ်းယူပစ်လိုက်တာ... အကဲဖြတ်အဖွဲ့ရဲ့ တညီတညွတ်တည်းထောက်ခံချက်တွေကို အပိုင်သိမ်းပစ်လိုက်တာ။ ပျော်လိုက်တာ ဂီဇီရယ်...”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း အရမ်းပျော်နေတာ ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒါ ကျွန်တော့်မိကူးဗျ... ကျွန်တော့်မိကူး... မိကူးရော... ဘယ်မလဲ ... မတွေ့ပါလား...”

“လာလိမ့်မယ် သားရဲ့ ခဏဆောင့်... တူးကူးကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပေါ်တွေနေတယ်...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဗမာမိ။ ဗမာမိလိုက်မသွားဘူးလား... တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ရွတ်လိုက်ရတာလဲ... ဒုက္ခပဲ...”

“ဘာခုထွမဖြစ်ပါဘူး သားရယ်... ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေပေါ်သွားတာပါ။ ရော... သားဆောက်လိုက်ဦး။ ပြီးရင်ဒီမှာပဲခဏတော့လိုက်။ ဗမာမိတို့ လှည့်စရာရှိတာလေးတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်... ပြန်မသွားဦးနော်... စာတ်ပုံရိုက်ချင်သေးလို့...”

ဗမာမိကြီးက ကျွန်တော့်ကို 100 Plus တစ်ဘူးပေးပြီး ထွက်သွားပြန်ပါတယ်။ 100 Plus သွားကိုဖောက်သောက်လိုက်တော့မှ လှုပ်ရှားလွန်းနေမိတာ စိတ်တွေအတန်ငယ်ပျံ့မိသက်သွား၏။

ကုလားထိုင်လေးမှာ ခြေခန့်လက်ခန့်ထိုင်ချပစ်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံနောက်မှီခေါ်မို့ပြီး မျက်လုံးတွေခိုတ်ထားလိုက်မိရာ... လက်ဖျံတွေနားထဲသို့ဝင်ရောက်လာကြပြန်၏။

မိကူးကို ဆားပေးလိုက်ကြတဲ့ ဝရိုက်သတ်တွေ မျက်လုံးထဲသို့ဝင်နေတာ ကြည့်ပြန်၏။

“နင်ဟာ တကယ်ကို လနတ်သမီးလေးပါ မိကူးရယ်...”

ထိုစဉ်မှာပဲ...
“ဂီဇီ...”

မိကူးခေါ်သံကြောင့် အလိုလို ထရပ်မီလေသည်။

မိကူးက ကျွန်တော့်ထံပြေးလာနေ၏။

“ဂီဇီ...”

“မိကူး...”

“ဂီဇီ... ဂီဇီရယ်... ငါဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ကျွန်တော့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုဆုတ်ကိုင်ပြီး ကလေးလေးလိုပြော၏။

“ငါ... ငါလည်း အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ မိကူးရော...”

ဝမ်းသာခြင်း မျက်ရည်တို့ မှောက်တစ်ကြိမ်ဖိုပြန်၏။

မိတ်မထိန်းနိုင်စွာ သူမရဲ့ငယ်ထိပ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးနမ်းရှိုက်

လိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါ ... မျက်ရည်တို့ သူမငယ်ထိပ်လေးတွင် စွန်းတင်ပျား၏။

ကြည့်နှုတ်ခြင်းပီတိတို့ဖြင့် ဖွဲ့တည်သော ထိုအနမ်းက ရာနှုန်းပြည့် သန့်စင်ပါသည်။

“ငါထုံပါတယ် ဂီဇီရယ်... ငါ... ငါ... ဒီဆုတွေရတာနှင့်ကြောင့် သိလား ဂီဇီ”

ပါးပေါ်မှမျက်ရည်တို့ကို သူမလက်ကလေးနှင့် သုတ်ပေးရင်း ပြော၏။ ထို့နောက် နှာခေါင်းကို သူမလက်နုနုလေးဖြင့် ဆွဲလိမ့်၏။

“ငို... ဂီဇီ... နှင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်... ဟိုလေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေက ကိုခေါ်တွေ့တယ်... တစ်ဆောင်က နိုင်ငံခြားသားသိလား... ပြင်သစ်ကြီး။ Soul ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ပေါ့... နာမည်က Mr. Soul တဲ့ ...”

“ဟေ့! ... ဟုတ်လား... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ ဂီဇီ။ သိလား...”

“ဘယ်သိမလဲဟ...”

“ငါပျော်လိုက်တာကိုရယ်... သူတို့ဘာ... သူတို့ဘာ... ဒါပေမယ့်ကုန်...
ကပစ္စည်းတွေကို ငါနဲ့ကြော်ငြာမလို့တဲ့.. အဲဒါပေါ့ပြောတာ”

“ဟေ့!... တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့”

“ဟိုက်ရှားဘား... အူးပူး... မိကူးကွ... အူး ပူး...”

သတိလက်လွတ်နှင့် လက်သီးလက်မောင်းဆန်တန်းပြီး ဟန်တော်...
မိတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမရ...

“အဲဒီတော့... အဲဒီတော့ ရင်ကဘာပြန်ပြောခဲ့လဲ”

“ငါသဘောတူပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်... ဂီနို”

“ဟာ... ချက်ချင်းကြီးအဖြေပေးခဲ့ရသလား အတုံးမရဲ့နဲ့ နည်းနည်း...
ပါးစဉ်းစားဦးမယ်လေး ဘာလေးမပြောခဲ့ဘူးလား... တော်ကြာအိုင်ကို ထွေး...
ကောင်းလှပဲနဲ့ပေးမယ်...”

“အဲဒီအတွက် လုံးဝမပုန် ဂီနို။ ငါ့ကိုထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးပေး...
ပြောတယ်။ သူတို့သဘောကောင်းဆုံရပါတယ်... ငါ့လည်းသေချာအင်းအင်း...
လုပ်မှာ။ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီဟာ... ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီးပြန်ရအောင် ...”

“မာမိကြီးတို့ကို စောင့်ဦးပေးဟာ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ... ဘယ်မှာလဲ”

“ပြန်လာပါလိမ့်မယ်...”

“ဪ... အေးအေး... ဒါဆိုလည်း ငါအတော်အစားတွေသွားလဲ...
မယ်”

“အတတ်တွေလဲမပန်းဦးမလေ စာတတ်ပုံရိုက်မှာပါဆို...”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ ဟီး ဟီး... ငါ့လည်း တယောင်တယောင်...
တွေဖြစ်နေပါပြီဂီနိုရယ်... ဆရာပါတယ်ဆို ကျွန်ုပ်တို့လည်း (ခိ) (Jurnal)...
တွေပေးတာတွေကို မြေထဲရင်းသားတယ်ဂီနိုရယ် အမြန်ဖြတ်ပြီးလစ်လား...
တော်ပါသေးရဲ့ ဒီအထဲရိုက်မယ်ကြလို့။ ဧကအမောအမြဲဦးမယ်ဟာ...”

အမောမြေဦးမယ်ဆိုတော့ သူမကိုမေးချင်နေတာတွေ ပြောချင်နေတာ
ဟုကို အလိုက်သိစွာ မျှင်ပိုင်လိုက်ရမယ်။
မာမိကြီးတို့ပြန်ရောက်လာတော့ မိကူးက တစ်ယောက်တစ်သိန်းစီ

ပြောတာနဲ့
သူမရဲ့ကျောရိုးသံတတ်မှုကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရပြန်သည်။
မိကူးနဲ့အောင်မြင်မှုသတင်းတွေကို ပြောပြတော့ သူတို့လည်းတအံ့တဩ

ပြောနေကြရမယ်။
“အောင်မြင်မှုကတော့ အံ့မခန်းသိပ်လားသမီးရယ်... မာမိစမ်းသာလိုက်

က...”

“ဟုတ်တယ်နော်... နားဆင်ကြီးသွားရင် မာမိတို့ကို မမေ့ရဘူးနော်”
“ဒီတံ့ချပါအမိရယ် ကူကူက ဘဝမနေတတ်ပါဘူး။ ဒီကတိအောင်မြင်

ကောင် မာမိဘို့နဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်မှာပါ။ တကယ်လို့ ကူးကူးမင်းသမီး
ကောင် မာမိကမိတ်ကပ်လိုက်လိမ့်မေးလေ...”

“အမလေး... ကိုယ့်ဆိုင်နဲ့ကိုယ် မဟာပါဘူးသမီးလေးရယ်... မာမိတို့ကို
မေ့ရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“မိတ်ချ... စိတ်ချ... ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး”
“ငါ့ဘားလေးဂီနိုတော့ ဆန္ဒတွေပြည့်ဝသွားပြီဟေ့”

“ပြည့်မြင်မှာမာမိရေ... ဆုသမရောင် ကူးကူးကဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဂီနိုက
မိတ်မြေဦးကပြီးသေမှာ... ကျုပ်တို့လည်း မွက်နှာကောင်းရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

သူတို့ကို ဘာတစ်ခုနဲ့မှ မတုံ့ပြန်မိတော့...
အင်တိုက်အားတိုက်ကူညီခဲ့ကြသမျှအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့

ကားကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေမိတော့သည်။
အမှတ်တရတတ်ပုံတွေရိုက်ပြီးတော့... အသင့်ငှားထားတဲ့ ကားလေး

ပဲပြန်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ငြိန်ရောက်လာတဲ့ သမီးဖြစ်သူအတွက် မိသားစုအမေရုန်လိုက်တာကတော့ အံ့ဩခြင်းတွေပဲပေါ့... ဝမ်းသာခြင်းတွေပဲပေါ့။

မိကျားတို့မိသားစုနဲ့ စကားတွေတော်တော်ကြာသည်အထိ ပြောပြီး... အိမ်ကိုပြန်ခဲ့လိုက်သည်။

ရေချိုးဝတ်စားပြီး အိမ်ယာထဲ တန်းဝင်ခဲ့ပေမယ့် အိပ်လို့မရ... မျက်စေ့တွေကြောင့်နေ၏။

စိတ်အစဉ်တစ်ခုလုံးက ကြည်နူးပီတိတွေနဲ့ လန်းဆန်းလို့နေ၏။

စင်မြင့်ပေါ်က မိကျားရဲ့ပြင်ပွဲစင် ကိုယ်ဟန်ပြကွက်တွေကို ပြန်ပြီး

ယောင်နေမိတော့သည်။

လက်ခုပ်သံတွေကို ငြိန်လည်ကြားယောင်ရင်း နောက်ဖန်အလုပ်ဆင်းပျက်ကို သတိရတော့ Waiter Uniform လေးကို မီးပူထည့်လိုက်ရသည်။

အိမ်ထဲမပျော်မယ့်အတူတူ အလုပ်တစ်ခုပြီး သွားတာပေါ့လေ...

မီးပူတိုက်ရင်း တစ်တောင်ကျော်ကျော်မြင့်တဲ့ဓမ္မယာဇကြီးတို့သတိတော့... ကျောထဲမှာမိနဲ့တန်နေ၏။

သို့သော် နောင်တမရ...

"ငါ... ကျေနပ်တယ် မိကျား..."

(*)

အတီကျလာပြီးတိုက်ဆိုင်နေတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေကို ရေရွက်ရင်း အံ့ဩမိသည်။

ဝမ်းနည်းမှုတို့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွား၏။

ခြောက်ခြားခြင်းအစိုင်အခေါင်းတွေကို သူမမြင်မှာ စိုးရိမ်စွာ မျက်နှာလှဲ

လိုက်မိတော့သည်။

လေးသိန်း... တဲ့...

ဒါ... ဒါဟာ... ဆူးတစ်ချောင်းရဲ့... နစ်နာကြေး...

ဒါဟာ... မီးသင့်ခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပွားတွေရဲ့ တန်ဖိုး...

ဒါဟာ... ကျွေးညှစ်သွားတဲ့မြားတွေရဲ့ ဆုလာဘ်...

ဒါဟာ... ယမမင်းဆိုင်ဆိုင်သွားတဲ့အိမ်အစစ်တွေအတွက် သဒ္ဒါကြေး...

ဒါဟာ... အလမ္ဗယ်ဆရာရဲ့ ဓမ္မတနာရောစာတိုက်...

နုင့်ရဲ့ဓမ္မတနာက ငါ့ဒဏ်ရာကို တည့်တည့်ကြီးဝင်တိုးတော့တာပါလား

ကူးရယ်...

ဟင့်အင်း... ငါ့မယူချင်ဘူး...

ငါ့ဟာအမြဲ ရောင်စာဗျက်နာတစ်ခုကို ပြန်အမ်းယူလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။

"ဆော်ပျည်" ဆိုတာ ကြားဖူးလားမိကျား...

ပန်းတိမ်ဆရာတွေ အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ပျည်ချပ်လေးကိုခေါ်တဲ့အမည်

ကူးရယ်...

ပန်းတိမ်ဆရာတွေဟာ ရွှေဟောခံခက်ဖို့အတွက် အဲဒီဆော်ပျဉ်လေးတွေပေါ်မှာ ရွှေသည်လေးတွေတင်ပြီး မီးခိုးခွတ်ကြရတယ်...

လက်ရာမြောက်တဲ့ ရွှေသည်ပစ္စည်းလေးတစ်ခုပြီး မြောက်သွားတဲ့... တိုင်း အဲဒီဆော်ပျဉ်လေးတွေဟာ မီးသင့်လောင်ကျွမ်းနေကျမို့အချို့ကြတယ်။ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားက အဲဒီဆော်ပျဉ်လေးပေါ်မိကျူး...

ကူးကူးနိုင်းဆိုတဲ့လက်ရာမြောက်ရာအရာပစ္စည်းလေးတစ်ခုဖြစ်လို့ အတွက် ငါ့နှလုံးသားတွေ မီးသင့်ခဲ့ရတာကို ငါကျေနပ်တယ်...

ငါဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး... ငါ့နှလုံးသားဟာ ဆော်ပျဉ်လေးတစ်ခုလို ပြာစွန်းအဖြစ်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ဖို့ စေဦးတော့ ငါကျေနပ်စွာဖြည့်နေမယ်မိကျူး...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းတိမ်သမားဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေလို့ပေါ့... ဘယ်ပန်းတိမ်သမားမှ ဆော်ပျဉ်အပေါ်မှာ နှမြောတဲ့ဒီတံထားတတ်ဖို့ ထုံးစံမရှိပါဘူးဟာ...

မီးသင့်လောင်ကျွမ်းပြီးခဲ့တဲ့ ဆော်ပျဉ်လေးတွေကို နေ့စဉ်ကျသိမ်းဆွဲထားခဲ့ရင်တောင်... လောင်စာအဖြစ် ဆက်လက်ကာသုံးမြဲနဲ့ပါ...

အဲဒီတော့... ဆော်ပျဉ်တစ်ခုအတွက် မီးသင့်ခဲတွေကို နှင်ပြန်ပေးပါလား မိကျူး...

ထိုက်တန်တဲ့ကြေးအဖြစ် နှင့်ရုံအောင်မြင်မှတွေ့ကို ငါမြင်ခဲ့ရပြီ။ လေ...

သူမက ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်ပြန်သည်။
“ဟဲ့ ...ဂီနီ ...နှင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဟင်! ...မျက်ရည်တွေ... နေတယ်...ဘာဖြစ်တာလဲဟာ ငါစိတ်မကောင်းအောင် မလှည့်နဲ့...”

“ငါ... ငါ...ဝမ်းသာလို့ပါဟာ... နင် ငါ့ကိုအိမ်လောက်အထိ ပေးပို့ရုံလို့မယ်လို့ မထင်မိခဲ့လို့ပါ... ဟဲ့... ဟဲ့... ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး... ပျော်တာ၊ ပျော်တာ... ဟဲ့... ဟဲ့”

ပြောရင်း ပြောရင်း အဆတ်ပြေတံစီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မီးလို့မရနိုင်ခဲ့...

“ပျော်တာပဲ... ငိုရတယ်လို့ ဂီနီရယ်။ ကဲ... ရော့ပါ...”
လက်ထဲကို ငိုက်ဆဲတွေထည့်လိုက်တော့ ထိတ်လန့်စွာလွှတ်ချလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... ဂီနီ... နှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒုက္ခပါပဲဟာ... နင်မယူလို့ ငိုဝမ်းရတူးနင်းငါဒီလိုအောင်မြင်ခဲ့တာ နှင့်ကြောင့်... ငါစိတ်မကောင်းအောင် လှည့်နဲ့...”

သူမက ဖိုက်ဆဲတွေပြန်ကောက်ရင်းပြော၏။
“ငါ... ငါ... မယူရပါရစေနဲ့ မိကျူး... တောင်းပန်ပါတယ်...”

“မရဘူးဂီနီ။ ငါစိတ်တိုလာပြီနော်... ယူမလား မယူဘူးလားပြော... ယူရင်လွှင့်မဆဲလိုက်မှား နှင့်ကိုလည်း တစ်သက်လုံးမခေါ်တော့ဘူး။ သေခန်းပြတ် သူငယ်ချင်းပဲ... ငါ့ကိုမစမ်းနဲ့... ရော့... ယူ”

လက်ကိုခွတ်ဆွဲပြီး ထည့်ဆုံးပြန်သည်။
“မယူငါ့ရစေနဲ့ မိကျူးရယ် ဒီလောက်ဖျားတဲ့ဖိုက်ဆဲတွေကို ငါကဘာလုပ်မှာလဲဟာ... နှင်အတွက်ပဲ လိုတာ။ ဒီကရှေ့ဆို နှင်အတွက်အဝတ်အစားဖိုးတွေကိုတော့မှား ပြီးတော့မှ... နှင်ကြော်ပြာရိုက်စရာတွေလည်း ရှိသေးတယ်...”

“အဝတ်အစားဖိုးအတွက် ဘာမှပူဝရာမရှိဘူးဂီနီ... ငါနှင်ကိုအိမ်ကြောင်းတွေပြောပြမလို့ စောင့်နေတာ... လာထိုင်”

သူမက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ခရေပင်ကြီးတွေအောက်မှာ ထိုင်စေလိုက်၏။
“နှင်သေရမှာပေးဝေတင်ဂီနီ... မနေက ငါ Soul က လူကြီးတွေနဲ့သွားဖို့တယ်”

“နှင် ငါ့ကိုဘာလို့မခေါ်တာလဲမိကျူး”

“ဒေါသမထွက်နဲ့ဦး ဆုံးအောင်နားထောင်၊ နင့်ကိုခေါ်သွားမလို့...
 နင်အိပ်နေလို့ မနိုးရက်တာနဲ့ ငါ့ဘာသာ ကားငှားပြီး သွားလိုက်တာ”
 “ဘာလုပ်ဖို့သွားတာလဲ... အရှင်ရောက်တည်းက ကြိုပြောတာထား...
 မဟုတ်ဘူး။ ငါလိုက်ဖို့မှာပေါ့...”
 “ဟဲ့... အရေးတကြီးခေါ်တာဟာ ငါလည်းကြိုသိမထားဘူး”
 “သူတို့လာခေါ်တာလား...”
 “မဟုတ်ဘူး... ဗုန်းဆက်ပြီး အခုချက်ချင်းလာခဲ့ပါလို့ ပြောတာ...
 အမြန် သွားရတာ...”
 “ဘယ်ဖုန်းနဲ့ခေါ်တာလဲ... ဖုန်းနံပါတ်က နေခေါ်တာလား... ဖုန်းနံပါတ်...
 သူတို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”
 “ဖုန်းနံပါတ်ကိုငါပေးခဲ့တာလေ... ပြင်ပဲနေ့ကတည်းက ပေးခဲ့တာ”
 “တစ်ယောက်တည်း သွားရတယ်လို့ပဲ မိကူးရာ”
 “ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖုန်းနံပါတ် ခေါ်တွေတာထဲဥစ္စာ”
 “ထားပါတော့ နင်ရှောက်သွားတော့ သူတို့ဘာဘာတွေပြောလဲ”
 “ငါရှောက်သွားတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပြင်သစ်ကြီးရော ဒီကကိုယ်...
 လှယ်ယူတာတဲ့ ဗမာသူဌေးရော ငါ့ကိုစောင့်နေကြတာဟာ”
 “ပြင်သစ်ကြီးဆိုတော့ ယောက်ျားကြီးပေါ့...”
 “အင်း... ဟုတ်တယ်...”
 “ဗမာသူဌေးကရောယောက်ျားပဲမဟုတ်လား... ခက်တယ်ဟာ”
 “ဘာမှမခက်ဘူး ကိဇို... ဘာမှစိတ်မပူနေနဲ့... သူဌေးက မိန်းမနဲ့...
 သဘောကောင်းမယ့်ပုံကြီးကိဇို... ဒါပေမယ့် ဝကားပြောတာပြတ်တယ်...
 လည်းမိတယ်”
 “ထားပါတော့ သူတို့ဘာဘာတွေပြောလဲ”
 “ဟီး... ဟီး... နင့်ကိုပြောရင် ဆုံသြသွားမယ်ကိဇို။ ငါ့ကိုခေါ်ကြည့်...
 ရိုက်ဖို့ခေါ်တာ...”
 “ဟေ... တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့... ဒီက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကလည်း ငါနဲ့ကြော်ငြာရိုက်မယ်
 ပြင်သစ်ကြီးကလည်း သူတို့နဲ့ပိုင်မှာ ကြော်ငြာဖို့ငါ့ကိုပဲ ရွေးလိုက်တာတဲ့
 ပြင်သစ်ကြီးကတော်တော်သဘောကောင်းတယ်တော့... ကြော်ငြာခ
 ဝိဒ္ဓါနဲ့ အပြတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”
 “အပြတ်မပေးဘူး... ဒါဆိုခွဲပေးမှာပေါ့။ မနိပ်ပါဘူး”
 “လှသွားပြီ ကိဇို ဒီမှာ ကြော်ငြာဖို့အတွက် ကြော်ငြာအားလုံးကို သိန်းငါး
 သိန်းနဲ့ရိုက်ပေးရမှာ၊ ပိုတတာတွေရော TV မှာ ကြော်ငြာဖို့အတွက်ရော
 ကားလုံးမှ သိန်းငါးဆယ်ပဲရမှာ၊ ကြော်ငြာပြောင်းချင်တိုင်းလည်း အလကား
 ရိုက်ပေးရဦးမှာ... အဲဒါအပြတ်ပဲ။ ပြင်သစ်ကြီးက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အခု
 ဝိဒ္ဓါနဲ့အနုစိတ်ဆယ်ပေးမယ်... ပြီးရင် ငါ့ပုံတွေနဲ့ ကြော်ငြာနေသမျှလည်းရဦးမှာ။
 ကြော်ငြာတာစံနဲ့သွားလို့ ပြောင်းရိုက်ရင် အဲဒီကြော်ငြာအသစ်အတွက် ထပ်ပေး
 မှာတဲ့... ဟီး... ဟီးပဲတော့ ငါ့စီးနို့ ကားတစ်စီးလည်း ပေးလိမ့်မယ်”
 “အလကားပေးတာပေါ့...”
 “ဟော့ဘူး အရှင်ကုမ္ပဏီအသစ်မှာသူတို့ငါ့ကိုပေးမယ် ကြော်ငြာထဲက
 ညှိညှိခြင်း ခြတ်ယူသွားမှာတဲ့... ငါ့ဘက်က ကတိတစ်ခုတော့ ပေးခဲ့ရ
 ကယ် ...”
 “ဘာဂတိလည်း မိဘူး”
 “သူတို့ရိုက်မယ်ကြော်ငြာတွေမပြီးမချင်း ဘယ်ကြော်ငြာမှ လက်မခံဖို့
 ဘယ်သူ့အလုပ်ကိုမှ လက်မခံပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိလေ ...”
 “အဲဒါ နင်နာမည်ကြီးမှာကိုသိလို့ ချုပ်ကိုင်ထားတာ မိကူး... သေချာ
 ကယ်... နင်နောက်ကို စီးပွားရေးသမားတွေ လိုက်လာတော့မှာသူတို့ အမြင်မရှိပဲ
 ချွေးခဲ ပြီးဘယ်တော့မှ အလုပ်မလုပ်ဘူး...”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိဇို Sam ဆိုတာက ငါအောင်မြင်မှုရ လမ်းကြောင်း
 ချွေးခဲ... ငါ့သူတို့ကိုသိတတ်ရမယ်၊ နင်ပြောတဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေ
 ပိုရေးကံမလာသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်း တန်ရာတန်ကြေးပေးကြည့်
 ဘယ်မဟုတ်လား... နင်စဉ်းကြည့် ဒီလိုတွေကြေးပမာဏတွေဆိုတာ ငါ့အတွက်
 မိမိကံတောင်မခက်ဘူးလေ”

“မကြာခင်ရောက်လာကြတော့မှာ မိကူး။ လုပ်ငန်းရှင်တွေ နှင့်လိပ်...
ကို လိုက်စံစမ်းနေကြတယ်လို့ ဖာစီကပြောတယ်...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား နှင့်ဖာစီကြီးနဲ့ တွေ့သေးလား...”

“မတွေ့ပါဘူး... ဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာ။ ငါနှင့်လိပ်စာတွေပေးလိုပါတယ်...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂီဇို... Soul က ငါ့ကိုမြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တာ။ ငါ့ကို အရင်ဆုံးဆက်သွယ်ခဲ့တာ။ ငါ... Soul ကိုပဲဦးစားပေးရလိမ့်မယ်”

“အင်းပါ... နှင့်ပြောတာမှန်ပါတယ်...”

“ကံတရားက ဆန်းသစ်ကြယ်တယ်နော်ဂီဇို။ ငါဟာ... အရင်တုန်းက ကူးကူးနိုင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အိတ်တွေကော်ကပ် ခရေပန်းလေးတွေပေး ထမင်းတစ်လုတ်စားရတဲ့ ကူးကူးနိုင်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကြော်ငြာမယ်ဖြစ်သူ ဖြို... မော်ဒယ်ဂဲ(လ်) (Model Girl) ဖြစ်သွားပြီ။ မကြာခင်မှာ ငါ့ရဲ့ပုံရိပ်တွေက၊ နေရာအနှံ့ကို ဖွံ့နှံ့သွားတော့မယ်။ ကြည့်စမ်း ငါ့ကြော်ငြာတွေ ပြင်သစ် အထိတောင်ရောက်သွားဦးမှာတဲ့... ငါအရမ်းပျော်တာပဲဂီဇိုရယ်... ရင်ဝဲပုံ တာလုပ်လုပ်နဲ့ တိမ်တွေကို လေဟုန်စီးနေရသလိုပဲ။ ဝတ်ချင်တာဝတ်စမ်း။ စားချင်တာစားစမ်း၊ သွားချင်ရာသွားစမ်း၊ ကားနဲ့ ဘာနဲ့တောင်ဖြစ်သွား။ ငြည့်... ကားဆိုလို့ မနက်ဖန်ကားလာပို့လိမ့်မယ်သိလား။ အဆင်ပြေတယ်နော်... နှင့်ကကောင်းမောင်းကျွန်းကျင်နေပြီဆိုတော့ မောင်းပေးမယ်လူလုပ် အသင့်ပဲ။ နှင့်အလုပ်ထွက်လိုက်တော့ ဂီဇို... ဘာမှမလုပ်တော့နဲ့။ နှင့်ငါ့မှာ မှာပဲနေတော့... နှင့်ကိုငါလစာကောင်းကောင်း ပေးထားမယ်။ နှင့်ငါ့ရဲ့ဒီ... ပဲလုပ်တော့”

“အဲမာ... နှင့်ကငါ့ကိုလစာဘယ်လောက်ပေးမှာဗိုလ်။ အခုငါလုပ်လုပ် အလုပ်ကတစ်လကိုလေးသောင်းလောက်ရတယ်နော်... ဒီကြော်ငြာ... ပဲရိုက်စရာရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ငါအလုပ်မထွက်ပါရစေနဲ့။ နှင့်ဘယ်မှသွား... မရှိတော့ဘူးဆို ငါငတ်နေပါဦးမယ်”

“စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး မောင်လေးရာ... ဒီကြော်ငြာ... ပြောပြီးရင် နောက်ထပ်ကြော်ငြာတွေရှိကံဦးမယ်... VCD တွေလည်း ရိုက်ရဦး... Soul ကနေတစ်ဆင့်ကမ်းလှမ်းလာကြတာလေ... ငါ့မှာအလုပ်တွေမှ... ကံတိုက်ပဲတော်...”

“နှင့်ပြောတော့ သူတို့အရင် ဘယ်သူနဲ့မှအလုပ်မလုပ်ရဘူးဆိုဟာ...”

“အဲဒါ... တခြားလူတွေကိုပြောတာ... အခုဟာကသူတို့လူတွေပဲ။ ငါပေမယ့် Soul က ကြော်ငြာထွက်ပြီးမှ ထုတ်ခွင့်ရှိတယ်... သူတို့နဲ့ဆိုဘယ်... နှင့်ဖြစ်ဖြစ်လုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ အားလုံးကလည်း Soul ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း... တွေချည်းပဲ... အဲဒါကြောင့် ခွင့်ပြုတာသာဘောပေါက်လား”

“ငြော... ငြည့်... ဒီလိုလား... ငါသဘောပေါက်ပြီ...”

“သဘောပေါက်ရင်... ရော... ဒီပိုက်ဆံတွေကိုယူ... မယူလို့မရဘူး။ လူပပသားသားနားနားနေဖို့လိုတယ်ဂီဇိုရဲ့... နှင့်ဂျင်းဘောင်းဘီလေး... ထည်တည်းနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေတာမမြင်ချင်တော့ဘူး... အရင်တုန်းကငါ့မှာ... လက်ခိုက်ကြည့်နေရတာ။ အခုဂီဇို... ဝယ်ချင်သလောက် ဝယ်ဝတ်ပစ်... ဂီဇို။ ငါနှင့်ကိုလက်ပတ်မှာရိုကောင်းကောင်းလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးဦးမယ်... လား”

ငြင်းဆန်ပိုင်စွမ်းခဲ့စွာ လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် အဲဒီပိုက်ဆံတွေကိုပွဲပေးနေ၏။ ပိုက်ဆံထုပ်တွေကို အဆစ်ပြင်းသည့်မြွေတစ်ကောင်ဟုမြင်နေမိသည်။ ပိုက်ဆံထုပ်တွေကနေ မြွေဟောင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သွားလျှင် သိပ်ကောင်း... ထိုအခါသူဒေါသထကြီးပေါက်ချမ်းစလိုက်ဖို့ ကျွန်တော်နားသားတည်ရှိ... နေရာကို ညွှန်ပြပစ်လိုက်မည်။

“ဟဲ့ဂီဇို... နှင့်ဘာခိုင်နေတာလဲ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟာ... ဒီနေ့... ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ...”

“ဟင်... ငြည့်... အဲ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ... နှင့်နဲ့အတူတူ... နားပြီး ဟိုသွားလိုက်ဒီသွားလိုက်လုပ်ရမှာကိုတွေးမိလို့ပါ... မှားမိပိုင်

(*)

ကားလေးနဲ့ဆိုတော့ မိမိပဲဆိုကား။ နှင်ဝတ်စုံတွေရော စဉ်းစား ထားပြီပေါ့။ မာမိကြီးနဲ့ပဲချုပ်မှာ မဟုတ်လား။ ငါလည်းစဉ်းစားပေးမယ်... ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်ပုံ မရဘူးဟာ ပွဲဦးထွက်ဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်...”

“မလုံဘူးမိရီ အားလုံးကိုကုမ္ပဏီကတာဝန်ယူပြီး စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ သူတို့လိုဆိုတဲ့ပုံစံရရှိ အဝတ်အစားကအစ သူတို့ပဲဒီနိုင်ငံနဲ့ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့က ငါတို့ထက်ပိုပြီးမြင်တတ်မှာပါ။ က... က... ငါအဝတ်တွေ... စရာ ရှိသေးတယ်။ နှင်လည်းပြန်အိမ်လိုက်ဦး... ညနေအလုပ်သွားရဦးမှာ ပေါ့... လား။ နှင်ဘက်ကပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေအသင့်ဖြစ်အောင်လုပ်ထားလို့က... မိရီ... ကြော်ငြာတွေရှိကိစ္စက နည်းနည်းလဲသေးတယ်။ VCDတွေကို ဒီတစ်... အတွင်းမှာ ရိုက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကားရောက်ရင် နှင်နဲ့ငါ Shopping ထွက်မယ်။ သိလား...”

သူမထွက်သွားပြီး တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ခရောင်အောက်မှာ မယုက်ရပ်နေမိတော့သည်။

ပြောင်းလဲမှုတွေရဲ့မြန်ဆန်ခြင်းကိုမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေရသည်။ လက်... ကိုင်ထားမိတဲ့ငွေတွေမှာ ညှိစို့အနံ့ကိုရ၏။

ငါက နှင်ရဲ့ဒီရိုင်ဘာတဲ့လား မိကူး...
နှင်ငါကိုတကယ်နားမလည်ပါလား မိကူးရယ်...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နှင်အနားမှာ အမြဲရှိနေခွင့်ရတဲ့ ဒီရိုင်ဘာဆိုတဲ့ ဘဝ... ကိုလည်း ငါကျေနပ်ရက်ယူမိပါတယ်ဟာ...

ကြည့်စမ်း...
မိကူးဟာ အသက်မသေ ခန္ဓာမကြွေပဲ၊ အရှင်လတ်လတ်ကနေ ပို... ကိုတက်ပြီး နေရာယူတဲ့ ကြယ်လေးတစ်ပွင့်တကယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီပဲ...
အဲဒီကြယ်လေးကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်သည်။

ကာရာအိုကေသီချင်းခွေမှာ ခော်ဒယ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် လက်ခံခဲ့ ပြီးသည် ပြဿနာ၏အရင်းခံဖြစ်၏။

အစကတည်းက သူမနဲ့အဖော်လိုက်ပေးဖို့ ဒီရိုင်ဘာလုပ်ပေးဖို့သဘော တူခဲ့။ လက်မခံခဲ့လျှင် အကောင်းသားဟုတွေးမိသည်။

သူ့ဆီမှာ မျက်စေ့ကွယ်ရာ နားကွယ်ရာမှာ သူမကို စိတ်ချလက်ချပစ်ထား ပုံတကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

အခုလည်း မိကူးဒီဒီယိုရိုက်နေတာကိုကြည့်ရင်း ဒေါသတွေအချောင်း လိုက် အချောင်းလိုက်ထွက်နေရ၏။

ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့လူက မိကူးကို ကိုင်လှချေလား...
“ခေါင်းမော်”... ဆိုလည်းပြီးတာပဲ။ ဘာလို့ မေးစေ့ကိုကိုင်ရတာ ပဲ...

“ဒီဘက်ကို နည်းနည်းလှည့်” ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ဘာလို့ပခုံးကို ကိုင်ရတာလဲ...

ပိုင်ရိုးပိုင်နင်းနဲ့ ဆံပင်တွေကိုကိုင်ပြီး ရှေ့ပို့လိုက် နောက်ပို့လိုက်လုပ်နေ ပေးသည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခပ်ကော့ကော့လေးထိုင်နေတဲ့ မိကူးရဲ့နောက်ကျော ပိုက်မှာ ကပ်ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေတာ ဘာသဘောလဲ...

မျက်ခွက်ကို ပြေးကန်ပစ်ချင်စိတ်တွေကို မနည်းထိန်းထားရသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ကျွန်တော်၏ထားတဲ့ ဖိနပ်အချွန်နဲ့ရင်ဝက် မနားတမ်းပြေး ပြန်ပစ်တဲ့အခါ အဲဒီဒါရိုက်တာရဲ့ ပါးစပ်မှသွေးတွေ ပွက်ပွက်ပြီးကျလာ၏။ မကြာခင်မှာပဲ ထိုလူဆန်ငင်ဆန်ငင်နှင့် သေသွား၏။

“အဲဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး... ကူးကူး...”
ဟော... တွေ့လား။ မိကူးနား ကပ်သွားပြန်ပြီ၊ တို့ဦး ထိဦးတော့ ပဲ...

“ဆံပင်တွေမြက်ခင်းပေါ်ပုံကျတဲ့အထိ ခေါင်းကိုမော်ရမှာ၊ လက်က မှောက်ကို ခပ်ကျကျလေးထောက်ထား၊ မျက်နှာလေးကိုမော်၊ ပြီးရင် မိကူးကော့ထား...”

မိကူးက သူပြောတဲ့အတိုင်း ခါးကိုဆက်ကော့၏။

ဘယ်လို Position လည်းတော့မသိ။ ကြည့်ရတာ သက်တောင့်သက်...

မရှိ... တောင့်တောင့်ကော့ကော့ကြီး...

“ကော့ပါကူးကူးရဲ့ နည်းနည်းကော့ဦး... ဟုတ်ပြီ”

ဟာ! ...ခါးကိုကိုင်တယ်... ဒါဟော့လွန်ပြီ...

အတွေးမဆုံးခင်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် လွှားကန်ရောက်သွား၏။

“ဟော့လူ... ဟော့လူ... ပါးစပ်ကပြောလို့မရဘူးလားဗျာ၊ ဟိုကိုကို...

ကိုင်မလုပ်နဲ့။ မိကူး... နင်ကလည်း သဘောမပေါက်ဘူးလား... မနေကတည်း...

ဒီလိုပဲ... သဘောကိုမပေါက်နိုင်ဘူး။ နင်သဘောမပေါက်တာက အရေးပဲ...

ဘူး။ ဟင်း... အာရုံကို အလုပ်ထဲမှာ နှစ်ထားမိမ်းဟာ... အခုနင်ကို...

ကော့ခိုင်းနေတာမဟုတ်လား ရသလောက်ကော့ပေးလိုက်လေ ဒါတောင်...

မလည်ဘူးလား”

ရိုက်ကွင်းထဲကို လွှားကန်ရောက်လာသော ဂီဇိုကို ဒါရိုက်တာဆို...

က စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၏။

“ဟော့ကောင်... မင်းဘယ်သူလဲ... ကူးကူး... သူ့ဘယ်သူလဲ”

“အဲ... အဲဒါ... ကူးကူးအစ်ကိုပါဆရာ...”

သူမအသံက ထစ်အဖြစ်နေသည့်။

“အရင်းလား၊ အစ်ကိုအရင်းလား...”

“ရှင်... ဟို... အရင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်းကွဲပါဆရာ...”

“ကောင်းပြီ... ဒီမှာ ငါ့ညီ... ကိုယ်တို့အလုပ်လုပ်နေတာ။ အကောင်...

ဆုံးရိုက်ချက်ရအောင်လို့ ကူးကူးရဲ့အလှတရားတွေကိုဖော်ထုတ်နေတာ...

တစ်ဆိတ်မှားလည်မှုထားပေးပါ... ဒါ VIDEO ရိုက်နေတာညီ၊ တရား...

နေတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ကိုရိုက်ကွင်းထဲ စွတ်စွတ်ဝင်မလာပါနဲ့...”

“ဆောရီးပဲဗျာ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်... ကျေးဇူးပြုပါ...

သူ့ကိုပါးစပ်နဲ့ပဲ သဘောပေါက်အောင် သင်လို့မရဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်...

ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ပုံစံကျွန်တော့်ကို ပြောလေ ကျွန်တော့်သူ့ကိုရအောင်ခိုင်း...

ပါ့မယ်...”

“ဟဲ့... ဂီဇို...”

“ကျွတ်!... မင်းဘယ်လိုလူလဲကွာ နမည်ကြီးမင်းသမီးတွေနဲ့... အလုပ်...

လုပ်တုန်းကတောင် ဘာသံမှမထွက်ဘူး။ မင်းသီထားဖို့က ဒါကစားနေတာ

။ ဟုတ်ဘူးနော်... အလုပ်လုပ်နေတာ။ အချိန်တွေ ပညာတွေ ငွေတွေနဲ့ရင်းပြီး

လုပ်လုပ်နေတာ။ ကိုယ်လုပ်နေတာ မင်းညီမအတွက်က တစ်ခွေလုံးကို

တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရိုက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လောက်အထိ စွန့်စားထားရတယ်

လဲလဲ... ဘယ်သူမှ မရိုက်ရဲဘူး။ သူ့နာမည်တစ်လုံးက ကိုယ့်လက်ထဲမှာ

ရှိနေတယ်... ဒါဟာ သူ့အတွက် ပွဲဦးထွက်အေး အရမ်းအရေးကြီးတယ်

ကိုယ်ကြိုးစားနေတာသူအတွက်ချည်းပဲ။ ကဲပါ... အချိန်မရှိဘူး။ အိုကေ...

ရိုက်မယ် ရယ်ဒီ... မှန်ထိုးမယ်ဟော့... ဟော့ကောင်မောင်ဦး ခပ်စိုက်စိုက်လေး

ကိုးပေး”

ဒါရိုက်တာကကျွန်တော့်ကို အလေးမထားသလိုပုံစံဖြင့် မှန်ထိုးသည့်

ကောင်လေးကိုပါ တစ်ဆက်တည်းလှမ်းပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ...” (မှန်ထိုးသည့်ကောင်လေး၏အသံ)

“ဟုတ်ကဲ့ဆိုလည်းထလေကွာ အလုပ်မလုပ်ရသေးဘူး ငုတ်တုတ်

ပိုင်နေပြီ... ဟိုကောင်ကနေရာပြောင်းလေ... နေနည်းနည်းစောင်းသွား

တာမမြင်ဘူးလား။ အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ကြ။ မှန်လေးနှစ်ဆင့်ထိုးတာ

ကို ခုထိပြောနေရတုန်းပဲ။ ဦးနောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ကြစမ်း... နေရာတကာ

ရိုက်ပြောနေရရင် ငါသေပြီပေါ့ကွ။ မှော်တားတဲ့မျက်နှာကို ဒီဘက်ခြမ်း

ကနေထိုးမယ်။ ဟုတ်ပြီ... သူ့မျက်နှာကင်မရာဘက်လှည့်လာရင် နည်းနည်း

ရှင်း လိုက်ပြီးခိုင်းမယ်... မျက်နှာကို လုံးဝအမှောင်ခိုင်းမကျစေနဲ့။ ကဲ... စမယ်

ပျားကူး ရယ်ဒီပဲနော် အဲဒီအတိုင်း လေးပဲနေမယ်... သီချင်းစာသားက

လိုက်ဖို့ရင်မော့ ဆိုတာနဲ့ ခေါင်းကို ကင်မရာဘက်ဖြည်းဖြည်းလေးလှည့်

ပယ်... အကြည့်တစ်ချက် ပင့်သက်တို့ကြွေ ဆိုတာနဲ့ ကင်မရာကို

ကွဲပြီညီသားဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်တောင်လုံးဝမခတ်နဲ့... နှုတ်ခတ်

ပျားဟာလေးလုပ်ထားမယ် အိုကေနော်... မှတ်မိတယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ...”

“အိုကေ... စ မယ် ကက်ဆက်ဖွင့်တော့။ ကူးကူးသီချင်းကို သေချာ နားထောင်... ပြီးစရာမလိုဘူး ခပ်တည်တည်လေးပဲ။ အိုကေ... ဝမ်း... တူး... သရိုး... အက်ရှင် (Action)”

တစ်ယောက်တည်းပါးစပ်ကလည်းပြော... အမှုအရာတွေလည်းလုပ်ပေး သော ဒါရိုက်တာကိုကြည့်ပြီး မျက်စေ့နောက်လာ၏။

နိုင်ငံခြားကားတွေလို ကားချင်းတိုက်မိတာတွေ လေယာဉ်ပေါ်... ခုန်ချတာတွေများ ရိုက်ရရင်အခက်ပဲ...

မိကူးကရော ဘာထူးလဲ... ကင်မရာကိုလှည့်ကြည့်ရတာလေးတောင် အခါတစ်ရာလောက်ပြောနေရတယ်... ဟူး... ကြာရင်အသက်တိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်...

နောက်ထပ်တစ်ခန်းရိုက်တော့ ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။

ဒီလောက်နေကြီး ကျွက်ကျက်ဆူအောင်ပူနေတဲ့အချိန်မှာ မိကူး... အနွေးထည်အရည်ကြီးဝတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရမည်တဲ့...

မိကူးများမှာ ဝေပဲနေမယ့်အနီးအငွေတွေအဖြစ်... သစ်ရွက်ခြောက်တွေ... မီးပုံရှိနေကြပြန်သည်။

အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး...

ဒီအတိုင်းရိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ နေပူပူကြီးမှာ အနွေးထည်ကြီးဝတ်... ရပါတယ်ဆိုမှ မီးခိုးတွေကြားထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရဦးမယ်တဲ့...

မီးခိုးတွေမွန်ပြီး ချောင်းဆိုးရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...

“ဘုရားသိကြားမလို့ လေတွေပျံပြီးတိုက်လိုက်ပါစေဗျာ...” ဟု ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

ဟုတ်တယ်!... ဒါမှ ချွေးတွေပြန်နေတဲ့ မိကူးတစ်ယောက်မီးခိုးဖွဲ့... သက်သာမှာ...

အကောင်းမြင်မိတ် ကင်းမဲ့စွာတောင်းလိုက်မိတဲ့ ဆုတောင်းက တကယ် ပင်ပြည့်သွားခဲ့လေသည်။

စောစောကတောင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေသောလေက အရှေ့ဘက်မှ တိုက်လာသောကြောင့် မီးခိုးတို့ အနောက်ဘက်သို့ ပါသွားကြ၏။

“ကောင်းတယ်... မှတ်ကရော...”

အားရပါးရ ရေရွတ်ရင်း ပျာယာခတ်သွားတဲ့ ဒါရိုက်တာ ကိုပျာယာကို ကြည့်ပြီး တော်တော်လေး ကျေနပ်သွားရ၏။

သို့သော်...

မကောင်းမှုဟူသည် မိမိထံသို့ ပြန်လာစမြဲဆိုတဲ့ အတိုင်း ထိုကိစ္စက ပျံ့ထံသို့သာ ခြားဦးလှည့်လာတော့သည်။

ရိုက်ကွင်းကို ကျောပေးပြီး ရယ်နေတဲ့သူပုန်းကို လာပုတ်သူက ဒါရိုက် တာ ကိုပျာယာ...

“ဒီမှာ ညီ...”

“ဘာလဲ... ဟီး... ဟီး...”

“မင်း... မင်းဘာရယ်နေတာလဲ...”

“ဗျာ... ဘာရယ်ရယ်ပေါ့ဗျာ... ကိုယ့်ဘာသာရယ်ချင်လို့ ရယ်တာ ပဲ... ဘာလို့ပြောရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဒီမှာ... ကိုယ့်ကိုတစ်ခုလောက် ကူညီစမ်းပါ...”

“ဘာကူညီရမှာလဲဗျာ... ဟီး... ဟီး...”

“အဲဒီ မီးခိုးတွေ ကူးကူးဘက်ကိုရောက်သွားအောင် ဒါလေးနဲ့ ယပ်ထုတ် ဝမ်းစမ်းပါ...”

“ဗျာ”

ကိုပျာယာလက်ထဲက ဝါးနှင့်ယက်လုပ်ထားသော ဆန်ကောက်... ကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အဲဒီဆန်ကောကြီးနဲ့ မီးခိုးတွေကို မိကူးဘက်သွားအောင် ယပ်ထုတ်ပေးရမယ်တဲ့... ဟိုက်ရှားဘား...

“အာ... မလုပ်ချင်ပါဘူး။ တခြားလူကို ခိုင်းပါလားဗျာ...”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲညီ... ဘယ်သူမှ မအားကြဲဘူး။ ခြံထဲမှာလည်း ငါတို့အဖွဲ့ပဲရှိတယ်... ရှေးပါလုပ်လိုက်ပါ။ ခဏလေးပဲ ကူးကူးလျှောက်လှောက် အချိန်လေးပဲ...”

“ဟာဗျာ... ပန်ကာလေး ဘာလေးနဲ့ လုပ်ပေးဗျာ...”

“ပန်ကာရှာနေရင် နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်ကြာသွားမယ်၊ နိုက်စရာ တွေကုန်ဆေးတယ်။ နေကုပ္ပားမှာလို့ပါကွာရောပါ ကူညီပါ...”

“ဒါဆိုလည်း မီးပုံကိုလေအထက်ရွှေလိုက်ပေါ့”

“ပြောရကျပ်လိုက်တာကွာ မင်းညီမအတွက် ဒါလေးတောင် မကူနိုင်ဘူးလားကွ”

အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ “မကူညီနိုင်ဘူး” လို့ပြောမည်လုပ်တုန်းမှာ ပိပျံရောက်လာသဖြင့် ကိုပျာယာလက်ထဲက ဆန်ကောကြီးကို ဆောင့်ချဲ့ပြီး မီးပုံရှိရာကို ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

မီးပုံနားရောက်တော့ စိတ်တိုတိုနဲ့ မီးခိုးတွေကို တစ်အားယပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“အိုကေ အိုကေ... အဆင်ပြေတယ်ညီရှေ့...”

ဝေပီကာ (Spicer)လေးနဲ့ လမ်းပြောတဲ့ ကိုပျာယာကို ကျီကြည့် (ချီကြည့်) ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

ရွှေပြီး လုပ်နေတာကို သူက “အိုကေ... အိုကေ” တဲ့...

“တောက်!... ကွာ... ဟွန်း...” ဒေါသတွေကို မျှီချနေရင်း။ လက်တွေညောင်းနေပြီး ဆန်ကောကြီးက နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး။

“ကဲကွာ... ကဲကွာ...”

စိတ်တိုတိုနှင့် အားကုန်ယပ်ထုတ်နေမိတော့သည်။

မီးခိုးများက Long Coatအရှည်ကြီးတတ်ဆင်ထားသော သူမထံသို့ ကပ်ဆီမျောလွင့်နေကြ၏။

ဒီတစ်ခန်းက နည်းနည်းရင်တုန်ဖို့ကောင်းသည်။

ဇက်ရှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာကြတဲ့ မော်ဒယ်တိုင်းဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ မိကူးတို့ မိုးရွက်ကြီးနားမှာ ဆုံတွေ့ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတွေ့ကြတော့... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရီဝေတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေကြပြန်သည်။

သူတို့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကျလီ ကျလီဖြစ်လာ၏။ မိကူးမျက်လုံးတွေက အသက်ပါလှချေလား...

မျက်နှာနှစ်ခုတပြည်းပြည်းနီးကပ်သွားပြီး... သူတို့နှစ်ဦးနှစ်ဦးတွေကို ပိန်းရွက်ပိတ်နှုတ်နဲ့ ဆွဲကွယ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ စိတ်ထိန်းလို့မရတော့...

ပိန်းပင်ရဲ့ဟိုဘက်မှာရှိနေတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကို လွှားကနဲရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ဗျာကောင်... မင်း... မင်း... မိကူးကိုနှိပ်မိလို့ကောင်းသေးလား။ ပြောစမ်းပြောစမ်း”

အင်္ကျီကုပ်ပိုးစကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးမေးတော့... မော်ဒယ်တိုင်းဆိုတဲ့ ကောင်ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ဗျာ... မ... မနမ်းပါဘူးဗျာ... လုံးဝမနမ်းပါဘူး...”

“ဟဲ့... နမ်းစရာလား... ဂီနီနင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလို့မရင်...”

မိကူးတေးမဆုံးခင် ခရာ(Whistle)သံ စူးစူးဝါးဝါးကိုကြားလိုက်ပုံ...
လည်ပင်းမှာကြိုးနဲ့ဆွဲထားတဲ့ Whistle ကြိုးကို မနားတမ်းမူတ်မူတ်
ဒေါသတကြီးရောက်ရှိလာသူက ကိုယူဟာ...

မျက်လုံးကြီးကပြူးလို့... လူကို စားတော့မတတ် ဝါးတော့မတတ်
“ရှီး... ရှီး... ရှီး...” (ခရာသံ)။

ကျွန်တော့်မျက်နှာနားအထိကပ်ပြီး မနားတမ်းမူတ်နေခြင်းဖြစ်သလို...
“ဘာလုပ်တာလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ... တောက်! ပြီးခါနီးမှကူ...
မင်း... ဘာဝင်လုပ်တာလဲ... ဟင်း... ကွာ...”

“ဟို... ဟို... ဒီကောင် မိကူးကို နမ်း... နမ်း...”

“အို... မနမ်းပါဘူး...”

သူမကထိတ်လန့်စွာငြင်းဆန်၏။ ဖော်ဒယ်သို့ငြင်းကလည်း ငြင်း၏။

“ဟာ... ဆရာ... ကျွန်တော်မနမ်းဘူး... ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ...
တာပါဆရာ”

“တောက်!... မင်းကွာ... ဒါ တမင်သက်သက်လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ...
သွားပြီ... ပြန်ရိုက်ရဦးတော့မယ်...”

ကိုယူဟာကိုဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် မိကူးကဝင်ပြော၏။

“ဆရာ... ဆရာရယ်... သူတမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝူ...
တောင်းပန်ပါတယ်နော်... ဆရာ... နော်...”

“အဟဲ... ဟုတ်ပါတယ်... မထင်မှတ်ပဲဖြစ်သွားတာ... ဟဲ...”

ကိုယူဟာကျွန်တော့် ကိုတစ်လှည့် မိကူးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ပျက်...
ကြီးရုံမဲ့ကာခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်၏။

“ငါ ...သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်ကွာ ဘယ်လိုသတ္တပါ...
မသိဘူး။ ရှစ်ကြီးခိုးပါတယ်ကျေးဇူးရှင်ရယ် ဝေးဝေးမှာသွားနေပါ...
မင်းညီမဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ဂတိပေးပါတယ်။ ကူးကူး နှင့်အဖမ်း...
ကြည့်ပြောပါဦးဟာ... သူလုပ်တာနဲ့ဘာမှပြီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး...”

ကိုယူဟာကခရာကို ဒေါသတကြီးမူတ်ရင်း ကင်မရာရှိရာသို့ပြန်သွား
လေတော့သည်။

“ရှီး... ရှီး... ရှီး...” (ခရာသံ...)

မိကူးက...

“ဂီရို... နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဂီရိုရယ် ငါ့မျက်နှာကိုလည်း
ထောက်ပါဦးဟာ... နှင် ရိုက်ကွင်းနဲ့ဝေးဝေးမှာသွားနေစမ်းဟာ။ ကားပေါ်
မှာ သွားထိုင်နေပါဟယ်... ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

မိကူးစိတ်ချမ်းသာအောင် လှည့်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ခဏနေတော့ကျွန်တော်
ရိုက်ကွင်းနားပြန်ရောက်၏။

မဖြစ်ဘူး... မိကူးကိုစိတ်မချဘူး...

စောစောကလို မဖြစ်အောင်တော့ သတိထားပြီးနေရ၏။ သို့သော် ...သတိ
ထားပြီးနေ နေတဲ့ကြားက စိတ်တိုရပြန်သည်။ ကြည့်ပါဦး... မော်ဒယ်သို့ငြင်း
ယိုတဲ့ကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ...

မိကူးလက်ကိုဆွဲပြီး မြက်ခင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ပတ်ပြေးနေပါ
လား...

တောက်...! လက်ကို အပီကိုင်ထားတာ တွေ့လား...

မိကူးကလည်း ပြုံးလို့ ရယ်လို့...

စိတ်တိုတိုနှင့် ကြည့်နေမိစဉ်မှာပဲ မိကူးကမြက်ခင်းပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်
လေသည်။

ဘာသားချောက မိကူးအနားမှာကပ်ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက်မြက်ခင်းပေါ်လှအိပ်လိုက်၏။

“ဟာ... သွားပြီ... ဟား... ဟား ကောင်းတယ်”

ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရေရွတ်လိုက်တာ ကျွန်တော်ပါ ...

မော်ဒယ်သို့ငြင်းဆိုတဲ့ ခပ်ချောချော ခပ်နဲ့နဲ့ကောင် အိပ်ချလိုက်သလို...
နရာမှာ ရှိနေတာက ခွေးချေးပုံကြီး...

ခပ်ပျော့ပျော့ခွေးရေးပုံက မြက်ပင်ရှည်ရှည်မထွက်ကြားမှာ ထိုးထိုးလေး...
ထောင်မြစ်မနေတာနဲ့ သတိမထားတာလား... မိကူးလက်တို့ကိုပဲခွင့်ရ...
အချိန်ရှိ ဘာကိုမှမမြင်တော့လား မသိ...

ဆတ်ကနဲ့ပြန်လာလိုက်တဲ့ မော်ဒယ်တိုင်းအောင်းမှာ ခွေးရေးတွေအပုံပုံ...
ကပ်လျှက်ပါလာ၏။

ကောင်းတယ်... မိကူးလက်တို့ ကိုင်ချင်ဦးလေကွာ...

ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးတဲ့စိတ်တွေက လက်နယ်ထဲကျယ်ကျယ်တို့ ပြီး...
စေ၏။

သတိလက်လွှတ် လက်နယ်တီးပစ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်မည်။

မော်ဒယ်တိုင်းက ဂိဇ္ဇာကိုခွေးခါးဝါးကြည့်ပြီး ပြေးထွက်သွား၏။ ခပ်...

စေးရှိပုံရသော ခွေးချေးပုံက ဆွဲပြီးနေတာတောင်ပြုတ်မကျ...

ဂိဇ္ဇာ ရယ်သံက ခပ်ကုန်ကုန်ထွက်ပေါ်၏။

VIDEO ရိုက်နေတဲ့ အဖွဲ့သားတွေ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်ကြ၏။

ကူးကူးလည်းရယ်၏။

ကိုယူယာလည်း ရယ်၏။ သို့သော် ချက်ချင်းတည်ပစ်ကာ ဂိဇ္ဇာကို...

မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး... လက်ထဲက စပိကာ (Spiker)လေးကို ပေါက်လှ...

ပစ်လိုက်လေသည်။

မကြာခင် အငေါက်ခံရဦးတော့မှာကို ကြိုသိနေ၏။

“ငါ... ဘာမှမလုပ်ဘူးနော်... မိကူး...”

(*)

“ဆရာအောင်ထောင်နော်... ကူးကူးက သူ့ပါးကိုရိုက်ပစ်ရမယ်...
...မယ် လုံးအေးသုံးစရာမလိုဘူး။ မျက်နှာနဲ့လက်နဲ့ထိရုံပဲ။ မျက်နှာမှာ
...သတ္တန်နေတဲ့ Maticပါရမယ်... တကယ်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့
...ပြီးဖြစ်နေရမယ်။ မျက်လုံးတွေက ကင်မရာဆီရောက်မသင့်နဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ပါဆရာ...”

“မင်းက... သူ့လက်နဲ့မင်းပါးထိပြီဆိုတာနဲ့ မာကျင်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့မျက်နှာ
...ရုဘာနဲ့လှည့်ပစ်ရမယ်။ ပါးကိုရိုက်လိုက်လို့ မျက်နှာလည်ထွက်သွားတဲ့ပုံစံ
...မိပြင်ပါစေ... ဟုတ်ပြီလား။ မှတ်မိပြီနော်...”

“ဟုတ်တဲ့ပါဆရာ...”

ရယ်ပြီးနားထောင်နေသော ဂိဇ္ဇာက ဝင်ပါပြန်၏။

“သဘာဝကျအောင် တကယ်ရိုက်ခိုင်းပါလားဆရာ... မိကူးကအားကျ
...တကယ်သာရိုက်ချင်လိုက်။ သူ့မျက်နှာကအော်တိုလည်ထွက်သွားမှာပဲ
...နဲ့ ခိုပြီးမိပြင်သွားမယ်ထင်တယ်...”

“ဒါရိုက်တာ ကိုယူယာက သူ့ကိုစွဲကနဲကြည့်၏။

“မင်းအလုပ်လား...”

“ထွန်းတော့အလုပ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဆရာရယ်... ဟို... ဟို... ခိုပြီး
...အထူးအထူးအောင် ပြောပြတာပါ။ အကြံပေးတာ... ဟဲ့... ဟဲ့...”

“မလိုဘူး။ အိုကေ... အဆင်သင့်ဖြစ်ရင်စမယ်... ကူးကူးကိုပြောပြတာ
...မနေ့ကလိုဖြစ်ရင် နောက်တစ်ခွေမှာ ကိုယ်... လူပြောင်းရမယ်”

ကိုပျာယာက ကူးကူးကိုပါတဆက်တည်း သတိပေးစကားပြော...
ကင်မရာဆီလျှောက်သွား၏။

“ဟဲ့ ဂိနို ပြောသွားတာကြားတယ်နော်... နင်မဆုတ်ယုက်ခမ်းပါ...
ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ။ ဝေးဝေးသွားနေပါ။ ဂိနိုရယ်...
ငါသေချင်တယ်အဟုတ်...”

“မသေချင်ပါနဲ့မိကူးရာ... စိတ်ချ မနေ့ကလိုလုံးငမဖြစ်စေရဘူး...
ငါကတိပေးတယ်”

ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာသိပ်မကျေနပ်...
အလကားရတယ်ဆိုပြီး လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်းလွန်းကုသော ကိုပျာယာကို...
အဲဒီမော်ဒယ်တိုင်းဆိုတဲ့ ခပ်ချောချော သွေးစိကောင်ကိုပါ ခေါင်းတွေချည်...
ခွဲပစ်ချင်နေတာ...

အလုပ် လုပ်သလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့ တော်တော်အသားယူတဲ့ကောင်တွေ...
လူရှေ့သူရှေ့မှာတောင် ဒီလောက်ရဲတင်းနေကြရင်... နည်းနည်းလေး...
ကွယ်သွားရင် မတွေ့ဝံ့စရာ...

အမှုအရာတွေလုပ်ပြီး ထမင်းစားနေကြတဲ့လူတွေဆိုတော့ မိန်းက...
တွေသဘောကျအောင် ပလီပလားစကားတွေလည်း ပြောတတ်ကြဦးမှာ...
အလုပ်သဘောအရ စိတ်ထဲကမပါထဲနဲ့ ပွေ့ရ ဖော်ရ ဆွဲရ ရမ်းရတ...
ဆိုတဲ့လူတာက လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အကားအကွယ်တစ်ခုကို အသိယူ...
ဆွဲကိုင်ထားပြီး... အလွန်အမိုးတန်တဲ့အရာတွေကို ဖောချင်း သားချင်း စား...
ကြတာ။ လူလည်တွေ...

ဒါရိုက်တာက ကတ်(Cut)လိုအော်လိုက်တာနဲ့ စောစောကအသား...
နေတဲ့လူဟာ သူမဟုတ်သလိုလို ဘာလို့လုပ်လုပ်သွားတဲ့ ပုံစံကို အခဲရ...
သည်။

ကုပ်ဝိုးစကိုဆွဲကိုငံပြီး ...

“ဗဟုကောင်အစိုးတွေလုပ်နေနေနဲ့... မြွေမြွေချင်းခြေဖြင့်ပြီးသားကွ” ဟုပြော...
ကိုရင်ချင်သည်။

ပြီးတော့... “ကျွန်တော်တို့သရုပ်ဆောင်တွေဆိုတာက ကျွန်တို့အချိန်...
မှာပဲ ပင်ကိုယ်စိတ်နဲ့နေနိုင်ပြီး သရုပ်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ သရုပ်ဆောင်...
တဲ့စိတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုရော စိတ်နည်းသားကိုပါ သီးခြားခွဲပြီးနေကြရတဲ့...
တွေပါ ခင်ဗျာ့ လို့ ဗလီပလာ ပြောကြဦးမည်။
သွားအမ်းပါ။ ဒီစိတ်နဲ့ဒီကိုယ်တစ်ခုတည်းကို ဘယ်လိုမှနှစ်ကိုယ် နှစ်စိတ်...
ပြောရပါဘူး... လက်မခံဘူး။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမတိုင်းသာ ကျွန်တော့်လိုစိတ်တတ်မျိုးတွေချည်း...
ပယ်ချင်ရင်... ဒီကောင်တွေမိန်းမတောင်ရကြမှာ မဟုတ်ဘူး...

ကြည့်ဦးလေ...
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိတ်ကင်တွေလိမ်းလားလိမ်းရဲ့...
ရှုတ်ခမ်းနီတွေဆိုးလား ဆိုးရဲ့...
အားအာရီ အဝတ်အစားပဲလဲနေတဲ့ကောင်တွေကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့...
တွေအားပေးနှစ်သက်ကြနေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလိုကိုမရဘူး...
အခု... မိကျွန်တို့ရိုက်နေတဲ့ကောင်ကိုပဲကြည့်...
မိတ်ကပ်လိမ်းတယ် နှုတ်ခမ်းနီဆိုတယ် မျက်ခွဲတွေမှာတောင် အရောင်...
ပုံပေါ်ပါးတွေခြယ်လိုက်သေးတယ်...

ဆံပင်ရှည်ရှည် ပျော့ပျော့ခင်းခင်းတွေနဲ့... ကျွန်တော်ဆံပင်တွေလို...
ခွလိလိလိလေးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး...
မျက်ခုံးတွေ မဲမှောင်နေတာများ အကောင်းမထင်နဲ့။ စောစောက...
ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် ခဲတံနဲ့သေသေချာချာခြစ်ထားတာ...
နာခေါင်းကလည်း ဖြောင့်စင်းနေသေးတယ်... ကျွန်တော့်နာခေါင်း...
ကြည့်... ပွဗလေး...

နှုတ်ခမ်းကလည်း ပါးပါးလေး... ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းလိုထူထူလေး... မဟုတ်ဘူး။ နှုတ်ခမ်းထူရင် ကြင်နာဝတ်တာပဲ... ဒီကောင်ရက်စက်ပဲ... တဲ့ ကောင်မျိုးဖြစ်မယ်...

မျက်လုံးတွေကလည်း ဝိုင်းစက်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်မျက်လုံး... လို ခပ်သေးသေးလေးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး...

အသားအရေကလည်း ဝင်းနှစ်နေတာပဲ... ယောက်ျားဆိုတာ ကျွန်တော်... အသားညိုတာပဲကောင်းတာပါ...

ဝတ်လိုက်တဲ့အဝတ်အစားတွေကလည်း လှမှလှ ကောင်းမှကောင်း... တစ်ဆိတ်... ဒီကောင်အင်္ကျီလဲတာ လွန်ပြီထင်တယ်... သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်... သရုပ်ဆောင်ဖို့ အင်္ကျီကလေးနုခါလေးကလေးများလဲနေဦးမှာလည်းမသိ... တောင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူ့လောက်အင်္ကျီမလဲပါဘူး...

သူတို့လို အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေခဏခဏလဲ... မိတ်ကပ်တွေလဲ... နှုတ်ခမ်းနီတွေဆို... သူများ သားသမီးတွေကို ဟိုတို့လိုက် ဒီတို့လိုက်... ဟိုထိလိုက် ဒီထိလိုက်လုပ်ရတဲ့ မော်ဒယ်ဘျိုင်းလုပ်ရတာနဲ့စာလျှင်... Lounge မှာ Waiter လုပ်ရတာမှ အဆင်ရှိဦးမည်ထင်သည်။

ဒီလိုကောင်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ်မှန်းသိရင် မိကူးကိုအောင်မြင်ပုံ... ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့မိမှာမဟုတ်...

မိကူး ဒီထက်များအောင်မြင်လာရင် တွေးတောင်မတွေ့ရဲ...

မိကူးပြောထားလို့ အမှားအယွင်းမရှိအောင် သတိနဲ့နေရပေမယ့် ကိုယ့်... တစ်ယောက် ခေါင်းကိုတဖျင်းချင်းကုတ်ပြီး မီးထိုးတဲ့ကောင်လေးကို... ပွစ်တွေပြောနေတာမြင်လိုက်တော့ သူတို့နားအထိ ရည်းကပ်သွားလိုက်... သည်။

ကိုယုယာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံရ၏။

“တောက်!... သေသေချာချာထားရဲ့သာနဲ့ကွာ... ဆယ်နှစ်နားနား... လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး အခု ငါ့နာရီတောင်ကျော်နေပြီ။ ခွေးကောင်တွေတစ်ကောင်... မှ ရောက်မလာကြသေးဘူး...”

တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ကိုယုယာတစ်ယောက် ဟိုလျှောက်... လျှောက်လုပ်နေပြန်၏။

“ကိုယုယာဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ ညီလေးရ”

မှန်းတိုးတဲ့ကောင်လေးကို ကပ်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ဗျာ... ကိုယုယာဟုတ်လား... အစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“မင်းတို့ဆရာ ဒါရိုက်တာကြီးကိုပြောတာလေကွာ။ ဟိုမှာခေါင်းတွေ... ပုတ်နေတယ်... တွေလား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မှန်ထိုးတဲ့ကောင်လေး သဘောကျစွာရယ်၏။

“လူကြမ်းအဖွဲ့ရောက်မလာလို့တဲ့အစ်ကို”

“လူကြမ်း... ဟုတ်လား ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ”

“မင်းသားကို လူကြမ်းတွေဝိုင်းရိုက်တဲ့အခန်းရိုက်မလို့အစ်ကိုရ။ လူကြမ်း... တော့ နေ့တွက်ရတာနည်းတယ်လေ... ဟိုပြေးရိုက်လိုက် ဒီပြေးရိုက်

လိုက်လုပ်နေကြတာဆိုတော့ ရောက်ကျတာပေါ့... ဟိုဘက်ရိုက်ကွင်းမှာမပြတ်... မလို့ ရောက်မလာသေးတာနေမှာပေါ့”

ဂိုဏ်တစ်ယောက် ကိုယုယာမှာသို့ ဖျတ်ကနဲရောက်သွား၏။

“ဒီမှာ... အစ်ကို...”

“ဘာလဲ... ဘာနောက်ယှက်ဦးမလို့လဲ”

“အဟဲ... မနောက်ယှက်ပါဘူး အစ်ကိုရ... ကူညီမလို့ပါ...”

“ဘာကူညီမှာလည်းပြော... ဒီမှာ လူကြမ်းတွေရောက်မလာသေးလို့... ကိုတို့နေပါတယ်ဆို ...”

“ဟဲ... ဟဲ... အဲဒါပြောမလို့အစ်ကို။ ကျွန်တော်လူကြမ်းအခမဲ့လုပ်... မယ်လေဗျာ... ကူညီမလို့ပါ... ဟဲ... ဟဲ... အစ်ကိုပြောသလို ကျွန်တော်... မအတွက်လေ... ဟဲ... ဟဲ...”

“ဖြစ်ပါ့မလား...”

ကိုယုယာကသူ့ကိုကြည့်ပြီး ၈၀၈၀၁ နှင့်ရေရွတ်၏။

“ဖြစ်ပါတယ်အစ်ကိုရ... အေးဆေး... ကျွန်တော်ရန်ခဏခဏဖြစ်တယ်။မင်းသားကို တုတ်နဲ့ရိုက်တာများ သာခက်တာမှတ်လို့...”

“အင်း... မင်းရုပ်နဲ့ဆိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းရယ် မှန်တိုးတဲ့ကောင်ပျက်ကက်ဆက်ကိုင်တဲ့ကောင်ရယ်ဆို သုံးယောက်...အင်း... ဖြစ်တယ်... ရာမယ်ကွာ...အချိန်မရှိတော့ဘူး။နေဦး...ငါဟိုနှစ်ကောင်အထူးဘောင်းဘီလေးဘာလေးစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်...”

ကိုယုတ်က ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်အတွက်ဘောင်းဘီကို ဖော်ဒယ်ဆီမှ ငှားယူလိုက်၏။

ထိုနောက် သူတို့သုံးယောက်ကို ဘယ်လိုတွေ သရုပ်ဆောင်ရမလဲတာ သင်ပြ၏။

“သဘောကတော့ကွာ...မင်းတို့ကမင်းသမီးရဲ့အစ်ကိုတွေပေါ့။ သူ့ရည်းစားကိုခိုးဖို့ ခြံထဲကိုကျော် ပြီးဝင်လာတဲ့ မင်းသားကို မင်းသုံးယောက်က တုတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းရိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးလိုချင်တာ။ ညီပဲ... လိုက်ပြေးမယ့်အစီအစဉ်ကို ကြိုသိလို့စောင့်နေတဲ့ပုံစံမျိုး... ဟုတ်ပြီလား သဘောပေါက်လား...”

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာ...”
သုံးယောက်ဖြင့်တူမြေကြ၏။

“ဟုတ်ပြီ... မင်းတို့က ဟောဟိုက ခြံနောက်ဖေးအုတ်တံတိုင်းမှာ ရပ်ပြီး စောင့်နေကြမယ်...မင်းသားက အုတ်တံတိုင်းပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလိမ့်မယ်...သူဆင်းလာတာနဲ့ မင်းတို့က ဝိုင်းရိုက်ရမယ်။ ငါကတ်... လိုက်ပြီးပြီ။ ဟေ... တုတ်တွေယူခဲ့တော့...”

ဒါရိုက်တာက သူ့အဖွဲ့ဆီမှာ တုတ်လှမ်းတောင်း၏။
ဂီရိုက အသင့်ယူထားသော နှစ်တံစံ (2" x 1")ပျဉ်ချောင်းတံစံပျဉ်ထောင်ပြရင်းပြော၏။

“ရတယ်အစ်ကို ကျွန်တော့်မှာတုတ်အသင့်ရှိတယ်...”

“အမလေး အဲဒီတုတ်နဲ့ရိုက်ရင်သေသွားမှာပေါ့ကွ။ပေးပေး မင်းတုတ်ပေး...မင်းရိုက်ဖို့တုတ်ငါပေးမယ်။ ဘုရား... ဘုရား... ကံကောင်းလို့...”

ကိုယုတ်က ဂီရိုလက်ထဲမှတုတ်ကြီးကို အမြန်ဆွဲယူကာတုတ်ခပ်ချောင်းပြန်ပေး၏။

“ရှေ့...ဒီတုတ်နဲ့ရိုက်ရမှာကွ”
ဂီရိုက သူ့လက်ထဲရောက်လာသော တုတ်ကြီးကို ဆွဲယူချာချာကြည့်

“ဟာ... ဒါကတုတ်မှမဟုတ်ပဲဗျ။ ရာဘာနဲ့လုပ်ထားတာကြီး... ဟုတ်အတုကြီး...”

“ကျေးဇူးရှင်..ဒါ VIDEO ရိုက်နေတာလေ။ တုတ်အစစ်နဲ့ရိုက်ရင် ယာကျန်မှာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုသွေးမထွက်တော့ဘူးပေါ့။ ဘယ်သဘာဝကျမလဲ...”

“အဲဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ VIDEO ရိုက်နေတာကွ တကယ်ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး...သူတကယ်မှာသွားအောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ဟင်း... မင်း... မင်းဘာလုပ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ကံ ကံ မှောင်နေပြီ။ ဟိုကံက ဟိုမှာမှာ အသာလေးဝင်ပြီး ထိုင်နေကြတော့။မင်းသား အုတ်တံတိုင်းပေါ်ကို ဟိုဘက်ကနေကျော်တာကလေးမယ်...တက်ရမယ့်နေရာ မှတ်မိတယ်ဟဲ့။ မီးထိုးမယ်ဟေ့... ရှေ့ဆုံးကလူကို အဓိကထားပြီးထိုးမယ် ဟုတ်ပြီ”

“ဖြစ်ပါ့မလားဆရာရယ် သူနဲ့ရိုက်လို့အဆင်ပြေပါ့မလား...”
ဖော်ဒယ်ဘွိုင်းက ကိုယုတ်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကပ်ပြော၏။

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ ကံ... ကံ... မင်းလည်းခြံအပြင်ထွက်တော့... နည်းရိုး ပေါ်ရောက်ရင် ငါ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ဦး။ငါလက်ပြဲမှ ခုန်ချ...သွား

အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဒီတစ်ခန်းပြီးရင် ပြတ်ပြီ...”
ဖော်ဒယ်ဘွိုင်းက ဂီရိုကိုကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် ခြံအပြင်သို့

ကွက်သွားတော့သည်။ ဂီရိုတို့သုံးယောက်က ကိုယုတ်ပြသည့် နေရာလေးကို ကပ်ကပ်လေးတွေ ထိုင်နေကြ၏။

ကိုပျာယာက ကုပ်ကုပ်လေးတွေထိုင်နေတဲ့ သူ့ပုခိုသုံးယောက်... အပိုင်ဆုံးရိုက်ယူ၏။

“အိုကေတယ်... မင်းသားတားကံခဲဟော...”

စပိကာလေးနဲ့ လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင် မင်းသားခြံစည်းရိုးပေါ်တက်လာ၏။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။

သို့သော် ချစ်ခြင်းဖြင့် လှပစွာခုန်နေခြင်းမျိုးမဟုတ်...

လျှို့ဝှက်သော အကြံအစီတစ်ခုကြောင့် မရိုးသားစွာခုန်နေခြင်းမျိုး... သည်။

“အိုကေ... ခုန်ချတော့” ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ မော်ဒယ်ဘိုင်းသုံး... အကောင် ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ သားကန်ခုန်ချလိုက်တာနဲ့... ကျွန်တော့်တို့ သုံးယောက်... ဝိုင်းရိုက်ကြတော့သည်။

တုတ်အပျော့ရိုက်တာဆိုပေမယ့် ရှိသမျှအားအကုန်သုံးပြီး ဝမ်းပိုက်... ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်တာရဲ့ ချက်ချင်းပြန်မထနိုင်...

“အား...”

မော်ဒယ်ဘိုင်းရဲ့ မနိုးမသိအော်လိုက်သံက နားလင်ချိုလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း... ပိုမိုမြင်းထန်လာတဲ့ အားသစ်လောင်းရိုက်ချက်တွေက မော်ဒယ်ဘိုင်း... လက်မောင်း၊ ကုပ်ပိုး၊ ခေါင်နဲ့ နောက်ကျော့ပြင်တစ်လျှောက်သို့ သွက်လက်... မြန်ဆန်လွန်းလှစွာ တရုတ်ကျရောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သွက်လက်လွန်းတဲ့ ရိုက်ချက်တွေကြောင့် ကျုပ်... နှစ်ယောက်ဝင်ရိုက်ချိန်မရလိုက်... တုတ်တွေကိုင်ပြီး ကြောင်နေကြ၏။

“ဟာ... ဟေ့... ကတံး... ကတံး... ကတံး...”

တိုပျာယာအသံကိုကြားပေးမယ့် အညှိုးတကြီးနဲ့ ဆက်ရိုက်နေမိ... သည်။ မျှော်လင့်ထဲမှာ ဒီကောင်မိကူးကို ကိုင်တာတွယ်တာတွေကိုပဲဖြို... တော့ လက်တွေကိုရပ်လို့မရ...

“ဟင်... မင်း... မင်း... ငါ့ကို တကယ်ဆော်နေတာ...”

“အေးဟုတ်တယ်... ဆော်ဘယ်။ ဘာဖြစ်လဲ...”

“.....”

မော်ဒယ်ဘိုင်းက ညစ်ညမ်းစွာဆဲရေးပြီး ဂိဇိုကို ဝင်လုံး၏။

ထိုအခါ ဂိဇိုက လက်ထဲမှတုတ်အတူကိုပစ်ချပြီး အသုံးပြုနေကျ... ကံသီးတွေ လုတ်သုံးပစ်လိုက်တော့သည်။

အဖွဲ့ပွဲခွဲလာခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့လက်သီးတွေကို မော်ဒယ်ဘိုင်းမယူခဲ့သာ... ပျောင်းအကွာမခံပဲ ဝင်လုံးနေရ၏။

အဖွဲ့သားအားလုံးရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငိုင်းဖျဉ်းကြပေမယ့်... ကံခင်းပေါ်မှာ လုံးထွေးသက်ပုတ်နေကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တော်တော်... လူချင်းခွဲလို့မရနိုင်ခဲ့...

“ဟေ့ကောင်မလုပ်နဲ့... လွတ်... လွတ်စမ်း...”

“ဟေ့ကောင်... ဒါ လူ့သတ်ကွင်းမဟုတ်ဘူးကွ...”

ဂိဇိုမှားထဲမှာ ဘယ်သူပြောနေတာကို မှကြား...

ဝင်ဆွဲတဲ့လူတွေကိုပါ စွတ်ထိုးနေတော့ ဂိဇိုအမှားကို ဘယ်သူမှမကပ်

သန်မာလှတဲ့လက်တွေက မော်ဒယ်ဘိုင်းရဲ့ လည်ပင်းဆီမှမခွာ...

“အစ်... အစ်... အစ်...”

မော်ဒယ်ဘိုင်းလျှာသွက်နေပြီ...

“ဂိဇို...”

“ဟင်... မိကူး...”

မိကူးအသံလေးကိုကြားမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လည်ပင်းကို ညှစ်ထားတဲ့

ကံတွေကိုဖြေပေးလိုက်မိတော့သည်။

မီးဝင်းပင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံတွေထဲမှာ မိကူးမျက်လုံးတွေ

ပျိုးဆုံးဖြစ်နေ၏။

မော်ဒယ်ဘွိုင်းဆိုတဲ့ကောင် သူ့လည်ပင်းကို သူ့ကိုင်းပြီးစကားပင်ပယ်
နိုင်...

မော်ဒယ်ဘွိုင်းမျက်နှာမှာခွဲထင်နေတဲ့ အညှီအမည်းတွေကို ကြည့်
ကျေနပ်စွာရယ်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ကိုယုယာက ကျွန်တော့်ကို စပီကာကြီးနှင့် ပစ်ပေါက်
အတူတူ သရုပ်ဆောင်ရသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ကျွန်
လက်မောင်းတွေကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မရဲ့တရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားကြ၏။

နှင့်ပေးချင်တဲ့အပြစ်ကိုပေးတော့မိကူး... နင့်ကို ဟိုကိုင် ဒီကိုင်လုပ်
ကောင်ကို ငါ့လက်နဲ့မိရရဆုံးမလိုက်နိုင်လို့ ငါ့ကျေနပ်တယ်...

(*)

မှားမှန်းသိသော်လည်း မှားတယ်ဟု မယူဆမိတဲ့ ထိုလုပ်ရပ်အတွက်
“ကူးရရှိလိုက်သောရလဒ်မှာ...ကိုယုယာနှင့် မော်ဒယ်ဘွိုင်းကို (သူမကိုယ်တိုင်)
ခြေသလုံးဖက်မတတ်တောင်းပန်လိုက်ရခြင်းနှင့် ကိုယုယာက သူမနှင့်
ကယ်သောအခါမျှ VCD မရိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရရှိလိုက်သောရလဒ်ကတော့ သူမရဲ့ဒေါသတရားတွေ
ပျက်ရည်တွေနှင့် သူမရိုက်ကွင်းသွားသည့်အခါ အတူလိုက်ပါခွင့်တို့ကို
ကပ်သက်စာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်တော့်ရဲ့ အချောကောင်းမှု။သူမရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုတို့ကြောင့်
Smul ကုမ္ပဏီနှင့် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့သွားသည့်အခါမှာတော့ သူမနှင့်အတူတူ
လိုက်ပါခွင့်ကို ကံကောင်းထောက်မစွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ပြဿနာတက်ခဲ့တာတွေကို ဦးမောင်နှင့် သူမမိဘတွေကို ပြန်မပြော။
ပြန်မတိုင်သည့်အတွက်လည်း သူမကိုကျေးဇူးတင်ရ၏။

“နှင့် ဒီတစ်ခါ ရုတ်ရုတ်ရှုတ်ရုတ်လုပ်ရင်တော့ သေခန်းပြတ်ပဲ ဂိဇို...”

ဆိုတဲ့တစ်ချက်လွှတ်ရာသေကြောင့် ဘာပြဿနာမှမတက်အောင် စိတ်ကို
ပွတ်အတင်း ထိန်းချုပ်ထားရပေမယ့် တချို့ကြော်ငြာ ရိုက်ကွက်တွေကို
သဘောမကျ။ မြန်မာပြည်မှာကြော်ငြာမယ့် ကြော်ငြာအတွက် ကုမ္ပဏီက

“စဉ်ပေးထားတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ ရိုက်ချက်တွေက ယဉ်ကျေးပြီး အနုပညာ ဆန်သည်မို့
ပြောရာမရှိ။

နိုင်ငံခြားမှာ ကြော်ငြာမယ့် ကြော်ငြာကနစ်မျိုး.....

ပထမတစ်မျိုးက မြန်မာ့နန်းတွင်းသူတစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်မှုနဲ့ ဆန်းဆန်းဆန်း မြန်မာ့ဆန်ဆန် ရိုက်ယူကြသည်ကို အပြစ်ပြောရာမှရှိ။
 ယာဉ်သည် လှသည် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။
 လှလှခြုံခြုံ ယာဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့လည်း ခေတ်မီအောင်ရိုက်လို့ရတာဆိုတဲ့အတွက် ကျေနပ်ဆွဲဆောင်မှုမှာ ဒုတိယကြောင့်ဖြစ်တာတွက် ပြင်ဆင်ကြပြင်သစ်က အနုပညာရှင်များ၏ အစီအစဉ်တွေကို အဆင့်အတန်းတော်တော်မြင့်၏။

မြန်မာပြည်အထိ တကူးတကနဲ့လာပြီး ကြော်ငြာရိုက်ယူကြတာဆိုတော့ တော်တော်လေး ငွေကုန်ကြေးကျခံနိုင်ကြတာပဲဟုလည်း တွေးမိလိမ့်။ သိမ်မွေ့သောပညာရှင်များနှင့် ခက်ခက်ခဲခဲဖန်တီးထားသော အခမ်းအလည်အပြင်အဆင်တွေကိုလည်း ဆံ့ဩဖိုတီနှင့် ချီးကျူးမိလေသည်။
 သလိုက်မီးတွေရဲ့ စွမ်းအားကြောင့် အလင်းရောင်တွေဖျာထွက်လာနေပြန်ရောင်ခမ်းသီးလိုက်ကာစ ရှည်ရှည်ကြီးတွေက ပန်ကာလေရဲ့တွင်းကြောင့် သိမ်မွေ့စွာ လှလှလှနေကြသည်။ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ အဖြူရောင်အနီအဖြူတွေက တိမ်မိုက်တွေလို တစ်ခါအိမ်လွှာနေကြသည်ကို မြင်ရတာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ မီးပုံပျံ့ခဲ့ရတာကို ဖျတ်ကနံသတိရပြီး တစ်ယောက်တည်းကရိုက်ရပုံမိ၏။

ခရမ်းရောင်ပျော့ပျော့လင်းနေတဲ့ ဖန်သားတွေနဲ့တည်ဆောက်ထားပုံမျိုး SOUL ဆိုတဲ့ စာလုံးကြီးက ခန်းမကြီးရဲ့အလယ်မှာ အဖြူရောင်အနီအဖြူနဲ့ အလယ်မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေးလည်နေ၏။
 တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ စာလုံးကြီးတွေရဲ့နေရာအချို့က ဖျတ်ကနံသလက်လာတတ်တဲ့ ဗာကျူရီရောင်လို မီးရောင်တွေ...
 အတွင်းဘက်မှ မီးပေးထားပုံသာဖြင့် SOULဆိုတဲ့စာလုံးကြီးပျော့ပျော့နေသော ခရမ်းရောင်ပျော့ပျော့အလင်းရောင်တွေက အနားတစ်ဖက်မှာ အဖြူရောင်အနီအဖြူတွေကို ကာဖျာသန့်စွာ ဖြန်းပတ်လို့နေပြန်သည်။

SOULဆိုတဲ့စာလုံးကြီးတွေကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်နဲ့လည်စင်လေးတစ်ခုလို ဖန်တီးထားသဖြင့် အလယ်မှာလူတစ်ယောက်ကောင်းကောင်း တက်ထိုင်လို့ မြည့်နေရာလေးဖြစ်နေသည်။
 (ပြင်သစ်က မိတ်ကပ်ဆရာရဲ့ လက်စွမ်းဖြင့်) ခရမ်းနုရောင်သမီးနေသော ဖျတ်နာလေးနှင့် မိကျားက အခါဆုံလည်စင်ပေါ်မှာ မှော်ဆရာမတစ်ယောက်လို ထိုင်ထည့်စွာ တက်ထိုင်၏။

အသက်ရွခြင်းတွေ ရပ်တဲ့သွားလောက်အောင်ပင် မိကျားရက်ရက်စက်စက်လှနေပါသည်။
 ဒါပေမယ့် (ပိုးသားလိုအစ ကြည့်ကြည့်တွေနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့)ရောင်နဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေကို တစ်ပွင့်ချင်း တစ်ပွင့်ချင်းခပ်ကုန်ကုန်ဆတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံက ပြင်ပမြူအပြည့်မရှိ ...

နှင်းဆီပွင့်ရှစ်ပွင့်ကို အကွက်တစ်ကွက်ပေါ်ထားတဲ့အတွက် ထိုနှင်းဆီပွင့်တွေရဲ့ အလယ်မှာ ကွက်လပ်ဖြစ်နေသည်။ လစ်ဟာနေသည်။ ထိုလစ်ဟာနေသော ကွက်လပ်မှနေ၍ မိကျားရဲ့အသားရေကို အတိုင်းသားမြင်နေရလေသည်။ ဘယ်လိုဖန်တီးထားမှန်းမသိတဲ့ နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်ချင်းစီရဲ့ အတွင်းဘက်ကနေ လင်းလိုက် မှိုနှိုလိုက်ဖြစ်နေတဲ့ မီးရောင်တွေကလည်း မိကျားရဲ့ အသားကရေကို မီးမောင်းထိုးပြနေသလို ဖြစ်နေ၏။

ရင်ဘတ်နေရာတွေနှင့် ခါးအောက်ပိုင်းအဖိကကျတဲ့နေရာတွေမှာ အသားအရေနဲ့ တစ်ရောင်တည်း တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့အစပျိုးကိုခံပြီး ချုပ်ထားတာမျိုး လုံခြုံမှုရှိသောဝတ်စုံဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ...
 ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ အဝေးမှကြည့်လျှင်ဖြစ်စေ ထိုအကာအကွယ်က မသိသာလှ ...

ဆိုတော့ဆိုဘူး။ မြန်မာတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို နားလည်ထားကြပုံရတဲ့ သူတို့က မိတ်ကပ်လိမ်းမေးဖို့နဲ့ ကိုယ်ဟန်အနေအထားပုံပြပုံတွေကို မိန်းမပညာရှင်တစ်ယောက်ကိုပဲ အသုံးပြုထား၏။

လေသေချာချာလေ့လာကြည့်တော့လည်း သူတို့ပုံစံတွေက အလုပ်ဝင်
ကို လေးလေးနက်နက်လှုပ်ကိုင်နေကြသည့်အတွင်းကိုသာ ဆောင်ရွက်
သည်။

စကားလည်းသိပ်မပြောကြ...

ခနစ်တကျကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြတာနဲ့ သိပ်လည်မကြာလိုက်
အဲဒီကြော်ငြာရိုက်ယူပြီးတော့ နောက်ထပ်ကြော်ငြာတစ်မျိုးထင်ရိုက်

ကြပြန်၏။

ထိုကြော်ငြာအတွက်ဝတ်ရုံကဲ့ ပန်းနုရောင်ပျော့ပျော့ ခပ်ပျော့ပျော့ပတ်
ကိုတော့ တော်တော်လေးသံဘောမကျဖြစ်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အချိုးအဆစ်တွေကို ပကတိအတိုင်းအပေါ်လွင်နေထေး
ဝတ်စုံ မှာရင်ဘတ်အထက်ပိုင်းအတွက် ဘာအကာအကွယ်မှမပါ...

တဘက်လေးတစ်ထည်နဲ့ပြီးလာတဲ့ မိကျားက အလင်းရောင်တွေပျံ့နှံ့
နေတဲ့ ပန်းနုရောင်လွလွမွေ့ယာကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ အိပ်ချလိုက်တဲ့အခါ ပြင်သစ်
ကြီးက တဘက်လေးကို မြန်ယူလိုက်၏။

ပြင်သစ်မကြီးထားပေးတဲ့ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို သဘောမကျ
သူမက မိကျားကို ဒူးလေးတစ်ဖက်ထောင်ပြီး ပတ်လက်အနေအထားကို
အိပ်စေ၏။

ထိုနေ့က မွေယာဒောင်းပေါ်မှာ စက်တိုတင်ခိုင်းထားသည့်အပူပေး
မိကျားမျက်နှာက မွေယာအစွန်းမှနေ၍ အောက်သို့ လန်ကျနေလေသည်။

ထိုအခါ...ဝိုးသားလိုအိပြီး လက်မေ့တဲ့ဆံပင်တွေက (မွေယာက
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ) ဆင်စွယ်ရောင်အခင်းစတုရန်းတွေပေါ်မှာကားပျာသလို
ကျနေတော့သည်။

ပြင်သစ်မကြီးက ပုံဟန်နေတဲ့ဆံပင်တွေကို စိတ်ကြိုက်အနေအထား
ပြုပြင်ယူ၏။

Shampoo, Hair Cream နှင့် Hair Conditioner တွေအတွက် ကြော်ငြာ
ကံကူးခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် Ideaတော်တော်ကောင်းတယ်လို့ ယူဆမိပေမယ့်

အဲလို ကိုယ်ဟန်အနေအထားမျိုးကို ကျွန်တော်လုံးလုံးသဘောမကျပါ။
ပုံစံပြောင်းဖို့ သွားပြောချင်စိတ်တွေကို မနည်းချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရ၏။

သူတို့စိတ်ကြိုက်အနေအထားကိုရတော့ Video Camera Man တွေ...
Photo Camera Man တွေက ထုံးစံအတိုင်း Digital Camera တွေဖြင့် ရှုထောင့်

မျိုးမှနေပြီး စိတ်တိုင်းကျရိုက်ယူကြလေသည်။
ကျွန်တော်ကတော့ မိကျားရဲ့အလှတရားတွေမှာ လှိုက်မိုရင်မောစွာ ခံစား

ရင်း အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့နေတော့သည်။
အဆင့်မြင့်နည်းပညာတွေ...အဆင့်မြင့်ဖန်တီးမှုတွေ...အဆင့်မြင့်

ပန်ပညာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ မိကျားရဲ့အလှကို ဘယ်လိုတင်စားရမုန်း
ပသိနိုင်တော့... လောလောဆယ်တော့ မိကျားဟူသည် အလင်းရောင်ဖြင့်

လည်ဆောက်အပ်သော ဆွဲဆောင်ညှိုငင်အားတိုရဲ့ အစုအစားတစ်ခုဟုပဲ ဆိုကြ
ပါမို့... ..

(*)

ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ... ချယ်ရီရောင်ချောချောလွမ်း... အခန်းရဲ့အပြင်အဆင်တို့ကို ဦးစွာသတိထားမိ၏။

ချယ်ရီရောင်ချောချော အခန်း၏အရောင်နှင့် အဖြူရောင်ပရိဘောဂများ ကာရန်ညီညွတ်မှုတို့က Seal ကုမ္ပဏီရဲ့ လုပ်ငန်းသဘာဝနှင့် လိုက်ဖက်နေပေသည်။

“လာ... သမီး... အန်တီတို့ သမီးကိုစောင့်နေကြတာ... လာထိုင်ကြ”

သဘောကောင်းပုံရသော ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးကြီးက လှိုက်လှဲပျံ့ပျံ့ ကြိုဆို၏။

မိကူးပြောတဲ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဟုနားလည်လိုက်သည်။ တိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် အတူထိုင်နေသောပြင်သစ်ကြီးက မိကူးကိုပြုစုကြီးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။

သူ့ပါးစပ်ထဲက ထွက်ကျလာတာ ပြင်သစ်ကောင်းလုံးတွေဖြစ်မည်။

“သမီးရေ ညည်းတော့ကောင်းစားပြီဟေ့... မစ္စတာဆိုးလ် (Mr. Smith) က သမီးပုံတွေကို အရမ်းသဘောကျနေတာ။ မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုသဘောတရားတွေရှိနေမယ်လို့ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့မိခဲ့ဘူးတဲ့။ သမီးအပျိုပုလဲဟဲ့ပါကယ်လို့ ပြောနေတယ်...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ မစ္စတာဆိုးလ်(လ်)ကိုလည်း ကျေးဇူးပြုကြောင်းပြောပြပေးပါနော်။ မတ်ပုံတွေရပြီလား... အန်တီ”

“ရပြီသမီးရဲ့... အခန်းထုတ်ကြည့်ထားတဲ့ပုံတွေရနေပြီ။ ဟိုမှာပြန်ပြီးပါ။ လုပ်ဦးမယ်လို့ပြောတယ်။ မကြာခင်တွေ့ကိုလည်း ဟိုမှာပဲ Exit ပြန်လုပ်ပြီး Computer Effect တွေထည့်ဦးမယ်ပြောတယ်”

“သမီး ခါတ်ပုံတွေကြည့်လို့ရမလား... အန်တီ...”

“ကြည့်ရမယ်သမီး... နေစောင့်... သွားယူခိုင်းထားတယ်။ ငြောက်... ပါးကို စေ့ငြော့နယ်ထယ်ပေးရသေးတာ မဟုတ်လား... ကျန်တဲ့ပုံတွေကိုအခုပေးလိုက်မယ်။ ယူဘွားနော် ... အားလုံးတစ်ရာသမီး... ဘက်တုတ်တွေရည်းပဲ... ကြည့်လိုက်ပါဦး...”

လက်ဆွဲအိတ်အနက်ရောင်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးရင်း ပြော၏။

“ရပါတယ်အန်တီရယ်... ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး...”

ဟိုက်ရှားဘား!... မိကူးကွ...

သိန်းတစ်ရာဆိုတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အရေးမကြီးပါဘူးလို့ဟန်ပါပြော

တဲ့သူမကိုသဘောကျစွာ(ရင်ထဲမှ) ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ချယ်ရီရောင်ပတ်စုံနှင့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကော်ဖီနှစ်ခွက်ချ

ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး သမီးရဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ...”

မိကူးက ကော်ဖီခွက်ကိုဟန်ပါပါနှင့်ယူသောက်ပေးဘု ကျွန်တော်လည်း

ပဲတည်တည်နှင့်ယူသောက်လိုက်၏။

အရောင်ကြည့်ကြည့်နှင့် ဖန်ခွက်လေးထဲမှ ကော်ဖီတစ်ခက်ကိုချွေးသည့်

မချိန်မှာ ရုံးခန်းထဲကိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဝင်လာပြန်၏။

သူမလက်ထဲမှာကိုင်ထားတာ ခါတ်ပုံအိတ်ဖြစ်မည်။

ထိုအမျိုးသမီးက လက်လဲမှာကိုင်ထားတဲ့အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

“အဲဒါ ဟိုမှာကြောင့်ဖြစ်တော့က် မစ္စတာဆိုးလဲကိုယ်တို့မိစ္ဆေထာ... ပုံတွေလေးသမီးရဲ့ ကြည့်လိုက်ပါဦး ဘယ်လောက်ကုသလဲလို့... ဟင်း ဟင်း... အနံ့တိုပုံတွေကတော့ မရသေးဘူး၊ ရေခဲကြည့်တော့”

ခါတ်ပုံအိတ်ကို မိကူးဘက်တိုးပေးရင်း ပြောတော့ဆန္ဒတွေစေတနာ... ကျွန်တော်က အရင်ဆုံး ယူကြည့်လိုက်သည်။

ပထမတစ်ပုံကိုကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်လေးကျေနပ်သွားရမ...

“လှလိုက်တာမိကူးရယ်...” (ဇိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိခြင်းပါ။)

မိကူးက ကျွန်တော်နှင့် အတူလိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒုတိယတစ်ပုံ...

အဲဒီပုံလည်းလှတာပဲ...

မိကူးအလှနဲ့ သူတို့မညာတွေရဲ့ပေါင်းဆပ်မှုက နှံ့ဩစရာထောင်းလှ... မျက်တောင်မွှေးလေးတွေက အစတစ်ချောင်းချင်းပြတ်သားတဲ... မှုတွေ မွှေးညှင်းပေါက်လေးတွေကအစ ပီပီပြင်ပြင်ထင်ပေါ်နေတဲ့ ခါတ်ပုံ... မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

သို့သော်...

တတိယတစ်ပုံကိုမြင်လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ မျက်လုံးတွေကို... (ယောင်ပြီး) ပိတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

ဒီပုံကို... ဒီပုံကို... ဆံပင်နဲ့ပိတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကြော... ရွေးချယ်ထားတာဖြစ်မယ်...

မွှေယာအစွန်းကနေ မျက်နှာလေးလန့်ကျနေတဲ့မိကူးကို ထိ... တည့်မှ ရိုက်ယူထားသောပုံဖြစ်သည်။

ဆင်စွယ်အရောင်အခင်းတွန့်တွန့်တွေပေါ်မှာ ပုံကျနေတဲ့ဆံပင်... အလှနဲ့ မျက်နှာစောက်ထိုးဖြစ်နေတဲ့ မိကူးအလှတွေရဲ့ ဆန်းသစ်မှုက... မရှိအောင်ကိုလိုက်ဖက်နေပါသည်။

သို့သော်... ထိပ်တည့်တည့်မှ ရိုက်ယူထားတဲ့အတွက် ဝင်းမွတ်နေသည့်... ညှိုးလေးက ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်နေ၏။ နဂိုက ဖွဲ့ထားတဲ့ ရင်သားခိုင်တို့က... နှုတ်ရောင်ဝတ်စုံရဲ့ အောက်မှာလှုပ်မြဲစွာရှိသော်ငြား... ကင်မရာရဲ့ အယူအဆ... ကြောင့် ပိုမိုမြင့်တက်မိမောက်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ရိုင်းသည်ဟုမဆို သာသောအနေအထားဖြစ်နေပေမယ့် အဲဒီပုံကို... မျက်တော် လုံးဝသဘောမကျ... ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး.. အသိစိတ်... ကင်သွားသွားတဲ့ခဏမှာ.. လက်ထဲက တတ်ပုံကြီးနှစ်ခြမ်းဖြစ်သွား၏။

“မရဘူး... ဒီလိုပုံမျိုးမလုပ်ရဘူး...”

သတိလက်လွတ်ချေရွတ်ရင်း ခါတ်ပုံကြီးကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆုတ်ဖြုတ်... မိတော့သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမမြင်တော့...

မိကူးရဲ့ နှံ့ဩပိုင်းစက်နေတဲ့မျက်လုံးတွေ...

မိကူးရဲ့ ဆွဲအနေတဲ့ခပ်လာဟာ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေ...

“မင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ...”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အခေါ်ကြီးရဲ့ ဒေါသလွမ်းတဲ့စကားသံတွေ...

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အခေါ်ကြီးနဲ့ မစ္စတာဆိုးလဲရဲ့ ရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်ခြင်း... တွေ...

ပျက်ယွင်းသွားတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့ မစ္စတာဆိုး(လဲ)ရဲ့... မြင်သစ်စကားလုံးတွေ...

ဒါတွေအားလုံးဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တော့သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ရှုံးနိမ့်လေးထဲမှာ ခေတ္တမျှကြီးစိုးသွား၏။

"ဂိဇိုး... နင်... နင်... ယုတ်မာတယ်..."

"မဟုတ်ဘူးမိကူး... အဲဒီခါတုန်းကလေးကတော့... နိုင်ငံတော်..."

"ဘာရှိင်းတာလဲ ဂိဇိုး ငါလည်းသေဆေးရတာကြည့်နေတာပဲ။ ပြေးတာ... ဘာရှိင်းတာလဲ... နင်... နင်တဖန်သက်သက်ငါ့ကို... ငါ့တို့... အရှက်... တာ..."

"မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူးမိကူး... ရင်ဘတ်... အဲဒီပုံရိပ်... ဘတ်"

"တော်စမ်း... ဂိဇိုး ဒါ... မြင်သလိုမှာ ကြောင့်ဖြစ်ပုံ... ဒီမှာတော့ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ကြောင့်ဖြစ်တွေ့တစ်ပုံကြီးပဲ။ နင် ငါ့ဘဝကိုလိုက်ဖျတ်ဆီးကျ ကောင်ပဲ။ နေရာတကာမှာ ပြဿနာအချိုးမျိုးစုံတယ်... နင်ယုတ်မာတယ် ဂိဇိုး..."

ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ သူ့အသံက တော်တော်ကျယ်၏။

"မိကူး... နင် ငါ့စေတနာဟိုတော်ကားနဲ့..."

"စေတနာ... ဟုတ်လား အဲဒါတွေပဲ။ နင်... နင်ငါ့ကိုမဟုတ်လိုက်တာလားမိဇိုး... ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် နင်ငါ့ကို အချိုးမျိုးလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ... နင်ငါ့အောင်မြင်မှုတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာ"

"မိကူး..."

"ဘာမှမပြောတော့နဲ့မိဇိုး... ငါသဘောပေါက်သွားပြီ။ နင်... ငါအသံ... သွားမှာကိုကြောက်နေတာမဟုတ်လား။ နင်မကေ့နင်တာရှိရင် သူတို့ကွယ်ပျက်ပြောလိုရတယ်။ အခု... နင်လူသိလိုက်တဲ့ပုံစံက..."

"မိကူး..."

ထိတ်လန့်စွာရေရွတ်လိုက်မိတဲ့ ဂိဇိုးအသံက တော်တော်ကိုတိုးလျှောက်

"လူကြီးလူကောင်းတွေရှေ့မှာ ငါဘာမှထက်မမြစ်ခွင့်ဘူးနိဇိုး ငါ့လက်... နှင့်ပါးပေါ်ရောက်မလာခင် နင်ဒီအခန်းထဲကထွက်သွားတော့..."

"မိကူး..."

"ဒီနေ့ကစပြီး နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူးမိဇိုး... နင်သိပ်အောက်... ကျတယ်။ နင်ဟာ လုံးဝကလေးကချေပဲ... နင်ဖျက်နှာကို ငါလုံးဝမမြင်... တော့ဘူး..."

"မိကူး... ငါ... ငါ... ရှင်းပြ..."

"ထွက်သွားစမ်းမိဇိုး နင်လူမကောင်းမလည်ကူးလား..."

"ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရအောင်... အစိတ်ရယ်" ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အဆောက်အအုံက မျက်နှာလှည့်သွား၏။ မျက်ဝန်းသေတွေနဲ့ မိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပြင်သစ်ကြီးကို ကျွန်တော်ဘာ... ရမလဲ..."

"နင်နဲ့ငါ သေခန်းပြတ်ပြီမိဇိုး"

သွားကိုဆွဲ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ အေးစက်စွာပြောလိုက် မိကူးအသံက ပြတ်သားခြင်းတို့အတိုင်းနေ၏။

ဝမ်းနည်းခြင်း ရှက်ရွံ့ခြင်း ယူကျုံးမရခြင်းများစွာနှင့် မိကူးအပါးမှ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြေးထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မီးတောက်တွေက ဝန်းတံ့တာနှင့် ကြုံဆိုနေကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ဆက်ပြေးနေပါသည်။

"ငါ့ကို... တစ်မဟုတ်ချင်း ပြာကျသွားအောင် ကျွမ်းလိုက်စမ်း... တောက်တွေရေ..."

ပြောရက်လိုက်တာမိကူးရယ်...

ငါက... နင်ကို အချိုးမျိုးလိုက်နေရင် ယုတ်မာတဲ့လား...

ငါက... နင်ဘဝကို လိုက်ဖျက်ဆီးနေတာတဲ့လား...

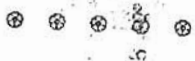
ငါက... နင်အောင်မြင်မှုတွေကို ဖျက်ဆီးနေတာတဲ့လား...

ငါက... နင်ကို မနာလိုဖြစ်နေတဲ့ကောင်တဲ့လား...

ငါက... သိပ်ကိုအောက်တန်းကျတဲ့ ကလေးကချေကောင်တဲ့လား...

ရယ်...

နင့်အတွက် စေတနာဆိုတဲ့အရာတွေနဲ့ ချည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့၊
 နှလုံးသားကို နင်ဘာလို့ မမြင်တာလဲ...
 နင်...ငါကို ဘာလို့နားမလည်ရတာလဲ...
 နင်ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်ရတာလဲ မိကူး... ..

(*)

လက်ကို စောင်းငဲ့လိုက်သောအခါ Jonnie Walker Blue Label ဟု
 ယုံဆိပ်ကပ်ထားသော ပုလင်းထဲမှ အရည်တို့ ဖန်ခွက်ထဲသို့ စီးဆင်းသွား
 ကြ၏။

နှလုံးသားတို့သည် Blue Label ပုလင်းလို ပုလင်းတစ်ခုဖြစ်သွားလျှင်
 ကောင်းမည်။

ထိုအခါနှလုံးသားမှာ ခိုင်မြဲစွာနေရာယူလျက်ရှိသော မီးတောက်ဝေဒနာ
 တွက် တစ်စက်မကျန်အောင် သွန်ချပစ်လိုက်မည်။

ထိုဝေဒနာတွေအတွက် ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်မျိုးရှိတဲ့ ခွက်နှင့် မျှစ်ယူထား
 နေရာမလို... ဟု တွေးမိသည်။

“မိကူးရေ...” လို့ပဲ...

နာကျင်တမ်းတစွာ (ရင်ထဲမှာပဲ) အကြိမ်ကြိမ်ဟစ်အော် ခေါ်ဆိုနေမိတော့
 သည်။

ဖန်ခွက်ကို မှန်စားပြွေပေါ်ချပေးလိုက်သည်တွင် ဦးဝင်းမြင့်က ရီဝေစွာ
 ပြုံးပြ၏။ ထို့နောက်ဖန်ခွက်ကို ယူပြီးမော့၏။

ဦးဝင်းမြင့်လိုအပ်တာတွေကို အလွှဲအချော်မဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေရ
 ပေမယ့် စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်ချင်...

စိတ်တွေက မိကူးဆီပဲ ရောက်ရောက်နေ၏။

ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံးအတွက် မိကူးကိုအပြစ် မမြင်မိ...

သူ့မဘက်ကတွေးကြည့်တော့လည်း မှန်နေသည်။

“နင်မမှားပါဘူး မိကူးရယ်... ငါ့မိတ်တွေ မယိန်းနိုင်လို့ဖြစ်တာပါဟာ... နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ရှည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံနိုင်တဲ့ ငါ့ပျော့ပေါ့မိကူး...”

အကြိမ်ကြိမ်တွေးမိသော ထိုအတွေးတို့အတွက် သက်ပြင်းမော့ပျောက်အဖတ်တင်၏။

လူကြီး လူကောင်းတွေရှေ့မှာ ဓာတ်ပုံကို ဆုတ်ဖြုတ်ခွဲမိခြင်း... တော်တော်ကို ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဟု နားလည်မိသည်။ ထိုအတွက် မိကူးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေမလွန်...

ဟုတ်တယ်...

ဒါတွေဟာ... ဖန်တီးလိုက်တဲ့လူတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဒေါသ... သူတို့သာ အညီအလာကင်းကင်းအောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ဒီလိုပြဿနာတွေဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး...

ငါသာ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်းရိုက်တတ်တဲ့ နှိပ်ပိုက်ကောင်းကောင်းရိုက်တတ်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မိကူးရယ်။

ဒါဆိုရင် ငါ့ရဲ့အနုပညာစွမ်းအားတွေနဲ့ နင့်ကိုအမြင့်ဆုံးရောက်ပေးအောင်မြင်မှုတွေအမြဲရနေအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်မှာ။

အင်း... အနုပညာ...

အနုပညာ... တဲ့...

ဒါဟာပညာတစ်ခုပဲ...

နုလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီးဖန်တီးရတဲ့ ပညာတစ်ခုပဲ...

ဒါဟာ ပညာတစ်ခုဆိုရင် ငါလည်းဒီပညာကို သင်လို့ရတာပေါ့။ ဟာ... ဟုတ်တယ်... ဒီပညာကို ငါသင်ယူလို့ရတယ်...

ကြည့်စမ်း... ငါဒီအတွေးကို မတွေးခဲ့မိဘူး...

ငါသာ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် မိကူးရဲ့အနာဂတ်တွေကို ငါ့နုလုံးသားနဲ့ အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ပေးနိုင်တယ်။

ဟုတ်တယ်... သေချာတယ်။ ငါ... ငါ... ဒီပညာကိုရအောင် သင်မယ်။ ငါ့မှာ... ခံစားတတ်တဲ့နုလုံးသားတစ်ခုရှိနေတယ်။

ငါဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်မိကူး...

ငါဟာ နင့်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေကို လိုက်ဖျက်ဆီးနေတာ... ဆိုတဲ့ နှင်စကားတွေကို ချေဖျက်ပိုင်မို့ ငါဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်မိကူး... နင်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေအတွက် နောင်တရဖို့သာပြင်ထားပေးတော့မိကူးရေ...

“ဂီနို ဆိုတာ မိကူးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အောင်မြင်မှုတွေကိုသာ လိုလားတဲ့ လူသားတစ်ဦးဆိုတာ... တစ်ခိုနဲ့မှာ အံ့သြခြင်းတွေနဲ့ နင်လက်ခံလာရတဲ့အထိ ငါကြိုးစားပြမယ်... မိကူး... ဒါဟာ ငါ့ရင်ထဲက ကမ္ဘာတည်သမျှ မပြောင်းလဲမယ့်သစ္စာတရားပေါ့ မိကူး...”

“ဟေ့ကောင် ဂီနို၊ ဝိုင်လ်ချေလားကွ... ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ ငါခေါ်တာကောင် မကြားဘူး...”

ဦးဝင်းမြင့်အသံကိုကြားမှ တစ်ယောက်တည်းတွေးနေမိသော အတွေးတို့ပြတ်တောက်သွားရ၏။

“ဗျာ... အစ်ကိုကြီး... အဖေ... မပိုင်ပါဘူး... ဘာလိုလို့လဲ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲခင်ဗျ...”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ... အားလုံးပြည့်စုံတယ်... ဒီမှာ သဲဆုလည်းရှိနေတာပဲ။ နော်... သဲဆု ဟာ... ဟာ...”

ဦးဝင်းမြင့်က ခေတ်လွန်တဲ့အပြင်အဆင်များနှင့် အမျိုးသမီးကို ခပ်ညည်းညည်းပြော၏။

ဦးဝင်းမြင့်ရင်ခွင်ထဲက ခပ်ကဲကဲအမျိုးသမီးကို ကျန်တော်ခွဲကြည့်ပါ။

၂၄၀

ဖြားစစ်သည့်

“ဟိုတစ်လောက ဒီကိုရောက်သေးတယ် ဂီနီရီ...မင်းအလုပ်ထွက်သွားတယ်ဆိုကွ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး...အခုပြန်ဝင်တာ။ ဟဲ... ဟဲ... အပြင်အလုပ်က အဆင်မပြေလို့”

“အေးကွာ ကောင်းပါတယ်။ အဲကူအညီလိုတာရှိရင်လည်း ပြောလေ။ ကွာ...အားမနာနဲ့ကွ... ကြားလား...”

အကူအညီလိုရင်ပြောတဲ့...
စောစောကမှတွေ့နေမိသော ဒါရိုက်တာဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒကို ချက်ချင်း သတိရ၏။

“အကူအညီတော့တောင်းချင်တယ် အစ်ကိုကြီးရာ...ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကူညီနိုင်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေတာဗျ...”

“ဟေ... ဟုတ်လား။ ပြောစမ်း.. မင်းဘာလိုလို့လဲ လောကမှ... ဝင်းမြင့်မကူညီနိုင်တာဘာမှမရှိကွာကွာ ပြောမှာသာပြောစမ်း...ငွေလား အလုပ်လား မိန်းမလား... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ... ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်တွေ ခွဲဒီယို... ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာ သိပ်ဖြစ်ချင်တာဗျ။ အဲဒါ ပညာသင်ချင်လို့ အဆက်အသွယ်လေးဘာလေးလိုချင်တာ...”

“ဟေ... အဆန်းပါလားကွ ဂီနီရီ...မင်းတကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့အစ်ကိုကြီးရ... ကျွန်တော်အဲဒီပညာကို အရမ်းသင်ချင်တာ”

“မပူနဲ့။ မင်း ဒါရိုက်တာ ကိုဖြူစင်ကိုသိလား”

“ဟာ... သိတာပေါ့...နာမည်ကြီးပဲ”

“အေး... သူနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းကွ။မင်းကိုငါကိုယ်တိုင်လိုက်ပေးမယ်”

“ဟာ... အစ်ကိုကြီးတကယ်ပြောတာနော်...”

“ပြည်... မင်းဗမာစကား နားမလည်ဘူးလားကွ”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

မှန်ကန်တဲ့စေတနာဟာ ချက်ချင်းအကျိုးပေးတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံသွားပြီ။

အခုပဲတွေ့နေမိတဲ့ အတွေးက အခုပဲအကောင်အထည်ပေါ်သွားခဲ့ပြီလေ။ ဦးဝင်းမြင့်ကို ထိုင်ကန်တော့မိမတတ် ကျေးဇူးတွေတင်နေမိတော့သည်။

“ကောင်းတယ်ဂီနီရီရေ သိပ်ကောင်းတယ်ကွ...မင်းဒါရိုက်တာဖြစ်ရင် ငါကပရိုဂျက်ဆာ(producer)လုပ်မယ်။ ဒါဆိုရင် မင်းသမီးဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ငါတို့ နားမှာ ဝဲဝဲလည်နေမယ့်ပန်းပွင့်လေးတွေကို တစ်ပွင့်ချင်း တစ်ပွင့်ချင်း... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

ဦးဝင်းမြင့်က သူ့စကားကို သူ့သဘောတွေကျပြီး မနားတမ်းရယ်နေတော့သည်။

ဒါပဲ...

ဦးဝင်းမြင့်ကတော့ဒါပဲ...

လောကကြီးမှာ သူသိတာ ငွေရှာဖို့နဲ့ ပန်းခူးဖို့ပဲဖြစ်ပုံရ၏။

ဦးဝင်းမြင့်စကားတွေကို သဘောမကျမယမယ အလိုက်အထိုက် ရယ်လဲနေရပြန်၏။

ကျွန်တော်က ဝိတ်တာလေ... ဝိတ်တာဆိုတော့ Customerပြောတဲ့ စကားကိုလက်မခံနိုင်ရင်တောင် အလိုက်အထိုက်တော့ပြန်ပြောရမှာပဲပေါ့။

“ငါ...ရုပ်ရှင်နဲ့ မိဒီယိုဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ရေကုန်ရစေမိ ကြိုးစားတော့မယ် မိကူးရေ...နင်စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်း...”

(*)

ဦးစင်းမြင့်ရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ဒါရိုက်တာဦးဖြူစင်က ကျွန်တော့်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံခဲ့လေသည်။

ဒါရိုက်တာဦးဖြူစင်သည် သူ၏မှာမည့်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းစွာရှင်သန် ရပ်တည်နေသော ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အနုပညာကို ကမ္ဘာတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ဦးဖြူစင်မှာ ရွှေစင်ဂျပ်ထုထွေကလွဲပြီး ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုသာရှိ၏။

တစ်ကိုယ်ရောစကာယသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘဝကို အနုပညာထဲမှာသာ အပြီးတိုင်နှစ်မြုပ်ထားသူဖြစ်သည်။

ဦးဖြူစင်မှာ ရွှေမရှိ၊ ငွေမရှိ တိုက်တာအဆောက်အဦးတွေမရှိ၊ ကားမရှိ။ ထိုအရာတွေကို ဦးဖြူစင်မက်လည်းမမက်မော...

သို့သော်... ဦးဖြူစင်မှာ အညစ်အထေးကင်းစင်သော အညီအဟော့က ကင်းသော ရာနှုန်းပြည့်ဖြူစင်သည့် နှလုံးသားတစ်ခုရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဖြူစင်သည် ကျွန်တော့်အတွက် လေးစားစရာ အကောင်းဆုံး ဂျပန်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ဦးမောင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်အတွယ်တာရပ်ဆရာသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဦးမောင်နှင့်ဦးဖြူစင်၏ တူညီချက်တစ်ခုမှာ... အရက်ကိုအဖော်ထုတ်သတ်မှတ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အရက်အကျွမ်းမရှိပဲတတ်ကြပုံချင်းလည်း တူကြ၏။

ဦးဖြူစင်ထံမှာ တပည့်အဖြစ်ခံယူပြီး ပညာသင်ယူခွင့်ရခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဝမ်းကောင်းခြင်းတစ်ခုဟု သတ်မှတ်ထားလိုက်မိပါတော့သည်။

မိကူးနဲ့ပြဿနာတွေတက်ခဲ့တဲ့နေ့ကစပြီး အိမ်မပြန်တော့တဲ့ ကျွန်တော့်ကွက် ဦးဖြူစင်ရဲ့အခန်းလေးက ကွန်းခိုရာဘုံမိမိတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

ညပိုင်းအလုပ်ချိန်ပြီးတာနဲ့ ဦးဖြူစင်၏ အခန်းလေးရှိရာသို့ ကျွန်တော် ပျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

Smooth Dreams နှင့် သုံးဆယ့်ငါးလမ်းရှိ ထိုအခန်းလေးကြားတွင် သုံးဆယ့်ငါးရုံးကျော်တံတားကြီးလောက်သာ ခြားထားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိကူးကိုဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင်သတ်ရတဲ့ညမျိုးတွေမှာ... သုံးဆယ့်ငါးရုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်ထိုင်ရင်း... တောင်စဉ်ရေမရတဲ့စိတ်ကူးတွေက တွေးနယ်ချဲ့နေမိခြင်းသည်လည်း စိတ်၏ဖြေရာတစ်ခု၊ စိတ်ကျေနပ်မှုဖြစ်ခဲ့၏။

ည၏ကျန်သလောက်အချိန်လေးတွေကိုတော့ အိပ်စက်အနားယူခြင်းဖြစ် ဦးဖြူစင်ရဲ့အခန်းလေးမှာပဲ ကုန်ဆုံးစေလိုက်တော့သည်။

အိပ်ယာထတဲ့အချိန်ကနေပြီး Smooth Dreams မှာအလုပ်ပြန်ဆင်းတဲ့နံနက်အထိ ကြားကာလတွေကိုတော့ ဦးဖြူစင်နဲ့အတူ ရိုက်ကွင်းတွေကိုလိုက်ပညာယူတဲ့အချိန်အဖြစ် အသုံးချနေခဲ့မိ၏။

ဒါရိုက်တာပညာသင်ယူရဲ့ ဦးဖြူစင်ဆီမှာ တပည့်ခံခဲ့ပေမယ့် လောလောဝီလော တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဦးဖြူစင်တို့ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားတွေအားလုံးရဲ့ ဝတ်ပီ။

“မောနေပြီလား ကိရိရ အဲဒါပညာတွေကွမှတ်ထား... သူတို့ကများများလေးလေး မင်းများများတတ်လေပဲလို့ အောက်မေ့။ ခိုင်းတယ်လို့ မအောင်... ပညာတွေပေးနေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းကျ ကြားလား...”

ဆရာဦးဖြူစင်ရဲ့စကားတွေက ဆေးတစ်လက်လို ခွန်အား... မွေးဖွားစေခဲ့၏။ ဦးဖြူစင်ပြောသမျှကို ကျွန်တော်ယုံသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဖြူစင် သမျှကို မညည်းမညှာလုပ်ရင်း... ရင်ရှင်ဗွီယိုရိုက်ကူးခြင်းသဘောတရား... ကျွန်တော်နှင့်လက်ပွန်းတတီးရှိလာကြ၏။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် အိမ်ကိုမပြန်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဦးမောင်စိတ်... သင်တန်းတစ်ခုတက်နေရသည်ဟု အကြောင်းပြထားပြီး... တစ်နေ့တစ်... ဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်းဖြင့် ဦးမောင်စိတ်ကျေနပ်မှုပေးရန်လည်း ကျွန်... မမေ့ပါ ...

“ဘာသင်တန်းတက်နေတာလည်း သားရယ်...” ဆိုတဲ့ မေး... တော့ ကျွန်တော်အတိအကျမဖြေခဲ့...။

“အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာတစ်ခုပေါ့ ဦးမောင်။ အဆင့်အ... ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ သားဝါသနာပါတဲ့ပညာတစ်ခုပေါ့... အချိန်တန်တော့... သိရမှာပါ။ ဦးမောင်ရဲ့ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစား ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါ... စိတ်ချပါ...”

ဟုသာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေဖြစ်ခဲ့၏။

ရည်ရွယ်ချက်တွေအကောင်အထည်ပေါ်ပြီဆိုမှ အသိပေးဖွင့်... မိတာဟာ ဦးမောင်အပါအဝင် အားလုံးအံ့ဩဝမ်းသာ သွားစေလိုတဲ့ ဆရာ... ပါ...

ဒီထက်ပိုသားတဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကတော့ မိကူးမျက်နှာကို စေ့စေ့... သူမရဲ့အောင်မြင်မှုတွေအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ရင်ထဲကစေတနာတွေကို... မာမာဖွင့်ဆိုပြလိုခြင်းပင်...

နေ့ခင်းပိုင်းတွေမှာ ဆရာဦးဖြူစင်နောက်လိုက်ပြီး ညပိုင်းမှာ... အလုပ်ပြန်ဆင်းရသည်အတွက် ကျွန်တော်၊ တော်တော်ပင်ပန်းပါ...။

အိမ်ချိန်နားရိန်နည်းပါးသွားခြင်း၊ အစားအသောက်မမှန်ခြင်း... လူကတော်တော်လေးပိန်ကျသွား၏။ ဝတ်နေကျ တစ်ထည်တ... ရှင်းဘောင်းဘီလေးပင် ခါးပတ်မပါလျှင် ဝတ်လို့မရတော့...

သို့သော် လူကိုယ်တိုင်ကမှ... မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက်တွေကို တားသုံးပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွလို့နေ၏။

အနာဂတ်စိတ်ကူးယဉ်အိမ်ကဲတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ကနိုင်ကျော် ရုပ်ရှင် နဲ့ ဗွီဒီယိုဒါရိုက်တာကြီးပေါ့... မိကူးကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ သင်ပြမှုတွေနဲ့ ရွှေစင်ရုပ်ထုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုရရှိနေတဲ့ နိုင်ကျော်သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး လေးပေါ့... ထို့အပြင် မင်းသမီးနဲ့ ဒါရိုက်တာတို့ ရွှေသားနောက်လိုက်ညီစွာ ပေါင်းဖက်ကြလေသည်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးလည်းပါသေး၏။

မိကူးကို လွမ်းသည့် တမ်းတသည့်စိတ်တို့ စက္ကန့်မလပ်ဖြစ်ပေါ်၏။

တစ်လနိုးပါးကြာလာတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်အခြေအနေက ဆရာ ဦးဖြူစင်ကိုယ်တိုင်ပင် အသိအမှတ်ပြုလာရသည်အထိ တိုးတက်မြင့်မားလာ လာခဲ့၏။ တချို့နေရာတွေမှာ ဆရာကိုအကြံပေးနိုင်သည်အထိ တိုးတက်လာခဲ့ သော ကျွန်တော်ရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ဆရာက ဆက်လက် ကြိုးစားဖို့ အထပ်ထပ်သတိပေးရင်း ပညာတွေကို လက်ချုပ်သင်ပေး၏။

ဆန်းသစ်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အတွေ့အခေါ်တွေကို ဆရာ အလွန်သဘောကျ ၏။

“မီးထိုးတာမှန်ထိုးတာကအစ ဂီရိနဲ့မှစိတ်တိုင်းကျတယ်ဟေ့၊ ငါ့တပည့်က ငါ့ထက်သာမယ့်ကောင်ပဲ” ဆိုတဲ့ စကားသံကြောင့် မျှော်လင့် ရည်မှန်းချက်တို့ ပိုမိုခိုင်မာလာခဲ့တော့သည်။

“ဂီရိ” ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဆရာနှုတ်ဖျားကမချတဲ့အထိ ဖြစ်လာတော့ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားအားလုံးက ဆရာနှင့် ကျွန်တော်ကို “ဂီရိ”သားအဖ”ဟုပင် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလာကြလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ကိုမပြန်သည်ရက်တွေ တစ်လခွဲတိတိရှိလာတဲ့အခါ အိမ်ကို ၁၈၈ ပြန်ခဲ့မိသည်။

မိကူးကိုလွမ်းတဲ့စိတ်တွေ တားဆီးလို့မရအောင် ခံစားလာရလို့ပြန် ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

မိကူးဘက်ကတံ့ပြန်မှ ဘယ်လောက်ပဲဆိုတော့နေပါစေ တွေ့လိုက်ရလျှင် ကျေနပ်ပြီဟုလည်း စိတ်ကိုအားတင်းထားခဲ့လိုက်ရသေးသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးမောင်ကို အရက်အကောင်းစားတစ်လုံးနှင့် ကန်တော့ပြီး နှစ်သိမ့်ရ၏။

ယုံကြည်မှုတွေကို အလွဲလုံးစားမလုပ်ဖို့၊ ကိုယ့်ဘဝကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် ရိုးသားကြီးစားခြင်းတွေနဲ့ အားထုတ်ဖို့ ဆိုတဲ့စကားတွေဖြင့် ဦးမောင်က ရှည်လျားစွာဆုံးမ၏။

“ဘာလုပ်တုန်းတွေဟက်နေတာလည်း” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ခါတိုင်းလိုပင် ထုလည်ကြောင်ပတ်ဖြေခဲ့ရ၏။

“အေးလေ ငါ့သားလေးမဟုတ်တာတွေ မလုပ်ဘူး...လမ်းမှားမရောက်ဘူး ဆိုရင်ပြီးတာပါပဲကွယ်။ ဒီအတွက်တော့ ဦးမောင်စိတ်ချပါရစေ...ကဲ...ကဲ... ကူးကူးတို့အိမ်သွားမလို့မဟုတ်လား... သွား... သွား ဦးမောင်ကိုစိုးနိုင်နဲ့ ဘုရားသွားလိုက်ဦးမယ်...”

ဦးမောင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့ မိကူးဆီကို အပြေးလှမ်းလာခဲ့ မိတော့သည်။

မိကူးတို့အိမ်ရောက်တော့ မိကူးအမေ ဒေါ်လေးခင်ရဲ့ ပျူငှာမှုမှရှိသော ကြံ့ချိခြင်းအတွက် အထူးတလည် အံ့သြခံစားမနေမိတော့...

ဆရာဖြူဦးရဲ့ ဆုံးမစကားတွေထဲက ‘လူတွေရဲ့ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သဘောတွေ’ကို နားရည်ဝနေခဲ့ပြီလေ...

‘သမီးလေးကျောင်းသွားတယ်ဂီနီ’ ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရတာနဲ့ မိကူးရိုရာကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

“မိကူးက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်တာတဲ့ ...”

(*)

ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းနေပြီ...
ချွေးတွေလည်း ပြန်နေပြီဖြစ်သည်။
မိကူးကိုရှာလို့ မတွေ့သေး...
နေရာအနံ့လိုက်ရှာနေပေမယ့် မိကူးကိုမတွေ့ရ။
ကျောင်းနဲ့မိမိနေသည်ဖို့ စာသင်ခန်းတွေထဲ အထိလည်း ဝင်မရှာရဲ့...
အသိမိတ်ဆွေက မရှိ...
“ပွား... ဖောလိုက်တာကွာ.. ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်”
မိကူးဘယ် ရောက်နေလဲ...ကျောင်းမှတက်ရဲ့လား။မထူးပါဘူး
ပူမချင်းတော့ရှာရမှာပဲ...
နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ရှာဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ...
“ဟယ်... ဂီနီ...”
ဘဝအဆက်ဆက်ပြောင်းသည်ဟုင် နားထဲမှာဘယ်ဘာမှ မမေ့နိုင်မယ့်
လေးပါ...
တကိုယ်လုံးမျှင်းကနဲဖြစ်သွားခြင်းနှင့် အတူဝမ်းသာစိတ်ကမျက်ရည်
ပါးတို့ကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။
အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမကိုမြင်၏။
“ဂီနီ... ဂီနီရယ်...”
တောင့်တောင့်ကြီးရုပ်နေမိတဲ့ ကျွန်တော်ဆီ လှမ်းလာရင်း ခပ်တိုးတိုး
လူရွတ်တာကို ကြားလိုက်ရ၏။

“မိကူး...”

အပြောရောင်ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံလေးနဲ့ မိကူးလှမ်းလာနေပါသည်။

သူမမျက်နှာမှာ ဒေါသအရိပ်အယောင်တို့ ကင်းမဲ့နေ၏။

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးတို့တည်ရှိ၏။

သူမနှုတ်ခမ်းမှာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ရှိနေ၏။

ငြိမ်းချမ်းရေးသင်္ကေတတွေဟု ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။

အပြေးလေးလှမ်းလာတဲ့ သူမက ကျွန်တော်လက်မောင်းကို တင်းပုတ်

ဆုပ်ကိုင်ရင်းမေး၏။

“ဂီနို... ဂီနိုရယ်... နင်ငါ့ဆီလာတာမဟုတ်လား ဟင်... ငါ

ငါ... ပျော်လိုက်တာ ဂီနိုရယ်...”

ဖျဉ်းကနဲခံစားလိုက်ရတဲ့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့က မျက်ပုံ

မှ ပျက်ရည်ထုကို ပိုမိုထူထဲလာစေ၏။

မျက်လုံးတွေကို မမြင်နိုင်တဲ့ မျက်မှန်အမဲတပ်ထားခဲ့မိတာကြောင့်

တော့မြင်မိမည်မထင်ပါ။

“နင်... နင်... ငါ့ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူး။ ဟုတ်လား... ဟင်... ငါ

ငါ... ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ...”

“ဟင့် အင်း... ငါ နင့်ကိုဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူး ဂီနို... ငါ

စေတနာတွေကို နားလည်တယ်...”

ပြောရင်း... သူမမျက်လုံးလေးတွေမှာလည်း မျက်ရည်တို့ဆူထွက်

“နင်ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ဂီနိုရယ်... ငါနင့်ကိုအပူပူ

တာပဲသိလား”

အို... မိကူးက ကျွန်တော်ကိုလှမ်းတယ်ဆိုပါလား... ဘုရား... ငါ

“နင်... ငါပြောခဲ့တာတွေကို ဓမ္မပူဇော်နော်။ အဲဒီနေ့က လူကြီး

မှာဆိုတော့ ငါတကယ်သွေးပျက်သွားခဲ့တာ... နင်လုပ်ပုံကလည်း မဟုတ်

လေဟာ၊ ငါ့ဘက်ကလည်းစဉ်းစားကြည့်ဦး... ပိုက်ဆံတွေလက်ခံပြီး

ပဲရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ပေါက်ကွဲသွားတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ငါတကယ်

သာထွက်သွားတာဟာ... အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိမပြေဘူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်

တာကနေမှ ဒေါသပြေတယ်သိလားဂီနို... တော်ပါသေးရဲ့ဟာ... အန်တိုကြီးရော

၊ Soulရော ငါတို့ကိုနားလည်ပေးကြတယ်။ နင်မကြိုက်တဲ့ပုံကြီးကိုလည်း

မလိုက်ကြတယ်... သိလား...”

“ဟေ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ... ဘေးတစောင်းပုံလေးပဲရွေးလိုက်ကြတယ်။ ငါ

ကြိုက်တွေ နင်မကြည့်ရသေးဘူးနော်... အိမ်ရောက်ရင် ပြမယ်သိလား။ နင်တွေ

ကရမ်းသဘောကျမှာ ဂီနိုရယ်... ဟိုမှာ ကြော်ငြာနေပြီ ဂီနိုရဲ့... နင်နာလို

ရဲ့နော်... ပြင်သစ်မှာ ငါ့ကြော်ငြာအရမ်းပေါက်နေတယ်တဲ့... ဂီနိုနင်

မသဘာဘူးလား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မိကူးရု...”

“ဒီထက်ဝမ်းသာရဦးမယ် ဆရာရေ... မနေက ရှစ်မိုင်မှာငါ့ရဲ့ကြော်ငြာ

ကားဘုတ်ကြီးထောင်တယ်။ အကြီးကြီးတော်.. လှမှာ... နင်မတွေ့ရသေးဘူး

ဟုတ်လား...”

“ဟင့်အင်း ငါအဲဒီဘက်မရောက်ဖြစ်ဘူး...”

“သွားကြည့်ဦး ခေတ်နောက်ကျနေဦးမယ်။ ဆူးလေဘုရားလမ်းမှာ

ညှင်း အဲဒီလိုဘုတ်ကြီးထောင်ဦးမယ်တဲ့... TVမှာတော့ ရှေ့လမှ စပြီးပါလိမ့်

ပဲ...”

သူမရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုရမှန်း

မိတော့...

ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ခံစားနေရတဲ့စကားတစ်ခွန်းကလည်း ယောင်ပြီး

ကံသွားခဲ့လေသည်။

“ငါ ... နင့်အတွက်အရမ်းဂုဏ်ယူပါတယ် မိကူးရယ်... ငါ့ရင်ထဲ

ကိုမနာလိုစိတ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါနင်ယုံပါ...”

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲဂီဇို... ငါဒေါသထွက်ပြီးပြောမိပြန်ပြန်... လျှောက်ပြောခဲ့မိတာပါဟာ... ငါ့ကိုမွေ့မယူပါနဲ့နော် တောင်းပန်ပါတယ်နိဂီဇို... နင်ရင်ထဲက ငါ့အတွက်ထားတဲ့ အတုမှာတွေကို ငါနားလည်ပါတယ်... နိဂီဇို... ကိုစိတ်မချီးဘူး မဟုတ်လားဂီဇို...”

သူမမျက်နှာလေး ချက်ချင်းညှိုးကျသွား၏။

“ငါရင်ထဲမှာ နင်ကိုစိတ်ချီးဖို့၊ ဧဗ္ဗယူဖို့အသည်းနှလုံးမရှိပါဘူး ဝီဂီဇို...”

မျက်နှာလေးချက်ချင်းပြုံးရွှင်လာပြန်၏။

“ငါသိသားပဲ နင်ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ... ပြီးခဲ့တာတွေမေ့ပစ်... ပါ ဂီဇိုရယ်... နေပါဦး နင်ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ။ ငါ့ကိုမျှား... သွားတာလားလို့... စိတ်ပူလိုက်ရတာဟာ... အခုနင်ငါ့ဆီလိုက်လာတာ... လား...”

“အင်းပေါ့... ငါနင်ကိုလွမ်းလို့ပြေးလာတာ”

ဒီစကားကိုမခံမရဲပြောလိုက်မိခြင်းပါ... ပြောပြီးပြီးချင်းပဲ ရှက်... လိုခံစားလိုက်ရ၏။

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်ဂီဇို... ငါလည်းနင်ကိုအရမ်းလွမ်းနေတာ... စကားတွေနောက်မှ ပြောရအောင်ဂီဇို... လာ... နင်ရောက်လာတာနဲ့... နင်ကိုလူတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ဆက်ပေးမယ်... အမြန်လာဟု သူကပြန်... မိကူးခေါ်အောင်ရာသို့ တက်ကြွစွာလိုက်လာခဲ့မိ၏။

“ဘယ်သူလဲဟာ...”

“တွေ့ရင်သိရမှာပေါ့ဟဲ့... ဟဲ... ဟဲ... နင်မအံ့သြနဲ့နော်...”

မိကူးက ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုခုနားမှ ရပ်၏။

ထိုခုံတန်းပေါ်မှာ ခပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူတစ်ယောက်... နေသည်။

ထိုလူကိုမြင်ဖူးသလိုလိုရှိတာနဲ့ မျက်မှန်ချွတ်ပြီးကြည့်လိုက်ပါ...

“ကိုကို... ဒါ... ကူးကူးပြောပြောနေတဲ့ ကူးကူးရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်... ချင်း ဂီဇို... လေ...”

ကိုကိုတဲ့...

မိကူးက အဲဒီလူကို ခေါ်လိုက်တာ...

သူ့နားမည်က ကိုကိုလား... မိကူးက ဘာလို့ဒီလိုခေါ်တာလဲ... ဆိုတဲ့ အတွေးက မိကူးဆက်ပြောတဲ့ မိတ်ဆက်စကားမှာ အဖြေထွက်သွား... တော့သည်။

“ဂီဇို... ဒါက ငါ့ရဲ့ချစ်သူ။ ကိုမြင့်မိုရ်တဲ့...”

ခုံးကျည်တစ်ခုရဲ့ ထိပ်ဖူးနဲ့တူတဲ့ စကားသံက နှလုံးသားကို တည်တည်... လာဆောင်ချိန်မှာ... မြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့လူကယဉ်ကျေးပျူငှာတဲ့အပြုံးတွေဖြင့်... လက်ကမ်းလာ၏။

“မိကူးရဲ့ချစ်သူ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ရွေ့တ်... ရင်း လက်ကမ်းဖို့ မေ့လျော့နေ၏။

ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားတဲ့ ထိုလူက သူ့လက်ကို မသိမသာပြန်... ဖတ်သွား၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဂီဇို။ မင်းကို ကိုယ်တစ်နေရာမှာ ရင်းရင်း... နီးမြင်ဖူးနေသလိုပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကိုမြင်ဘူးသလိုလိုဖြစ်နေလို့... ဦးစားနေတာ”

“ကဲ... သူငယ်ချင်းတွေစကားပြောကြဦး။ ကူးကူး... ကိုကို ပြန်မယ်... Birthday မှာ ဖေဖေက ကူးကူးကိုခေါ်တွေ့လိမ့်မယ်... ဘာတွေပြောမယ်ဆိုတာ... ကိုကိုလည်းမသိဘူး။ ကူးကူးကြုံတွေ့ထားနော်... သွားမယ်... မနက်ဖန်... ကိုကို မအားဘူး... နောက်တစ်နေ့မှ လာတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကို...”

အဖြူရောင် CYGNUS ကားကြီးနှင့် ထည်ဝါစွာ ထွက်သွားတဲ့ ကိုကိုရဲ့...

“ကြည့်ရင်း ကြေကွဲစွာဆွဲအနေမိ၏။

မိကူးရဲ့ ချစ်သူတဲ့...

ဒီလူဟာ မိကူးရဲ့ ချစ်သူတဲ့...

ဒါဆိုငါက... ငါက မိကူးရဲ့ချစ်သူမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့...

ကွဲကွာနေတဲ့ တစ်လခွဲဆိုတဲ့အချိန်လေးအတွင်းမှာ နင်... ချစ်သူမ
သွားခဲ့တယ်တဲ့လား... မိကူးရယ်...

“ဟဲ့... ဂီမို၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ လာဒီမှာတိုင်... စကားပေါ့
ပြောရအောင် ငါနင့်ကိုမေးစရာရှိတယ်...”

ခုံတန်းလေးမှာဝင်တိုင်ရင်း သူမကိုနှမြောတာသစ္စာ ငေးမောနေမိ၏။

နင်သိပ်လှတာပဲ မိကူးရယ်...

“ဂီမို... နင်တော်တော် ပိန်သွားတယ်... ပြောစမ်း နင်အခုဘာတွေလုပ်
နေလဲ”

“ငါ... ငါ... ကြိုးစားနေတာမိကူး...”

“ဟင်... ဘာကြိုးစားတာလဲ...”

“ဪ... အောင်မြင်မှုတစ်ခုခုရအောင်ပေါ့ မိကူးရာ... ငါဘဝမှ
အောင်မြင်မှုတစ်ခုရဖို့တော့ လိုတယ်မဟုတ်လား...”

“နင်အခုဘာလုပ်နေလဲလို့မေးတာ။ ဦးမောင်က ပြောတယ်... နင်
သင်တန်းတစ်ခုတက်နေတယ်ဆို... ဘာသင်တန်းလဲ... အိမ်ကိုတော့

တစ်လခွဲလောက် ပြန်မလာနိုင်တဲ့ သင်တန်းက ဘာသင်တန်းမို့လို့လဲ ဂီမို”

“နောက်တော့သိရမှာပေါ့ဟာ အခုတော့ ငါမပြောချင်သေးဘူး... ငါ
ရည်ရွယ်ချက်တွေအောင်မြင်မှ ပြောပြတော့မယ်...”

“အံ့မယ်... ခွေးစုတ် ခိုင်လှဖို့နေပြန်ပြီ။ အေးပါ နင်မပြောချင်ရင်လည်း
မမေးတော့ပါဘူး။ လူတွေမှာ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာရှိဖို့တော့ လိုအပ်တယ်

ဂီမို၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရည်ရွယ်ချက်ရှိမှ အောင်မြင်တယ်။ နင်အခုလုပ်
အလုပ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ကောရှိရလား...”

“ရှိတာပေါ့... သိပ်ရှိတာပေါ့မိကူး...”

“ဒါဆို နင်ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြ.. ငါသိချင်တယ်...”

“ငါ့ရည်ရွယ်က ငါ့နလုံးသားရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်နဲ့ သစ္စာတရားတွေကို
ပက်သေပြဖို့.. လောကကြီးကို တစ်ဒေါင့်တစ်နေရာကနေ အလှဆင်နိုင်ဖို့..
ပစ္စန်းပြုဖို့ပေါ့ မိကူး”

“အလဲ... တယ်ဟုတ်ပါလား... နင်ရည်ရွယ်ချက်က တော်တော်
ပျတာပဲ... အေးလေ နင်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်တော့ ငါသိရမှာပဲ”

“နင်သိရမှာပါ မိကူးရာ...”

“အေးပါဟယ် နင်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေတယ်ဆိုရင်ပြီးတာပါပဲ။
ငါနင့်အတွက် စိတ်ပူလို့ပြောတာပါ ဂီမိုရယ်... နင်မှာ စိတ်တိုတတ်တာ။

ဒါသတကြီးတတ်တာ။ ရန်ဖြစ်တတ်တာကလွဲပြီး အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူး။
နင်ဟာ စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ဂီမို..

မေးပွဲမအောင်တာလည်း နင်မကြိုးစားလို့ပါ။ နင်ငါ့ထက် ဉာဏ်ကောင်းတယ်
ပါလား...”

“ဟုတ်လို့လား မိကူးရ ဘဝင်တောင်မြင့်ချင်လာပြီ...”

“နင့်အကြောင်းငါအသိဆုံးပါ ဂီမိုရယ်... နင်သာကြိုးစားမယ်ဆိုရင်
ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့တောင် ငါပြောရဲတယ်။ နင်ဘာပဲလို့လို့ ငါ့ကိုပြောနော်..

နင်လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီဖို့အသင့်ပဲ။ ဪ... ဝမ်းသာစရာတွေပြောရဦး
မယ် ဂီမို.. ငါကြော်ငြာတွေ VCD တွေရိုက်ဖို့ လက်ခံထားတာ အများကြီးပဲ။

ပျပ်ရှင်တွေ ဒီဒီယိုတွေရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတာတွေလည်း ရှိတယ်... စကား
တော့မပြန်ရသေးဘူး။ အခုငါ့ရိုက်နေတဲ့ကြော်ငြာက .....

.....

သူမ ပြောနေတဲ့စကားတွေကို နားထဲမှာ မကြားတစ်ချက်ကြား
တစ်ချက်ရှိ၏။

နလုံးသားတွေက ရုတ်တရက်တွေကြုံလိုက်ရတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတစ်ခု
လက်ခံဖို့ငြင်းဆန်နေကြသည်။

တစ်လခွဲဆိုတဲ့ကာလ လေးအတောအတွင်းမှာ မိကူးချစ်သူရသွားပြန်
ကို ဦးနှောက်တွေက ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ မိကူးမှာ ချစ်သူရှိသွားပြီ...
သူမက မနားတမ်း ဆက်ပြောနေဆဲ...

“အမေကတော့စံပဲ ဂီဇိုရေ...နင်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါ့အဖူးက တစ်ဖယောင်း
ကိုမခွာဘူး။ မျက်စေ့အောက်နေ အလျောက်မစံပဲ ကပ်နေလွန်းလို့ ငါတော့
စိတ်ညစ်ရတယ်။ ဒါရိုင်ဘာအဘိုးကြီးကလည်း နင်ပဲရှာပေးခဲ့တာမဟုတ်လား
ငါ့ကိုအမေပြောပါတယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးအရမ်းရိုးသားတယ် အလုပ်ကိုလုပ်
လေးစားတယ်။ ကျေးဇူးပဲဟာ... နင်ဟာငါ့ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြစ်နိုင်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ ဂီဇိုရယ် ငါနင့်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးသိလား
နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ဆိုလည်း... မမှားဘူး။ တကယ်လို့ ငါ့
အစ်ကိုရှိခဲ့ရင်တောင် နင့်လောက်အားကိုးရမှာ မဟုတ်ဘာသေချာတယ်။ ငါ့
ကို တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ် ဂီဇို...”

“မိကူး... ကိုမြင့်မိုးရဲ့ဆိုတာ နင်ရဲ့ချစ်သူလို့ပြောတာ တကယ်လား...
သူမပြောတဲ့စကားက တခြား...သူပြောတဲ့စကားကတခြား... သို့...
နှစ်ယောက်လုံး သတိမထားမိကြ...”

“အေးလေ... တကယ်ပေါ့...”

“နင်... နင် ငါ့ကို နောက်နေတာလား...”

“ဟဲ့... ဒါနောက်စရာလား... ကိုကိုက ဆရာဝန်ဟာ သူ့အဖေ
အရမ်းချမ်းသာတယ် သားအဖနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ...ကိုကိုအမေက ချမ်းသာ
ကြာပြီ။ အခုပါရမိမှာ နေကြတယ်။ ငါကံကောင်းတယ်နော် ဂီဇို၊ ငါ့...
က ချမ်းသာတယ် ပညာတတ်တယ် ဆဆင့်အတန်းရှိတယ် မျိုးရိုးကောင်း
တယ် သဘောကောင်းပြီး ငါ့ကို အလိုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုက
တယ်... တည်ငြိမ်တယ်... ဟဲ့ ဂီဇို...ငါနဲ့ကိုကိုနဲ့ ရှေ့သွားနေတာ...
မညီဘူးလား ဟဲ... ဟဲ... နေနဲ့လ ချွန်မြနော်... ဟီး... ဟီး...”

သူမရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောပြနေတဲ့ ကိုမြင့်မိုးရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေက ကျွန်တော်
အတွက် သိမ်ငယ်မှုတွေကို တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ဆင့်ချင်း ဖန်တီးနေကြ
ပါတယ်...

“နင်... သူ့ကို အဲဒါတွေမက်ပြီး ရွေးချယ်ခဲ့တာလား မိကူး...”

ထိုမေးခွန်းက သူမကိုခပ်တည့်တည့်လေး ဖြစ်သွားစေသည်။

“နင်မှားသွားပြီ ဂီဇို...ငါ့ကိုကိုကို ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ရွေးချယ်ခဲ့တာ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား မိကူး...စိတ်လှုပ်ရှားတာအရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

“ရင်ခုန်သံနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ငါကောင်းကောင်း ခွဲခြားတတ်တယ်
ဂီဇို...ကိုကိုဟာ ငါ့နှလုံးသားတွေကို ကျွန်ုပ်တို့အောင် လှုပ်ခတ်သွားစေခဲ့တဲ့
သူပဲ။ အဲဒီရင်ခုန်သံတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ရိုးအိမ်သွားဘူး၊ အမြဲတမ်းဆန်းသစ်
နေတယ်။ နင်နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူးဟာ ငါ့ရင်ထဲမှာ
စားနေရတာကို ငါပဲသိတယ်...ကိုကိုရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို ငါလုံးဝမမက်မော
ဘူး။ တကယ်လို့ ကိုကိုဟာ လမ်းဆေးကအသုံးမကျတဲ့ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပါစေ ငါ့သူ့ကို ချစ်တယ်သိလား ဂီဇို... ငါ့သူ့ကို အားကိုးမှီခို
ရှင်လို့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာမှ မလုပ်တတ်ရင်တောင် ငါတစ်သက်
လုံး လုပ်ကျွေးသွားနိုင်တယ် နင်ယုံလား...”

သွားပြီ...။ ဒါဆို... မိကူး ဒီလူ့ကို တကယ်ချစ်နေတာပေါ့...

မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တွေနဲ့ တောက်ပနေခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကောင်းကင်
ဟစ်ခုလုံး ရုတ်ချည်းမည်းမှောင်သွားခဲ့လေပြီ...

“အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ကိုကိုကလည်း ငါ့ကိုမြင်မြင်ချင်းပဲချစ်မိ
သွားခဲ့တာတဲ့။ အဲဒါ နင် ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ သိလား ဂီဇို...”

“ဘာ ! ... နင်ဘာပြောလိုက်တယ်...”

“ဟုတ်တယ်ဟာ...နင်သင်ပေးတဲ့ အကြည့်တွေကြောင့် ကိုကိုနှလုံးသား
တွေမှာ ရင်ခုန်သံတွေဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့တာ ဂီဇို...ပြိုင်ပွဲနေ့က အမှတ်ပေး
ပိုင်လူကြီးတွေနောက်မှာမှာ ကိုကိုရှိနေခဲ့တယ်။ ငါ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ကိုကို

ဆီရောက်သွားခဲ့တယ်တဲ့လေ... အဲဒါဟာ သူ့ရင်ခွဲသံတွေရဲ့ အစပဲ။ ကိုကိုပဲ...
 ဖြင့်ပွဲဝင်တဲ့ သူတွေအားလုံးကို ခါတ်ပုံရိုက်ယူနေခဲ့တာဟာ... ငါ့အလှည့်ကျတော့...
 ခါတ်ပုံတောင် မရိုက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့... ငါ့ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ခါတ်ပုံရိုက်...
 တောင် မေ့နေခဲ့တယ်တဲ့တော်... အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့မျက်လုံးတွေသူ့ဆီရောက်လာ...
 ခဲ့တယ်တဲ့။ ငါကတော့ သတိမထားမိပါဘူးဟာ အားလုံးကိုတွေ့ပြီး ကြည့်လိုက်...
 တာပါ ဟင်း... ဟင်း... ရယ်ရတယ်... ငါ့အကြည့်တွေကြောင့် သူ့...
 လက်လွတ်ဖြစ်ပြီး သူ့လက်ထဲက ကင်မရာကိုတောင် လွှတ်ချပစ်လိုက်...
 တယ်တဲ့... ငါ့အကြည့်တွေက သူ့နှလုံးသားတွေကို အပြီးအပိုင်သိမ်းပိုက်...
 သွားခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့ပြောတာပဲလေ... ငါတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလေး...
 မထင်ပါဘူး... ဟီး... ဟီး...”

ဖြင့်ပွဲနေက ကင်မရာလွှတ်ကျသွားခဲ့သော ရှေ့ထိုင်ခုံမှလူကို ဖျတ်ဖျတ်...
 သတိရလိုက်သည်။

ဟုတ်တယ်... အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့...
 ဟာ ကိုဖြင့်ပွဲရဲ့...

နှလုံးသားတွေကို တစ်စစဖွဲ့ဖြဲနေတဲ့ စကားသံတွေကို ဆက်ပြီး...
 နေရ၏။

“ဆုတွေယူပြီးတော့ မစ္စတာဆိုးလ်တိုက ငါ့ကိုရုံးခန်းမှာခေါ်တွေ့...
 မဟုတ်လား... သူတို့နဲ့စကားတွေပြောပြီး ရုံးခန်းထဲကပြန်အထွက်မှာ...
 သူနဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံတယ်။ ဟယ်... အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ... ငါ့သူ့...
 မြင်မြင်ချင်း ရင်တွေခန့်လိုက်တာ ဂီရီရယ်... သူ့ငါ့ကို မိတ်လာဆက်တော့...
 ပျော်လိုက်တာအာရမ်းပဲ။ ဆုတွေရတာထက်တောင် ပျော်သေးတယ်...”

ဪ... ငါသင်ပေးလိုက်တဲ့ အကြည့်တစ်ချက်က ငါ့နှလုံးသား...
 ပြန်ခဲ့မယ် ဝါးတစ်လက်ဖြစ်နေပါပေါ့လား မိကျူးရယ်... ရင်မှာလိုက်...

“အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ့ငါ့နောက်မှာ အရိပ်လိုလိုနေခဲ့တယ်တဲ့...
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲဟယ် နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြဿနာတက်တဲ့နေ့က နင်...”

ပစောင့်ပဲ ပြန်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေ
 တောတာပေါ့... အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရောက်လာတယ်။ ဆက်တွေးကြည့်တော့
 ဝိုရီရေ... သူက ငါ့ကို လာနှုတ်ဆက်တယ်... ငါက သူ့ကိုအကူအညီတောင်း
 တယ်... အဲဒီမှာ သူ့ကားကို ခဏထားခဲ့ပြီး ငါ့ကားနဲ့ အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေး
 တယ်။ ဓာတ်လမ်းကအိမ်မှာ စတွေ့တာပဲ...”

ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့ အရာတွေက နည်းနည်းလေးလစ်တာနဲ့ တိုးဝင်
 လာဖို့ အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နေတာပါလား... ဟု နာကျင်စွာ တွေးမိ၏။

“ငါ့မှာ ... နင်ကိုဒေါသတွေထွက်နေတာက တစ်မျိုး သူ့ကြောင့်
 ရင်ခန့်နေမိတာက တစ်မျိုး ဘယ်လိုကြီးမားကိုမသိပါဘူးဟယ်... တော်တော်
 ကို အနေရခက်ခဲ့တာ။ ဟင်း... ဟင်း... အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ သူ့ငါ့ကို
 ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်... ဖွင့်ပြောပြီးလို့ တစ်ပတ်လည်းနေရာ ငါနဲ့သူနဲ့ ချစ်သူ
 တွေဖြစ်သွားကြတာပဲ... ဟီး... ဟီး...”

မြတ်စွာဘုရား... တစ်ပတ်တဲ့။ မြန်လိုက်တာ...
 “မမြန်လွန်းဘူးလား... မိကျူးရာ...”

“လုံးဝမဆိုင်ဘူး ဂီရီ။ အချစ်မှာ မြန်တာ နှေးတာတွေမရှိဘူး။ ရင်ခန့်ဖို့
 အဓိကပဲ... အချိန်ဆွဲတာတွေ စဉ်းစားတာတွေဆိုတာက ဦးနှောက်နဲ့ပဲဆိုင်တယ်။
 ဦးနှောက်ဆိုတာက မတိကျဘူး ဂီရီရဲ့... အပေါင်းအနှုတ်အမြောက်အစားတွေ
 ဝင်လာရင် အခြေအနေတွေပြောင်းလဲသွားနိုင်သေးတယ်... မခိုင်မာဘူး။
 နှလုံးသားက တိကျတယ်၊ ခိုင်မာတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေနေ ချစ်ဖို့ဝန်မလေး
 ဘူး။ ငါ့ကိုကိုကို အဲဒီလိုအချစ်မျိုးနဲ့ချစ်တာ... ကိုကိုကလည်း ငါ့လိုအချစ်မျိုး
 နဲ့ပဲချစ်တာ။ နင်သဘောပေါက်လား...”

ကြောကျလာတဲ့ ကဲ့ကော်သန့်လေးကို ကောက်ယူနမ်းရှိုက်ရင်း ချစ်ခြင်း
 ဒဿနတွေကို ဆက်လက်ပြဋ္ဌာန်းနေတဲ့ သူမကကျန်တော့ကို ကျောပေးပြီး
 ရပ်နေ၏။

စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို အမြန်သုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ကြေကွဲခြင်းမျက်ဝန်းတွေကို သူမ မမြင်စေရန် မျက်မှန်ပြန်တပ်ထား
လိုက်ရလေသည်။

နင်ငါ့ကို ကျောပေးပြီးရပ်နေပေမယ့် ငါကတော့နှင့်ရဲ့နောက်ကျောလေး
ရှိရာကိုပဲ မျက်နှာမူနေပါတယ် မိကူး...

တိကျခိုင်မာတဲ့ရင်ခွန်သံတွေနဲ့ နှင့်နှလုံးသားကို ငါမြင်လိုက်ပါပြီ မိကူး
ရယ်...

ဒါပေမယ့်...

တိကျခိုင်မာတဲ့ ငါ့နှလုံးသားကိုတော့ နင်မမြင်ဘူးနော်...

ရင်ခွန်သံတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်မရခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲမိကူး... ..

(*)

ခမ်းနားကြီးကျယ်လွန်းလှတဲ့ သုံးထပ်အဆောက်အဦကြီးနဲ့ ခြံဝင်း
ကျယ်ကြီးကို ကြည့်ရှင်းသက်ပြင်းမောတို့ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်၏။

ကွာခြားလွန်းတဲ့ အခြေအနေတွေကို တွက်ဆမိတော့ သိမ်ငယ်ခြင်းတွေ
ပိုင်ခွဲကိန်းဝပ်ကြပြန်သည်။

မိကူးပြောတဲ့လိပ်စာအရဆိုလျှင်တော့ ဒီခြံဝင်းကြီးနဲ့ အဆောက်အဦကြီး
တာ ကိုမြင့်မိုရ်၏ဘုံပိမာန်ဖြစ်မည်။

ကိုယ်တိုင်ဆွတ်ခူးခွင့်မရသော်ငြား... မြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ လူဟာမိကူးဆိုတဲ့
ပန်းပွင့်လေးကို မြတ်နိုးယုယစွာနမ်းရှိုက်သိမ်းဆည်းမည့်သူလား...ဝတ်ရည်
သောက်သုံးဖို့ ခဏတာခိုနားမည့်သူလား...ဆိုတာတိကျစွာ သိထားချင်သည်။

မိကူးက ပန်းလေးတစ်ပွင့်ဆိုလျှင် ဝတ်ရည်သောက်သုံးဖို့ သက်သက်
ပြုံးကပ်လာတဲ့ ပိတုန်းတစ်ကောင်ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်
မည့် ဆူးတစ်ချောင်းဟာ... 'ဂီမို' မဖြစ်စေရ။

ဝတ်ရည်သောက်သုံးရန် သက်သက်ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတဲ့
လိပ်ပြာတွေ ပိတုန်းတွေကို ကြိုတင်ဖမ်းဆီးနိုင်မယ့်...ပိုက်ကွန်တစ်ခုဖြစ်ရ
မည်။

ပွင့်ဖတ်တွေကို ခြွေချမယ့်လက်တွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်မယ့်...ခါးတစ်
လက်ဖြစ်ရမည်။

မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခြင်းမဲ့စွာ လှမ်းလာမယ့် ခြေထောက်တွေပေါက်သတ်ပစ်မယ့်... အဆိပ်အပြင်းဆုံးခြေတစ်ကောင်ဖြစ်ရမည်လေ...
 ဖြစ်နိုင်လျှင်... ကူးကူးခြင်းဆိုတဲ့ ငန့်ဖြင့်လေးတို့ ထိုက်တန်သူသားချင်းအောင် စောင့်ရှောက်နေတဲ့... ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်လည်း ဖြစ်ချင်ဆေးသူ...
 ဤသည်ကိုနုလုံးသား၏ သမိုင်းပေးတာဝန်ဟု ကျွန်တော်ခံယူမိ။
 ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့... မိကူးဟာ ကျွန်တော့အတွက်...
 ကုမ္ပဏီတစ်ထောင် ဝိုင်းရံစောင့်ရှောက်တဲ့ မဂ္ဂါသကနတ်ပန်းထက်...
 ပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးကြီးမားနေလို့ပါပဲ...
 မိကူးရေ...
 ရင်ခုန်သံတွေကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့... တားဆီးနိုင်တဲ့အစွမ်းတွေ ငါ့မှာမရှိ
 မယ့်၊ နှင့်ရဲ့ရင်ခုန်သံတွေ တန်ဖိုးမဲ့သွားအောင်တော့ ငါအဖူးထက်ပါဝင်ပါ
 ယုံလား... မိကူး...
 ငါ့အသက်နဲ့ ခန္ဓာယှဉ်တဲ့နေ့သတ္တိ မထိုက်တန်တဲ့ လှူရုံလက်...
 နှင်ရောက်မသွားစေရဘူး...

TAXI လေးထဲကနေ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မပြတ်တမ်းအသံ...
 လေ့လာရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိခြင်းပါ...
 ထိုစဉ်မှာပဲ ခြံဝင်းတံခါးကြီး ညွှင့်လာပြီး အဖြူရောင် CYGNUS ကား...
 တစ်စင်း ထွက်လာ၏။
 “သေချာတယ် အဲဒါ ကိုမြင့်မိုရ်ရဲ့ ကားပဲ...”
 “အဲဒီကားပဲ အစ်ကို...”
 TAXI ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိကာပြီး ကြိုတင်မှာထား...
 အတိုင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မှေးပြီးလိုက်၏။
 “ဖျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့ အစ်ကို...”
 “စိတ်ချညီလေး...”

CYGNUS ကားအဖြူကြီးက ယောမင်းကြီးလမ်းထဲရှိ ကော်ဖီဆိုင်
 တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်၏။

အလိုက်သိသော ဒရိုင်ဘာက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပင် ကားကိုရပ်လိုက်၏။
 ကိုမြင့်မိုရ်ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ မယောင်
 မလည်နှင့် ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကိုမြင့်မိုရ်ရဲ့နောက်
 ကျောတက်က စားဖွဲ့မှာနေရာယူပြီး အခြေအနေတွေကို မပြတ်တမ်းအက်ခတ်
 နေမိတော့သည်။

ခပ်ချောချော ခေတ်ဆန်ဆန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အတူထိုင်နေတဲ့
 ကိုမြင့်မိုရ်က ကျွန်တော်ကိုမမြင်...

စကားထို ခပ်တိုးတိုးပဲပြောနေကြတာမို့ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရ...
 သို့သော် ရယ်ရယ်မောမောရှိနေကြတဲ့ သူတို့ပုံစံက တော်တော်ရင်းနှီး
 ကြပုံရ၏။

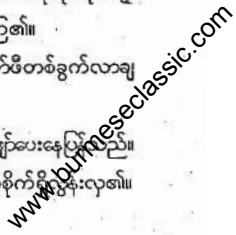
ပါရမီမှာနေတဲ့လူက လမ်းတစ်လျှောက်မှာရှိနေတဲ့ဆိုင်တွေကို ကျော်ဖြတ်
 ခဲ့ပြီးမှ ယောမင်းကြီးလမ်းထဲက ဒီဆိုင်ကိုတကူးတကန့် ကော်ဖီလာ သောက်ရ
 ဘာ ဘာကြောင့်လဲ...

အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘာလို့ကြိုပြီးရောက်နှင့်နေရတာလဲ...
 သိမ်းခွင့်တင်ပြီးရယ်မောနေခြင်းတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာမရှိသောခြင်းတစ်ခုရှိ
 နေနိုင်သည်ဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

ကြည့်နေခင်မှာပဲ... ကိုမြင့်မိုရ်က အဖြူရောင်အထုပ်လေးတစ်ခုကို ထိုအမျိုး
 သမီးထံပေးလိုက်ရာ သံသယစိတ်တို့ ပိုမိုကြီးထွားလာကြ၏။

ထိုစဉ်မှာ စားပွဲထိုးလေးက ကိုမြင့်မိုရ်အတွက်ကော်ဖီတစ်ခွက်လာချ
 ပေး၏။

ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးက ထိုကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး ဖျော်ပေးနေပြန်သည်။
 ကော်ဖီခွက်ကို ဦးနှိုးနှင့်သကြားထည့်ပေးပုံ ဂရုတစိုက်စွာလှုပ်ရှားနေလှ၏။

ကိုမြင်မိရုံသောက်နေကျ ကော်ဖီတစ်ခွက်ရဲ့ ခွားနို့နဲ့ သကြားအမျိုးအစားကို သူမဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ...

ဖျော်ပြီးတဲ့ကော်ဖီခွက်ကို ကိုမြင့်မိရုံရေချပေးလိုက်ပုံက တယုတယလုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံထဲကို ဝင်နေပြန်သည်။

ခပ်စောင်းစောင်းနေရာမှာ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ သူတို့မျက်လုံးတွေကို ကောင်းကောင်းအကဲခတ်ခွင့်ရနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးလိုက်တဲ့အခါမှာ ဒေါသတွေကို မထိန်းနိုင်တော့...

သူတို့ စားပွဲနားသို့ လွှားကနဲ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“ဒါဘာသဘောလဲ ကိုမြင့်မိရုံ... ခင်ဗျား ဘာငြင်းချင်သေးလဲ...”

မြင့်မိရုံက သူ့ကိုအံ့ဩစွာ မော်ကြည့်၏။

“ဟာ... ဂိမိုပါလား... လာတိုင် ကော်ဖီသောက်...”

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ကြည့်မှုကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့...

“အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့ ကိုမြင့်မိရုံ... ကျွန်တော် ကော်ဖီသောက်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့လာခဲ့တာ။ ပြော...ခင်ဗျား မိကူးကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာလဲ...”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဂိမို... ကိုယ်မှားမလည်ဘူး။ ပြောစရာရှိရင် အေးအေးဆေးဆေးပြောပါလား... လာပါထိုင်ပါ...”

“အကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့ ကိုမြင့်မိရုံ... ကျွန်တော်မေးတာပဲပြောပါ။ ခင်ဗျား... မိကူးကို ဖျက်ဆီးဖို့ ချဉ်းကပ်နေတာ မဟုတ်လား...”

မြင့်မိရုံနှင့်အတူ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီး မနေသာတော့...

“မောင်လေး မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မင်းမှာ ပြောစရာရှိရင် ပြောသလို အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဝိုင်းလာလားကွယ်... လူတွေကြည့်နေပြီ ရှက်စရာကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မပြောဘူး...ဝင်မပါ၊ ပါနဲ့။ ဂိုးသားမူအထွက်တာ ရှက်စရာမလိုဘူးဗျားကံကောင်းတယ်... သံသယရှိနေလို့ ခင်ဗျားကိုဆောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တာ သိပ်မှန်သွားပြီ”

“မင်းတစ်ခုခုတော့ လှုံ့ဆော်ပြီး ကိုယ်မှားလည်အောင် ပြောပြပါလား... မင်းပြောချင်တာပြောလို့ရပါတယ်။ ထိုင်နေတည့်လေး... လာပါ... အေးအေးလားဆေး ပြောရအောင်ပါ”

သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို အသိအမှတ်မပြုလို့မရတော့... ဒေါသတွေကို ချုပ်ထိန်းပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ... ပြော... မင်းဘာပြောချင်တာလဲ ...”

“ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး ကိုမြင့်မိရုံ...ခင်ဗျား မိကူးကိုအပျော်ကြံဖို့ ချဉ်းကပ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပြီ...”

“ကျွန် !... ခက်ပြီ...ကဲထားပါတော့။ မင်းက ဘာကြောင့်ဒီလိုစွဲပဲစွဲပဲရတာလဲ...”

“လက်တွေ့ပဲ ကိုမြင့်မိရုံ... မှန်လာဥမလုပ်နဲ့။ မိကူးရဲ့ကွယ်ရာမှာ မဆင့်အတန်းရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြတယ်။ ထင်တော့ထင်တယ်... ခင်ဗျားလိုအဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ မိကူးကို အတည်ကြံမှာမဟုတ်ဘူးလို့...”

“ဟယ်!... သူငါ့ကို ပြောနေတာမြင့်မိရုံ။ ဒီမှာမောင်လေး... မင်းမှားနေတာပါ...”

“ခဏလေး ဟန်နီ ဒီကိစ္စကိုငါရှင်းမယ်...”

တွေ့လား ခေါ်တာကိုက ‘ဟန်နီ’ တဲ့။ဒါဟာ ပတ်သက်ဆက်စပ်မှုရဲ့ တိုင်းအတာကို ခန့်မှန်းလို့ရတဲ့အခေါ်အဝေါ်မျိုး...

“ဂိမို... မင်းက သူ့နဲ့ကိုယ့်ကို စွပ်စွဲနေတာလား...”

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး... အမှန်တရားကိုပြောနေတာ။ ဘာလဲခင်ဗျားက မိကူးပေးလက်ကြပ်မိနေတာကို ငြင်းချင်သေးလို့လား... ခေါ်တာကိုက...”

“အဲ့... တော့ !”

ထိုအမျိုးသမီးအလန်တကြားရေရွတ်၏။

မြင့်မိုရ်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၏။

“စကားနောက်မှပြောရအောင် ဂီဇို...မင်းဆိုသည့် အရင်ဆုံးမိတ်ဆက်...။

ပါရစေ။ ဟန်နီ... ဒါဂီဇိုတဲ့... ထူးထူးရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး။ ဂီဇို...။ ဒေါက်တာဟန်နီဦး...သူ့ရဲ့အိမ်သာက ဆါတ်တာစည်သာတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အမျိုးသားဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ... ရွှေဘိုသာမှာ ဆေးခန်းဖွင့်ထားတယ်။ ချမ်းမြေ့သာဆိုတဲ့ဆေးခန်းက သူတို့ဆေးခန်းလေး... ကျန်းစာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုအညီလိုရင် သူတို့ ဆေးခန်းကိုသွားလို့ရတယ်ဦးဦး...”

“ဗျာ!...”

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာရေရွတ်မိ၏။

“ခင်ဗျားတို့... ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ချယ်ရယ်ပေးနေနေ ဖြစ်နေကြတာက...”

“ဘယ်ကနှစ်ယောက်တည်းရမှာလဲ... ထိုလိုတို့ သုံးယောက်ဒီမှာ...။ ချိန်းထားကြတာ။စည်သာက သူ့သားလေးအရင်းပိုနေလို့ အိမ်ပြန်ပို့နေတယ်... ခဏနေပြန်လာမယ်ကိုယ်တို့ကလေးအကြောင်းတွေ ပြောရင်းရယ်နေကြတာ ဂီဇို...”

“ဟေ ...စောက ခင်ဗျားသူ့ကို အထုပ်လေးတစ်ခုပေးလိုက်ပါ...။ ရော့”

“အဲဒါဆေးထုပ်လေ ကိုယ့်ဆေးဖိုင်င်ကြာသွားတုန်းက သူတို့မှာ...။ တာ။မယ့်ရင် ယူပြီးဖွင့်ကြည့်လို့ရတယ်...”

“ဗျာ...”

မှားသွားပြီ...ဆိုတဲ့အသိက မောင်းလောင်းကြီးဟနေတဲ့...။ ပြန်စေ့ ပို့မေ့နေစေ၏။

“ဆော့ရိုး... ဆော့ရိုး... ကန့်သော့ပါဗျာ။ ကျွန်တော် စိတ်လောသွားတယ်...တောင်းပန်ပါတယ်အစ်မရယ်...”

“ရတယ်မောင်လေး... This is a piece of cake, forget it. Let me go Mimi Moo... He's very difficult to stay with me. But I know, He's very very simple & clean as like as crystal. See you BYE! ကဲ ... မောင်လေး မမသွားမယ်နော် ...အကူအညီလိုရင် မမဆီအချိန်မရွေးလာခဲ့သိထား...”

သူမ ကိုမြင့်မိုရ်ကိုသာတွေ့ပြောသွားတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော်များမထင်...

ထိုမြင့်မိုရ်က...

“ဂီဇို ဘာသောက်လေ... ကော်ဖီပဲလား...”

“ရပါတယ် မသောက်တော့ပါဘူး...”

“တစ်ခုခုသောက်ပါကွ ဆေးအေးဆေးဆေးစကား ပြောရအောင်လေ...။ အချိန်ရပါတယ်။ ကိုယ်အငယ်သွားဖို့ တစ်ခုခုရိလောက် လိုသေးတယ်...”

ကိုမြင့်မိုရ်ရဲ့သဘောထားပြည့်စုံမှုနဲ့ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ ဆက်ဆံရေးက မျက်နှာမသားတတ်အောင်ဖြစ်နေခြင်းကို သက်သာပြေပျောက်စေ၏။

သို့သော် မစူးစမ်းဘဲ တဇွတ်ထိုးလုပ်လိုက်မိခြင်းအတွက် နောင်တရလို့မဆုံး...

“ပြောပါဂီဇို... မင်းရှင်ထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေရှိနေတယ်...”

တံခါးတစ်ချပ်ကို အလိုက်သိစွာလှုပ်ပေးတော့ အံ့ဩရပြန်၏။

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော်ခင်ဗျားကိုမေးစရာတွေရှိနေတယ်။ အမှန်မတိုင်းပြေလေး...”

“မေးပါဂီဇို ထိုယ်မညာတတ်ဘူး...”

“ခင်ဗျား ရှင်ထဲက မီးကူးအပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားကိုသိရင်...။ ဟယ်...”

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဂီဇီ...”

“ခင်ဗျား မိကူးကိုတကယ်ချစ်တာလား။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်မှန်းတာလား... အပျော်ကြုံရသက်သက်ပဲလား ဆိုတာ အတိအကျသိချင်တယ်...”

“ဒီမေးခွန်းက ညီလေးနဲ့ဆိုင်လို့လား ဂီဇီ။ ဒါကကူးကူးနဲ့ပဲဆိုင်... မေးခွန်းလေ”

“ပတ်သက်နေတယ်လို့ ပြောရင်ရပါတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိကူးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဪ... ဪ... ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုရင်ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုဖြိုဖေးဖျက်မယ်ကွ။ ကိုယ်... ကူးကူးကို တကယ်မချစ်ဘူး... အပျော်ကြတာဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ ဂီဇီ...”

ဂီဇီ စားပွဲကိုလက်ဖြင့် ဖျန်းကနဲပုတ်ပြီး ထရပ်၏။

“ဘာ... ဘာ... ပြောတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား... ခင်ဗျား မယုတ်ပါ... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...”

“တစ်ဆိတ်လောက် မင်းဒေါသတွေကို လျှော့ထားလိုက်ဂီဇီ... ပြန်ပေးပါ... ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးဆွေးနေကြတာလောကွ... (ဂီဇီ) ပြောပါဦး မင်းဘာလုပ်မလဲဆိုတာ”

ဂီဇီ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား... မိကူးကိုအပျော်ကြံတာဆိုရင် သတ်ပစ်မယ်သိလား... မြင့်မိုရ်မျက်နှာကို နေ့စဉ်ကြည့်ကာ အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်... မြင့်မိုရ်က သဘောကျအောင်ရယ်၏။

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ...”

“မင်းဟာတကယ်ကို သိုးကလေးပဲ... ဂီဇီ”

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ မနှိုင်းပါနဲ့”

“ဆောရီး... ကိုယ်အဲဒီလို မရည်ရွယ်ဘူး။ ဒေါသတွေကိုလျှော့ထားလိုက်ဂီဇီ... အသုံးမဝင်ဘူး။ မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းကို ကိုယ်အတိအကျဖြေပယ် ကိုယ်က ကူးကူးကို...”

စကားကို ဆက်မပြောသေးပဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို နေ့စဉ်ကြည့်နေ၏။

ပြောစမ်း... ခင်ဗျားပြောစမ်း။ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြေမလှပခွဲရင် ခင်ဗျားက ပကောင်းတော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်တော့...

“ကိုယ်က... ကူးကူးကို တကယ်ချစ်တာ နင့်နေအောင်ချစ်တာ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကူးကူးနိုင်ဟာ အချစ်ဦးပဲ။ ကိုယ်ကူးကူးကိုပဲ လက်ထပ်မှာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်နှလုံးသားက ကူးကူးကိုပဲ လက်ခံတယ် ဂီဇီ။ မင်းကိုကြောက်လို့ ဒီစကားပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်... ကိုယ်က မကြောက်တတ်ဘူးကွ... မင်းကြားဖူးလား... မှန်ကန်တဲ့လူတွေအမြဲတမ်း ရဲရင့်ကြတယ်”

ပြောပြီး သိမ်မွေ့စွာရယ်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုဖြင့်မိုရ်ရာ ကျွန်တော်တော်သွားပြီ... အရမ်းလည်း ကျေနပ်တယ်... ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ ကျွန်တော်ဒီလိုတွေလားမေးတာ မိကူးကိုပြန်မပြောပါနဲ့ဗျာ မိကူးသိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာရှာမှာ စိုးလို့ပါ... ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါဦး ဂီဇီရ... မင်းကမေးချင်တာမေးပြီးသွားပြီ။ ကိုယ်လည်းမင်းကို သားစရာရှိနေသေးတယ်...”

မြင့်ထိုမှ စားပွဲပေါ်ထောက်ပြီး အားယူလိုက်တဲ့လက်ကိုပိရင်းပြောလာ၏။ လက်တွေရဲ့ဖိအားက ကိုဖြင့်မိုရ်၏ ရဲရင့်မှုကို ပြဆိုနေပါတယ်... သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရန်သူမဟုတ်တော့ဘူး...

“မေးလေ.. မေးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုခင်ဗျားဘာတွေမေးချင်လဲ...”
 ထိုင်ခဲ့မှာပြန်ထိုင်ရင်းပြောတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေ့နေကြည့်ပြီးမှမေး...
 “မင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်မထိဘဲအကဲခတ်အကဲခတ်ဘာလို့မေးတာလဲ ဂီနို”
 ရင်ကိုဖောက်ထွင်းသွားနိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်မိန့်ရုံအကြည့်တို့ကို ရင်မခုပ်ပျံ့
 ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ရ၏။

ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခနဲလှာ၏။
 ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမလဲ...
 “မဖြေနိုင်ဘူးလား ဂီနို”
 “ဖြေနိုင်ပါတယ် ကိုမြင့်မိုရ် သိပ်ဖြေနိုင်တာပေါ့။ မိကူးက ကျွန်တော့်
 အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ... သူ့တစ်ခုခုခင်စိတ်စစ်နဲ့သွားမှာမို့ ကျွန်တော်လုံး
 အလိုမရှိဘူး။ သူ့နဲ့လုံးသားကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်။
 အရမ်းဖြူစင်တာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို သူ့ဘာကယ်ချစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားက
 သူ့ကိုအမုန်းကြဲသွားမယ်ဆိုရင် ဘာပုဂံသွားနိုင်တယ်ကိုမြင့်မိုရ်... အဲဒါဖြင့်
 ခင်ဗျားရဲ့ သဘောထားကိုမေးမိတာပါ...”

“သူကမေးခိုင်းတာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး... လုံးဝမမေးခိုင်းပါဘူး ကိုမြင့်မိုရ်... ကျွန်တော်
 မေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး။ သိရင်လည်းခွင့်ပြုစရာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သိသွား
 ပြဿနာမှာမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တောင်းလဒ်ပါတယ်...”

“စိတ်ချရိမို့ ကိုယ် လုံးဝပြန်မပြောဘူး။ မင်းပြောတာတွေကို
 အကြောင်းမဲ့ယုံထားလိုက်ပါ။ မယ်...”
 ဝမ်းသာအားရဖြင့် တိုမြင့်မိုရ်ကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်မိလေ...
 ကြည့်နူးစိတ်တွေကြောင့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ပြည့်လှလှ...
 စီးကျမလာအောင် ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

ဤသည်ကို... မြင့်မိုရ်က... မြင့်မြစ်အောင်မြင်၏။
 “ဟင် ! မင်းငိုတာလား ဂီနို... အဲဒါပဲရဟုတ်”

“အဟဲ... ပျော်လို့ပါပျူကြည့်နူးစိတ်တွေဖြစ်လာရင် ကျွန်တော်
 မျက်ရည်ပဲတတ်တယ်... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“ကြည့်ခင်း... မင်းကို ကိုယ်မှတ်မိပြီ ဂီနို... ကူးကျူးပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့နေ့က
 မျက်ရည်ကျနေတဲ့ တစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီနေ့က ကိုယ်တို့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိကြ
 သေးတယ် မဟုတ်လား... ဟား... ဟား... ဟား... ကိုယ်သဘောပေါက်ပြီ
 ဂီနို”

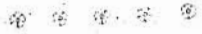
“ဗျာ... ဘာသဘောပေါက်တာလဲ။ ခင်ဗျားဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
 ငိုးမိန့်စိတ်ဖြင့် မေးမိ၏။
 မေးတာကို မဖြေသေးပဲ ခပ်ပြုံးပြုံးမိုက်ကြည့်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ မလုံ
 ချင်...

“ဘာကို သဘောပေါက်တာလဲဗျာ ကိုမြင့်မိုရ်ရ...”
 “တစ်ခုတစ်ခုကိုပေါ့ ဂီနို... ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကိုယ်မင်းတို့
 ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားလေးတွေကို နားလည်တယ်။ ယုံလည်းယုံတယ်...
 ကဲ... တိုက်တိုချွားကြရအောင် မင်းကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်...”

“ရပါတယ် ကျွန်တော် TAXI ငှားလာတယ်။ သွားမယ်ကိုမြင့်မိုရ်
 အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...”
 ကိုမြင့်မိုရ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။
 မိကူးအတွက် နိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ လေးလံနေခဲ့သော ရင်တစ်ခုလုံး အခုမှ
 ယျှော့ယျော့လန်းဆန်းလို့ သွားရ၏။

သို့သော်... ရင်ထဲမှ အရာအားလုံးတို့သည် ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာပဲ
 ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။
 ထိုအရာအားလုံးတို့သည် ကိုမြင့်မိုရ်ဟူသော လူတစ်ယောက်၏ ခြေ
 ထောက်အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျေနပ်ပါတယ်...
 မိကူးကို ခင်ဗျားတကယ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာ
 ကျေနပ်မိပါတယ် ကိုမြင့်မိုရ်...

(*)

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြယ်စင်တွေ စုံလင်စွာ လင်းလက်တို့ကြ၏။

သို့သော်... ထူးခြားစွာ လင်းလက်နေသော ကြယ်လေးတစ်ပွင့်ကို မြင်၏။

အဲဒီ ကြယ်ပွင့်လေးဟာ မိကူးလား...

မိကူးက ကြယ်ပွင့်လေးတစ်ပွင့်ဆိုရင်... ကိုခြင်ပုံရုံနာ အဲဒီကြယ်ပွင့်က တင့်တယ်စွာ ဖံမြန်းမယ် ခမ်းနားခြင်းတွေအထိပြောတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးပေါ့။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က ... သူတို့နဲ့ အပွန်းအလှမ်းဆေးကွာတဲ့ နေရာပင်လယ်ပြင်ကြီးလား...

မဟုတ်သေးဘူး...

ပင်လယ်ပြင်ဆိုတာ ကြယ်ပွင့်တွေရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို အချို့ကာလ အတိုအတာတစ်ခုအထိတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်...

မိကူးရဲ့ ရင်ခုန်သံပုံရိပ်တွေကို ဝတ္ထုနဲ့လေးသော်လျှင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိ။ ကျွန်တော်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့... ပင်လယ်ပြင်ဆိုတာ မာယာများတယ်... တည်ငြိမ်မှုမရှိဘူး။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ချမ်းခြင်းမေတ္တာတွေက တည်ငြိမ်တယ် မဟုတ်လဲ တတ်ဘူး။ မာယာမရှိဘူး...

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်နှလုံးသားတို့က တည်ငြိမ်ခြင်းတွေ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ မြေပြင်တစ်ခုဖြစ်မည်။

ဟုတ်တယ်... မြေပြင်မှာ ကြယ်ရိပ်ထင်တယ်လို့ ထုံးစံမရှိဘူး...

မပြောင်းလဲခြင်းတွေနဲ့ ငါနင့်ကို အမြဲမော့ကြည့်နေပါမယ် မိကူး... တစ်ခါတစ်ရံ လူသားအဖြစ်နဲ့ နင်လျှောက်လှမ်းတဲ့အခါ ငါနှလုံးသားတွေကို လမ်းအပြစ်ခင်း ပေးဦးမယ်လေ...

နင်လှမ်းလျှောက်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ခရေပန်းလေးတွေကို တွေ့ရင်တော့... ငါရဲ့ အကြင်နာတွေ ခေတနာတွေနဲ့ မေတ္တာတွေလို့ မှတ်လိုက်ပါ...

ရဲ့ရဲ့ နင်းပါမိကူး...

နင့်ဖဝါးနဲ့ လျှေးခြည်မဲ့ဆရာဘူး...

နင့်ဖဝါးလှည့် ဆူးမခေရပါဘူး...

ငါရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ ရန်အဖြစ်ဆင်တူတဲ့အခါ...

ခရေနံ့သေးငံကွဲအပြင်း စိတ်သန်သန်နဲ့ ရှုဂိုက်လေဦး... မိဂွေကူးရေး...

ငါကျောနှုတ်ဘယ်မိကူး...

ခမ်းအားခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ကိုမြင့်မိုရ်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နင်တပ်မက်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေရှိနေတဲ့အတွက် ငါကျောနှုတ်တယ်...

ရင်ခုန်သံချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် နိုင်ခဲ့ကြတဲ့ နင်တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေအတွက် ငါဝမ်းမြောက်ပါတယ် မိကူး...

အခုအချိန်မှာ... ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်ပွင့်လေးဟာ စာနာသနားဦးစွာ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို ကြွေကျဆင်းသက်လာမယ်ဆိုရင်တောင် ငါလက်မခံနိုင်တော့ပါဘူးမိကူး...

ကောင်းကင်နဲ့ကြယ်ပွင့် တင့်ကယ်စွာထားရရှိနေဖို့ ငါခုတွေတောင်းနေပါတယ်... လားရာအတိုအကျ ရှိနေတဲ့ရင်ခုန်သံတွေရဲ့သဘောကို ငါနားလည်ကျနပ်ဝါတယ်မိကူးရယ်...

ဆုံမှတ်မရှိတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ အမိဗွာယ်မဲ့ဘဝခရီးကို ပင်ပန်းကြီးရှု၊
ဖြတ်သန်းရတဲ့အခါ...နင့်ရဲ့ အပြုံးတွေက ငါ့ဘဝရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေပဲ...
မိကူးရေ..)

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ဆိမ့်မှ အရှုဖော်ဦးအလင်းရောင်တွေကို ခြင်လိုက်ရ
တဲ့အခါ...တစ်ညလုံးအတူတူရှိနေခဲ့တဲ့ ပန်းဆိုးတန်းရုံးကျော်တံတားကြီးကို
နှုတ်ဆက်ကာ သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထဲကို လေးကန်ရွာလျှောက်လာခဲ့တော့သေး...
ဆရာဦးဖြူစင်က ဒီနေ့သန်လျင်ဘက်ကိုသွားမည်တဲ့...

(*)

ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ ဟာတာတာရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ချိန်
ဆိုတာ အတိအကျမရှိသလို၊ အိပ်သည့်နေရာလည်း အတိအကျမရှိ။ မျက်လုံး
တွေထိန်းလို့မရအောင် ပျေးစင်းလာရင် ရောက်တဲ့နေရာမှာ အိပ်ပစ်လိုက်တာ
ပါပဲ...။

ပိုင်ရှင်မရှိတဲ့ နောင်ကြီးမဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် စားချိန်ဆို
တာ အတိအကျမရှိသလို၊ စားသည့်နေရာလည်းအတိအကျမရှိ။

ဗိုက်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ဆာလာရင် ရောက်တဲ့နေရာမှာ
ရှိနေတဲ့ တစ်ခုခုကို စားလိုက်တာပါပဲ...။

ဆာသည့်အချိန်နှင့် ဘာစားစရာမှမရနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေကြုံကြိုက်လာ
ခဲ့ရင်လည်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဖြေသိမ့်လိုက်ရတာပါပဲ...။

ဒီနေ့တော့ အလုပ်နားရက်လဲဖြစ် ဦးမောင်ကိုလည်း သတိရတာနဲ့
အိမ်ပြန်အိပ်ဖြစ်သည်။

ဦးမောင်နဲ့အတူထမင်းစားပြီးတော့ တုံဝရီးနှစ်ယောက် စကားတွေပြော
ဖြစ်ကြ၏။

“သားကို ဦးမောင်ပြောစရာတွေရှိတယ်”

“ပြောပါဦးမောင်”

“လောကကြီးမှာ ဆွေရယ် မျိုးရယ် တွယ်တာစရာဆိုလို့ ပြေးကြွား

မှ ဒို့တူဝရီးလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်သားရဲ့... အဲဒါဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဦးမောင်ရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“သားကိုမြင်ရတာ ဦးမောင်စိတ်မချမ်းသာဘူး။ အရမ်းကိုပိန်သွားတယ် သားရယ်... သားအခုဘယ်မှာနေတယ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဦးမောင် အတိအကျသိချင်တယ်”

“အလုပ်က အရင်အလုပ်ပေါ်ဦးမောင်ရဲ့။ နေတာက ဆရာတစ်ယောက် အိမ်မှာ။ ဆရာနဲ့အနီးကပ်နေပြီး ပညာတွေကျိတ်သင်နေတာပါ ဦးမောင် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ သားဘာမဟုတ်တာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ဦးမောင်ကို သားက တိပေးပါတယ်။ သားအရက်မသောက်ဘူး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမသုံးဘူး။ လောင်းကစားလည်းမလုပ်ဘူး... သားဘဝအတွက် အမိဖွယ်ရှိတဲ့ ပညာတွေသင်နေတာပါ ဦးမောင် သားကိုစိတ်ချပါ။ ဦးမောင်ရဲ့ယုံကြည်မှုကို သားဘယ်တော့မှ အလွဲသုံးစားမလုပ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို သားသင်နေတယ်ဆိုတာ ဘာပညာတွေလဲ... ဦးမောင်သိချင်တယ်။ သိလည်းသိထားသင့်တယ်... ဦးမောင်သားအတွက် ရင်တွေပူရတယ်သားရယ်... ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းတော့ သားနောက်ကျ တကောက်ကောက်လည်း မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဦးမောင်ကြောင့် ငါ့သားလေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာလဲ စိုးရိမ်တယ်။ ဦးမောင်ကိုချစ်ရင် သားဘယ်သူ ဆိုမှာ ဘယ်လိုပညာတွေ သင်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြတော့ကွာ... ဦးမောင်စိတ် မပြောင့်ပြောင့်နေချင်တယ်”

ကျွန်တော်ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဦးမောင်ကိုပြောပြဖို့ သင့်ပြီပဲ၊ ယူဆလိုက်မိသည်။

ဦးမောင်စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာလည်းပါ၏။

“ဒါရိုက်တာဦးဖြူစင်ဆိုမှာ ပညာသင်နေတာပါ ဦးမောင်... သားကို အသိတစ်ယောက်က အပ်ပေးတာ။ ဆရာက သားကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်။ ပညာကုန်သင်ပေးမယ်လို့လည်း ပြောတယ်ဦးမောင်”

“ငါ့သားက ဒါရိုက်တာကြီးလုပ်တော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လားကွ...”

ဦးမောင်က၊ ပြုံးပြီးမေး၏။

ထိုအပြုံးသည် ကျွန်တော်အတွက် ဂုဏ်ယူကျေနပ်သောအပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်ဦးမောင် သားဝါသနာလည်းပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်သားရယ် ပညာကိုကြိုးစားပြီးသင်ပေါ့... ကျန်းမာ ယူတော့မထိခိုက်စေနဲ့... အအိပ်အစားမှန်အောင် ဂရုစိုက်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးမောင်”

“အင်း... ငါ့သားလေး ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမယ် ဟုတ် ဦးမောင်သေချာပါပြီကွယ်။ ဒါရိုက်တာဆိုတော့ မသိတဲ့လူမရှိအောင်ကို ဘာမည်ကြီးဦးမှာပေါ့ကွ... ဦးမောင်ဝမ်းသာတယ်ကွာ ကြိုးစားစမ်းသားရေ ဦးမောင် အားပေးတယ်”

“စိတ်ချပါဦးမောင် သားကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပညာတွေ

ပင်နေတယ်ဆိုတာ ဦးမောင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေချင်သေးဘူး... အခုမှသင်တာဆိုတော့ ဘာမှမတတ်သေးဘူးလေ ဦးမောင်ရဲ့... ဆရာက

သားကို အောက်ခြေသိမ်းကစပြီးသင်ပေးနေတာ။ ဒါမှ အခြေခိုင်မယ်

ပြည့်စုံမယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်ဘယ်သူမှ မသိစေချင်သေးဘူး။ ဒါရိုက်တာကြီး

စိတ်ပိုမိုပို... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... အဲဒါတော့ ဦးမောင်ဂတိပေးရမယ်...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ဦးမောင်ဂတိပေးပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြော

ကွ... ဟုတ်ပြီလား ကဲ ကဲ... သား အိပ်ချင်အိပ်တော့ ဦးမောင်အိပ်တော့

ပဲ... ဟယ်ကွာ... ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်...”

ဦးမောင်ကိုက ခါးကိုလက်နဲ့ထောက်ရင်း စုတ်သပ်ကာလှဲအိပ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးမောင်... ခါးနာလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... တစ်နေ့ကုန်ထိုင်နေရတာဆိုတော့ ညောင်းလို့

ပါ... ”

“သား... နှင်းပေးမယ်လေ ”

“နေပါစေသားရယ်... ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး...”

“ဟာ... မရဘူး။နင်းပေးမယ်... မှောက်အိပ်လိုက်ဦးမောင်...”

“ရပါတယ်သားရာ...မင်းကိုအူအတွက်နေပါ့မယ်”

ဦးမောင်ကိုတားပေမယ့် သူကဇွတ်အတင်းမှောက်အိပ်စေလိုက်၏။

ဂီနီ... မှောက်ကျောပေါ်တက်ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ... ဦးမောင်

ကိုမှောက်ကျောမှ အသံတွေ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်မြည်၏။

“တွေ့လား ဦးမောင်အရမ်းညောင်းနေတာ”

“သာခု သာခု သာခု ငါ့သားအလွဲအတုံးလေးဘုန်းကြီးပါစေ သာဟူ

ပါစေ အနာမျိုးကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးကင်းပါစေ .....

.....”

ရှည်လျားသောဆုတွေကို ဦးမောင်က မနားတမ်းပေး၏။

ဦးမောင်ပေးတဲ့ ဆုတွေထဲမှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆုံစည်းပေါင်းဖက် နိုင်ပါ

ဆိုတဲ့ ဆုလေးများပါလာ မလားလို့ နားစွင့်နေမိပါသည်။ သို့သော် နိုင်လာ

ဒါရိုက်တာကြီး ဖြစ်ပါစေကွယ်... ဆိုပြီး အဆုံးသတ်သွားတဲ့ ဆုတွေ

ကျွန်တော်နှလုံးသားအတွက် ဘာဆုတစ်ခုမျှပါမလာခဲ့...

နာကျင်စွာ ပြုံးရင်းဦးမောင်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆက်နင်းပေးလေ

သည်။

ခဏကြာတော့ ဦးမောင်ရဲ့ ဟောက်သံကိုကြားရ၏။

ဦးမောင်အိပ်ပျော်သွားပြီ...

ဦးမောင်ပေါ်က အသာလေးဆင်းပြီး ခြင်ထောင်ချပေးလိုက်

ထို့နောက် အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေးတော့ ခရေပုံပြင်တွေဆီကို လှမ်းလာ

သည်။

အိမ်အပြင်ကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခရေပုံလေးတွေကိုရလိုက်

လေအရာမှာပါလာတဲ့ခရေပုံ တွေက အတိတ်ကာလများဆီမှ

ကလေးဘဝလေးတွေကို သတိတရဖြစ်စေပြန်သည်။

အင်း... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်တွေကုန်ပြီး ငါတို့ဘဝတွေသာပြောင်းလဲ

သွားကြတယ်... ခရေပုံကြီးတွေကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲလား...

ဖြည်းညင်းစွာ လှမ်းလာခဲ့တဲ့ခြေလှမ်းတွေက ရုံးခေါင်နားလေးအရောက်

မှာ တုံ့ကန်ရပ်၏။

“မိကူး”

ဟုတ်ပါတယ်... ခရေပုံကြီးတွေအောက်မှာ ကနူးကနူးလေးထိုင်နေတဲ့

သဏ္ဍာန်ဟာ မိကူးပါ...

မိကူး... နင်ခရေပုံကြီးတွေအောက်မှာ ထိုင်တတ်သေးတယ်တဲ့

လား...

ကြည့်နူးမှုအချို့ရင်ထဲသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

ဒီလိုအချိန် ဒီလိုနေရာမှာ သူမကိုတွေ့ရတော့မည်ဟု ထင်မထားခဲ့မိ။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ မိကူးက...

“ဟယ်... ဂီနီ၊ နင်ဒီနေ့အိမ်ပြန်အိပ်တယ် ဟုတ်လား”

ဟု... အံ့ဩစွာဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၏။

“အင်း... ဒီနေ့အလုပ်နားရက်လေ... အိပ်ခါနီးကျမှ ခရေပုံတွေကို

သတိရတာနဲ့ ထွက်လာတာ။ နင်ခရေပုံကြီးတွေကို မမေ့သေးဘူးနော်...

ဝမ်းသာတယ်ဟာ...”

ပြောရင်း သူမဘေးမှာ ခပ်ခွာခွာဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

ခရေပုံကြီးတွေအောက်မှာ နှစ်ယောက်အတူတူရှိနေကြပေမယ့် ဟိုတန်း

က အနက်အဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့ အကွာကြီးကွာခြားသွားခဲ့ပြီဟု နာကျင်စွာတွေးမိ

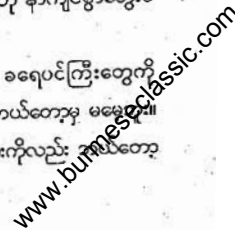
ပြန်၏။

“နင်ငါ့ကို အထင်သေးတယ်နော်... ငါ... ခရေပုံကြီးတွေကို

ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ခရေပုံလေးတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

ငါ ဘဝမမေ့တတ်ဘူး ဂီနီအဲဒီလိုပဲ ခရေပုံလေးချင်းလေးကိုလည်း မမေ့ဘူး

တော့

မှ မမေ့ပါဘူးဟာ... ဒီမှာတွေ့လား... နင့်ကိုသတ်ရင် ငြင်းလေးတွေတောင် ယူလာခဲ့လေးတယ်”

သူမဘေးမှာချထားသည့် ခရေပန်းထည့်သည့် ငြင်းလေးနှစ်ခုကို ပြုရင်းပြော၏။

“နင်... နင်... တကယ်... ပြောတာလား... မိကူးရယ်... ငါဝမ်းသာ လိုက်တာဟာ... နင်ရောက်နေတာကြားပြီးလား... နင်နို့မယ်မှန်းသိရင်... ငါစောလေး ကတည်းက ထွက်လာတယ်”

“ကြားပြီဟို... ငါစိတ်ညစ်လို့ ဒီနားလေးမှာ လာပိုင်နေတာ။ ငါ့ဘာသာ နင်ရယ် ဒီခရေပင်ကြီးတွေရယ်က အဖော်ပဲလေ... နင်မရှိတော့ငါတစ်ယောက် တည်း ဒီနားမှာထိုင်နေရတာပေါ့... ခရေတွေတောင် ပွင့်နေပြီနော်...”

“ဟုတ်တယ် မိကူး... နင်တို့ငါတို့သာအရွယ်တွေရောက်လာပြီး အချို့ပျို ပြောင်းလဲကုန်ကြတာ... ခရေပင်ကြီးတွေကတော့အရင်အတိုင်းပဲ... ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး။ အချိန်တန်ရင် ခရေပန်းလေးတွေကို ခြွေချပေးနေတာပဲ။ နေပါဦးဟ... နင်က ဘာတွေစိတ်ညစ်နေရပြန်တာလဲ... ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီခကား ကြားရတာ သိပ်သာဘဝမကျသလိုပဲ”

“နင်ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ ငါ့နို့။ ငါကဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ပြောနိုင်တာပေါ့ဟ... ဒီအချိန်မှာ နင်က အောင်မြင်မှုတွေတစ်ခုပြီးတင်မှ ငွေတွေထပ်ထပ်ပြီးတင်ထပ်ရနေတဲ့ အချိန်လေ... နင်အောင်မြင်မှုတွေက အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အခုဆိုရင်တောင်ရိုက်တော့မယ်မဟုတ်လား... ငါ့မလူစင်ထဲမှာ ဖတ်ပြီးပြီး တော့ ရင်ခုန်သံချင်းထပ်တူညီတဲ့ချစ်သူနဲ့ အလှဆုံး အိပ်မက်တွေ မက်ခွင့်ရနေတဲ့အချိန်လေ... ငါပြောတာမမှားဘူး မဟုတ်လား...”

“မှားတယ်ကီဖို... အခြေအနေတွေအတိုင်း အမြဲပြောင်းလဲနေတယ်လေ... အခု ရယ်နေရပေမယ့် ခဏနေတော့ ငိုချင်ငိုနေရတတ်တာ။ အခုငိုနေရပေမယ့် ခဏနေတော့ ရယ်မုင်ရယ်နေရပြန်ရော... အဲဒီနည်းတော့တွေ့တာတွေကို ငါ့...”

“ဟိုတီးရီးမရဘူး... ကံတရားကစီရင်နေတာ။ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ လူတစ်ယောက် မှာ စိတ်ညစ်ခရာတွေ ငိုခရာတွေမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူအတတ်ပြောနိုင်လဲ”

“ငါ နားရွပ်သွားပြီမိကူး...”

“ဟုတ်တယ် ဂီဗို တစ်ခါတစ်ခါ ဒီခရေပင်ကြီးတွေအောက်မှာ နင်နဲ့ တွေ့တူ ခရေပန်းလေးတွေ ကောက်နေခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကို ပြန်ရောက်သွား ပြန်နေမိတယ်...”

သူမ စကားက ဒဏ်ရာတွေအပြည့်နဲ့ ရင်ကိုနှင့်ကနဲဖြစ်သွားစေ၏။ မိကူးရယ်... နင်အဲဒီဘဝလေးတွေကို မြတ်နိုးတယ်ပေါ့... တန်ခိုးရင်တစ်ယောက်သာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ဝန်းကန်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟုတွေ့လိုက် သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ ခရေပန်းလေးတွေအလှအပသက် စကောက်နေကြတဲ့ကလေး လေးနှစ်ယောက်တို့ မြင်လိုက်ရသလိုလို... ..

မပြင်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးက နာကျင်ခြင်းတွေကို သယ်ဆောင် ကစခဲ့ပြန်၏။

“ခင်တယ် ဂီဗိုရယ်... အသက်တွေကြီးလာတာနဲ့အမျှ အတွေ့အကြုံ တွေများလာတာနဲ့ အမျှ ဆန္ဒဆိုတဲ့အရာတွေက အတောမသတ်တော့ဘူး။ အောင်မြင်မှုတစ်ခုရုံ နောက်ကွယ်မှာ အရင်းအနှီးတွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ဘာ... အခု အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ပိုင်ဆိုင်ရပြန်တော့လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေက ကပ်ပါနေတုန်းပဲ... စိတ်ညစ်တယ်ဟာ... မပျော်ဘူး...”

“ဘာ... အခုနိမ့် ပတ်သက်ပြီးနင်စိတ်ညစ် နေရတယ်... ဟုတ်လား... ဟူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုဖြင့်ရှိရုံ သစ္စာခွဲလို့လား... ပြောစမ်းဒါဆိုငါနဲ့တွေ့ ယိ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ... ကိုကီနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ငါစိတ်ညစ်တာ သူ့အနေနဲ့ မြင့်...”

“သူ့အဖေက နှင့်ကိုဘာပြောလို့လဲ”

“ဘာမှတော့မပြောသေးပါဘူးဟာ... ဒါပေမယ့် ပြောလာမယ်စကားကို သိနေသလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာ။ မနတ်ဖြန့်ကိုတို့အဖေက သူ့အဖေက ငါ့ကိုခေါ်တွေ့မလို့တဲ့။ စိတ်ညစ်တယ် ကိန့်ရယ်... ဘာတွေပြောမလဲမသိဘူးနော်...”

“ဪ... ဒါလေးချား မိကူးရယ်... အခုမှခေါ်တွေ့မှာပဲရှိသေးတာဟာလို့ပြောပြီးစိတ်ညစ်နေရတာလဲ... အမိဌါထိမရှိဘူး... ဘာမှတော့မပြောအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်”

“နင်မသိဘူးနော် ကိန့်... သူ့အဖေကသိသိခဲ့တာတဲ့... ကိုကိုကို တန်ခိုးရုံ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမစားစား နိုင်ဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားတာကိုကိုကလည်း သူ့အဖေကိုသိပ်ကြောက်ရတာတဲ့။ ငါ့ရင်တုန်တယ်ပဲ... ကြောက်လည်းကြောက်နေတယ် ...”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့။ နင်ကဆော်ရုံတန်ခိုးရုံမိန်းမတစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူးနော်။ နင်ရဲ့ပန်းဖွင့်တွေ ဦးညွတ်ရတဲ့အလှတွေကို ဘယ်သူ့အဖေလဲ။ ပြင်ပကတောင်အောင်မြင်နေတဲ့ နှင့်နာမည်ကို ဘယ်သူ့အဖေလဲ။ ဝင်ငွေကိုပဲ ဦးမလား သူ့သားထက်အပိုကြီးသာတယ် စိတ်ချ... အဲဒီလူကြီးက သူ့သားနဲ့ သဘောတူကိုတူဝေရမယ်ဟာ... ငါလောင်းရဲတယ်...”

“အေးနော်... နင်ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလို့ပဲ... အားပေးတာကလားဟာ။ ဟုတ်တယ်နော်... ငါက ဆော်ရုံတန်ခိုးရုံမိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ။ ငါပျော်သွားပြီ ကိန့်ရယ်... နင်နဲ့တွေ့လိုက်တိုင်း ငါအမြဲနော်ဟုတ်တယ် ပြောတာကိုတို့ တစ်ခါတလေချား ငါတစ်ဆောက်တည်း မပေးတဲ့ အခက်အခဲတွေ တွေ့ရရင် နှင့်ကိုအရမ်းတမ်းတမိတယ်။ နှင့်ကို ခုတ်ချင်လို့ ဘာမှမပြောခဲ့တာ...”

“အဲဒါတော့ ငါစိတ်ဆိုးတယ်မိကူး။ နင်ဘာပဲလို့လဲ ငါ့ကိုလုပ်... ဂရုစိုက်တဲ့နေရာကနေ ခြေးလာခဲ့မယ်။ ငါ့ဘဝမှာ နှင့်ထက်အပျော်... ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟယ်... နင်တကယ်ပြောတာလား ကိန့်”

ကျွန်တော်လက်မောင်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းမေးလာ၏။

နှင့်နေတဲ့ရင်ထဲမှာခြေရာစကားလုံးမရှိ။

ဆက်မမေးနဲ့တော့မိကူးရယ်... ငါ့မျက်ရည်မကျချင်ဘူး...

“နင် အပိုတွေပြောတာမဟုတ်လား... ငါ့ကို ကောင်စုတ်။ ချစ်သူတွေဘာတွေပြောရင် နင်ငါ့ကိုပေးသွားမှာမဟုတ်လား... အခုတောင် နှင့်ကိုတွေ့ရလို့လည်းကုန်။ အေးလေ... ဒါလည်း သဘာဝကျပါတယ်... ငါတောင် ကိုကိုနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း နှင့်ကိုပေးနေတာဆိုသေးတာပဲ”

သူ့ဘာသာမေး သူ့ဘာသာဖြေနေတဲ့ မိကူးက အမှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ ခရုရာလေးမှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်မှ မချိပြီးကိုမြင်လိုက်ပုံမရှိ။

“ဘာပဲပြောပြော ရင်တော့တုန်တယ်ဟာ... ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ နောက်ဖန် ကိုကိုအဖေနဲ့သွားတွေရင် နင်လိုက်ခဲ့ပါလားကိန့်ရယ်”

“ငါမလိုက်ပါရစေနဲ့မိကူးရယ်”

ကိုမြင်လိုက်တာအခါမှာ ဘာမှမခံစားရသလို နေနိုင်မယ်လို့ ငါ့ကိုယ်ငါအားမခံခဲ့ဘူး။ ငါ့ကြောင့် နှင့်ဆိုးကျိုးတွေ မရစေချင်လို့ပါမိကူးရယ်... ငါမလိုက်ပါရစေနဲ့...

“အေးပါလေ... နင်ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဟဲ့... ကိန့် နှင့်နဲ့တွေ့ရင် ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေရှိတယ်ဟဲ့... ငါအခုမှသတိရတယ်။ နှင့်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဘာစီခုလုပ်ခမ်းဟာ... လိုတဲ့အရင်းအနှီးကို ငါထုတ်ပေးမယ်”

“အိဗာ... အရင်းထုတ်ချေးမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လားမိကူး”

“ချေးမားဟုတ်တဲ့ ကိန့်... အပြေးပေးမှာ။ ငါကနှင့်ကိုချေးစရာလားဟဲ့... လူလိုပြော... ငါအိမ်ဝယ်ဖို့ထားတာဟာ... ကိုကိုက ဝယ်မနေနဲ့ဆိုလို့။ လက်ထပ်ပြီးရင် သူ့အိမ်မှာလိုက်နေရမယ်ဆိုတော့ မလိုဘူးတဲ့လေ။ ပြောစမ်းနော်...”

နှင့်ဘာလုပ်ချင်လဲ... နှင်လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရတယ်။ ငါ့မှာရှိတာနဲ့ မလောက်ပါ။ ရင် ထပ်ရှာပေးမယ်သိလား။"

ကြည့်နူးခြင်း ပီတိတို့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖြစ်စိမ့်သွားတော့သည်။ နှင့်ရင်ထဲမှာလည်း ငါ့အတွက်စေတနာတွေနဲ့ပါလား မိကူး... ဆုံးရှုံးသွားခဲ့တဲ့ အဖြူရောင်စားမျက်နှာလေးတစ်ခုကို ငါမနှုမော့တော့။ မိကူးရယ်... အဒီစေတနာဟာ နှင်နဲ့တကယ်ကိုထိုက်တန်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်မိကူးရယ်... ငါဟာ အသုံးစားချင်လို့ရေလောင်း... လူတစ်ယောက်... အသားစားချင်လို့ အစားကျွေးခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မပ... တာ။

ငါနှင့်ဆီကဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ဒါဟာရင်ခုန်သံတွေကို ဖယ်ထားတဲ့ ခရေသုငယ်ချင်းသစ္စာပါမိကူး။ "ဟဲ့ ဂီဇို... ငါပြောတာကြားလား။ နှင်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့အလုပ် တစ်ခုခုလုပ်နေတာ ငါမြင်ချင်တယ်။ ငါ့မှာ သိန်းငါးရာလောက်စုမိနေပြီဆိုလို့ နှင်လိုရင် အကုန်ယူသုံးသိလား။"

မရတော့ဘူးမိကူး... ငါငိုမိပြီ။ အမှောင်ရိပ်အားကိုးဖြင့် စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဒူးခေါင်း... ပွတ်သုတ်လိုက်ရ၏။

"ငါလိုရင်ပြောမယ်မိကူး။" "အေး... ကြိုက်တဲ့အချိန်ပြော။ အဒီငွေတွေကို ငါနှင့်အတွက်သပ်... ဖယ်ထားတာ... အသုံးလိုတာရှိရင်လည်းပြော။ ငါနှင့်ကို အရမ်းခင်တာပဲ... ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုလို့ ချစ်သူတောင်မှ နှင်လောက်မရင်း... ဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါနဲ့ကိုကိုကြားမှာ အလွှာလေးတစ်... ဩနေသလိုပဲ။ နှင်နဲ့ကျတော့ ဘာမှမလိုဘူးလေ... ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် အ... သိ အဆင်းသိ အားငယ်စရာလည်းမရှိကူး... ဟန်ဆောင်နေစရာလည်း မလိုပဲ။"

ကိုကိုက အထက်တန်းလွှာမှာပေါက်ဖွားလာတဲ့ သူဆိုတော့ အစစ အရာရာ အရမ်းသိမိမ္မေတာဟာ... စည်းစနစ်လည်းကြီးတယ်။ နှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပောဟောပိုင်ပိုင်သမား... ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြပြီ ဆိုတော့ သူနဲ့လိုက်ဖက်အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေရတယ်မဟုတ်လား... စိတ်ကုန်း ကျပ်တာပေါ့ဟာ... ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်... နေကောင်းပါတယ်ရှင်... ဟေးပြီးပြီလားရှင်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... နဲ့ တရှင်တည်းရှင် နေရလို့ လူစင်စစ်ကနေ ရှည်ဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်နေရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။ မကားလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မပြောရ... ရယ်ရင်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် "ရယ်ရနဲ့... သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ... ဟား... ဟား... ဟား..."

တစ်ယောက်တည်း စကားတွေအားရပါးရပြောပြီး ရယ်နေပြန်၏။ ပူမရယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်မိတာပေါ့...

"ကဲ... ကဲ... ညဉ့်နက်နေပြီ... ငါပြန်တော့မယ်။ နှင် ဘာပြောချင် သေးလဲ"

"ငါ... ငါ... နှင်နဲ့အတူ ခရေပန်းလေးတွေကောက်ချင်တယ်မိကူး။" "ဟယ်... ဂီဇို..."

သူမမျက်နှာမှာ အံ့သြခြင်းတို့ လှပစွာဖြတ်သန်းသွားကြ၏။ ပြီးတော့

ထိုအပြုံးသည် ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမြဲမြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဟယ်တော့မှမရိုးတဲ့ အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ခရေ သုငယ်ချင်းလေးက ပြုံးတာဆိုတော့ ခရေအပြုံးလေးပေါ့...

"ဟယ်... ကြည့်စမ်းဂီဇိုရယ်... နှင်အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ နှင် ဟားကြားရတာ ငါအရမ်းပျော်သွားတယ်။ လာ... ငါတို့ခရေပန်းလေးတွေ ကောက်ကြမယ်... ပြီးရင် သီပယ်... မနက်ကျရင် မီးပွင့်မှာ သွားရောင်းမယ်။ ကံခါ ငါရောင်းမယ်သိလားဂီဇို... ငါရုပ်ဖျက်ပြီးရောင်းမယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံ ရွှေတိုက်ဘု ရားမှာ သွားလှူကြမယ်လေ... လာ... ဂီဇို ခရေပန်းလေးကောက်ကြစို့။ မနက်ဖန် ရှူတင်လုံးဝမရှိဘူး အတော်ပဲ..."

ပြောပြီး ကလေးလေးလို တခစ်ခစ်ရယ်ကာ ခရေပန်းလေး...
လိုက်ကောက်နေပါတော့သည်။

သူမနဲ့အတူ ခရေပန်းတွေကောက်ရင်း ဟိုးငယ်စဉ်ကဘဝလေးတွေ...
ပြန်ရလိုက်သလို ခံစားလာရ၏။

“ဒီမှာတစ်ဖွင့် ဒီမှာတစ်ဖွင့်... ငါတော့ယန်းတွေ အများကြီးရမေ့ပြီ ဂီဇို...
“အံ့မာ ငါလည်း အများကြီးရနေပါပြီဟ”

“ဟော ... ဒီမှာလည်းတစ်ဖွင့်... မော့ ငါ့နို့ နွေးစုတ်လှကောက်ခိုလေ...
ဟဲ့... ပန်းတွေကို မနင်းမိဆေ့...”

“အေးပါဟ မနင်းပါဘူး...”
“ဘာ မနင်းပါဘူးလဲ... နှင့်ခြေထောက်အောက်မှာ ခရေပွင့်လေးတွေ...”

“ဟေ... ဟုတ်လား အောရီး... ဆောရီး...”
“ပျော်လိုက်တာ ဂီဇိုရယ်... ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအတို...”

ကောက်ခဲ့ ကြတာနော်...”
“အေးပါဟ...”

စကားတပြောပြောနှင့် ခရေပန်းလေးတွေကို အလှအယက်လိုက်...
နေကြသော ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မေတ္တာကရားတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းလေးနှစ်ယောက်...
ကို ခရေပင်ကြီးတွေက ခရေပွင့်လေးတွေ ခြွေခြွေချပေး၏။

ခရေနံ့သင်းတဲ့ လေပြည်တွေကို ရုရှိုက်ရင်း... ခရေသူငယ်ချင်း...
နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ခရေပန်းလေးတွေကောက်နေကြပါသည်။

အခုအချိန် သူတို့ရင်ထဲမှာ ခရေပွင့်ချမ်းခြင်းများနှင့် ခရေပန်း...
တွေက လွှဲပြီး ဘာဆိုဘာမျှမရှိကြပါ...

“ဟဲ့... ဂီဇို... လှမကောက်နဲ့ဆို...”
“အေးပါဟ...”

“ရှော်... လုပ်ပြန်ပြီ... ပြန်ပေး အဲဒီပန်းလေးပြန်ပေး... ငါက...”
ပါဆို...”

“အေးပါဟ... ရော့... ရော့... ပြန်ယူ”
“ဟင့်အင်း... ဒီအဖွင့်မဟုတ်ဘူး... ဒီထက်ကြီးတယ်”
“ကဲ... ရော့... နှစ်ဖွင့်ယူ...”
“ပေး... ပေး... ဟီး... ဟီး... အများကြီးရနေပြီတော့...”

(*)

ကားကြိုကားကြားမှာ လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ... ဟိုကားဆီပြေးလို့... ဒီကားဆီ ပြေးလိုက်နှင့် ပန်းလိုက်ရောင်းနေသောသူမကိုကြည့်နားစွာ ဆေးထေးမိ၏။

ရှုပ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီးကပ်ထည်နှင့် လုံချည်အဟောင်းတစ်ထည်... ဝတ်ဆင်ပြီး ပုခိုးအဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော... ပုံစံက တကယ့်ကို ပန်းသည်မလေးတစ်ယောက်၏ အသွင်အောင်နေပါသည်။ သနပ်ခါးတွေပိန်းနေအောင်လှူးထားပြီး နှုတ်ခမ်းအိတ်ပေါ်တင်ပြီး မည်း... ဆိုးထားတဲ့ ပုံစံကြောင့် မိကျားကိုဘယ်သူမှ မှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်း... သူမကိုကြည့်ရင်း ရယ်ရတာ ဖိုက်တွေပင်နာလေ၏။ သူမကတော့ ခရေပန်းကုံးလေးတွေကိုငင်ရင်း ဟိုပြေးလို့ကံ ဒီပြေးလို့... ရှိနေတော့သည်။

ပန်းတွေကုန်သွားတော့ ရွတ်တိုဘုရားသို့ လိုင်းထားနှင့်ပင်ရောက်လာကြ၏။

ပန်းရောင်းလိုရတဲ့ ဖိုက်ဆံလေးတွေကို အလှူခံပုံးမှာ ထည့်ပြီး... နှစ်ယောက်အတူတူ ဘုရားဝတ်ပြုကြ၏။

ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့လွန်းလှ၏။

အေးချမ်းလွန်းလှတဲ့ ဒီအချိန်လေးကုန်သွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည့်အချိန်အထိ သူမဝတ်ပြုလို့ မပြီးသေး... မျက်လုံးလေးနို့တိုပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေတဲ့ သူမကိုမျက်တောင်မခတ်တမ်း... ငေးနေမိပြန်၏။

ထူးထဲတဲ့ သနပ်ခါးတို့ မလှစေပေစွာ ဖုံးအုပ်ထားသော်ငြား... သူမ မျက်နှာလေးရဲ့ ကြည့်စင်မှုကို ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နေရပါတယ်...

ပုခိုးအဟောင်းလေးကို ပုခိုးပေါ်တင်ပြီး ကျွဲကျွဲလေးထိုင်နေတဲ့အတွက် မိကျားစုံစက ဆင်းဆင်းရဲရဲကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အသွင်ကိုဆောင်နေ၏။

“နင် အဲဒီလို နှမ်းနှမ်းပါးပါးကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်နေခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ မိကျားရယ်...”

အတ္တဆန်သောအတွေးကို မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျှက်တွေးမိ၏။

ကြည့်နေတဲ့မှာပဲ ပြန်ရောင်းသွားနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးနှစ်လွှာက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။

ဗွစ်ပြဲခါနီး ဘာခုတွေများတောင်းနေပါလိမ့်...

သူမနှုတ်ခမ်းလေး ခပ်တင်းတင်းပြန်စေသွားတော့ မျက်လုံးလေးတွေ ပြန်ပွင့်လာ၏။

ထိုအခါ... အေးချမ်းပြီးသက်ခြင်းတို့နှင့် မျက်လုံးအစုံတို့ သိမ်မွေ့စွာ ဆုံးတွေ့ကြလေသည်။

“နင် ဘာခုတောင်းလဲ ဂီဇီ...”

သိတယ်... ဒီလိုမေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်...

“နင်အရင်ပြော”

“ဟောအေး... နင်အရင်ပြောရမယ်။ မရဘူး... ပြောဆိုပြော”

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်ကပဲ အလျှော့ပေးရပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

“နှင့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုတွေအမြဲတမ်း ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ပါရစေလို့ ငါဆုတောင်းတယ်...”

သူမ ကျေနပ်စွာ ဖြေလေးပြီး၏။

“တကယ်လား... ဂီနိုရို”

“နှင့်မယုံဘူးလား...”

“အင်း... ယုံပါတယ်။ ငါနှင့်ကိုအမြဲတမ်းယုံတယ် သိလား ဂီနို”

“ဒါဆို နှင့်ဆုတောင်းကိုပြောလေဟာ... ဘာလဲ... ကိုဖြင့်နီရိုနဲ့ အမြဲရပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်လေ၊ ဟုတ်လား မိကူး...”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်နဲ့ပတ်သတ်တာတွေပဲရှိနေတယ်လို့သင်ရင်တော့ နှင့်မှားသွားပြီ ဂီနို... ကိုကိုနဲ့ငါနဲ့ ဖူးစာမပါခဲ့ရင် ဆုတောင်းလည်းမရနိုင်ပါဘူး။ ငါဘာဆုတွေတောင်းတယ်ဆိုတာ နှင့်သိလားဂီနို...”

“သိဘူးလေ... ဟာ...”

“ဘဝဆက်တိုင်း နှင့်နဲ့ငါနဲ့အခုလို ဘဝမျိုးလေးတွေပိုင်ဆိုင်ဆဲတွေရပါလေလို့ ဆုတောင်းတယ်ဂီနို... ငါလေ... နှင့်ကိုအရမ်းသစ်ယာအကြီးတယ်သိလား... နှင့်ဟာငါ့အတွက် ဘုရားပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဂီနိုရယ်... နောက်ဘဝကျမှလည်း ငါတို့ဘဝလေးတွေကို ခရေပင်ကြီးတွေအောက်ကဲ ပြန်ဆုချင်တယ်။ မချမ်းသာချင်နေပါစေဟယ်... ငါ့ကျေနပ်တယ်။ အရမ်းကို ကျေနပ်တယ် ဂီနို... ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအချိန်လေးတွေကို ဒီဘဝမှာတောင် တစ်ကျွေးပြန်ရလို့ချင်တယ် ဂီနိုရယ်... ငါတကယ်ပြောတာပါ...”

“မိကူးရယ်... နှင့်စကားကိုကြားရတာ ငါ... ငါအရမ်းဝမ်းသာတယ်ဟာ”

သူမလက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောမိ၏။

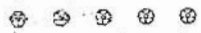
သူမက ကြည်စင်စွာပြုံး၏။

ခွင့်လွှတ်ပါတော့ မိကူးရယ်...

“ဘဝဆက်တိုင်း နှင့်နဲ့ ရင်ခုန်သံချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့နိုင်ရပါစေ”

ဆိုတဲ့ ဆုကိုလည်း ငါတောင်းလိုက်မိသေးတယ်...

ငါ နှင့်ကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ မိကူး...

(*)

အလုပ်လုပ်ရတာ ခါတိုင်းနှင့်မတူထူးခြားစွာ လန်းသန်းတက်ကြွနေသည်။

စောစောစီးစီး ကိုင်လိုက်ရတဲ့ပိုင်းက Service Money တစ်သောင်းလောက်ရတယ်ဆိုတော့ ဒီညလာဘိကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

မနက်က မိကူးနှင့် ဘုရားကို အဘတူဘဝွားခဲ့ရခြင်းအတွက် ရွှင်မြူးလှခြင်း လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

နေ့ကတ်ထပ်ဝင်လာသည်ပိုင်းက ဦးဝင်းမြင့်နှင့်အပေါင်းအပါတွေဆိုတော့ Service Money ရဦးမှာ သေချာနေ၏။

Photo Camera လေးတစ်လုံးဝယ်ချင်လို့ ပိုက်ဆံစုနေတာ နှစ်သိမ့်ပိုပြည့်တော့မည်။

တင်မရာဝယ်ပြီးရင်တော့ မိကူးကို စိတ်တိုင်းကျ ခါတ်ပုံတွေနီကပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားခဲ့တာကြောပင်...

Service Money လိုချင်အောင် ဦးဝင်းမြင့်တို့ပိုင်းကို ခါတိုင်းထက်ဂရုစိုက်ပေးနေမိ၏။

ဦးဝင်းမြင့်နှင့် အပေါင်းအပါတစ်ခုကတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် သောက်နေကြလေသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုရယ်မောနေကြတဲ့ သူတို့အသံတွေက အသံလေးထဲမှာ ဆူပွက်နေ၏။

တစ်ခုခုခိုင်းလျှင် မကြားမှာပိုတော့နဲ့ နားစွင့်နေရသေးသည်။

“ဆိုပါဦး ကိုင်းမြင့်ရ... ခင်ဗျားသားရဲ့ကောင်မလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဖမ်းယဉ်ကဲတွေထဲကဆို... ကျုပ်သေတာက ခပ်ရှားရှားပျ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“ဆိုတော့မဆိုပါဘူး... ကျွန်တော့်သားက အမှန်အကန်ကို ကိုင်ထားတာပျ။ ခင်ဗျားသိမှာပါ... အခုတစ်လော နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကူးကူးနိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေဗျာ...”

ကူးကူးနိုင် ဆိုတဲ့အသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဦးဝင်းမြင့်သားက မိကူးရည်းစားတဲ့... ဒါဆို ကိုမြင့်မိရ်ပေါ့။ ဦးဝင်းမြင့်က ပြီးဖြင့်ခိုရဲ့ အဖေပေါ့...

ဦးဝင်းမြင့်ဆက်ပြောမယ်စကားတွေကို နားစွင့်နေလိုက်မိသည်။

“ကူးကူးနိုင်ဟုတ်လား... နေ့က ပစ္စည်းတွေကြော်ငြာနေတဲ့ ကောင်မလေးပဲဗျ။ သိပ်သိဘာပေါ့ အား... ပါး... ပါး... ရက်ရက်စက်စက်ပျတာနော်... အပြင်မှာ ပိုလှတယ်။ ကျုပ်မြင့်ဖူးတယ်... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ကြိုက်ဖို့ကြိုက်ပျနော်... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာကြာပြီ... ချစ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်သားရဲ့ ရည်းစားတဲ့ဗျာ”

“မဆိုပါဘူးဗျ... ခင်ဗျားသားကလည်း လူချောဆိုတော့ ရှေ့သွားနောက်ကြည့်သိတယ်။ ဘာကောင်မလေးဝင်နေက မေးဘူးနော်... ဖူပါတန်နာ ထိပ်... ဝပ်ဗူးသားတော့ ကံကောင်းတယ်”

“ဘယ်က ကံကောင်းရမှာလည်း ကိုကြည့်ဖို့ရယ်... ဖမ်းယဉ်ကဲတွေအကြောင်းလည်း ခင်ဗျားသိသားပဲ”

“ဟာ... ခင်ဗျားလွဲပြီ ကိုင်းမြင့်။ ဒဲဒီကောင်မလေးက ရိုးရိုးအေးအေးလေး... တွေလည်းမမက်ဘူး။ သန့်တယ်နော် ကားအနံ့မှ မထွက်ဘူးအေးမြင်ကလည်း ကြောက်မနန်းလိလိပဲ။ ပြင်သစ်အထိ သူကြော်ငြာပေါက်နေ

တာ။ ကျုပ်ကြားရသလောက်ဆို Sponsor လုပ်တာတောင် လက်ခံခံခဲ့ဘူးဆိုပျား လူတိုင်းကို ဆောင်တာတည်းနဲ့ သတ်မှတ်ထားလို့ မရဘူးကိုဝင်းမြင့်... ရှိဦးအေးအေးမော်မော်လေးတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

“မထင်နဲ့ ကိုသန်းတင်... မထင်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒီပုတ်... ဒီပဲတွေချည်းပဲ။ လောကမှာ ငွေမကော်တဲ့ လူ့ဘယ်မှာရှိလိမ့်ဗျ”

“ဒါဆို... ခင်ဗျားက သားတော်မောင်နဲ့ သဘောမတူဘူးပေါ့...”

“နိုး... နိုး ကိုစည်သူ လုံးဝပဲ။ ခင်ဗျားပဲခင်းစားကြည့်လေ.. တျုပ်... က ဆရာဝန်... ရှေ့စစ်ဆို အလံုးကို ပညာတော်သင်သွားရတော့မှာ။ ပြန်လာ... ပါရရှာတဲ့ရပြီ။ ကျုပ်သားကိုကျပ်က ရွှေလင်ပန်းနဲ့အချင်းဆေးပြီး ပိုးလို့... ခဲ့တာဗျ။ ဒီလိုတာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးသစ်ယောက်လယ်ထဲတို့ ဘယ်... လိုက်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ...”

“သိပ်လည်စိတ်ပူပါနဲ့ဗျာ.. ခင်ဗျားသားပဲ ညှိနှာတော့မဟုတ်ပါ... အပျော်တဲ့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူးဗျ... ဒီကောင်ကကျုပ်နဲ့မတူဘူး။ ဒီကောင်နဲ့လုံး... နူးညံ့တယ်... ကောင်မလေးကို ယူမယ်ချည်းပဲပြောနေတယ်။ အဲဒါ... အခက်တွေ့နေတာ ကိုကြည့်မိုး... ”

“ဒါဆိုလည်း ခြတ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသားက ခင်ဗျား... သေရှင်ဆိုရှင်မယ့် ကောင်ပဲ.. လွယ်လွယ်လေး...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားသိပ်အ တာပဲ ကိုကြည့်မိုး... အဲဒါကြောင့် စစ်တရင်ထိုးတိုင်း ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ရုံးနေတာ။ ကျွန်... ကကင်း (KING)နဲ့ ကာဆယ် (CASTLE)ကို တစ်ခါတည်းချက် (CH... ထားတာဗျ။ ကင်းထွက်ရင် ကာဆယ်ကို အသားလေး စားလိုက်ရုံပဲ... ဟဲ... ဟဲ သမင်ကို သုန်းလို့ပြန်လွှတ်ပေးတဲ့ ကျားဆိုတာရှိလို့... ပြီးတော့ သမင်ကရိုးရိုးသမင်မဟုတ်ဘူး... ရွှေသမင်ဗျ ရွှေသမင်”

ခင်ဗျားကြည့်နေ... အဲဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်သားနားကနေ သူ့ဘာသာ အလိုလိုရှောင်ထွက်သွားစေရမယ်... ဟား... ဟား... ဟား...”

ဦးဝင်းမြင့်ကကားတွေကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ စိုက်ကနဲဖြစ်သွား၏။

ဦးဝင်းမြင့်လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ပစ်ချင်စိတ်တို့ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာ၏။

နေဦး...

စိတ်ကိုထိန်း...

သူတို့ ဘာတွေဆက်ပြောဦးမလဲ... အဲဒါအရေးကြီးတယ်...

သူတို့အသက်အရွယ်ကြီးတွေနဲ့ ပြောနေတဲ့စကားတွေကအောက်တန်းကျ လူချေလား...

အဲဒါကိုပဲ အဟုတ်ကြီးလုပ်ဦး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတာ...

သိန်းပေါင်းများစွာချမ်းသာကြတဲ့လူကြီးလူကောင်းတွေပါ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးတို့ မျက်နှာပုံးတစ်ခုလောက်ပဲ သဘောထားကြပုံရ၏။

ဒေါသတွေကို အတင်းထိန်းပြီး စောစောကထက် နားစွင့်ထားလိုက်မိသည်။

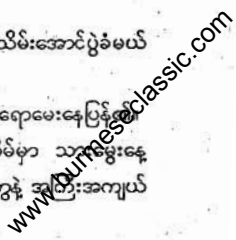
“ဟား... ဟား... ခင်ဗျားညစ်ပြေးပုံကတော့ လိုက်လိုက်မမိုတော့ဘူး ဗျိုး... ပြောဝမ်းပါဦး မင်းတုန်းမင်းကြီးရယ် ဘယ်လိုများ နန်းသိမ်းပွဲခံမလဲဆိုတာလေးကို...”

ဦးဝင်းမြင့်က ဦးကြည်မိုးဆိုတဲ့လူကြီးမေးတာကို ချက်ချင်းမဖြေပဲ အရက်ခွက်ကို အရင်မော်လိုက်သည်။

“ငြောပါဦးဗျ ဘယ်အခိုက်မှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ နန်းသိမ်းအောင်ပွဲခံမယ်ဆိုတာလေးကို...”

ဦးသန်းတန်ဆိုတဲ့ လူကြီးကလည်း အားတက်သရောမေးနေပြန်၏။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ဒီညပဲ နန်းသိမ်းပွဲခံမယ်ဗျ... အိမ်မှာ သားမွေးနေ ရှိတယ်လေ... အဆိုတော်တွေ တီးဝိုင်းတွေက ပွဲရန်ပွဲတွေနဲ့ အကြီးအကျယ်

ချထားတာဗျ... ဟဲ ဟဲ... သားတော်မောင် အလုပ်တွေလွှင့်နေတဲ့အချိန်မှာ
ကောင်မလေးနဲ့လူတွေစစ်ဆေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ယောက္ခမလောင်းက
ခေါ်တွေတာဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ရွှေသမင်လေးကို ထုံးစံ
အတိုင်း... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

ဘုရား... ဘုရား...

ထိတ်လန့်စွာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ဝစ်လိုက်မိတော့သည်။

နားထဲမှာ ဦးဝင်းမြင့်ပြောနေတဲ့အိမ်ဆောက်ဖို့၏ အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်းကို
အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

“.....”

စိုးရိမ်စိတ်တွေအပြည့်နှင့် ရင်သည်ဖိးမိုက်စွာနှင့် ထပ်တူကျနေ၏။

ငါ... ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...

ဦးဝင်းမြင့်သောက်မယ့်သားကြီးထဲမှာ အဆိပ်ခတ်လိုက်ရရင်ကောင်းမ

လာ...

မဖြစ်သေးဘူး...အဆိပ်က အဆင့်သင့်မရှိဘူး...

ဒီလူကြီးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရင်ရော...

ဒါလည်း မဖြစ်သေးဘူး...

ဦးဝင်းမြင့်ကားဘီးကို လေလျှော့လိုက်ရရင်ကောင်းမယ်...

မဖြစ်သေးပါဘူး... သူ့ကားမှာ လေမရှိရင်ဘောင် တခြားထားတဲ့

ပြန်လို့ရတယ်။ကားမမောင်းနိုင်အောင် မူးနေတဲ့ညတွေတုန်းက ကားထိုး

ဆိုင်မှာပဲထားပြီး TAXIနဲ့ ပြန်တာကို သတိရမိပြန်၏။

ငါဘာလုပ်ရမလဲ...

ငါဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ... ဒုက္ခပဲ...

အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာလို့မတွေ့ခင်မှာပဲ ဦးဝင်းမြင့်တို့

အုပ်စု ထပြန်၏။

ခေတ်စစ်ခုခုကပ်နေပုံရသည်။ ဦးဝင်းမြင့်က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့
ဟောင်း သတိမရ...

ပိုက်ဆံတွေစားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ထပြန်သွားတော့
သည်။

အခွင့်အရေးတစ်ခုခုရဖို့ငြား သူတို့အဖွဲ့နောက်ကမသိမသာ လိုက်သွား
ပေးမယ်... အကောင်အထည်တစ်ခုခုဖော်ဖို့ အခွင့်မသာခဲ့...။

ဦးဝင်းမြင့်ကို သူ့မိတ်ဆွေငါးယောက်က ဘုရင်တစ်ပါးကို လိုက်ပို့ကြ
သလို... ခြံနံ့ငြီး ကားနားအထိလိုက်ပို့ကြ၏။

သွေးပျက်ခြောက်ခြားနေတဲ့မိတ်တွေနဲ့ ဆိုင်ထဲကိုပြန်ဝင်လာတဲ့အခါ
အချိန်က ညကိုးနာရီထိုးတော့မည်။

မိကျားအဖေကို ဖုန်းဆက်ပြောပြီး ကိုမြင့်မိုရ်တို့အိမ်လိုက်သွား ခိုင်းရင်
ကောင်းမလား...

မန်နေဂျာကို ခွင့်တောင်းပြီး ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ပစ်လိုက်၏။
ဖုန်းကတော်အတန်းနှင့် လိုင်းမဝင်...

မဖြစ်သေးပါဘူး... ဦးဝင်းမြင့်က အတိအကျကောင်... ဒီကိစ္စက ဦးခိုနဲ့ မရပါဘူး။
ပုံကုန်လိမ့်မယ်...

“တယ်လို့... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ...”

ဖုန်းချမှည့်လုပ်မှ ဦးစိုးအသံကို (ဖုန်းထဲမှ) ကြားလိုက်ရ၏။
ဘာမှအတိအကျတော့ပဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်ရသည်။

မဖြစ်ဘူး။ ငါလိုက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်...

ဟာ... ပိုက်ဆံတွေကောင်းတာမှာ မရှင်းရသေးဘူး...

အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှ ဦးဝင်းမြင့်ထားခဲ့သော ပိုက်ဆံတွေကို ပြေးယူ
ကာ ကောင်တာမှာ အထပ်လိုက်တင်ပေးပြီး... ဆိုင်အပြင်သို့ (နောက်ပေါက်မှ)

ပြေးထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။ ရှေ့အဝင်ပေါက်က ထွက်လျှင် မန်နေဂျာ
ဒါမေးနေဦးမည်...

ပိုတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ ယူမနေနိုင်တော့...

အန္တရာယ်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာလို့ သိနေတဲ့စိတ်ကြောင့်... မှူးကြီးဘေးနားက သားလိုးခါးကို ဆွဲယူဖို့မမေ့ခဲ့...

“ဟေ့... ဂီနို ဘာလုပ်တာလဲကွ့...”

စားဖိုမှူးကြီးတို့ ဘာမှမတုံ့ပြန်ခဲ့မိတော့...

ဆိုင်ခုံ နည်းနည်းလေးလှမ်းတဲ့နေရာရောက်တော့ ကားလမ်းကို ဖြတ်ယူ လိုက်လည်း၊ ကားတွေတစ်စီးပြီး တစ်စီးဖြတ်သွားနေကြပေမယ့် TAXI တစ်စီးမှ မတွေ့ရ...

မိကျားအတွက် ငှားရမ်းပူပန်ခြင်းတို့ ရင်ထဲမှာ ဝန်းဒိုင်းကျွံနေပြီ...

“တောက် ...ကွာ ...ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ TAXIတွေပေါ့ပေါ့ ဟာ... လာပြီ... လာပြီ ဟိုမှာလာနေပြီ...”

TAXI အဖြူလေးတစ်စီးလာနေတာတွေတော့ ပလက်မောင်းဆေးသလို ဆင်းပြီး တားလိုက်မိသည်။

TAXI ဒရိုင်ဘာက လှည့်၍ပင်ကြည့်မသွားခဲ့... ကျော်တူက နောက်ခန်းထဲမှ ပါစင်ဂျာ (Passenger)ကို ခြင်၏။

“တောက်!... ကွာ...”

ရောက်ထပ် ကားလေးငါးစီးခန့် ဖြတ်သန်းသွားပေမယ့် TAXI တစ်စီးပါ တစ်လေမှ ရောက်မလာခဲ့...

ရောက်လာပြန်တော့လည်း TAXI ပေါ်မှာ ဝါစင်ဂျာတွေပါ နေပြန်တာပါ စင်ဂျာနှင့် TAXI တွေချည်း နှစ်စီးသုံးစီးခန့်ဖြတ်သွားပြီးတဲ့ထဲမှာပဲ တော့ သန္ဓေတူသက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ခြေထောက်တွေခဲ၊ ပြေးအားကို စိတ်တိုင်းမကျ။ ဒီထက်လည်းပို... နိုင်တော့...

အရေးထဲမှာ ခြေခေါက်ပြီး လဲနေပြန်၏။ အရှိန်နဲ့ပြေးလာတာနဲ့ ပြန်မထနိုင်ခဲ့...

“မိကျား... သူရား... သူရား... မိကျားဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့...”

သွေးရူးသွေးတန်းဆူတောင်းရင်းပြန်ထကာ ဆက်ပြေးရပြန်သည်။ ဦးခေါင်းနှင့် တံတောင်ဆစ်တို့မှ နာကျင်မှုတွေကို ဂရုမထားအား...

စူးစူးဝါးဝါးမောပိုက်နေခြင်းတွေကို ဂရုမပြုအား...

သန္ဓေတူရုံရှေ့ရှိ ကားဝါကင် (Car Parking) ကို ရောက်တော့လည်း ကားကချက်ချင်းငှားလိုမရ...

ရုပ်ရှင်အပြီးပဲစောင့်မယ်ကားသမား ပါရမီဘက်မလိုက်ချင်တဲ့ကားသမား တွေနှင့်တိုးနေပြန်၏။

တစ်စီးမေးလိုက် နောက်တစ်စီးမေးလိုက်နှင့် ငါးစီးမြောက်ကျမှ အဆင်ပြေ၏။

“ဦးက ရုပ်ရှင်အပြီးပဲစောင့်ချင်တာကွ့... တောင်းသလောက်ရတယ်။ ဝင်းပုံစံကအရေးသိပ်ကြီးနေတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေလို့”

“ကျေး... ကျေးစူးတစ်ပါးတယ်ဦးရယ် ပိုပေးပါဗျာ။ အသွားအပြန် ဘားမှာပါ။ ပိုကျရင် ခဏလေးတော့ စောင့်ပေးပါနော်... ဦးလေး...”

ကားဆရာကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောပြီး ကားပေါ်စွတ်အတင်း တက်ထိုင်လိုက်ရ၏။

ကားပေါ်ရောက်မှ ငှားမိတဲ့ကားရုံအခြေအနေကို သတိထားမိတော့ သည်။

အိုး... ကားက စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပါပဲလား...

အေးလေ... တခြားကားတွေမှငှားလိုမရပဲ။

ကားဆိုတာ ခြေထောက်နဲ့ပြေးတာထက်တော့ ပိုမြန်ပါတယ်။

တံခါးလော့ခ် (Lock) ချရင်းစိတ်ကို ဖြေသိမ့်လိုက်စဉ်မှာပဲ...

“အဲဒီတံခါးက Lock ချလို့မရဘူးကွ့”

ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးရဲ့ ခဏကအားရစရာကောင်းလှ၏။

အရေးထဲမှာ တားဆက်ကိုချက်ချင်း နှိုးငြိ မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြသေး...
ပထမတစ်ကြိမ်နှိုး၏။ မရ...

ဒုတိယတစ်ကြိမ်နှိုး၏။ မရ...

တတိယတစ်ကြိမ်နှိုး၏။ မရ...

“ဦးလေးဆရာ... ကျွန်တော်ထိပ်အရေးကြီးနေပြီ။ဦးလေးဘာဘာကံ...
ဒေါင်းနေပြီလား... မသိဘူး...”

“ဘက်ထရီမဒေါင်းပါဘူးကွ အားနည်းနေလို့ပါ...လေးငါးကြိမ်ဆို...
တယ်”

လီလာက သုံးလေးချက်ပုတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်နှိုးလိုက်မှ ကား...
နှိုး၏။

“အမြန်မောင်းပေးပါဦးရယ်...ကျွန်တော်ထိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ”
ကားဆရာကြီးက အမြန်နှုန်းကို ထပ်တင်ပေး၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကားရဲ့အမြန်နှုန်းကို လိပ်တစ်ကောင်၏ပြေးနှုန်းထက်...
နည်းနည်းပဲသာမည်ဟုထင်နေမိ၏။

“ဒီထက် မြန်အောင်မောင်းပေးပါဦးလေး”

“ဒါ ခိုင်ကုန်ပဲ သား... ဦးလေးကားက အင်ဂျင်ကျနေပြီ။ မြန်...
အဆင်မပြေသေးလို့ကွ”

“တော့က ...ကားရုတ်နဲ့မှ တည့်တည့်တိုးတယ်လို့ထင်တာ...”

စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

နားထင်တွင်းသွေးတို့ တဒိတ်ဒိတ်တိုးနေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံးဆွေးတွေ့နေမိနေပြီ...

လေမရသဖြင့် ကားမှန်ချီမို့ မြင်လိုက်သည့်လက်တို့လမ်းခုလပ်...
ပင်ရပ်တန့်သွားရပြန်၏။

“အဲဒီဘက်မှန်က ချလို့မရဘူးကွ အရစ်တွေမြန်းနေတယ်...”

“ကျွန်...ဟူး...”

ဒို့ငါမေတော့...မြန်မြန်ရောက်ဖို့ပဲလိုတာ။

“ဟာ... ဦး... အမြန်မောင်း... ဟိုမှာမီးပါနေပြီ...”

ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဝါနေတဲ့ မီးက နီသွားတော့သည်။

“ဟာ... သွားပြီကွာ... ဖြတ်အောင်းဦးရာ...ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
ရှင်းမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်...ဦးမှာ ကလေးငါးယောက်ရှိတယ်...”

ကားဆရာကြီးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ဆို၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ် ကန်တော့... ကန်တော့ အရေးထဲမီးပွိုင့်က
ကြာလိုက်တာဗျာ...”

“...ကောင်လေး... မီးပွိုင့်ဆိုတာ ကြာတယ်မရှိဘူး။ ပုံမှန်ပဲ...”

မီးပွိုင့်က နီရာမှ စိမ်းသွားပြန်၏။

“ဟော... စိမ်းပြီဦးလေး... မောင်း... မောင်း”

“အေးပါကွာ ငါ သိပါတယ်...မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...”

“သေနေရှင်ရောသောက်ကို အရေးကြီးနေတာဦးလေး...အမြန်မောင်းပါ
ဗျာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ နာရေးလား...”

လျှာရှည်နေတဲ့ ကားဆရာကြီးကို ဘာစကားမှပြန်မပြောမိတော့...

အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ရောက်ချင်တယ်ဆိုမှ မီးပွိုင့်တွေ အကြိမ်ကြိမ်မိနေပြန်
၏။ ကားပေါ်ကနေဆင်းပြေးချင်စိတ်တွေကို မနည်းချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရ၏။

“ဘုရား...ဘုရား... မိကူးကံကောင်းပါစေ... မိကူးဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

သိနဲ့... အဆင်မပြေမှု ကြုံကြာမှုများစွာဖြင့် ကိုမိငြိမ့်ရုံတို့လမ်းထဲသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

ရောင်စုံမီးလုံးတွေထွန်းညှိထားသောခြံကြီးက မွှေးနေပွဲတစ်ခုကို ကြီးကျယ်စွာ ကျင်ပနေသည့်ခြံဟု သိသာလွန်းလှ၏။

ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေတဲ့ ဝိတင်တော့ကို အဝေးမှပင်ကြားနေရ၏။ ကားကို မြင်နိုင်ဖျက်စောင်းတိုးအမှောင်နိမ့်ကျတဲ့ နေရာလေးမှာရပ်ခိုင်းထားလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်ခလားမချင်းခောင်းဖို့ မှာထားခဲ့လိုက်ရ၏။

မွှေးနေပွဲကကြီးကျယ်လွန်းလှသည်။ ညှပ်ပရိသတ်တွေကလည်း များပြားလွန်းလှ၏။ ကားပါကင်နေရာနှင့် ငမိုးထင်တွေရှိနေသည့် ခြံခေါင်းရင်းဖိုင်းအရာမှ လွဲပြီး ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ပမိသတ်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

စားဖို့သောက်ဖို့ ခင်းကျင်းထားတဲ့စားပွဲတွေမှာ လူမရှိတော့။ Slow Show စင်မြင့်၏ ရှေ့မှာပင်အားလုံးလိုလို စုစည်းရုံးရုံးကြုံကြ၏။

မိကူးနဲ့ ကိုမြင့်မို့ရဲ့ကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာပေးမယ့် မတွေ့... ကခုန်နေတဲ့လူတွေကြားထဲအထိ တိုးဝင်လာပြီးရှာပေးမယ့်လည်း မတွေ့မှ ဖိုးရိမ်စိတ်တွေကြောင့် ရင်ဘတ်ကို မီးစတွေနဲ့ ထိုးနှက်နေသလိုခံစားနေရလေသည်။

“မဆိုးဘူးနော်... ကိုမြင့်မို့ရဲ့က အသံလည်းကောင်းတယ်...” ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကြောင့် ခင်မြင့်ပေါ်ကို ချော်ကြည့်လိုက်မိတော့ ကိုမြင့်မို့ရဲ့ကိုတွေ့၏။

ခပ်မြူးမြူးအင်္ဂါလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟန်ဝါဝါဆိုရင်း တွန့်လိမ်ပြီး... နေတာကို မြင်ရတော့ ဒေါသတွေထောင်းကနဲထ၏။

စင်ပေါ်တက်ပြီး ဆွဲထိုးပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

“မိကူးရော... မိကူးဘယ်မှာလဲ... ဘုရား... ဘုရား...” မမြစ်တော့ဘူး... သိပ်ကြာနေပြီ အိမ်ထဲဝင်ရှာမှ မြစ်တော့မယ်... အိမ်ထဲကို လှည့်ကနဲပြေးဝင်လာမိတော့သည်။

အခြင်မှာ လူတွေများ ငမိုးခပ်မျှ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေပေမယ့် အိမ်ထဲမှာ တော့ ဘယ်သူမျှမရှိ... လူသူအလည်းကမ်းမဲ့လို့နေ၏။

ရှည်မျှအခန်းတွေကို တစ်ခန်းပင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ရှာပစ်လိုက်သည်။ ဖွင့်လို့မရတဲ့အခန်းကို ခြေထောက်တွေနှင့် ပိတ်ကနဲပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ဘာတို့ပြန်မှုမရ။ ဘာသံမျှလည်း မကြားရ...

“မိကူး...”
“မိကူးရေ...”
ဘာမှထူးခြားမှုမရှိ။

အပြေးအလွှားရှာရင်း လှေခါးထစ်တွေကိုတွေ့တော့ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မြေးတက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ ဟုတ်တယ် ဒီတိုက်က သုံးထပ်တိုက်ကြီး... အပေါ်မှာ နှစ်ထပ်ရှိသေးတယ်...

လှေခါးထစ်တွေကို လွှားကနဲ လွှားကနဲကျော်ပြီး... ပထမအထပ်သို့ ရောက်လာ၏။

လူသူကင်းခဲ့နေတဲ့ ပထမအထပ်မှာ အခန်းများများစားစား မရှိပါဘူး။ ဖွင့်ဝင်လို့ရတဲ့ အခန်းတွေမှာ ဘယ်သူ့ကိုမျှမတွေ့။ သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းတွေထဲမှလည်း ဘာသံမျှ မကြားရတဲ့အခါ... ဒုတိယအထပ်အထိ တက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ခပ်ယာယာဓေ့ထားတဲ့ ကျွန်းတံခါးကို အသာလေးတွန်းဝင်လိုက်မိရာ မိန်းပန်ဖန်လင်းနေသော မီးရောင်တို့ကို ဦးစွာတွေ့လိုက်ရ၏။ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့် ခပ်ပွင့်လှမ်းသွားပြီး အနီးဆုံးအခန်းတစ်ခုရဲ့ တံခါးကို အသာလေးဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုရင်...

အသက်ရှူခြင်းတို့ ခေတ္တမျှ ရင်တန့်သွားကြတော့သည်။ သွေးလည်ပတ်ခြင်းကို ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားကြတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် လူသေကောင်ကဲ့သို့တောင့်ကနဲမြစ်သွား၏။

မျက်လုံးတို့က အကျည်တန်းဆုံးသော မြင်ကွင်းဆီမှ မရွေ့တော့...
မိကူး...

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အိပ်ယာပေါ်မှာ ပျော့ပျော့လေး...
နေတဲ့ မိကူး...ဆံပင်တွေက ပြန့်ကျဲလို့...

နောက်မှီထိုင်ခုံပေါ်မှ နေ၍ အိပ်ယာပေါ်ကို ခြေထောက်တွေလှမ်းတ...
ထားတဲ့ ဦးဝင်းမြင့် ...

လက်တစ်ဖက်မှာ အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ ဆေး...
ကိုခဲထားသည့် ဦးဝင်းမြင့်...

မိကူးရဲ့ အလှတရားတွေကို တစ်စုံစိမ့်ခဲစားနေတဲ့ ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ရီဝေ...
မျက်လုံး တွေ...

စီးကရက်ခဲထားသည့် နှုတ်ခမ်းမှ အောင်ပွဲဝင်အပြုံးတွေ...
“နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ” ဆိုတဲ့ အသံကမီးတောက်တစ်ခုအဖြစ် တစ်ကိုယ်...

လုံးကို တစ်မူဟုတ်ချင်းလောင်ကျွမ်းစေလိုက်သည့်တွင်...
ဆတ်ဆတ်တုန်သောလက်တွေက ခါးကြားမှသားလှီးခါးဆီ...

ရှုတ်ချည်းရောက်ရှိသွားတော့သည်။
“လူ... ယုတ်... မာ... ကြီး...”

“ဟင်... မင်း... မင်း...”
ထိတ်လန့်စွာ ထရပ်လိုက်သော ဦးဝင်းမြင့်ဆီသို့ ဂီနိုလွှားကနုနုဝင်...

ဦးဝင်းမြင့် နှုတ်ခမ်းမှာ ခဲထားတဲ့ စီးကရက်လေးကြမ်းပြင်ပေါ်...
ပြုတ် ကျသွားတဲ့အချိန်...

ဦးဝင်းမြင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အရက်ခွက်ကြမ်းပြင်ပေါ်...
သွားတဲ့အချိန်...

ဂီနို... ဦးဝင်းမြင့်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တဲ့အချိန်...
ဦးဝင်းမြင့် မွေယာပေါ်ပက်လက်လန့်လဲကျသွားတဲ့အချိန်နှင့် ဦးဝင်း...

ရင်ဘတ်ထဲသို့ စတိုးရောင်စားသွားတစ်စုံ စူးနစ်ဝင်ရောက်သွားတဲ့အချိန်...
တစ်ထပ်တည်းကျ၏။

ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ မချိမဆန်အော်သံကြီး ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေမယ့်
မည်သူမျှ မကြားလိုက်...

ပထမဆုံးဓားချက်သည်ပင် ဦးဝင်းမြင့်၏အသက်နှင့် ဝိညာဉ်ကို နှုတ်ယူ
သွားခဲ့လေပြီ။

သို့သော်... ဂီနိုလက်တွေရပ်တန့်မသွားခဲ့...
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပူးကပ်နေသည့်အလား...ပြင်းထန်လှတဲ့ ဓားချက်

တို့...အသက်မဲ့နေတဲ့ ဦးဝင်းမြင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ်သို့ နေရာအနှံ့ မနားတမ်း
ကျရောက်နေတော့သည်။

“သေစမ်း... သေစမ်း... သေစမ်း... သေစမ်း...”
ဓားကိုကျွမ်းကျွမ်းပါအောင်အုပ်ကိုင်ထားသော လက်မှာ သွေးတိပ့်ဖြင့်အတိ

ပြီး၏။
Waiter Uniform အင်္ကျီဖြူဖြူမှာ သွေးစက်တို့စွန်းထင်းကြ၏။

အမှတ်မထင် သူမကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် လက်တွေရပ်တန့်ဖို့ကို
သူသတိရသွား၏။

“မိကူး”
မိကူးက မွေယာကျယ်ကျယ်ရဲ့ ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ ခွေခွေလေး...

ငရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကကြီးတွေကို ဘာမှသိလိုက်ပုံမရတာ
သေချာ၏။

သွေးတွေစွန်းပေနေတဲ့ ဓားကို မွေယာထဲသို့ ထိုးသွင်း ပစ်လိုက်သည်။
မွေယာပေါ်မှာ အိုင်ထွန်းနေတဲ့ သွေးတွေက အနည်းငယ်မိုမိုသွားသော

ဓားဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ စီးဆင်းပိတ်ဆို့သွားကြလေသည်။
ဂီနိုက အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး လက်မှာပေနေတဲ့ သွေးတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်

၏။
ထို့နောက် အင်္ကျီကိုလိမ်ပြီး ခါးကြားမှာ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ လက်

မှာ သွေးတွေမစင်သေးတာမို့ ဘေစင်မှာ ရှေးဆေးပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုနောက်
ကူးကူးနိုင်ကိုမွေ့ချီပြီး လှေကားထစ်တွေ အတိုင်းပြန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဒုတိယအထပ်ရဲ့ ဆောက်ပေးလှူကားမှဆင်းပြီး...အိမ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် ပန်းရုံတွေကြားမှတစ်ဆင့်... ခြံပြင်တို့အသားလေးထွက်သွားသောသီရိကိုဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်ကြ...

မြင့်မိုရ်တစ်ယောက်ကတော့ စင်ခြင်ပေါ်မှာ သီချင်းတွေတစ်ခုစီဖြင့် တစ်ပုဒ်ဆိုနေဆဲ...

ကူးကူးနိုင်က ဂီနိုလက်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေဆဲ....

"ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ..."

ကူးကူးကိုဖြေချီလာတဲ့သူကိုဖြင့်တော့ ကားဆရာကြီးက စာအံ့ဘာပြုမေးပြီး တံခါးဆင်းဖွင့်ပေး၏။

"က၊ ရင်းမှူးလဲသွားလို့ ဦးလေး၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီမလေ... သူ့သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ကို အိမ်ကမသိအောင် ခိုးသွားလို့ လိုက်ခေါ်တာပျက်ကောင်းလို့ ဦးလေးရေ... ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်... သိပ်အိုးတာပဲပျမောင်း ဦးလေး စမ်းချောင်းက ..... လမ်းကိုမောင်း"

"အေး... အေး..."

ကားဆရာကြီးက သူ့စကားကို ယုံကြည်သွားပုံရ၏။

"မင်းအင်္ကျီ ဘယ်ကျွန်းခဲ့တာလဲကွ..."

"ပါ... ပါတယ် ဦးလေးရ အိုက်လို့ ချွတ်ထားတာ... အဖြန့်မောင်း ဦးလေး... ကျွန်တော့်အဖေ စိတ်ပျက်နေလောက်ပြီ..."

"အေးပါကွာ အင်း... ဇော်တာလသားမီးမှူးတယ် ခက်သက်ပျထိန်းဟေ... ကျပ်ကျပ်ထိန်းမှဖြစ်မှာ။ မိန်းကလေးဆိုတာ သိပ်လွတ်သွားရမကောင်းဘူးကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး... အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လိုက်လာရတာပေါ့ပျဟင်း... ဟင်း... အိမ်ကိုဘီ မြင်တော့လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတာပျ... သူ့ရည်စားနဲ့ တွဲကနေတာပေ... အိမ်ကံသိရင် ဆေးဆောင်အိုက်နဲ့ရဦးမယ်..."

"ဟ... ဒီအရွယ်ကြီးကို ရိုက်ပြီးဆုံးမလို့မရဘူးကွ။ နားဝင်အောင် ဆေးဆေးဆေးဆေး ခုနဲ့မရတယ်။ တော်ကြာအကြောက်လွန်ပြီး သူ့ကောင်လေး နောက်လိုက်ပြေးနေဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဖျ မြန်မြန်လေးမောင်းပေးပါဦးလေးရယ်... အိမ်ကစိတ်ပျနေမှာမို့လို့ပါ..."

လျှာရှည်နေတဲ့ ကားဆရာကြီး အခုမှပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ခိုးဆိုးဆတ်ဆတ်တွေ တုန်နေပေမယ့် မိကူးအိမ်ပြန်ရောက်စေမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကို အသည်းအသန်စဉ်းစားရပြန်သည်။

မိကူးကို ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိလို့မဖြစ်။ ယုတ်စွအဆုံး မိကူးပင်သိလို့ရေ...

လူသတ်လာခဲ့မိပြီဆိုတဲ့အသိက... ဝမ်းဗိုက်သား တွေရဲ့အတွင်းဘက်နဲ့ရဲတွေကို မဲနားတစ်လွှဲခါနေပေ၏။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုကို ရလိုက်သည့် အချိန်မှာပဲ TAXIလေးရုံးဝင်းနားသို့ ရောက်လာ၏။

"ရတယ်ဦးလေး အဲဒီနားမှာပဲရပ်လိုက်တော့..."

အင်င်တံခါးကြီးကို နည်းနည်းကျော်ပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

"အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေကွာ"

"ရတယ်ဦးလေး... သူပြန်လာတာ အဖေသိလို့မဖြစ်သေးဘူးဗျ... တော်ကြာညကြီးမင်းကြီး ထရိုက်နေမှာမို့လို့"

"အေး... အေး..."

TAXIလေးက နူးဝင်းကြီး၏အပြင်ဘက် လမ်းကြားလေးမှာ ထိုးရပ်၏။ ထိုနေရာလေးသည် ခရောင်ကြီးတွေရဲ့တစ်ဘက်ခြမ်းမှာရှိ ကျွန်တော်အိမ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင်မြင်စေ... မိကူးတို့အိမ်ကလှမ်းကြည့်လျှင်ဖြစ်စေ...

ခရောင်ကြီးတွေနှင့် ကွယ်နေ၏။

"မင်းညီမ သတိလစ်တာ ကြာလှချေလားကွ"

“သတိရနေပါပြီ ဦးလေးရာ... ကျွန်တော်ဆရာတို့လို ဆရာတော်သောင့်သောင့်
နေတာနေမှာ... သူကဒီလိုပဲ။ ရော့ဦးလေးကား... နှစ်သောင်းကျော်ကျော်
လောက်ရှိပယ်ထင်တာပဲ... အကုန်သားယူသွားလို့ထင်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သားရာ... ဦးလေး မ၊ ကုရဦးမလား...”
“ရတယ်ဦးလေး... ကျွန်တော်တို့ဒီပါတယ်... သွားတော့ဦးလေး ဒီလမ်း
ကလူပြတ်တယ်။ သိပ်မှောင်သွားရင် မကောင်းဘူး...”
“အေး... အေး... သွားမယ်နော်...”

ကားဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးတင်တဲ့မျက်လုံးတွေကို ဂရုမထားအား။ ဒီကား
ကို ပွေချီပြီးရုံးဝင်းထဲ အမြန်ဝင်ခဲ့လိုက်ရ၏။

ခရေပင်တွေနဲ့အရောက်တော့ ကြိုတင်ကြစည်ထားသည့်အတိုင်း သူမကို
မြက်ခင်းပေါ်အသာလေးချပြီး ခရေပင်တွေနောက်မှာ ဝပ်ပန်းနေလိုက်သည်။

မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဆွေ့လေးအိပ်ဖျော်နေတဲ့ မိကူးလို့ကြည့်ရင်း တလိုက်
လှိုက်ဆူပွက်လာသည့်အခိုင်း ကြောင့်ခြင်း၊ ယူကနွဲမခြင်းတို့က အဆက်မပြတ်
သော မျက်ရည်မီးကြောင်းတို့ကို မြစ်ပေါ်နေစေတော့သည်။

ဦးဝင်းမြင့်ထံ မိမိရဲ့ရခင်းမခွဲရပေမယ့် အားမရ... အချိန်သာရရင်း
တစ်စိတ်ဖြစ်သွားအောင် အပိုင်ပိုင်အတစ်တစ်လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ...
နင်ဘာမှ မသိရှာပါလား မိကူးရယ်...

“ဘာပဲပြောပြော ရင်တော့တုန့်တယ်ဟာ... ငါ့ဒီတံထဲမှာ တစ်ချို့ကြီး...
မနက်ဖန်ကိုကို အဖေခွဲသွားအတွက် နင်လိုက်ခဲ့ပါလား ကိုရယ်...” တဲ့...

ကြည့်စမ်း... မိကူးက သူ့ခွဲအခတ်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ခဲ့သေးတယ်... ငါ
လိုက်မသွားခဲ့မိတာ။ ဒါ... ငါ့အသုံးမကျလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ဟုတ်တယ်...
ငါသာ လိုက်သွားခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကြောင့်... ငါ့ကြောင့်...
မိကူး ဒီလိုဖြစ်တာ မင်းကြောင့် ဂီနီ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကို... နားလည်တာ ဆဲရေးရင်း ခရေပင်ကြီးကိုသာ လက်...
ဖြင့် အဆက်မပြတ်တိုးနေမိတော့သည်။

အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်သင့်ကြွေးပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေကို အံ့ကြိတ်
ပြီး ထိန်းထားရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကူးကူးနိုင်ငံငါးယောက် လူးလွန်ပြီး နိုးထလာ၏။
ထို့နောက်... လဲလျောင်းနေရာမှ ဆတ်ဘာနဲ့ထရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
နေပြန်၏။ ခင်တနေတော့... သူမအိမ်တက်သီသို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ခရေပင်နှင့် သူ၏လက်သီးတို့အကြိမ်ကြိမ်ထိတွေ့နေခြင်းက အင်အား
ဦင်းထန်လှ၏။

ခေါတ်ပြနေသော လက်သီးတို့မှာ သွေးတို့ဖြင့် ချင်းချင်းနီ၏။
ဒီနေရာကနေ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပြန်လည်ထွက်ခွာဖို့ အင်္ကျီလဲဖို့

ကို သတိရတဲ့အခါ... အိမ်တံကံကိုအသာလေး လှမ်းလာခဲ့လိုက်ရသည်။
ညနေက အိမ်အပြင်ကြားတန်းမှာ လှမ်းထားခဲ့တဲ့ အင်္ကျီအဖြူလေးကို
အသာဆွဲယူပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်ခဲ့ရလေသည်။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ အင်္ကျီပြန်ဝတ်လိုက်ပြီး ဓါးကြားထဲမှ သွေးစွန်း
နေတဲ့ အင်္ကျီကိုရေမြောင်းထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

အချိန်က ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ရှိလေပြီ...
နှစ်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်လေးတစ်ခုအတွင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့

အခြေအနေတွေအားလုံးကို သိသူမှာ ကိစ္စတစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်တော့၏။
သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခံစားမှုအစုစုကိုဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း
သာ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ မှူးမှူးဝါးဝါးအော်သံတစ်ချက်... ရုတ်တရက်
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ညသည် အေးခက်မာကျော့စွာရှိနေသတည်း...

(*)

“ဘုရား... ဘုရား...”

ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ...

ကိုကို့စကားတွေရဲ့ ဦးတည်ချက်က ကျွန်မဘက်ကို လာနေတာ။ လား...

သေချာပါတယ်။ အတိအကျပြောတာဟေ့တစ်ပေမယ့် ကိုကို့မျက်လုံးတွေမှာ သံသယရဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေလှမ်းနေတယ်...

ကိုကို့နဲ့ထပ်တူထပ်မျှစမ်းနည်းကြောင့်ရပါတယ်... ဆိုတဲ့စကားတွေမျိုး သိပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

“ကိုကို... ကူးကူးကို သံသယရှိနေသလား။ ကူးကူးက... ကူးကူးက... ကိုကို့ရဲ့အေးအေး... ကိုကို့ရယ်... ပြောရက်လိုက်တာ...”

“ဒီစကားကို... ကိုကို့လုံးဝမပြောချင်ဘူးကူးကူး... အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကူးကူးကိုသိပ်ချစ်လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညက မေအေးနဲ့ကူးကူးကူး အတူတူရှိနေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောမဆိုပဲ ကူးကူးပျောက်သွားခဲ့တာ။ ကူးကူးကို လိုက်ရှာရင်း မေအေးအဖြစ်ဆိုးကို ကြုံတွေ့လိုက်ရတာအခုကူးကူးပြောနေတဲ့ စကားတွေကလည်း အဆက်အပတ်မဲ့နေတယ်... အဲဒါ့အတွက်ကိုကိုကိုကို ဘာဖြစ်လို့ပြောမသွားတာလဲ... အဲဒီညက ကိုကို့ပြန်ခဲ့ပေးတာလဲ... သေသေချာချာပြောခဲ့တယ်လေ...”

မြင့်မိုရ်ရဲ့အသံက သံသယစိတ်တို့ကြောင့် အေးစက်စရာကောင်းတာ။

“ပြောလေ ကူးကူး... ကိုကို့ပြန်ဖို့မှာကိုသိလျက်နဲ့ ဘာလို့မပြောမဆို ပြန်သွားတာလဲ”

“အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာကိုကို... ကူးကူးဘာမှမှားမလည်တော့ဘူး။ ကိုကို့အေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတော့ ကိုကို့ဘာလို့ ပြန်ထွက်သွားရတာလဲ...”

“အဲဒါမေးမှာထားဦးလေ... ကူးကူးနဲ့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုလို့ မိတ်ဆက်ချထားခဲ့တာ။ အဲဒါမေဖေစိစဉ်တာပဲ”

“ကူးကူးတော့ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး။ ကိုကို့ထွက်သွားတော့ ကိုကို့အေးဖေနဲ့ ကူးကူးဒုတိယထပ်ကစဉ်ခန်းမှာ ထိုင်ကြတယ်။ ကိုကို့အေးဖေက ကူးကူးကို အအေးတစ်ခွက်တိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်တုန်းလဲ မသိဘော့ဘူး။ ကူးကူးတော့အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်တာပဲ... ထူးဆန်းတာက ကူးကူးသတိရတဲ့အချိန်မှာ ခရေပင်တွေအောက်ကိုဖြန်ရောက်နေတယ်။ ဟောဒီမြတ်ခင်းဆါနာ လဲကျနေတာ ကိုကို့... တကယ်ကို ထူးဆန်းတယ်။ ကိုကို့တို့ အိမ်ကနေ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာသလဲဆိုတာ ကူးကူးလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော အခက်အခဲမဲ့နေသော သူ့စကားတွေကို မြင့်မိုရ်မယုံ။ သူသိတာက မအေးနဲ့ချစ်သူတို့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောစေချင်လို့ နှစ်ယောက်တည်း ထားထစ်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“အေးဖေ ဒီကောင်မလေးကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေးနှစ်ယောက်တည်းတွေပြီး လေ့လာချင်သေးတယ်...” ဆိုတဲ့ ဖခင်ရဲ့ စကားကြောင့်၊ ခြံထဲမှာလည်း ဧည့်ခံစရာတွေရှိနေတာကြောင့် မြင့်ထွက်လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် သီချင်းတွေတစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် တက်ဆိုရင်း အချိန်တော်တော်ကြာသွားခဲ့သည်။

စင်ပေါ်က ဆင်းလာတော့လည်း မူးပြီးရစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အဆင်ပြေအောင်စဉ်းခံလိုက်... ပြန်သည့်စဉ်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်လိုက်နှင့်

ကူးကူးကို မေ့သွားခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားမှ ကူးကူးကို သတိရ၏။
ကူးကူးကို ပြန်ပို့ဖို့ သွားခေါ်သည့်အချိန်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ကြုံတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကူးကူး ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေ၏။

ကူးကူး ဖေဖေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကို တွေးကြည့်လို့တောင်မရ...

လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ချစ်သူဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ရဲတွေစစ်ချက်ယူတုန်းက ကူးကူးနဲ့ ဖေဖေအတူတူရှိနေခဲ့ခြင်းကို ထိန်ချန်ထားခဲ့မိပေမယ့် ကူးကူးကို သံသယစက်ဝန်းထဲကလည်း ဆွဲထုတ်လို့မရနိုင်ခဲ့။

ရင်ထဲမှာ ဖေဖေအတွက် ယူကြိုးမရဖြစ်ခြင်းတို့နှင့် ချစ်သူအတွက် ခံစားရခြင်းတို့ လွန်ဆွဲနေကြ၏။

ဖေဖေမရှုမလှသေဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ သူမဘာဖြစ်လို့ မပြောမဆိုပဲ ပြန်သွားခဲ့ရတာလဲ။ ပြီးတော့ သူမပြောနေတဲ့စကားတွေ မူမမှန် အသက် အစပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကြေကွဲခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်း နားလည်ရခက်ခြင်း ပြဿနာရဲ့ အဖြေကိုရှာမရနိုင်ခြင်း သံသယရဲ့အဖြေကို မရှာရဲခြင်းတို့ကို ရင်ထဲမှာဆိုးရွားစွာ ခံစားနေရလေသည်။

“အဲဒီနေ့က ဖေဖေနဲ့ ကူးကူးစကားများကြသေးလား”

ကူးကူးက မြင့်မိုရ်မေးတာကို ပြန်မဖြေပဲ ငြိမ်နေ၏။

“ကိုကိုမေးတာဖြေလေ ကူးကူး။ ဖေဖေများ ကူးကူးကိုနှစ်နာအောင် တစ်ခုခုပြောခဲ့သေးလား...”

“ဟင့် အင်း ကိုကိုဖေဖေဘာမှ မပြောဘူး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။ ကူးကူးကို သမီး လို့တောင် ခေါ်နေလိုက်သေးတယ်...”

အမှန်အတိုင်းပြောတာကို ကိုကိုလက်ခံပုံမရ...

ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြီးကျပြီးကြည့်နေ၏။

သံသယရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းနေတဲ့ ကိုကိုမျက်လုံးတွေကို လုံးဝ သဘောမကျ...

“တောက်... ရက်ရက်စက်စက်လုပ်သွားတာကွာ တစ်သက်မကျဘူး”

နောက်တစ်ကြိမ် ချစ်လှတဲ့သံသယမျက်လုံးတွေကို ရဲရဲခုံခုံ မှင်ဆိုင်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်မအတွက် ကိုကိုမျက်လုံးတွေကို ဘာလိုရင်မဆိုင်ရဲစရာ ရှိသလဲ...

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကို ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်ခြင်းပါ...

ထိုအခါ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲက သံသယဆိုတဲ့ အသွားပါးပါးဖြင့် ဖုံးကွယ်နေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့အရိပ်အယောင်တွေကို မြင်၏။

ကိုကို နှုတ်ခမ်းပါးလေး တဆတ်ဆတ်ပေးပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြည့်လှီလာတဲ့ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ကနဲနာ၏။

“ကိုကိုရယ်...”

မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးဖို့ လက်လှမ်းလိုက်တဲ့အခါ ကိုကိုနောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ရှောင်၏။

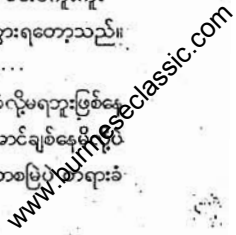
ရင်ထဲမှာ နှင့်ကနဲခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ကိုကို... ဖေဖေကို ကူးကူးသတ်တယ်လို့ ထင်နေလားဟင်...”

ထိုစကားကြောင့် မြင့်မိုရ် အံ့ကြိတ်၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါသံသယအရှိဆုံးလူဟာ မင်းပဲကူးကူး” အသက်ရှူခြင်းတို့ ရပ်တန့်သွားမတတ် ထိတ်လန့်သွားရတော့သည်။ ကိုကိုလေးသံတွေက စိမ်းကားပြတ်သားနေလိုက်တာ...

“ဒါပေမယ့်... အဲဒီသံသယကို ငါဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့မရဘူးဖြစ်တယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ငါမင်းကို နှင့်နေအောင်ချစ်နေရုံပဲ ကူးကူး။ အေးလေ... အဖြေဖန်ဆိုတာ တစ်ချိန်တော့ပေါ်လာမမြဲပဲ။”

ပေါ်လာလို့ကတော့ ဘယ်သူ့ပြင်ဖြစ်လဲ... ဝဋ်ခွင့်လွှတ်ကူး။ တရားခံမပေး... မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုရောက်တဲ့နေရာမှာပဲ ရုပ်ထားလိုက်တယ်ကူးကူး... အဲဒါကို မင်းနားလည်ပေးပါ။ နားမလည်ရင်လည်း ငါဘာမှတတ်နိုင်ဘူး။ အိုကွာ မင်းကိုငါဖြတ်တယ် ကူးကူး ငါမင်းအတွက် ဘယ်လောက်ပဲခံစားရပါစေ လည်စင်ခံမယ်ကွာ... ဒါဟာမရွံ့မလှသေးဘဲခွဲရတဲ့ ငါ့အဆအတွက်... ထိုက်တန်တဲ့ ပေးဆပ်မှုလို့ ငါသတ်မှတ်တယ်...”

ပြောရင်း ပြောရင်း အဆက်မပြတ်နိမ့်ကျနေသော မျက်ခွံညှိတာ သူ့ရင်... မှ သူ့အပေါ်ထားရှိတဲ့ မေတ္တာကရားတွေရဲ့ ထူထည်ကိုဖော်ပြနေကြလေသည်။ ဤသည်ကို ကူးကူးမြင်၏။ နားလည်းလည်၏။

“ကောင်းပြီကိုကို... ကူးကူးအားလုံးကို နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ... တိုင်းတော့ မနေနိုင်ဘူး။ သံသယတွေကို ကူးကူးလုံးဝမခံစားနိုင်ဘူး။ ကူးကူးကိုကိုကို ဘယ်အရာနဲ့မှ မလဲနိုင်အောင် ချစ်ခင်တာပါ ကိုကို။ ဒီဘဝမှာ ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ချစ်သူအဖြစ်မသတ်မှတ်နိုင်ပါဘူး။ လက်လှမ်းမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သံသယကင်းစွာနဲ့ ထိုကိုပြန်လာမယ်နေ့ကို သံသယရပ်ဝန်းထဲကနေ အေးအေးအေးအေး... တိုင်းတော့နဲ့အမှတ်ကို ကိုကိုထင်လား...”

“အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ ကူးကူး?”
“ကူးကူး ရဲစခန်းမှာသွားပြီးအစစ်ခံမယ် လိုကို”
သူ့မကောင်းကြောင့် မြင့်မိုရ်ရိပ်တိုက်လွန်သွား၏။
“ဘာ... မင်းဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို... ဒါအကောင်းဆုံးပဲ။ ကူးကူး ကိုကိုအပေါ်လုံးဝမသတ်ဘူး။ သတိရှိမပြောနဲ့ နာကျင်အောင်လုပ်ပို့ စိတ်ကလေးနဲ့တော့မတွေ့ဖူးဘူး။ ကိုကိုဖေမပြောသမျှ ငုံ့ခံမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုကိုအိမ်ကို လိုက်လာခဲ့တာပါ ကိုကို... အဲဒါ သတ္တဘကားပါ။ ဟင်း... ဟင်း... တကယ်လို့ ကူးကူးကို တရားခံလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း အဖမ်းခံလိုက်မယ်။ အဲဒါကို ချစ်ခြင်းအတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ဆုလား... ကျေနပ်စွာ ခံယူလိုက်ပါမယ်”

ပြောပြီးသူ့မချာကနဲလှည့်ထွက်၏။
“မသွားရဘူး...”

မြင့်မိုရ်က သူ့မကိုလှည့်မြှန်စွာ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။
သူ့မကဇွတ်အတင်းရုန်းကန်၏။

“မသွားရဘူး”
“လွှတ်စမ်း ကိုကို... သံသယမီးတောက်တွေ တဖြေဖြေလောင်မြိုက်နေတာ ကူးကူးမခံစားနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကူးကူးရင်ဆိုင်ရတယ်”

“မင်း မသွားရဘူး... ကူးကူး”
မြင့်မိုရ်ကူ့ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် သူ့မမျက်နှာလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ချုပ်ကိုင်ပြီး ငယ်ထိပ်လေးကို ဖိနှိမ်၏။ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေး၏။
ထိုအခါ ကြေကွဲခြင်းမျက်ရည်တို့ သူ့မဆံပင်တွေမှာ စွန်းထင်းသွားကြလေသည်။

“မသွားပါနဲ့ ကူးကူးရယ် မသွားပါနဲ့။ မင်းကိုငါ အဲဒီလိုမမြင်ရက်ဘူး ငါ့ကို ရင်ထွဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့သိက္ခာနဲ့ နာမည်တစ်လုံးအတွက် ငါ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ လုံးဝခွင့်မပြုဘူး။ ရဲတွေလာစစ်တန်းကတောင် ဒီအကြောင်းတွေဖွင့်မပြောခဲ့တာ မင်းအတွက်ပါကူးကူး... သံသယတွေထဲက မင်းကိုဆွဲမထုတ်နိုင်သေးပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ မင်းနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူးလို့ ငါနှလုံးသားတွေက သိနေတယ်။ ငါဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး ဘာမှလည်းမ ငွေ့တတ်တော့ဘူး။ မင်းသာရဲစခန်းရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ငါသေမိမ့်မယ် ကူးကူးရယ်... ငါ့ကိုသနားပါဦး”

“ဒီအတိုင်းနေရင်လည်း နှစ်ယောက်လုံးသေဆုံးနေမှာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကိုဘယ်လောက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကူးကူးနားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် သံသယတွေရဲ့ လောင်မြိုက်ခြင်းတွေခံနေရတဲ့ ကူးကူးက ကိုကိုထက် ပိုမို...”

တယ်.. ကူးကူးအတွက် ဘာမှမခံခဲ့။ ကူးကူးရဲ့စခန်းမှာ အစစ်ခံလိုက်မှာ အေးအေးမှာပါကိုကို... လွှတ်ပါ။"

"မလွှတ်ဘူး။ မင်းလုံးဝသွားရဦး"

သူမအတင်းရုန်းတန်၏။

ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်တွေကို ဆွဲအယ်၏။

သို့သော် မြင့်မိုရ်ကလွှတ်မပေး...

သူမ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်လို့မရတဲ့အခါ မြင့်မိုရ်လက်ချွဲကို ကျန်းထုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ရှိသမျှအင်အားတို့ဖြင့် အားထုန်ပိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းပေါ့။

ငဲမြမြ ခေးထွင်ပျံခံအရည်တို့ ပါးစပ်ထဲမှာလျှံလာမှ သတိဝင်၏။

"ဟင်... ကိုကို"

မြင့်မိုရ်တစ်စက်လေးမျှမအော်၊ နာကျင်မှုကိုအကြိတ်ပြီးခံနေ၏။ ဝတ်... မှာသွားရာတို့အကွင်းလိုက်ထင်၏။

သွေးစက်တို့ စီးကျနေတဲ့ဝတ်စုံအောက်ကြည့်ပြီး သူမ ကြောင်နေဖြို..

"ကိုကို... ကိုကိုရယ်..."

ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်မှာ တိုးဝင်ပြီး သူမသည်ထန်စွာငိုကြွေးပါတော့သည်။

"မင်းကို ငါစကားတစ်ခွန်းပြောနေမယ်ကူးကူး..အဲဒါငါ့ရဲ့သူ့စကား"

ကိုယ့်ဘာသာအေးအေးဆေးဆေးပဲနေပါ။ အချိန်တန်ရင် တရားခံသို့.. ပေါ်လာမှာပဲ..မင်းရဲ့စခန်းကိုသွားတဲ့အဖို့ ငါ့ဘဝက...

မထူးတော့ဘူးကူးကူး။ ခေးမရှိတဲ့ မင်းမရှိတဲ့ဘဝကို ဘယ်နည်းနဲ့ဖြို... အဆုံးသတ်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူး။ မင်းအတွက် မင်းသီးကွာအတွက် ငါ့..

ဖို့ ဝန်မလေးဘူးကူးကူး..မင်းခြံမြို့မှတ်ထား။ ကောင်းပြီလေ... မင်းကို... သလိုလုပ်ပါ...မင်းလက်ထဲမှာ ငါရဲ့ဆေးခြင်းတရားကို အပ်ခဲ့တယ်..

တော့ မမေ့နဲ့ကူးကူး"

မြင့်မိုရ်က သူမကို တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေကို ဖြိုဖြဲပေးလိုက်၏။

တို့အောက် သူမမျက်နှာလေးကို မေးစရာမပင့်ကိုင်ပြီး... နေကြည့်လိုက်ပါသည်။

"မှတ်ထား ကူးကူး..ငါ့အဖေကို သတ်တဲ့လူဟာ မင်းဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင် အဲဒီအတွက် မင်းဘာမှစီမံမှာမျှမဟုတ်စေရဦးပါဟာ ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းသက်သေပဲ။ မမေ့ခဲ့နဲ့... မင်းရဲ့အခန်းကိုသွားတဲ့အဖို့ ငါသေတဲ့အဖို့ပဲ။မင်းကိုငါသိပ်ချစ်တယ်"

မြင့်မိုရ်ကတင်းဆာပြတ်သားတဲ့စကားကိုပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲတွေ့နှင့် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အားငယ်ခြင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့် သွေးပျက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူက သူမဖြစ်၏။

"ကိုကို..."

ချစ်သူရဲ့ခြေလှမ်းဆွဲချက် တားဆီးနိုင်စွမ်းတို့ ကင်းမဲ့နေ၏။ အလိုပိုက်အခန်းတစ်ခုထဲကို ရောက်သွားသလို မွန်းကျပ်မှုတွေကို ခံစားလိုက်ရ၏။ နှလုံးသားကို..အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို..အို... အရာအားလုံးကို ပိုနီးထိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတဲ့ အမှောင်ထုကြီး ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ရပါပြီ။

အလင်းရောင်ဘယ်မှာလဲ...

ထွက်ပေါက်ဘယ်မှာလဲ...

ကျွန်ုပ်အတွက်ထွက်ပေါက်ဘယ်မှာလဲ...

"ဂို...နို...ရေ... .. . ."

(*)

အိမ်မပြန်တာတစ်လလောက်ရှိပြီ။

ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ နားရေးကြောင့်ပြာကို သတင်းစာမှာဖတ်လိုက်ရတော့ တော်တော်ပျော်သွားခဲ့၏။

လူယုတ်မာတစ်ယောက်အတွက် ထိုက်တန်စွာပေးခဲ့သည့်အပြစ်ဒဏ်မှ နည်းတောင်နည်းနေသေးသည်ဟု ထင်မိသည်။

တကယ်ဆို တစ်ရက် ဖြည်းဖြည်းချင်းညှင်းငြိုး သတ်ရမှာဟုတော့ တွေးမိ၏။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သွေးအေးလာတဲ့ အချိန်ကျတော့... လူ့ယုတ်မာတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့မိတဲ့အပြစ်က မိတ်တွေကို ကြောက်ရွံ့နေစေပြန်သည်။

ရင်ထဲမှာ မိကူးအတွက်ကလေးစားချေခွဲလိုက်နိုင်လို့ ကျေနပ်နေတဲ့မိတ်တွေက တစ်လလှည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူ့သတ်သမားလို့ ပြန်မြင်နေပြီး တုန်လှုပ်နေတဲ့ မိတ်တွေက တစ်လလှည့် ဆိုးရွားစွာခဲစားနေရ၏။

မိတ်တွေအရမ်းကြောက်ခြားလာတဲ့အခါ မိတ်ထိန်းသည့်အနေနှင့် သူ့ကို သောက်မိ၏။

မိကူးတစ်ယောက်တော့ သယ်လို့နေမည်မသိ...

တန်ဖိုးမဲ့စွာ ရက်ရက်စက်စက်ခွေးခြေခံလိုက်ရသော ပန်းလေးတစ်ခု... အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားကြေကွဲရလေသည်။

နှုတ်တော့... မိတ်တို့ရင်နှင့်မဆန့်တော့... အိမ်မပြန်တာတစ်လလောက်ရှိပြီ။ အိမ်မပြန်တာတစ်လလောက်ရှိပြီ။ အိမ်မပြန်တာတစ်လလောက်ရှိပြီ။

“ဘာပဲပြောပြော ရင်တော့တုန်တယ်ဟာ... ငါ့မိတ်ထဲမှာတစ်ချို့ကြီးပဲ။ မနက်ပန် ကိုကိုအေးဖေနဲ့ သွားတွေရင် နင်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဂီမီရယ်...” “ဆိုတဲ့စကားသံလေးကို ပြန်ကြားတိုင်း မျက်ရည်တွေထိန်းလို့ မရနိုင်ခဲ့...”

မိဘူးရယ်... အဲဒီနေ့မှာပဲ ငါတို့သိပ်ပျော်ခဲ့ကြသေးတာနော်... နံနက်လေးမှာရုတ်တရက်အချိန်ကို ရောက်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် မအိပ်နိုင်သေးပါ...

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သူ့ရာရည်တွေကို ခွက်ထဲပင်မတည့်တော့ပဲ ပုလင်းလိုက်မော့ချပင်လိုက်သည်။

“အခုက”ဆိုတဲ့ အရည်တွေဟာ မူးဝေစေတဲ့သတ္တိတွေအပြင် ‘အတိတ်တွေ’ကိုပါ မေ့သွားစေသည့် အစွမ်းတွေရှိနေလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိ၏။ ပုလင်းထဲမှာ သောက်စရာအရက်မကျန်တော့...

မျက်လုံးတွေက အိမ်စက်ဖို့ကို မေ့လျော့နေကြသည်ထင်... အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဆရာဦးဖြူစင်၏ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားနေရ၏။

နံ့လျှော့ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်မိတာအခါ မှန်ပျက်မီးသီးလေး တစ်လုံး နေရာတော့စွာ လင်းနေသည့်မျက်နှာကြက်တွင် မိကူးကိုမြင်၏။ အဲဒါ... အဆိပ်သင့်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းလေးတစ်လုံးပွင့်တဲ့လား...

“နင်... ကဲဒီလောက်တော့ မိကူးရယ်...” အပြစ်ကင်းစင်လွန်းလှတဲ့ မိကူးမျက်နှာလေးကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေရင်းမှ ပိုမိုတိခြင်းမဲ့စွာသော မျက်ရည်တို့မျက်ဝန်းအိမ်တွင် ပြည့်လျှင်လျှင် ပြန်၏။

ရာကျင်ခြင်းတွေကြောင့် နှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်ခါလာကြသည်
တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ကနဲ သတိရပိုက်၏။

ထိုအခါ ပူလောင်သော ဖိုးပိုမိတ်တို့ ကမ်းကိုယ်လှည့်၍ တစ်ခုဟုတ်ချင်း
ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

“မိကူး...”

ထိတ်လန့်စွာ ရေရွတ်မှင်းငေါက်သနဲ ထထိုင်မိ၏။

မိကူး... မိကူးမှာ... တကယ်လို့များ မိကူးမှာ ကိုယ်ထံနို့ရှိလာခဲ့မယ်
ဆိုရင်...

“ဘုရား... ဘုရား...”

မိကူးရဲ့... နာမည်တစ်လုံး...

မိကူးရဲ့... သိက္ခာတရား...

ပြီးတော့... မိကူးဆက်လက်ရှင်သန်ရမည့်အခါ...

ခါဟာ.. ခါဟာ.. မိကူးကို ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ချီပြီး မရွံ့မလှဆုံးရှုံး

ပျက်စီးသွားစေမယ့်ကိစ္စ... သေချာတယ်...

မိကူးက ဘာဆိုဘာမရွံ့ မသိ..

ပကတိ အဖြူသက်သက်...

အိုး... ဒုက္ခတွေရောက်ကုန်တော့မှပါလား...

ငါ ဘာလုပ်ရလေမိကူးရေ...

(*)

“ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ...”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ...” ဆိုတဲ့ အတွေးများနှင့်သာ နေ့ရက်များကို
ပါးသီးစွာ ဖြတ်သန်းနေရ၏။

ထိုအတွေးတို့နှင့် ဖိုးစင်စင်လင်းခဲ့သော နေ့ရက်တွေ ဆက်လာခဲ့သော်

ငြား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို မရနိုင်သေး...

အိပ်ခက်ခြင်းတို့နှင့် စေးကွာခဲ့တာ ကြာပြီ...

ဒီညလည်း အိမ်ဖြစ်ဦးမည် မထင်..

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်အချို့ကို ခပ်ကျဲကျဲသာတွေ့ရ၏။

ပန်းဆိုးတန်းရုံးကျော်တံတားကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက

အေးအေးအေးအေးဖြစ်သက်စွာ လဲလျောင်းအိပ်မောကျနေ၏။

ညဉ့်နှစ်ရီခန့်အချိန်ဆိုတော့ လူခြေလည်းတိတ်ပြီပေါ့...

ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...

ကောင်းကင်မှာ လင်းလက်စွာနေရာယူနေတဲ့ ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်
အရောင်ပိုနိမ့်မာသွားအောင်၊ ကြွေကျမသွားအောင်.. ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...

မိကူးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား...?

မဖြစ်ဘူး...

ဒီကိစ္စတွေ မိကူးသိသွားလို့မဖြစ်ဘူး...

ဒီကိစ္စကိုသိသွားရင်...

မိကူးနှလုံးသားတွေ ကွဲကြေကုန်တော့မှာ...

ဒီကိစ္စကိုသာ သိသွားရင် အရှက်စိတ်က မိကူးရဲ့အသက်တို့တော်နဲ့
နှုတ်ယူသွားနိုင်တယ်...

ပြီးတော့... မိကူးဟာ ဘာတို့ချက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး တည်ဆောက်ပေး
မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး...

မိကူးမှာ အဲဒီလိုသတ္တိတွေလည်း မရှိဘူး...

သူ့ကိုယ်သူ့အဖွဲ့နဲ့အထမ်းတောင်းအောင် အမြဲကြိုးစားနေခဲ့တဲ့မိကူးဟာ

ဒီကိစ္စကိုသိသွားရင်... လေးတောင် ဆော့သွားနိုင်တယ်...

ပြီးတော့ ကိုမြင့်မိုရ်နဲ့...

မိကူးကို သိပ်ချစ်တဲ့... မိကူး သိပ်ချစ်တဲ့... ကိုမြင့်မိုရ်နဲ့...

ဒီကိစ္စကိုသာ သိသွားရင်... မိကူးဟာ ဘယ်လိုချက်နှာပြောင်
ရင်ဆိုင်မှာလဲ...

ကိုမြင့်မိုရ်ကော... ဘယ်လို အင်အားပျိုးနဲ့ မိကူးကို မျက်နှာချင်း
မှာလဲ... ဘယ်လို နားလည်မှုမျိုးတွေ၊ ဘယ်လို မြင့်မြတ်မှုမျိုးတွေနဲ့ မိကူး
ကို တာဝန်ယူနိုင်မှာလဲ...

သေချာတယ်... မိကူးနဲ့ ကိုမြင့်မိုရ်နဲ့ အနာဂတ်ဘဝခရီးဟာဘယ်
မလုပ်ပနိုင်တော့ဘူး...

ဒါဆိုရင်... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သိပ်ချစ်ကြတဲ့နှစ်ယောက်လေး
ဟာ... ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့်ဆေးကြရတော့မှာလား...

ရင်ခုန်သံတွေရဲ့အပင်ဟာသိလိုအဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့်ရုစရာခရီးအားပေး
ထင်းညစ်ထေးကြရတော့မှာလား...

မဖြစ်ရဘူး...

ဒါတွေအားလုံး ဖြစ်မလာစေရဘူး...

ဒါဆို... ငါဘာလုပ်ရမလဲ... စဉ်းစားစမ်း... စဉ်းစားစမ်း...

... ..

အဖြေတစ်ခုခုရခင်မှာပင် အရှေ့ကောင်းကင်မှ အချက်ဦးအလင်းရ
တို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရအံ့။

{ * }

ကောင်းကင်တွင် မပီပြင်လင်းလင်းနေသော ကြယ်ပွင့်အနည်းငယ်ကို
သာ မြင်တွေ့ရတော့၏။

ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ လူခွေးလည်းတိတ်ပြီပေါ့...

အေးမြသောလေပြည့်တို့အဲ့ ဝဲတိုက်ခတ်နေသော်ငြားရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းမှု
တို့ ကင်းမဲ့နေ၏။

ရင်ထဲမှမီးတောက်တို့က အားကောင်းရွာတောက်လောင်နေဆဲ...

“ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...?”

လန်းဆန်းရွာ ဖူးပွင့်နေတဲ့ ဝန်းလေးတစ်ပွင့် ညှိုးနွမ်းမသွားအောင်၊
ပွင့်ပတ်လေးတွေကြွေကျမသွားအောင်... ငါဘာလုပ်ရမလဲ...

ဒီကိစ္စကို... ကိုမြင့်မိုရ်ကို ပွင့်ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလား...?

ဟုတ်တယ်... ကိုမြင့်မိုရ်က ဆရာဝန်...

တကယ်လို့ ကိုမြင့်မိုရ်ဟာ မိကူးအပေါ်မှာစားနားလည်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...
ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိနေတယ်...

ဒီကိစ္စကို... ကိုမြင့်မိုရ်ကိုတို့တွယ် ဖြေရှင်းနိုင်တာသေချာတယ်...

ဒါပေမယ့်... ကိုမြင့်မိုရ်ဟာ ဆရာဝန်မဟုတ်ဘဲ အဲဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ
ကို လုပ်ပုံမလား... မလုပ်မှာသေချာတယ်...

ပြီးတော့... ကိုမြင့်မိုရ်နဲ့လုံ့လသားမှာ တစ်သက်စာဖျောက်ဖျက်မရုစေ
ပွဲထင်သွားမယ့်အကျည်းတန်ဆုံးဒဏ်ရာတွေ...

မဖြစ်ဘူး... ဒီနည်းလမ်းကို သုံးလိုမဖြစ်ဘူး...

မိကူးနဲ့ ကိုမြင့်မိုရ် တည်ဆောက်မယ့် အနာဂတ်ကမ္ဘာလေးမှာ...
စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာကောင်းတဲ့ အမာရွတ်တွေရိမ်နေရဘူး...

မိကူးလျှောက်မယ့် အနာဂတ်ခရီးဟာ... ရှင်ဘုရားမြတ်နိုးခြင်းတွေ...
ရွှင်ခြင်းတွေ၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတွေ အတိတ်ပြီးနေတဲ့လမ်းမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်...

အဲဒီတော့...

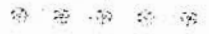
ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ... .. . .

ငါ... ဘာလုပ်သင့်သလဲ... .. . .

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ခေါင်းထဲမှာ ရွတ်စကားများကို လာအမ်း။

ရင့်ထဲမှာ လောင်ကျွမ်းနေသော မီးတောက်တို့ ငိုမိုခြင်းထပ်။

လောင်ကျွမ်းနေဆဲ အချိန်မှာပင် ကျေးဇူးတင်တို့၏ အိပ်တန်းထွက် နို့ထာသံ...
ကို ကြားလိုက်ရ၏။

(*)

ကြယ်ရောင်မလက် 'လ' မထွက်သော ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသား
တိမ်ရွာတို့ ခပ်ငါးပါးနေရာယူထားကြ၏။ ထိုတိမ်ရွာငါးပါးတို့မှ မိုးစက်
ဖွဲ့ခဲ့လေးတွေကို ရွာချပေးနေ၏။

ညဉ့်နှစ်နာရီခွဲပြီဆိုတော့ လူခြေလည်း တိတ်ပြီပေါ့..

ခပ်မွန်ကျပျောင်းနေသော မိုးခက်တို့သာ... ရင်ထဲမှ နှလုံးသားနှင့်
တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ကြမည်ဆိုပါက... ချက်ချင်းပင် အငွေ့ပျံပျောက်ကွယ်သွား
ကြမည် ထင်၏။

“ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...?”

ဘဝခရီးကို မျှော်ရှင်စွာသုံးနှုန်းမယ့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့ အတောင်
ပံလေးတွေ ကျိုးကြေမသွားအောင်... ငါဘာလုပ်ရမလဲ...

ဒီကိစ္စကို.. ငါ့ရည်းငါ့ဟန်နဲ့ လျှို့ဝှက်စွာ ဖြေရှင်းလိုက်ရင် ကောင်းမ
လား...

ဟုတ်တယ်.. ဒီကိစ္စကို ခြေရှင်းနိုင်တဲ့ ပဋိဒီဝဆေးတွေ ရှိနေတာပဲ။
ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိစေဖို့ အတိတ်တိတ်ကလေး ဖြေရှင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်
ပြီးပြီ။

ဒါဆိုရင်... မိကူးရဲ့ အနာဂတ်၊ ကိုမြင့်မိုရ်နဲ့ အနာဂတ်၊ မိကူး
ကိုမြင့်မိုရ်ရဲ့ ဘဝခရီး... အားလုံး သာယာလှပသွားပြီ... ..

ဒါပေမယ့်... အဲဒီဆေးက ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်သူက ရှာဖွေလဲ...

ဒီကိစ္စကို... တရားဥပဒေက လုံးဝခွင့်မပြုဘူး...

ဘုရားကလည်း ခွင့်မပြုဘူး...

ပြီးတော့... အပြစ်မဲ့စွာ လူ့လောကထဲကို ဝင်လာမယ့် လူသားလေး တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကျူးလွန်လိုက်တဲ့ လူ့မဆန်ဆုံးသောလုပ်ရပ်...

အကြီးမားဆုံးဖြစ်ဖို့... အရက်ခက်ဆုံးအပြုအမူ...

ကြည့်စမ်း... ငါဟာ ဦးစင်းမြင့်ထက် လူ့မဆန်တဲ့အလုပ်ကို လှုပ်ရှားကြိုးစားနေတာပါလား...

ငါဟာ အပြစ်ရှိတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို ရက်စက်စက်စက် အပြစ်ပေးခဲ့မိပြီ...

အဲဒီအတွက် တရားဥပဒေဆိုတာ နှိုင်းတယ်...

ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး...

အခု... အပြစ်မဲ့တဲ့ လူသားလေးတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်မယ် ဆိုရင်...

ဘုရား ဘုရား... ငါဟာ သဝပေါင်းများစွာ တရားစီရင်ခံရတော့မယ်...

နောက်ဆုံး... ငါက 'ငရဲ'ကို မကြောက်ဘူးပဲထား...

အဲဒီလို လုပ်သင့်သလား...

အဲဒီလိုဖြစ်သင့်သလား... .. .

စဉ်းစားရင် စဉ်းစားရင်ဆောင်းထဲမှာ တာလစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာ၏။

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်တန်ရင်မဟုတ်လားခြင်းကို သတိထားမိချိန်တွင် မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

တံတားဘောင်မှလတ်ကျခဲ့ရန်ဆင်းလိုက်သည့်တွင် မိုက်ကန်ဖြစ်သွား၏။

ခေါင်းထဲမှာ တချိပ်ရိပ်နှင့် မှူးနေ၏။

(*)

ကောင်းကင်မှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့က သိပ်သည်းမည်းမှောင်ရွာ နေရာယူထားကြ၏။

ညဉ့် သုံးနာရီရှိပြီဆိုတော့ လူခြေလည်း တိတ်ပြီပေါ့..

မိုးသက်လေတို့ အေးမြရွာ တိုက်ခတ်လာသော်ငြား ရင်ထဲမှာတုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုဆေးနာဘို့က တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာနေ၏။

သည်းထန်ရွာ ရွာချိုက်သောမိုးစက်တွေက ငြိမ်းချမ်းမှုအနည်းငယ်ကိုပင် ဆားရွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိ...

"ငါ... ဘာလုပ်ရမလဲ...?"

ဒီကိစ္စကို... မိဘူးလည်း သိလို့မဖြစ်ဘူး...

ကိုမြင့်မိုရ်လည်း သိလို့မဖြစ်ဘူး...

ရက်စက်တဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့လည်း မဖြေရှင်းသင့်ဘူး...

ရက်စက်တဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့လည်း မဖြေရှင်းရက်ဘူး...

ဒီအဖြေဆိုတော့ကို ဘယ်သူမှလည်း သိလို့မဖြစ်ဘူး... သိလည်းမသိစေရဘူး...

အို... ငါဘာမှမလုပ်ဘတ်တော့ဘူး...

မိဘူးရေ... ငါနှင့်အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို ရှာလို့ရတော့တော့...

တော့ဘူး...

မှာကျည်းစွာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည့်အခါ အရှိန်ဖြင့် ကျဆင်းလာသော မိုးဆတ်တို့က မျက်နှာကို လာရောက်ထိပျက်ကြ၏။

နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသားပိုင်တို့က အအေးခတ်ကြောင့် နိုက်နိုက်တုန်လာကြသည်တိုင်... ရင်ထဲမှာ မီးတောက်တို့ ပိုမိုလောင်ကျွမ်းနေဆဲရှိ၏။

မျက်နှာပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် ကျဆင်းလာနေသည့် မိုးစက်တို့က အပျော့အတွေနှင့် ဆင်တူလွန်းနေ၏။

“အို... အဲဒီမိုးရေစက်တွေသာ ဗြဟ္မာ့ပြည်က ဆင်းသက်လာတဲ့ အပူချင်းတွေဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်... သူတို့တစ်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံမယ့် အခြားသောအခါ တစ်စင်းဟာ ငါ့နှလုံးသားထဲ ဖြစ်ပါစေတော့... ဗြဟ္မာ့ပြည်က ဆင်းသက်လာတဲ့ အစင်းစင်းသောအင်တွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းမြုပ်ရာ တစ်ခုတည်း သောနေရာမှာ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားထဲ ဖြစ်ပါစေတော့...”

မြောက်ခြားစွာ ဆူဘောင်းယုံကမ်းချိန်တွင် လှုပ်အီးကြောင်းကို မြီးမြီးမြုပ်မြုပ် လင်းလက်ကြ၏။

မိုးမြီးမီးသံတို့ ပေါက်ကွဲမြည်ဟီး၏။
လှုပ်အီးကြောင်းတွေနဲ့အတူ... မိုးမြီးမီးသံတွေနဲ့အတူ အသံတရားတစ်ခုက ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ကြည့်စမ်း... ငါ့ဟာ... မိကူးမရှိတဲ့နေရာတစ်ခုမှာလာပြီ၊ မိကူးအတွက် ပူပင်သောကတွေ ရောက်နေတာပါလား...

တကယ်ဆို... အခုချိန်မှာ ငါ့ရှိနေသင့်ဆုံးနေရာက မိကူးအနားပျံလေ...

ဘာတွေပဲဖြစ်လာလဲ အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် မိကူးအနားမှာပဲ ငါ့ရှိနေသင့်တာ...

ဟုတ်တယ်... ငါ မိကူးနားမှာပဲ ရှိနေသင့်တယ်။
ငါ... မိကူးဆီသွားရမယ်...
ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ တံတားဘောင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်တွင် ခြေထောက်တို့က အေးဖက်တုံ့ဆိုင်းနေကြ၏။

ကွေးနေတဲ့ခူးတွေကို ချက်ချင်းပြန်ဆန်လို့မရ...
သို့သော်... အားတင်းပြီး မြေလှမ်းလိုက်သည်။
“ငါလာပြီ မိကူးရေ...”

(*)

“မိကူး”

ခရေပင်တွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ဟစ်ခေါ်လိုက်မိတော့သည်။

“မိကူးရေ...”

အိမ်တံခါးဝအရောက်မှာအိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသော မိကူးနှင့် ဆုံဖူး၊

“ဂိမ့်”

သူမက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖမ်းပြီး ငိုပါသော သည်။

“ဂိမ့် နင်...နင်ငါ့ကိုပစ်ထားတယ်... အကြာကြီးပစ်ထားတယ်။

ငါဘာ တွေ့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နင်သိလား... ခန္ဓာပုတ်...ငါ့ကို ပစ်ထားတာ တစ်လ မကတော့ဘူး။ ငါဒုက္ခတွေ့ရောက်နေပြီ ဂိမ့်ရဲ့ အိ...ဟီး...ပဏ္ဍိ...”

“အေးပါ...အေးပါ...ငါအခု မြန်လာပြီပဲ။ မငိုနဲ့တော့ တိတ်တိတ် လာ... အိမ်ထဲဝင်ရအောင်... လာ... လာ...”

အိမ်ထဲရောက်တော့ သူမတွေကြုံနေရတဲ့ ပြဿနာတွေကို ငိုရင်းငိုရင်း ပြောပြနေပါတော့သည်။

သိပြီးသား အကြောင်းအရာတွေကို သူမ ကျေနပ်အောင် နားထောင်လေ့ လိုက်ရသည်။

“ငါ့မှာ ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူး ဂိမ့်... ငါ့ဆုံးစားလို့ မရတာဘဲ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို အိမ်ပြန်ရောက်လာသလဲဆိုတာပဲ ကိုကို ငါ့ကို သံသယဖြစ်နေတာကို ငါနားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါဘာမှမသိရတဲ့အကြောင်း

အပျက်တွေကြောင့် ငါ့ကိုသံသယအဖြစ်ခံရတာကို အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်ဟာ ကိုကိုခဏလည်း အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တော့ ငါအိမ်ပြန် ရောက်နေတဲ့ကိစ္စနဲ့ သူ့အဖေနဲ့ သွားတွေ့တဲ့ကိစ္စကို ကွယ်ဝှက်ထားရှာတယ်။ နင်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ဂိမ့်ရယ်... ငါနဲ့ကိုကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ရုံသာနဲ့ ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကြောင့် ဝေးရတော့မှာလား...ငါလုံးဝ မခံစားနိုင်တော့ဘူး... ကိုကိုဖေဖေကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို မြန်မြန်မိပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ အခုအချိန်မှာမျှ အဲဒီလူကိုတွေ့ရင် ဘာနဲ့ထိုးပစ်မိလားပဲ... ”

မိကူးစကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

အချအရာတွေ ပျက်ယွင်းမသွားအောင် သတိထားနေလိုက်ရသည်။

“တရားခံဆိုတာ တစ်ချိန်မှာပေါ်လာမှာပဲပဲ မိကူးရာ...နင်အဲဒီလောက် ကြီးခံစားမနေပါနဲ့။ အရေးကြီးတာက နှင့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ပဲ အလုပ်တွေက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား...”

“အဲဒီအလုပ်ကလည်း ငါ့အတွက်ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲ ဂိမ့်...မရယ်ချင်ပဲရယ်ရ မငိုချင်ပဲငိုရ...မပြုံးချင်ပဲပြုံးရနဲ့ ငရဲကျနေသလိုပဲ...စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆို မြီးရ လိမီးရ ဝတ်ရစားရတာက တစ်မျိုး... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရတာကမှ တော်သေးတယ်”

“ဟာ... နင် ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေတောင် ရိုက်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား

မိကူး”

သူမ စိတ်ပြောင်းအောင် ဝမ်းသာတဲ့ လေသံနှင့် ဟန်လုပ်ပြီး ပြောရ၏။

“ဟုတ်တယ် ဂိမ့်... ငါ့ရုပ်ရှင်ရိုက်နေပြီ။ တော်သေးတယ် ...

မကြာကွဲဝရာ ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ကြိုးစားပမ်းစား တောင် သရုပ်ဆောင် မငိုနိုင်ဘူး။ မျက်ရည်တွေက အော်တို(Auto)ပဲ။ ဟီး ဟီး... ဒါ ကတောင်ပြောတယ်... ကူးကူးနိုင်ဟာ သူ့သက်တမ်းတစ်ခေ အငိုနိုင်ဆုံး မင်းသမီးပဲတဲ့.. ငါလောက်ငိုနိုင်တဲ့ မင်းသမီးမျိုး မရှိဘူး။

ဘူးတဲ့။ နင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ... ငါ့မှာ ကြေကွဲတတ်ခံတွေရှိနေတော့ အဲကိုက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မနေ့ကဆို မင်းသားသေတဲ့ အခန်းရိုက်တယ်။ ဘယ်ပြော ကောင်းမလဲ ဂီဇီရယ်... အဲဒီအခန်းရိုက်ပြီးလို့ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတဲ့အထိ ငိုလို့အတောမသတ်တော့ဘူး။ သူတို့ကတော့ ငါ့ကို သရုပ်ဆောင် နေတယ်ပဲထင်မှာပေါ့... ငါက ကိုကိုကို မြင်ယောင်ပြီး တကယ်ငိုနေတာ ဟ...ဟီး...ဟီး... ရယ်ရတယ်နော် ဂီဇီ...”

ငိုလိုက်ရယ်လိုက်နှင့် ကလေးစိတ်ရှင်းရှင်း မပျောက်သေးတဲ့ မိကူးကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မချိ...

“ဒါရိုက်တာက နင်ကို အရမ်းသဘောကျနေမှာပေါ့... ဟုတ်လား မိကူး...”

“ဟီး...ဟီး... အကယ်ဒီစီချိတ်ဖို့ သေချာတယ်တောင်ပြောနေတာ ဒေဟ... ငါ့မယ် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိနေတာဆိုတော့ ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်ကြီးကို ဖြစ်လို့...”

“ကောင်းတာပေါ့ဟ...ဒါနဲ့ နင်ဒီနေ့ ရှုတင်ရှိလား...”

“ရှိတယ် ရှိတယ်...နင်လိုက်ခဲ့ရမယ် ဂီဇီ။ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“စိတ်ချ မိကူး။ဒီကနေ့ဆို ငါနင့် နားမှာအမြဲရှိနေတော့မှာ သေချာ တယ်... နင်...နင်ထုတ်ရင်တောင် မသွားတော့ဘူး။ ငါ့ကြောင့် ဘာပြဿနာ မှ မဖြစ်စေရဘူးလို့လည်း ဂတိပေးတယ်...”

“ဟယ်... နင်တကယ်ပြောတာလား ဂီဇီ။ မနောက်နဲ့”

“နောက်စရာလားဟ...ဒီလို အချိန်မျိုး နင့်နားမှာ ငါမရှိလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ။ နင်ကိုငါ စိတ်မချဘူး...”

လိုက်ရာ “အမလေး ဂီဇီရယ်...နင်သိပ်လိမ္မာနေတာပါလား...ငါပျော်လိုက်တာဟာ။

“ပြောတာ... ငါအရမ်းဝမ်းသာတာ။ ဘာပဲပြောပြော နင်ငါ့အနားမှာ။ ဘယ်လိုက...အားရှိတယ်ဂီဇီရယ် နင်ဟာ...ငါ့အတွက် ဘုရားပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း သံသယဖြို အရမ်းချစ်တာပဲသိလား”

ပြောရင်း ကျွန်တော့်ပါးကို ဆွဲလိမ့်မိ၏။

“အေးပါ မိကူးရယ်...နင် ငါ့ကို ဒါလေးတွေနဲ့ပဲ လုပ်စားနေတော့တာပဲ နော်.. ကဲကဲ လုပ်လေ...သွားမှာဆိုလည်း ပြင်တော့...”

“ခဏနေဦးပဲ နှစ်မှာရှိလောက်အချိန်ရသေးတယ်။ ငါပုတီးစိတ်လိုက် ဦးမယ်...”

“အဲမယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား မင်းသမီးရ...”

“မဟုတ်လို့ မရဘူးဂီဇီ...ငါ အိမ်ဌာန်ပုတီးစိတ်နေတာကိုးနင်းအိမ်ဌာန် ပုတီးလေ”

“အလဲ့... ဘာဆုတောင်းထားလဲ...အကယ်ဒီမိဆုလား”

“မဟုတ်ဘူး ဂီဇီ...ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးဆုကို တောင်းထား တယ်...”

“ဘာဆုများလဲ မိကူးရ...ယောက်ျားမြန်မြန်ရပါစေလို့လား... ဟား... ဟား”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး ဂီဇီ။ကိုကို ဖေဖေကို သတ်သွားတဲ့တရားခံ မြန်မြန် ပေါ်ပါစေ ဆိုတဲ့ဆုကို တောင်းထားတာ...အိမ်ဌာန်ပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ နင်လည်း အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးလေ... သွား... သွား... အဝတ်စားလဲပြီးမှ လာနဲ့။ ငါပုတီးစိတ်လိုက်ဦးမယ်...”

သူမ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကိုလေး ထိုင်လိုက်တဲ့ အထိတောင်တောင် ကြီးရပ်နေမိတော့သည်။ တည်ငြိမ်စွာ ဘုရားဝတ်ပြုနေတဲ့ သူမ နောက်ကျော ပြင်လေးကိုကြည့်ရင်း အသက်ရှူဖို့ကို သတိမရ...

မိကူးရဲ့ အိမ်ဌာန်ဆုတောင်းက... တရားခံမြန်မြန်ပေါ်ပါစေတဲ့လား...

(*)

“မောလိုက်တာ ဂီဇိုရယ်... ဖုလိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ... နင်မြင်တပဲ၊ မဟုတ်လား... စိတ်မပါပဲ ရယ်(ရီ)ချည်းရယ်နေတော့တာပဲ။ ဟာသာ ကားတဲ့ လေ... ငါဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်ပေ တော့...”

မိဒီယိုရိုက်ကွင်းထဲမှ ထွက်လာတဲ့ မိကျားက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်၏။ ထို့နောက် ယပ်တောင်လေးဆွဲပြီး တဖျတ်ဖျတ် ခပ်နေ၏။

“ရှေး... မိကျား အအေးသောက်လိုက်ဦး။ ပြီးရင် ဒီကြက်သားကြော် လေးစားလိုက်... Tok o Fried Chicken လေ... ငါကိုယ်တိုင်သွားဝယ်တာ တာ။ ပေးပေး ယပ်တောင်ငါ့ကိုပေး... ငါခပ်ပေးမယ်...”

“မစားချင်ဘူး ဂီဇိုရယ်... ငါဘာမှ စားချင်သောက်ချင်စိတ် မရှိဘူး။ အခုညီလေးပဲ သောက်တော့မယ်...”

“နိုး... နိုး... မရဘူး။ စားရမယ်... စား... ခုစား...”

“နင်ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲဂီဇို... အားအားရှိ စားပဲစားခိုင်းနေတော့တာ ပဲ။ စောစောကပဲ ချို(စ်)ပေါင်မုန့်တွေ စားထားသေးတယ်... နို့အေးတွေလည်း သောက်ထားတယ်။ နင်ငါ့နောက်လိုက်နေတာ နှစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတာပဲ။ လူတောင်ဝ၊ လာသလိုလိုပဲ”

“ဝ၊ တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟ”

“ဟဲ့ !... ဖက်တီးမကြီး ဖြစ်သွားရင် ထမင်းငတ်မယ်နော် ဘာမှတ် လဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... မဖြစ်ပါဘူးဟာ... လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဒီလောက်လုပ်နေတဲ့ဟာကို... ရော့ပါ... စားလိုက်စမ်းပါ... တော်ကြာ ပြန်ခေါ်တော့မယ်...”

ကြက်သားကြော်ဘူးကို သူမလက်ထဲ ဇွတ်အတင်းထည့်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုး၏။

“စားလေ... ဘာကြည့်နေတာလဲ စား... အကုန်စား...”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး ဂီဇို၊ ငါက ရည်းစားတစ်ခုလုံးမချော်... ကိုကိုမြင်ရင် စဉ်းစားရ ကျပ်နေဦးမယ်။ အင်း... ကိုကို ဆိုလို့... ကိုကိုကို လွမ်းလိုက်တာ ဂီဇိုရယ်... သူဘယ်လောက်များ စိတ်တွေဆင်းရဲနေပြီလဲ မသိဘူးနော်... တော်ပြီဟာ... မစားချင်တော့ဘူး...”

“ကောင်းပြီလေ... နင်မစားရင် ငါပြန်တော့မယ်... မှောက်ကို နင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ လိုက်မလာတော့ဘူး...”

ဂီဇိုက စိတ်ဆိုးပြီး ထပြန်ရန်ပြင်၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ကျေးဇူးရှင်... ပြန်ထိုင်ပါ... ပြန်ထိုင်တော်မူပါ”

“နင်စားမှာလား... မစားဘူးလား...”

“စားပါ့မယ်ဆို။ ထိုင်ပါ... ဟောဒီမှာ စားပါပြီးတဲ့တော်... အမလေး ငါဒုက္ခက မသေးပါလား... မရယ်ချင်ပဲရယ်ရမစားချင်ပဲ စားရန် ဝင်ကြီးလိုက် တာနော်...”

သူမက ကြက်သားကြော်ကို အားရပါးရကြီး ကိုက်စားပြ၏။

ဂီဇိုကို ရွဲပြီး စားပြခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်... စားစား။ အစားအစားမှ အားရှိမှာဟာ... မိကျားရ...”

“စားမယ်... စားမယ်။ ရော့! ယပ်တောင်ကြီးကိုပဲပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ... ခတ်ပါဟဲ့... ဒီမှာ အိုက်လို့ပါဆို...”

သူမအလိုကျ ယပ်တော်သွင်းရပြန်၏။

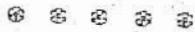
“အင်း... ကိရိ... ကိရိ... နင် အခုတစ်လော ငါ့ကို သိပ်နိုင်နေတယ်ပေါ့

ဟုတ်လား... တွေ့မယ်... တွေ့မယ်... ဟင်း... ဟင်း...”

“ဖြည်းဖြည်းစားပါ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဖျက်ကုန်ပြီ...”

“လျှာမရှည်နဲ့။ မိတ်ကပ်ဆရာရှိတယ်...”

ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ငြော့၏။

(*)

“ဟင်း...ဟင်း... ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးကတော့ ငါ့ကို ဒေါပွနေ ဟာပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါလည်းဖြန့်ရောက်လာရော...သူ အလုပ်ပြုတ်သွားလို့လေဟာ”

“မတင်ပါနဲ့တော်...ပျော်တောင်ပျော်နေသေးတယ်။ ငါ့သူ့ကို တစ်နှစ် စာတောင်းကန်တော့လိုက်တာဟဲ့...သနားလို့...”

“ဟုတ်လား... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်..နင်တော်တယ်...”

“သိတယ် မဟုတ်လား ကူးကူးနိုင်လေ။ အား...ပြောရင်းဆိုရင်း ခေါင်းတွေပူးလာလိုက်တာဟာ...”

မိကူးက စကားပြောနေရင်းမှ နဖူးကို လက်နှင့်ထောက်ပြီး နောက်မှီပေါ် လှန်ချလိုက်တော့ ကားကိုလမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

စိုးရိမ်မိတ်ဆွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပူကနဲခံစားလိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ နား ထင်မှာသွေးတို့ စားဒိတ်ဒိတ်တိုး လာကြ၏။

“မိကူး နင်ဘာဖြစ်တာလဲ...”

သူ့မမျက်နှာလေးကို ဆတ်ကနဲခွဲလှည့်ပြီး အလောတကြီးမေးလိုက်မိ၏။

“ခေါင်းနည်းနည်းပူးနေတယ်ဂီရီ...”

ဘုရား.. ဘုရား.. ခေါင်းပူးလို့တဲ့... ..

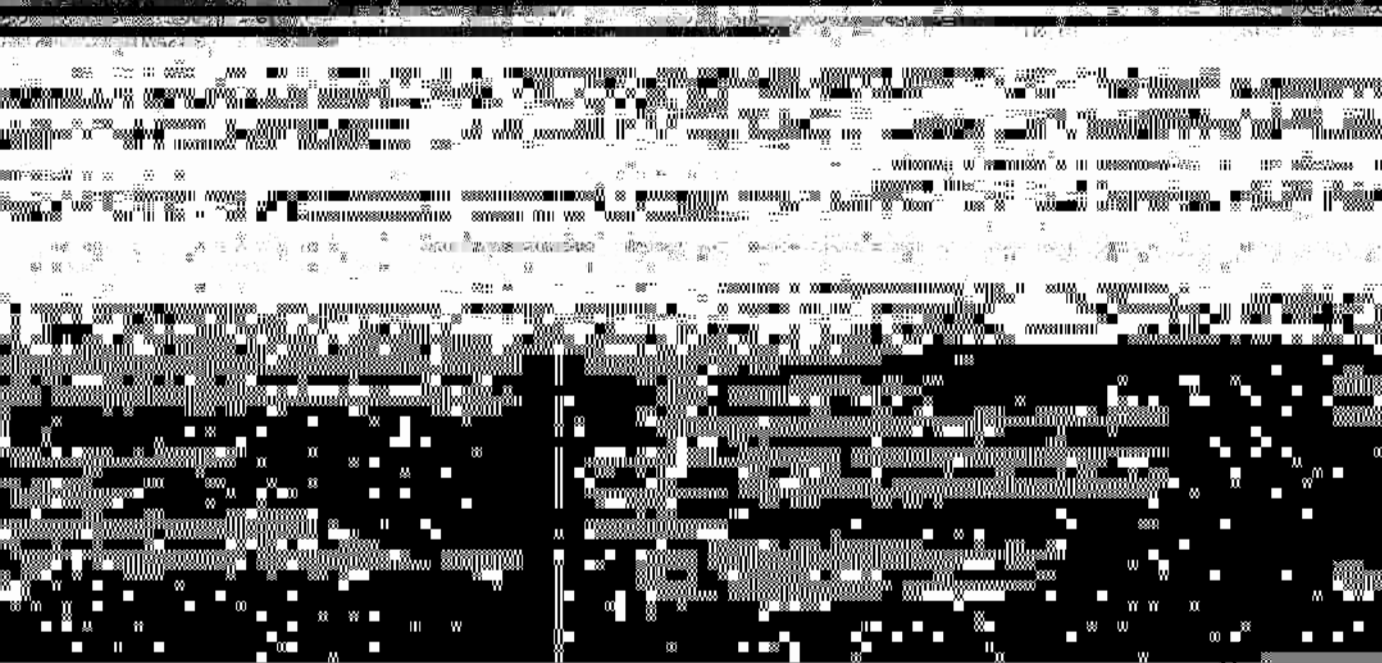
“ခေါင်းပူးရုံပဲလား မိကူး... ပြီးတော့ရော ဘာဖြစ်နေသေးလဲ.. ရင်တုန် တာဘို့ ဟို.. ဟို.. အနံ့ချင်သလိုလိုဖြစ်တာတို့ရော ဖြစ်သေးလား.. နှုတ်ခမ်း နှုတ်ခမ်း...”

နင် နေသာရုံလား.. မှန်းစမ်း...

ဂီရီက သူ့မမျက်လုံးတွေကို ဖြကြည့်ပြီး စူးစမ်းနေပြန်၏။

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေတဲ့ ဂီဇိုကိုကြည့်ပြီး သူမက...
 "နင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဂီဇို... နင့်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းမူးတာတောင်
 ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မဲသိတော့ဘူး.. ဟင်း.. ဟင်း..."
 "ရယ်မနေနဲ့ မိကူး.. ဒါရယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ ငါမေးတာဖြစ်စမ်း...
 ရင်တွေဘာတွေ တုန်နေသလား အခု.."
 "ဟင့်အင်း... မတုန်ပါဘူး..."
 "အန်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုတွေရော ဖြစ်နေလား..."

ပြောရင်း...
 ခရေဂ်နဲ့လေးတွေကို အားရပါးရရှိကံနမ်းလိုက်ပြီး...
 "ဟား.. ရင်ထဲမှာ အေးသွားတာပဲ ဂီဇိုရယ်။ နင့်သိပ်တော်တယ်
 သိလား... ဟင်း.. ဟင်း... နင့်ဘယ်တုန်းက ကောက်ထားတာလဲ..."
 "ညက..."
 "ခွေးစုတ်... ငါ့ကိုတောင် လာမခေါ်ဘူး..."
 "ငါလာခေါ်သေးကုန်သေး... နင့် ပုခုံးပိတ်နေလို့..."

“အင်း... ပေးတယ် ပေးတယ်..”

“နင်.. ဘယ်လိုဝေဒနာပျို့ကို ခံစားရ ခံစားရ ငါ့ကိုအရင်ဆုံး အသိပေးရမယ်နော်။ ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ နှင့်အနားမှာ ငါမနို့ခွဲရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ့ထက်အရင်ဖွင့်မပြောရဘူးနော်...”

“အေးပါဟယ်...”

“အေးပါဟယ် မလုပ်နဲ့။ ငါ ဒီကတိကို လေးလေးနက်နက် တောင်းခံတာ။ နင်ငါ့ကို ခင်ရင်ကတိတည်ပါနော်.. မိကူး..”

“အေးပါ.. စိတ်ချ.. ငါ့ကို မြင်ကိုက်သွားရင်၊ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သွားရင်တောင် နှင့်ကိုပဲ အရင်ဆုံး အသိပေးမယ်.. ဟတ်ပြီလား.. ဟင်း ဟင်း.. တဲ့တဲ့ သွားရအောင်”

(*)

နောက်ကျောနှင့် မြက်ခင်းပြင်တို့ရဲ့ အထိအတွေ့က အေးမြနူးညံ့လွန်းလှ

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက် ဖျော်စရာကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာလေး တစ်ခုလဲ...

ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး...

မိကူးဟာ.. ကောင်းကင်မှာပဲ ခံမြန်းသင့်တဲ့ ကြယ်နတ်သမီးလေးပါ..

မိကူးဟာ... ကိုဖြင့်မိုရ်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာပဲ ပွင့်လန်းသင့်တဲ့ ယန်းလေးတစ်ဖွင့် ပါ...

အဲဒီတော့... လူသားလေးရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းကို နှင်မသိအောင် ငါ့ဗွက်လှည့် ပြရတော့မှာပေါ့ မိကူး...

ပေါ့ပါးလန်းဆန်းခြင်းတွေနဲ့ နှင့်ကမ္ဘာကို နှင်ပြန်သွားတဲ့အခါ...

ငါက.. လူသားလေးရဲ့ ဖခင်အဖြစ်၊ လူသားလေးရဲ့ မိခင်အဖြစ်နဲ့ ကျေနပ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်လေ...

ဟား ဟား... ဘယ်လောက်ဖျော်စရာကောင်းတဲ့ အမြဲလဲ...

ငါက... ငါက... နင့်ရဲ့ ရင်ဆွေးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဦးမယ်တဲ့...

ငါ့ပျော်လိုက်တာ မိကူးရယ်...

(*)

ပိုးပိုးထိန်းပေါက် ကျဆင်းနေသော မျက်ရည်တို့က သူမရင်ထဲမှ ခံစားမှုအတိုင်းအတာအတွက် ဖော်ပြနေ၏။ သူမခံစားချက်တွေကို သိနေသည်မို့ ရင်ထဲမှာ မှခံမရပ်နိုင်အောင် ကြေကွဲနေရလေသည်။

ရိုက်တွင်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် မကြားရတော့...

သူမက ကောင်းကင်မှ လမ်းကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း နာကျည်းကြေကွဲ စွာ မြည့်တမ်း၏။

“အမှန်တရားဆိုတာ ဘယ်အရာနဲ့မှ ဖုံးကွယ်ထားလို့မရဘူးတဲ့လား... ကျွန်မ မယုံဘူး။ ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး... အမှန်တရားကို သံသယတွေက ဖုံးလွှမ်းထားတယ်။ ရုတ်ခနဲတွေက ဖုံးလွှမ်းထားတယ်။ ဟောဒီ ကျွန်မ ရင်ထဲက ရင်ဆွေးလေးဟာ.. မောင်နဲ့ရတဲ့ ရင်ဆွေးလေးပါ လမ်းကြီးရယ်.. အဲဒါကို လမ်းကြီးသိပါတယ်နော်... အခု... အခု... မောင်ကိုယ်တိုင်က ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန် တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်?...”

ကျွန်မ ဖေဖေက ပြောပူးတယ်... အမှန်တရားအတွက် အချိန်ဆိုတာ လိုအပ်တယ်တဲ့။ အဲဒါ တုတ်သလားဟင်... ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်အချိန်အထိ စောင့်ရမှာလဲ... ကျွန်မရဲ့ အသက်နဲ့ခန္ဓာ ပျက်ကြွေပြန်တဲ့အထိလား... ဒီလောက်ကြီးဆဲက ကျွန်မ... ထွက်ခွာသွား... တဲ့...

ပြေးရင်း ပြေးရင်း သူမခန္ဓာကိုယ်လေး ရုတ်ချည်းဖြိုလဲသွားလေတော့ သည်။

“ကတ်...” (ဒါရိုက်တာ၏အသံ)

“ဟာ...” (ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားများ၏ အသံ)

“မိကူး...” (ရိုစီအသံ)

ဂီနို... သူမနားသို့ လွှားကနဲရောက်ရှိသွားပြီး သူမခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေထားလိုက်လေသည်။

“မိကူး...”

သူမက သတိလစ်မေ့မြောနေဆဲ...

“ဆေးခန်းပို့မှဖြစ်မယ်၊ မင်းသမီး ဈာန်ဝင်သွားခဲ့ရတယ်...”

ဒါရှိက်တာပြောတဲ့စကားကို ဂီနိုလက်မခံ...

“မလိုဘူး... ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက်မှ မကပ်နဲ့။ ကျုပ်ညီမတို့ ကျုပ် ဘာသာဆေးခန်းပို့မယ်...”

တင်းမာပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သော အသံကြောင့် မိကူးနားကို မသံသရာ မကပ်နဲ့...

(*)

ဗြင်းထန်သော နှလုံးခုန်သံတို့ကို အတိုင်းသား ပြန်ကြားနေရ၏။

“ဂိဇို...”

“နင်... နင်... ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး မိကူး... နင်ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး...။
ငါ... ငါ... ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ... အီး... ဟီး... ဟီး... ငါဝမ်းသာလိုက်
တာ...”

“အေးလေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟဲ့... နင်က ဘာလို့ငိုနေတာလဲ။ ဟဲ့...
ဂိဇို... နင်ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ... ..”

သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်မြှေလိုက်၊ နမ်းရှုပ်လိုက်နှင့် ငိုကြွေးနေသော
ဂိဇိုကို သူမ နားမလည်တော့... ..

(*)

“အားလုံးရှင်းပြီးသွားပြီနော်... ရက်ကို ဒါရိုက်တာနဲ့ပဲ ညှိလိုက်ကြတာ
ပေါ့။ ကဲ... ခွင့်ပြုဦး သမီးရေ... ဦးတို့ပြန်လိုက်ဦးမယ်...”

ကလောင်ကလေးကို ခိုခင်းပြီး အလေးစားပေးကာ နှင်း... ..

ထိုနေ့က ခရေပင်ကြီးတွေကို မော်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတွေချနေပြန်သည်။

“မိကူး... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ချက်မှာကလည်း လခ (ငွင်း) ကျနေတာပဲ။ ငါကတော့ နှင့်အတွက်ပျော်လို့... ကြည့်စမ်း... ဆယ်ကာတောင် စာချုပ်ချုပ်သွားကြတာ... ကြေးကလည်း စုပါကြေးပဲ။ နင်မပျော်ဘူးလား... ဘာလဲမင်းသမီးရ... အိုက်တင် (Action)တွေကျင့်နေတာ လား... ဟဲ... ဟဲ...”

“ငါပျော်နေမယ်လို့ နင်ထင်လား ဂီမို”

“ထင်တာပေါ့ဟ... ဝိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်အများကြီးရနေတာကို နင်က ငိုဦးမလို့လား...”

“နင်မှားသွားပြီဂီမို။ ငါမပျော်ဘူး”

“မိကူး... အဲဒါနင်လိုချင်ခဲ့တဲ့အောင်မြင်မှုတွေလေ... အခုမှအောင်မြင်ခါစပဲရှိသေးတယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည့်စုံမှုတွေပေးနိုင်တော့မှာပေါ့ ဂီမို။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြည့်စုံမှုဆိုတဲ့ နှလုံးသားရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကျတော့ ဘာရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကမှ ပြည့်စွမ်းမပေးနိုင်ပါဘူးဟာ... ကိုကိုကို ငါဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ သိတယ်။ ငါရဲ့နှလုံးသားတွေဟာ ဆိုးရွားတဲ့ သံသယတွေ ချစ်သူရဲ့အေးစက်မိမိကား ပြုမိတောက်ခြင်းတွေမှာ အချိန်ပြည့်လောင်ကျွမ်းနေတာ ဂီမို... ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျော်နိုင်မှာလဲ။ ငါ့မှာ ဖြေရှင်းတရားနည်းလမ်းလည်း မရှိဘူး... ဖြေလည်းမဖြေရှ်တတ်ဘူး... ဖြေလည်း မဖြေရှင်းရဘူး။ တကယ်လို့ တရားခံသာ မပေါ်ခဲ့ရင် ငါနဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဝေးပြီ... ဒီတစ်သက်ဘယ်လိုမှ ပြန်မဆုံနိုင်တော့ဘူး။ ကိုကိုစိတ်ကို ငါသိတယ်... ကိုကိုက အေးအေးလေးနဲ့ သိပ်ပြတ်သားတာ... ငါ့လည်း သိပ်ချစ်ရှာတာ”

ပြောရင်း သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးဆင်းလာတော့သည်။

သူမ... ရင်ထဲက မီးတောက်တွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ ထိုမီးတောက်တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပူလောင်သော မီးတောက်တို့ ကျွန်တော်နှလုံးသားကို ကျွမ်းမြိုက်ကြလေသည်။

နင်တို့ဘယ်တော့မှ မဝေးရပါဘူး မိကူးရယ်... နင်ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူးဟာ...

အဖြူရောင်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပေါ်မှာ စွန်းထင်းနေတဲ့ အဆိပ်တွေစင်သွားတဲ့အထိ ငါစောင့်နေတာပါ။

မကြာခင်မှာ နှင့်အတွက် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ရောက်လာတော့မှာပါ... ငါနင့်ကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့လို့ရပြီမိကူးရယ်...

မနက်ဖန်ဆိုရဲစမ်းမှာ ဖြောင့်ချက်သွားပေးဖို့ ငါ့ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ပါပြီ။

ငါက နင့်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေပဲ ပေးချင်ခဲ့တဲ့လူလေ...

ကံကြမ္မာကို ငါကျေးဇူးတင်တယ်မိကူး...

နင့်ရဲ့အနားမှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှင်သန်ခွင့်ရမယ့်ဟောဒီနေ့လေးကို အားလပ်ရက်လေးတစ်ရက် အဖြစ်ဖန်တီးပေးခဲ့လို့လေ... နင်ပျော်ရမှာပါ မိကူး...

“နင်ပျော်ရမှာပါ မိကူးရာ...”

“ငါ့အတွက် သိပ်ကိုပျော့တော့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါ ဂီမိုရယ်... ငါ့မှာ ဘုရားကလွှဲပြီး အားကိုးစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒီနေ့ ငါ့ရဲ့အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ ဂီမို အဆင့်ကိုးဆင့်စလုံးတစ်ရက်မှ မပျက်ခဲ့ဘူး...”

ထူးဆန်းလွန်းတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုဟို ထိတ်လန့်စွာဆုံသြမင်သက်နေမိတော့သည်။

“ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ်...” ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်အတွက် မိကူးတောင်းတဲ့ တစ်ခုတည်းသောဆုက တရားခံမြန်မြန်ပေါ်ပါစေတဲ့လား...

“နင့်ဆုတောင်းပြည့်မှာပါဟာ တရားခံပေါ့မှာပါ...”

“နင်တကယ်ပြောတာလားဂီမို။ ငါ့ဆုတောင်းက တကယ်ပြည့်မှာပဲဟင်...”

ကျွန်တော်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းသာအားရအေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမမျက်နှာမှာ အားတက်ခြင်းတွေဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။

ကျေနပ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါတယ်...

ဆတ်ဆတ်တုန်းခါလာတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကို သွားနှင့်ဖိတိုက်ထားလိုက်ရ၏။

“အေးပေါ့ဟ... ပြည့်တိုင်းပြည့်မှာ”

“ပြည့်မှ ဖြစ်မှာကို ငါမခံဘူးနိုင်တော့ဘူး... ဂ္လင်လိမယ်။ ခြောက်... ငါမိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ် ဂီရီ...”

“ဘာများလဲ မိကူး...”

“ညက အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူးဟယ်... အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ကိုကိုက နှင့်ရဲ့ အသည်းနှုန်းတွေကို စားနေကြတယ်တဲ့... ငါမိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဂီရီရယ်... အိပ်မက်ကလည်းနဲ့တော့ ငါ့မိသားစုဟယ်... နှင့်ကိုသမားလို့ပေါ့... အဲဒီအချိန်မှာ မိုးလင်းနေပြီ။ တော်တော်လေးကြာတာမှ အိပ်မက်မက်တာပဲ... တကယ်မှ မဟုတ်တာ” လို့တွေ့ပြီးစိတ်ပြေသွားတယ်။ အိပ်မက်ဆိုတာ အိပ်ပျက်ပြောင်းပြန်ယူရတယ်လို့အတွေးမိပြီး ခြေသာသွားတာ... ဒါတောင်ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ ခုထိပဲ”

ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်လာသဖြင့် သူမကို မချီပြုလေးပြီးပြလိုက်မိသည်။ နှင့်အိပ်မက်က အတည်အတိုင်းအိပ်ပျက်တာကိစ္စအဖို့ အိပ်မက်ပါ မိကူးရယ်...

“ဪ... နှင့်ကို ပြောရဦးမယ်... Soul ကုမ္ပဏီက မျက်နှာထပ် မှားရဲ့ တစ်မျိုးနဲ့ ပစ္စည်းတွေထပ်ထုတ်တယ်ဟ... မှားမည်အသစ်က 'Spini' တဲ့... မစ္စတာဆိုးလ် (Mr. Souli) က အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုလည်း ငါနဲ့ပဲကြော်ငြာပေးတဲ့။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီမှာပြန်ပြီး ငါ့ကိုယ်တော်လည်းယူလိုက်ပြီ... သိလား ဂီရီ...”

“ကောင်းပါတယ်ဟာ... အောင်မြင်မှာပဲ”

“ကောင်းစွာပေါ့... အဲဒါနှင့်အတွက် စီစဉ်လိုက်တာလေ... နှင့်နာမည်နဲ့ ကိုယ်ကားလှယ်ယူလိုက်တာ ဂီရီ... နှင့်ဘာမှ ငြင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီ။ Soul က အန်တီကြီးကလည်း အကုန်ကုန်ပေးလိမ့်မယ်။

ငါ... နှင့်ကို ငါ သာမန်အဆင့်အတန်းမျိုးမှာ မထားနိုင်ဘူး ဂီရီ... ငါဖြစ်နေချင်တဲ့ဘဝမျိုး ငါမြင်ချင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် နှင့်ကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဖန်တီးပေးဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်...”

“မိကူး...”

“ငြင်းဖို့ စိတ်ကော့နဲ့ ဂီရီ... ငါလုံးဝလက်မခံဘူး။ နှင့်ငါမိတ်ကို သိတယ်နော်...”

မိကူးရယ်... ငါဝမ်းသာလိုက်တာဟာ... နှင့်ငါပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေအတွက် ငါဝမ်းသာလိုက်တာ မိကူးရယ်... ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်... အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ... ငါ့အတွက် ဖြစ်လာနိုင်တော့ပါဘူး မိကူး... နှင့်အန္တတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့တဲ့အတွက် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ မိကူးရယ်...

“ဟဲ့... ဂီရီ ငါပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လား။ ရော်... မျက်ရည်တွေ ထုနေပြန်ပြီ။ နှင့်ဟာလေ ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး မျက်ရည်ကိုလွယ်လွန်းတယ် ကြည့်ပါဦး။ မီးစစ်ကြီးကလည်းပြုံးလို့ပါလား... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဂီရီရယ်... ငါမိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်နဲ့...”

မိကူးက မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးလာ၏။

ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့လို့ မဆုံး...

“မိကူး... နှင့်... နှင့် ကိုဖြင့်မိုရ်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်...”

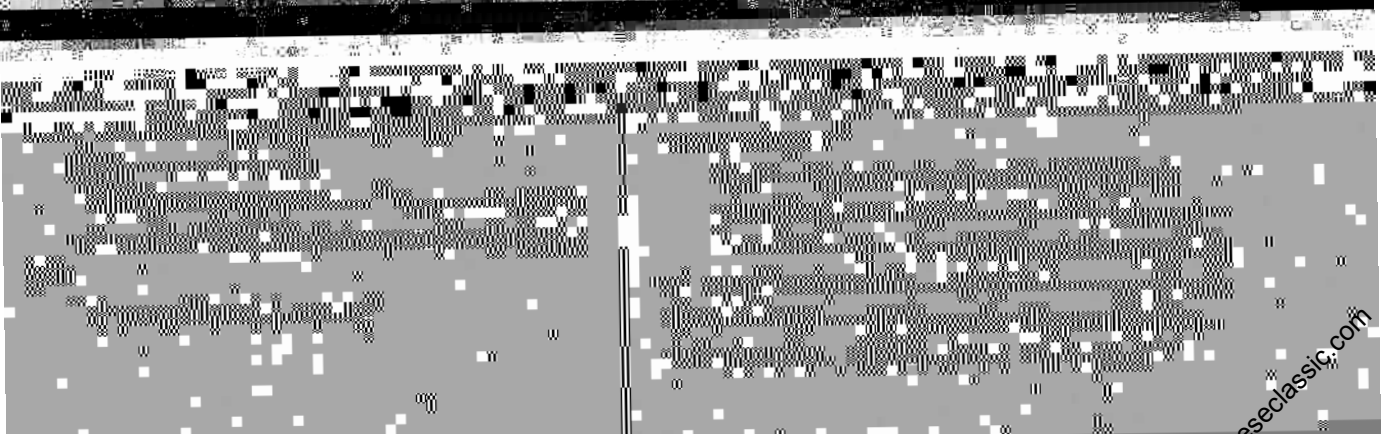
“ဘယ်လို ဆေးလိုက်တာလဲ ဂီရီရယ်... ကိုကိုက ငါ့ရဲ့အသက် ငါ့ရဲ့ဘဝ ငါ့ရဲ့ရှင်သန်ခြင်းပဲ။ ကိုကိုနဲ့သာဝေးရရင် ငါသေသွားလိမ့်မယ် ထင် တယ်... ကိုကိုသာ ငါ့ကိုထားရစ်ခဲ... ထားရစ်ခဲ... ဟင်... ကိုကို!... ကိုကိုလားဟယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ...”

ပြောလက်စကားကိုပင် အဆုံးသေတ်နိုင်တော့မဲ ပြေးထွက်သွားသော
သူမကို လိုက်ကြည့်ရင်း CYGNUS ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာသော
ကိုမြင့်မိုရ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိကူးကို... ကိုမြင့်မိုရ်က သီးခြားပွဲဖက်လိုက်တဲ့အခါ ကြည့်နူးခြင်းတို့
ရင်၌ ဖြစ်တည်သွားကြ၏။

မြင့်မိုရ်က ကူးကူးကို ဝလာလေသော ထွေးရွှေပြီး ဂိဇိုထံသို့ တစ်ဟုန်
လှမ်းကပ်လာ၏။

သူမ မြင့်မိုရ်ကိုအတင်းဆင်ဆွဲပါသည်။
သို့သော် အငွေ့တံအထိပ်သို့ရောက်နေသည့် ဒေါသတရားတွေနှင့်
မြင့်မိုရ်ကို တားဆီးခြင်းငှာ မစွမ်းသာပါချေ...
“အလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... အလုပ်ပါနဲ့...”
“ခွန်” (ဗျက်မှာနှင့် လက်သီးတို့ထိတွေ့သံ)
“.....”

ဂိဇိရှေမှာ သူမခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ကာကွယ်ထားရင်းခြေလှုပ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ရှင် တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူလား ကိုဖြင့်မိခင်၊ ရှင်ကိုကျွန်မ
ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

လက်သည်းတွေနဲ့ ကုတ်ဆွဲရန် ပြေးဝင်လာသော သူမကို မြင့်မိုရ်က
ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။

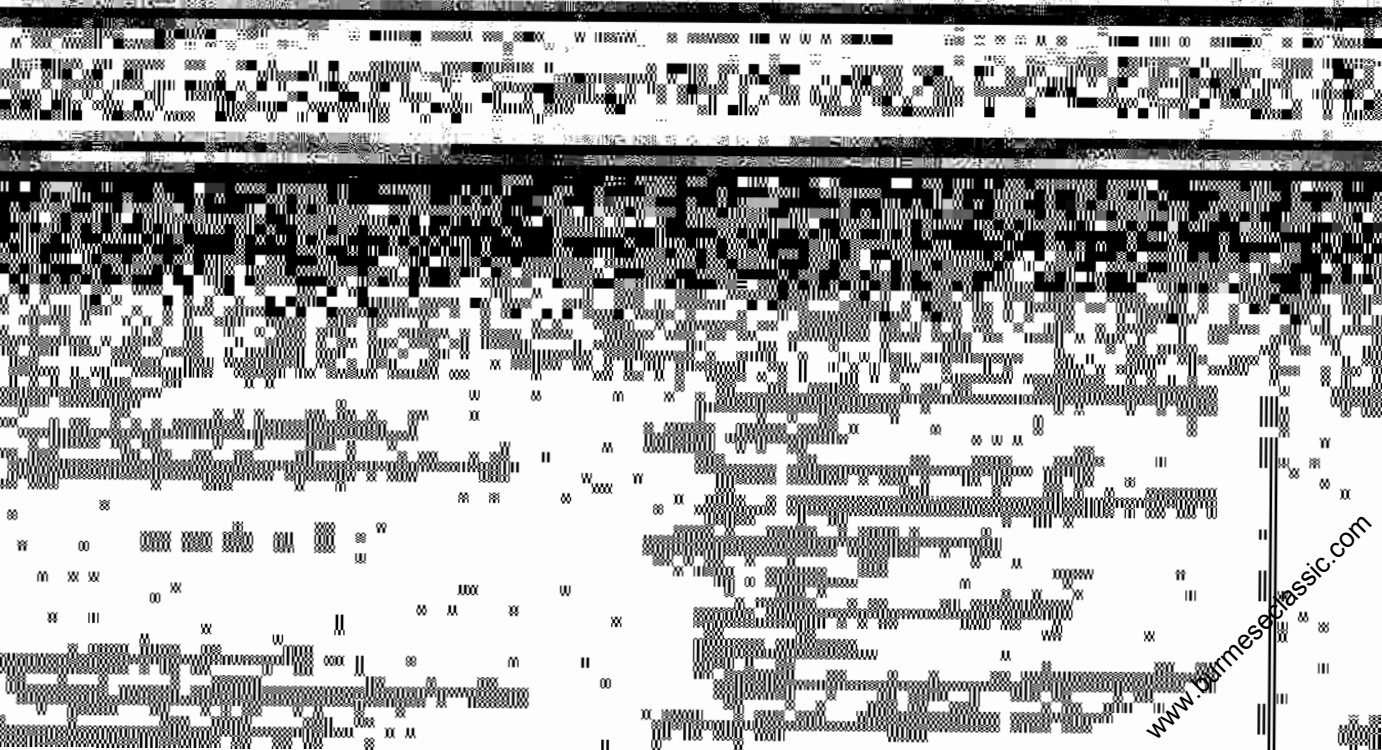
အတင်ချွန်းကန်နေပြန်သဖြင့် မြင့်မိုရ် သူမကို မနည်းထိန်းထားရ၏။

“ဂိဇိကို ခုလွှတ်အေး... ရှင်တို့ကို ကျွန်မသတ်မယ်... ခုသတ်မယ်...”

အားကုန်ရုန်းသန်နေသော သူမကို မြင့်မိုရ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါစပ်
လိုက်၏။

“သေချာအေးထောင်စမ်း ကူးကူး... ဖေဖေကို သတ်တာ ဒီကောင်ပဲ။

သေချာအေးထောင်စမ်း ကူးကူး... ဖေဖေကို သတ်တာ ဒီကောင်ပဲ။

မပြောင်းလဲသေးတဲ့ သံယောဇဉ်အရိပ်အငွေ့တွေနဲ့ မျက်နှာလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်.. မျက်တောင်မဝတ်ဘဲနဲ့ ဆေးကြောညှစ်နေမိတော့သည်။

အဲဒီမျက်နှာလေးဟာ မကြာခင်မှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မုတေ... ရှေ့တည့်တည့်ကာလာရပ်သောအခါ... သူမရဲ့ခေါင်းထဲကလေးက မယုံကြည်ခြင်းနဲ့ နှင် ခါယမ်းလို့နေ၏။

ကိုဖြင့်မိုရ်ရဲ့ ပြောစကားတွေကို သူမလက်မခံနိုင်သေး...
“ဂိုဂို”

လက်ဖဝါးနုဖြင့် ကျွန်တော့်ဝါးကို ယူယဇ္ဇာ အုပ်ကိုင်လိုက်၏။
စီးကျလာသောမျက်ရည်တို့က သွေးစက်တို့နှင့် ရောကာ သူမလက်ဖဝါး လေးပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းသွားကြမည်ထင်သည်။

“မဟုတ်ဘူးမို့လားဟင်... သူတို့အပြောဟာ ငါပဲယုံဘူး။ နင်လို့ ကြိုင် နာတတ်တဲ့ လူဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးသလဲတွေမှာ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ငါပဲ ဟယ်... သူတို့ မတရားစွမ်းစွာကြေတယ်... ပြောလိုက်လေရိမို့ နင်ဘာကြောင့် နေတာလဲ။ နင့်သတ္တိတွေဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဒီပေးစင်ဆွဲကာ ဘာလိုပိတ်နေ ရတာလဲရိမို့... နင်တစ်ခုခုပြောလေ... ငြင်းလိုက်လေရိမို့... မဟုတ်ဘူးလို့ပြော၊ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောစမ်းရိမို့။ ... ငေးစမ်း ဒီလက်ထိပ်တွေ... အခုချွတ်... ချွတ်... ချွတ်... ”

“ဂိုဂို”

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ သူမကို...

ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်နဲ့... သူငယ်ချင်းလေးမိကူးကို... နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် တကြီးကြည့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အမှန်တရားတွေက လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ခက်ခဲစွာ တိုးထွက်လာကြတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်မိကူး... ကိုဖြင့်မိုရ်ပြောတာမှန်တယ်။ ငါ... ငါ... ဦးစင်းခြင် ကိုသတ်တာ... ငါပဲ”

“ဘာ”

ကြင်နာခြင်းနှင့်သံယောဇဉ်၏ အရိပ်အယောင်တို့ သူမမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်၏။

ရင်ထဲမှာ နှင့်ကနဲ...

ခေါင်းထဲမှာရိပ်ကနဲမှူးသွားသဖြင့် လဲကျမသွားအောင် ထိန်းထားလိုက်ရ ဖ်း။ ကျွန်သေးတယ်... ပြောစရာတွေကျန်သေးတယ်...

အကောင်းဆုံးအခြေအနေတစ်ခု လှလှပပကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ စကားတွေ အဆင်သင့်ရှိနေသေးတယ်... အားတင်းထားစမ်း...

“ဟုတ်တယ်။ အားလုံးကို ငါကြံပြီးစီစဉ်ထားခဲ့တာ... နင့်ကိုတိုက်မယ့်

အံ့သြထိတ်လန့်ခြင်းတွေကြောင့်...။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ဟရေ့နေ့ဖြစ်နေတဲ့...။

မျက်တောင်မခတ်ကော့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့...။

သွေးမရှိတော့အောင် ဖြည့်ဖြောင့်သွားတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ မိကူးကို အံ့ကြိတ်ကာစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာမချီ...။

သို့သော် အရာရာအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကုန်နေစေမည့် စကားတွေကို အားတင်းပြီး ပြည့်စုံစေလိုက်တော့သည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဦးဝင်းမြင့်နဲ့အတူပြောရင်း နှစ်ဘိတ်ပျော်သွားတော့ ပျာယာခတ်သွားတဲ့ ဦးဝင်းမြင့်ကို နှင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်ချီပြီး အထဲဆုံးထပ်အထိ ခေါ်လာပြီးမှ သတ်ပစ်လိုက်တာ။ ပြီးတော့မှ နှင့်ကိုအသားလေး ပွေ့ထုတ်လာပြီး ဒီနားမှာ ချထားခဲ့တာ...”

“ဂီ... ဂီ”

အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်သံနှင့်အတူ သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်က ဂီနဲ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားတော့သည်။

“မင်း ...မင်း ...”

စိတ်ချသွားသော အပြုံး... မျိုးဖြစ်၏။
သို့သော် ထိုအပြုံးကို ချက်ချင်းရုပ်သိမ်းပြီး မိကူးကိုရင်ဆိုင်လိုက်သည်။
နှင့်ပြောချင်တာတွေပြောတော့မိကူး... ဒါမှ နှင့်စိတ်သာမှာလေ...
သူမရဲ့ မျက်နှာက တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာသော ဒေါသတွေဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ခက်ထန်နီရဲလာ၏။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ အသားစိုင်တို့က သူမရဲ့ဒေါသတရားတို့၏ ဒီဂရီကို ဖော်ညွှန်းနေ၏။

“ဒီအထက်ရက်စက်တဲ့ လုပ်ရပ်ကို...စေတနာ လို့ ငါမသတ်မှတ်တော့ သူး ဂီနီ...နှင့်လူ့ မဟုတ်ဘူး။ နှင့်ဟာ အမြဲတမ်းသွေးဆာနေတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင်ပဲ။ သူငါတို့ကို သဘောမတူဘူးပဲထားဦး... ငါတို့မှာ တခြားနည်းလမ်းတွေရှိသေးတယ်။ နှင့်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ နှင့်ဘာမှဝင်ပါစရာမလိုဘူး။ ကြည့်စမ်း... နှင့်ကြောင့် လူတစ်ယောက် မရှုမလှသေခဲ့ရတယ်။ ငါနဲ့ ကိုတို့လည်း အသည်းနှလုံးတွေ ဖျက်ကြွေပြုန်းမတတ်ခံစားခဲ့ရတယ်။ နှင့်ဟာ ငါ့အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ ငါ...ငါ... နှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ဂီနီ”

နဂါးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တူတဲ့သူမမျက်လုံးတွေမှ မျက်စည်

(*)

ရင်ထဲက ကြေကွဲမှုတွေကို တိုင်းတာပြစရာ စကားလုံးတို့ မရှိပြီ... တစ်ပါးချင်းပြန်ကြည့်သွားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ဦးခိုက်ရင်း စီးကူးလာသော မျက်ရည်တို့ကို ထိန်းလို့မရနိုင်ခဲ့...

ကြီးတင်ကြီးစည်မှုတွေဖြင့်... အပြစ်ခံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သားလုံးစားနဲ့ မရေမတွက်နိုင်အောင် (အကြိမ်ပေါင်းများစွာ) ရက်ရက်စက်စက်ထိုးသတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဂီမိုအတွက် ရုံးတော်က ထူးခြားမှုတစ်ခုခု ချမှတ်လိုက်တဲ့ စီရင်ချက်က 'သေစား... သေစေ' ပါတဲ့...

မျိုးဆက်တုံးပါပေါ့လား သားလေးရေး... ဦးမောင်အတွက် ဆိုတဲ့ စာလေးရေးထားတဲ့ စက္ကူထုပ်အဖြူလေးထဲမှ ငွေနှစ်သိန်းကျော်ကျော်နှင့် 'လျှာရန်' ဆိုတဲ့ စာလေးရေးထားတဲ့ စက္ကူထုပ်အဖြူလေးထဲက ငွေလေးသိန်းတိတိကို သားလေးအတွက်ပဲ ရည်စူးပြီးရေစက်ချလျှာဒါန်းလိုက်ပါသည်။

သားလေးရဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒအဖြစ် လုပ်ပေးစရာတစ်ခုသာ ကျန်ပါတော့သည်။

"လုံးဝမဖတ်ပါနဲ့ ဦးမောင်ရယ်" ...လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပေမယ့် "ခွင့်လွှတ်ပါတော့ သားလေးရယ်" လို့ ရင်ထဲက တောင်းပန်ရင်း ဖတ်ခဲ့မိတဲ့ အနက်ရောင်ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို မီးရှို့ပစ်ဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့သည်။

မိတ်ချပါ သားလေးရယ်...

အသက်နဲ့ရင်းပြီး စတေးယူခဲ့ရတဲ့ သားလေးရဲ့ဆန္ဒတွေကို ဦးမောင်ဘယ်တော့မှ မျက်ဆီးမပစ်ပါဘူးကွယ်...

"သားရဲ့ ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ခရေပင်ကြီးတွေအောက်မှာ မီးရှို့ပေးပါဦးမောင်ရယ်..." ဆိုတဲ့ စကားလေးကို ကြားယောင်၏။

မီးဖိုလေးကို မ, ပြီး ခရေပင်ကြီးတွေရှိရာကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာတဲ့အခါ ကြွေကွဲမှုတို့က ရင်တစ်ခုလုံးကို ပြင်းထန်စွာ မွှေနှောက်နေကြ၏။ ခရေပင်ကြီးတွေအောက်ရောက်တော့ စာရွက်လေးတွေကို တစ်ရွက်ရှင်းဖြုတ်ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ထည့်နေလိုက်သည်။

ဦးမောင်ကို မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ တစ်ပေါက်ချင်း တစ်ပေါက်ချင်း မီးဖိုထဲသို့ ကျဆင်းကြ၏။

"အဲဒီဓာတ်ကားထဲက မင်းသားကို ကြိုက်လွန်းလို့... နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေးမို့လို့... သားလေးကို 'ဂီမို' လို့နာမည်ပေးခဲ့တာပါကွာ... ထွေထွေ ထူးထူးမဟုတ်ပါဘူး"

တစ်ချိန်က အစ်ကိုကြီးပြောခဲ့သွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကြားယောင်မိပြန်သည်။

ပညတ်သွားရာ... ဓာတ်သက်ပါဆိုသလို On The Road ဆိုတဲ့ ဇော်ကားလေးထဲကလို အချစ်အတွက် အသက်ကို စတေးသွားခဲ့တာလား ဂီမိုရယ်... ဦးမောင်ရင်ကွဲရပြီ သားရေး...

"ညှပ်လိုက်တာ ဦးမောင်ရယ်... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်..." အသံနှင့် အတူရောက်လာတဲ့ သူ့ကို ဦးမောင်ကို ကောင်းကောင်း မြင်ရ...

မျက်ရည်တွေနှင့် ဝေဝါးနေ၏။

"ညော်... သမီးလေး... မိကူး... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ" သိပ်မကြာသေးပါဘူး ဦးမောင်... ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ကျန်ခဲ့လို့လာယူတာ။ ဦးမောင်ကိုမြင်လို့ လာနှုတ်ဆက်တာ... ဘာတွေ ရှိနေတာလဲ ဦးမောင်ရဲ့"

"စာအုပ်လေးပါ သမီးရယ်... ဂီမို ခိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးလေ..."

"ရှင်..."

နီရဲနေတဲ့ သူမမျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်တို့ ချက်ချင်းတွေတက်လာကြ၏။

ခရေညွယ်ချင်းလေးအတွက် ခံစားနေရတဲ့ သေဒနာတွေကို ဦးမောင် သိအောင် ပြောမပြလိုတော့ပါ...

ဒီနေ့ ဂိဇူကြီးမိန်းကုမယ့်နေ့ဆိုတာ သိထားတဲ့အတွက်... (ဂိဇူအတွက် အချိန်တစ်ခုကိုမှန်းပြီး) ရွှေကံကုဘုရားမှာ ကောင်းမှုထုသလိုလဲတွေပြုပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပြဿနာတွေဖြစ်ပြီးပြီးချင်းပဲ သူမတို့ မိသားစု မြင့်မိုရ် အိမ်သို့ ရုတ်ချည်း ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည်။

အရေးတကြီးပြောင်းသွားတာဆိုတော့ ဘာပစ္စည်းမှယူမသွားနိုင်ခဲ့... ဒီနေ့တော့ ဘုရားကအပြန်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို သဟိုရတာမျှ လာယူခြင်းဖြစ်၏။

ထိုပစ္စည်းလေးတွေမှာ... ငယ်ငယ်က ခရေပန်းလေးဆွဲဆောင်းပြီး ကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေးခဲ့သော ကျောင်းမိန်းလုံချည်လေးနှစ်ထည်ဖြစ်လေသည်။ လုံချည်ထုပ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲဆွဲလိုက်တဲ့အခါ... အတိတ်က လေးဘဝပုံရိပ်တို့ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်မြင်မြင်ဆောင်မိ၏။

စာရွက်လေးတွေ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မီးဖိုလေးကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

မိခိုးငွေလေးများက အပင်ပေါ်ရှိ ခရေပန်းလေးတွေရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တလွင့်လွင့်တက်နေကြ၏။

“ဂိဇူ မရှိတော့မယ့် အားအငယ်ပါနဲ့ ဦးမောင်ရယ်... သမီးမိပါ... တယ်... သမီး ဦးမောင်ဆီ မကြာခဏအောက်နေမှာပါ... ပေးပေးလို့ ဦးမောင်ဆီလာနေမှာပါ။ လိုတာရှိရင် ချက်ချင်းပြောနေ ဦးမောင်...”

“ဦးမောင်က... ဦးမောင်က... ဦးမောင်ရဲ့ သားလေးကိုပဲ မြှုပ်နှံတာ... သမီးလေးရယ်...”

သူမကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ရင်း ဆိုလိုက်သော ဦးမောင်ကို ရင်ထဲက ကောင်းသံကိုဖြင့် သူမ ကြားနိုင်မည်မထင်ပါ...

“သမီးတို့ အိမ်သော ပေးခဲ့မယ်နော်... အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို မယူတော့ဘူး။ ဆန္ဒရှိသလိုသာ စီစဉ်လိုက်ပါတော့ ဦးမောင်ရယ်... သမီးသွားတော့မယ်နော်...”

သူမက... တဖြည်းဖြည်းချင်း လိမ့်လာပြီး သူမနားမှာရပ်လိုက်သော ကား ပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားလေးက တစ်လိမ့်ချင်း... တစ်လိမ့်ချင်း... ရုံးဝင်းကြီးထဲမှ မြင်သာစွာ ထွက်ခွာ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ...

“ဟင်... ဂိဇူ... ရပ်ကိုကို ကားရပ်လိုက်...”

သူမရဲ့ အလန်တကြားအော်သံကြောင့် မြင့်မိုရ် ကား ရပ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး ကားရှေ့နားအထိ လျှောက်သွား၏။ ဂိဇူ... ဟုတ်တယ်... ဂိဇူကို ကားရှေ့မှာ တွေ့လိုက်သလိုပဲ...

ရိပ်ကနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ရှာရင်း မမြဲပြင်ပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်၏။ ဟင်... ခရေပန်းလေးတွေ...

ခရေပန်းသင်းတဲ့ လေပြေမွှေးမွှေးလေး ပါးပြင်ကို သိသိသာသာ ရိုက်ခတ်သွားတဲ့အခါ... ကြက်သီးတို့ တဖြန်းဖြန်းထ၏။ အနားမှာ... တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေသလိုလို ခံစားလာရ၏။

ခြေထောက်နားက ခရေပန်းလေးတစ်ဖွင့်ကို ကောက်ယူလိုက်တဲ့အခါ... ကားရဲ့ရှေ့ပိုင်းနေရာမှစပြီး ရုံးဝင်းတံခါးဝရောက်သည်အထိ ပြန်ကွဲသွယ်တန်းနေသော ခရေပန်းလေးတွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ ဂိဇူ ! ”

‘နှလုံးသားသစ္စာ’

ရင်ခုန်တာ နင်မသိပေမယ့်
 နင်သိအောင်လည်း မပြောတော့ပါ...
 ဝေဒနာ မမြင်မိသူအတွက်
 မြင်မိအောင်လည်း မပြော့ပါ...
 ရင်ခုန်သံ မျက်နှာချင်းဆိုင်ချင်သူမို့
 ဗလာကျင်းတဲ့ (နင့်) နှလုံးသားမှာ
 မှန်းပွားစရာ အချစ်လည်း မဖြည့်တော့ပါ...
 လိုအင်ကို အစိမ်းချာပုံ
 သိမ်းထုပ်လို့ လုံခြုံစွာ...
 ဆန္ဒကို ရှေ့မှာပျော
 နင်သောသော ရယ်ဖို့ပါ...
 နင်မသိ မမြင်မိပေမယ့်
 အစဉ်ရှိ အချစ်တေးတို့
 သွင်ဝေးတဲ့ ငါ့ရင်မှာ...
 ပေးဆပ်ဖို့ ရှင်သန်
 ဒဏ်ရာတွေ နင်မရအောင်
 ခရေအသွင်နဲ့
 မြေပြင်မှာ ဖြန့်ကာကြဲလိုက်မယ်
 နှလုံးသားကို လမ်းခင်း
 ချစ်သူ နင်းလို့ လျှောက်စမ်းလေ... ..
 ဪ...
 နှလုံးသားကို လမ်းခင်း
 ချစ်သူနင်းလို့ လျှောက်စမ်းလေ... ..

ဂီတို...

ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါ...
 ဂီတိုကိုယ်တိုင်ရေးဖို့ခွဲတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါ...
 ကဗျာလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်က ‘နှလုံးသားသစ္စာ’... တဲ့...

ကဗျာလေးမှာ တပ်ထားတဲ့ရက်စွဲက လွန်ခဲ့သော ငါးလကျော်ကျော်
 အချိန်ကို ညွှန်ပြနေ၏။ အနက်ရောင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးရဲ့ စာမျက်နှာတစ်ခု
 မှာရှိနေတဲ့ ထိုကဗျာလေးကို၊ တစ်သက်စာအမှတ်တရအဖြစ် မီးရှို့မပစ်ရက်
 စွာ ဦးမောင်ကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်မိသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါ... ..

အောင်-သေး
 သေပျံသရုပ်
 (၁၀၅) အောင်-သေး
 သေပျံသရုပ်

ရင်ခုန်တာ နင်မသိပေမယ့်
 နင်သိအောင်လည်း မပြောတော့ပါ...
 ဝေဒနာ မမြင်မိသူအတွက်
 မြင်မိအောင်လည်း မပြောတော့ပါ...
 ရင်ခုန်သံ မျက်နှာကျင်းဆိုင်ချင်သူမို့
 ဗလာကျင်းတဲ့ (နင်) နလုံးသာသာ
 မုန်းပွားစရာ အချစ်ကလေး မဖြည့်တော့ပါ...
 လိုအပ်ကို အစိမ်းချုပ်
 သိမ်းထုပ်လို့ လုံခြုံစွာ
 ဆန္ဒကို ရေမှာပျော
 နင်သောသော ရယ်ဖို့ပါ...
 နင်မသိ မမြင်မိပေမယ့်
 အာရုံရှိ အချစ်တေးတို့
 သခင်သားတဲ့ ငါ့ရင်မှာ...
 ပေးစားဖို့ရှင်သန်
 ဒဏ်ရအတွဲ နင်မရအောင်
 ခရေဒေသွင်နဲ့
 မြေပြင်မှာ ဖြန့်ကာကြဲလိုက်မယ်
 နလုံးသားကို လမ်းဆင်း
 ချစ်သူနှင်းလို့ လျှောက်စမ်းလေ...
 ခြောက်...
 နလုံးသားကို လမ်းဆင်း
 ချစ်သူနှင်းလို့ လျှောက်စမ်းလေ... ..

